
NEW YORK TIMES
BESTSELLER
CHRISTINA
LAUREN
Sisters Planet
Harika
ÇAPKIN
PEGASUS

AŞKTA TECRÜBE DİYE BİR ŞEY YOKTUR
ZİRA HER SEVDA ACEMİ AŞIKLARIN BİR OYUNUDUR.

ARKADAŞLIK + SEKS = AŞK
AŞK – GÜVEN / CESARET = WH
W x H = ?

Hanna yirmi dört yaşında güzel mi güzel bir bilim insanıdır. Ancak kafasını laboratuvarından dışarı çıkarmadığı için ağabeyi ona en iyi arkadaşı Will'le dışarı çıkmasını tavsiye eder. Will... hani şu Hanna on iki yaşındayken evlerine gelip giden yakışıklı çocuk. Hani şu her kadının hasta olduğu Çapkın Will...

Şimdilerde otuz bir yaşına gelmiş olan Will, Hanna'ya "sosyalleşme" konusunda dersler verecektir. Hem de ne sosyalleşme! Ancak bu çapkından alınan aşk ve ilişki dersleri pek yolunda gitmez ve her ikisi de yıldırım çarpmışa döner. Toparlanmak içinse önce kendilerine şu üç harfli malum duyguyu itiraf etmeleri gerekmektedir.

"*Harika Serisi*, tutku dolu bir aşk hikâyesi ile haşarı bir erotizmin kusursuz karışımı. Son kelimesine gelene kadar kitapları elinizden bırakamayacaksınız."
Elena Raines

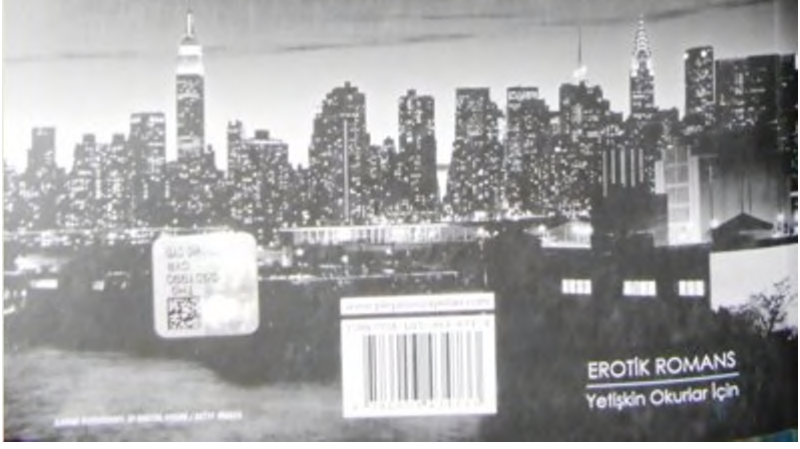

EROTİK ROMANS
Yetişkin Okurlar İçin

Pegasus Yayınları: 1015
Bestseller Roman: 443

HARİKA ÇAPKIN
CHRISTINA LAUREN
Özgün Adı: Beautiful Player

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilara Anıl Özgen
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2015
ISBN: 978-605-343-473-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Lauren Billings ve Christina Hobbs, 2013
İlk olarak Simon & Schuster, Inc.'in altyayıncısı Gallery Books tarafından yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Simon & Schuster, Inc.'dan alınmıştır.

Kitabın içeriği yetişkin okurlara uygundur. Cinsel sahneler barındırır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CHRISTINA LAUREN

Harika
ÇAPKIN

İngilizceden Çeviren:
Sertaç Kahyaoğlu

PEGASUS YAYINLARI

Giriş

Manhattan'ın en çirkin apartman dairesindeydik ve böyle söylememin tek nedeni aklımın özellikle sanatsal değerlendirmeye dönük çalışması değildi: bu tabloların *tamamı* nesnel olarak berbattı. Çiçeğin sapından türemiş kıllı bir bacak. Dışarıya spagetti taşıran bir ağız. Yanımda bulunan en büyük ağabeyim ve babam düşünceli bir şekilde mırıldanarak sanki gördükleri şeyi anlıyormuş gibi kafalarını salladılar. İleriye doğru devam etmemizi sağlayan bendim. Parti misafirlerinin turu tamamlamaları, sanata hayran kalmaları ve yalnızca *ondan sonra* odanın içinde tepsilerle gezdirilen atıştırmalıkların keyfini çıkarabilmeleri, üstü kapalı bir anlaşma gibi gözüküyordu.

Fakat en sonda, devasa şöminenin ve gösterişli şamdanın ortasında –DNA molekülü biçiminde– bir çift helezon resmi ve tuvalin geri kalanını kaplayan, Tim Burton imzalı bir söz vardı: *Türler arası aşkın garip olduğunu hepimiz biliyoruz.*

Oldukça etkilenerek Jensen ve babama dönüp güldüm. "Pekàlà. *Bu* iyiymiş."

Jensen iç çekti. "*Tam* sana göre."

Tabloya tekrar baktım ve ağabeyime döndüm. "Neden? Bütün bu odada anlam ifade eden tek şey olduğu için mi?"

Babama doğru baktı ve aralarında, babanın oğla müsaadesi gibi bir şeyler geçti. "İşin ve ilişkin hakkında seninle konuşmamız gerekiyor."

Sözlerinin, ses tonunun ve kararlı ifadesinin bende bir anlam yaratması biraz zaman aldı. "Jensen," dedim. "Bu sohbeti gerçekten *burada* mı yapacağız?"

"Evet, burada." Yeşil gözlerini kıstı. "Uyku ve tıkınmaların hariç son iki gündür seni laboratuvar dışında ilk defa görüyorum."

Ebeveynlerimin en göze çarpan karakter özelliklerinin –uyanıklık, cazibe, ihtiyat, dürtü ve beceri– beş çocukları arasında birbirine hiç karışmadan dağılmış olması çoğu zaman dikkatimi çekmişti.

Uyanıklık ve *Beceri* bir Manhattan suaresinde kavgaya tutuşmak üzereydiler.

"Şu anda bir partideyiz Jens. Sanat eserlerinin ne kadar muhteşem oldukları hakkında konuşuyor olmamız gerekir," diyerek karşılık verdim müsrifçe döşenmiş salonun duvarlarına karşı ellerimi belli belirsiz sallayarak. "Ya da şu... skandal... hakkında." Son dedikoduların ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve bu cehaletim ağabeyimin düşüncelerini doğruluyordu.

Jensen'm gözlerini devirmemek için verdiği mücadeleyi izledim.

Babam bana kraker üzerindeki salyangoza benzeyen bir atıştırmalık uzattı ve onu alıp çaktırmadan yanımdan geçen servis arabasındaki kokteyl peçetesinin içine bıraktım. Yeni elbisem kaşındırıyordu ve keşke giymiş olduğum Spanx[1] hakkında laboratuvardan birilerine danışmış olsaydım diye düşündüm. İlk tecrübemle birlikte bunların şeytan icadı olduğunu ya da dar kotlar için fazla ince bir adam tarafından üretildiğine karar verdim.

1 Toplayıcı iç çamaşırı, çorap üreten bir marka. (ç. n.)

"Yalnızca zeki değilsin," diyordu Jensen. "Eğlencelisin. Dışa dönüksün. Hoş bir genç kızsın."

"Kadın," mırıldanarak düzelttim.

Sohbetimizi diğer parti davetlilerinden gizlemek için bana doğru eğildi. New York yüksek sosyetesinden biri, daha hafifmeşrep olmam konusunda ağabeyimin bana verdiği öğütleri duysa ne yapardık? "Seni neden üç gün için burada ziyaret ettiğimizi ve görüştüğümüz insanların yalnızca *benim* arkadaşlarım olduğunu anlamıyorum."

Ağabeyime gülümsedim ve tenimi daha yavaş bir şekilde kaplayan yakıcı rahatsızlıktan önce üzerime çöken aşırı korumacı uyanıklığı için minnetimi gösterdim. Sıcak bir ütüye dokunmak gibi, ani bir refleksin ardından gelen uzun süreli bir yanık sızlaması gibiydi. "Okulu neredeyse bitirdim Jens. Bundan sonra yaşamak için yeterince bol vakit var."

"Hayat *budur*," dedi ısrarcı bir tavırla gözlerini açarak. "*Tam da şu andır.* Ben senin yaşındayken not ortalamamı neredeyse hiç düşünmüyordum, yalnızca pazartesi günü uyanmayı ve akşamdan kalma olmamayı umuyordum."

Babam onun yanında sessizce duruyordu, son söylediklerini duymazdan geliyor fakat benim hiç arkadaşı olmayan bir zavallı olduğuma dair genel fikre katılıyordu. Konuşmaya dâhil olması için babama baktım, *bu yorumun sahibi, laboratuvarda kendi evinde geçirdiğinden daha fazla vakit geçirmiş olan işkolik bir bilim adamı mıydı?* Fakat o, tepkisiz kaldı. Çözünür olmasını umduğu bir bileşen, deney tüpünün içinde yapış yapış bir hal aldığında yüzünde beliren ifadeye benzer bir ifadesi vardı: şaşkın, belki prensip olarak da biraz kırgın.

Babamdan *beceri* özelliğini almıştım fakat o daha çok annemden *cazibe* özelliğini de aldığımı düşünmüştü. Belki kadın olduğumdan ya da her neslin bir öncekinin hareketlerini ileriye taşıyacağını

düşündüğünden, bütün bu kariyer-hayat dengesini ondan daha iyi kurmalıydım. Babam elli yaşına bastığında beni ofisine çekmiş ve "İnsanlar da bilim kadar önemlidir. Hatalarımdan ders çıkar," demişti. Sonra ben sıkılıp da laboratuvara dönene kadar masasındaki bazı kâğıtları düzeltmiş ve önüne bakmıştı.

Görünen o ki başarılı olamamıştım.

"Baskıcı olduğumu biliyorum," diye fısıldadı Jensen.

"Azıcık," dedim.

"İşine karıştığımı da biliyorum."

Gözlerimi kıstım ve suratımı buruşturarak ona fısıldadım: "Sen benim kişisel koruyucu tanrıçam Athena'sın."

"Yunan olmadığım ve bir penisim olduğu gerçeğini yok sayarsak evet."

"O kısımları aklıma getirmemeye çalışıyorum."

Jensen iç çekti ve sonunda babam, bu iş için iki erkeğe ihtiyaç olduğunu anladı. İkisi de beni ziyarete gelmişlerdi ve her ne kadar şubat ayı için garip bir birliktelik gibi gözükse de şu ana kadar sebebini düşünmemiştim. Babam kolunu omzuma attı ve beni sıkıştırdı. Kolları uzun ve inceydi fakat her zaman göründüğünden daha güçlü bir adamın kavrayışına sahipti. "Ziggs, sen iyi bir çocuksun."

Cesaret verici bir konuşmanın, babam tarafından hazırlanmış şekli karşısında gülümsedim. "Teşekkürler."

Jensen araya girdi: "Seni sevdiğimizi biliyorsun."

"Ben de sizi seviyorum. Çoğu zaman."

"Fakat... bunu bir aile toplantısı gibi düşün. İşe bağımlısın. Kariyerini ilerletecek en hızlı yol hangisi ise ona bağımlısın. Belki hayatına sürekli müdahale edip seni idare ediyorum..."

"*Belki mi?*" diyerek araya girdim. "Annem ve babamın bisikletimin yardımcı tekerlerini çıkarmasından sokak iznim gün batımın-

dan sonrasına uzadığı zamana kadar bana sürekli ne yapacağımı söyledin. Ayrıca bizimle birlikte yaşamıyordun bile Jens. Ben *on altı* yaşındaydım."

Bakışlarıyla beni susturdu. "Yemin ederim, sana ne yapacağını söylemeyeceğim, yalnızca..." Sesini alçaltarak yakında cümlesinin sonunu bir kartona yazıp gösteren var mı diye etrafına bakındı. Jensen'dan idare etmeyi bırakmasını istemek, birinden on dakika nefes almamasını istemek gibiydi. "Yalnızca birilerini ara."

"'Birileri'? Jensen, hiç arkadaşım olmadığını söylemeye çalışıyorsun. Bu tam olarak doğru değil fakat dışarı çıkıp hayatımı yaşama zırvalığını başlatmak için kimi arayacağımı düşünüyorsun? Lisans eğitimini tamamlamış ve araştırmaya gömülmüş, benim gibi bir başka öğrenciyi mi? Biyomedikal mühendisliğinde çalışıyoruz. Sosyalleşmeye açık bir kalabalık olduğu söylenemez."

Gözlerini kapattı, aklına bir şey gelmiş gibi tavana baktı. Yeniden bana döndüğünde kaşlarını kaldırdı, karşı konulamaz bir ağabey şefkatiyle gözlerinde umut belirdi. "Will'e ne dersin?"

Babamın elinden henüz ağzını sürmediği şampanya kadehini kaptım ve kafama diktim.

Jensen'ın kendini tekrarlamasına ihtiyacım yoktu. Will Sumner, Jensen'm kolejdeki en iyi arkadaşı, babamın eski stajyeri ve genç kızlık fantezilerimin tamamının başkarakteriydi. Ben her zaman arkadaş canlısı, çalışkan kız kardeşken Will çarpık gülüşlü, kulakları küpeli, haşarı bir dâhiydi ve mavi gözleriyle tanıştığı her kızı hipnotize ediyordu.

Ben on iki ve Will on dokuz yaşındayken Noel zamanı birkaç günlüğüne Jensen'la birlikte bize gelmişlerdi. Edepsizdi ve –o zaman

bile– çok hoştu, Jensen'la beraber garajda basgitar çalıyor ve tatil günlerinde ablam Liv ile flört ediyordu. On altı yaşıma geldiğimde kolejden yeni mezun olmuştu ve babamla çalışırken bütün bir yaz bizde kalmıştı. Etrafına öyle ham, cinsel bir karizma yayıyordu ki onun yanında olduğumda duyduğum arzuyu hafifletmek için bizim sınıftaki beceriksiz, kolay unutulan bir çocuğa bekâretimi vermiştim.

Ablamın onunla en azından *öpüştüğüne* oldukça emindim – zaten Will benim için fazla yaşlıydı– fakat kapalı kapılar ardında ve kalbimin gizli bölmesinde Will Sumner'ın öpmek istediğim ve elimi yorganın altına götürmeme neden olan ilk erkek olduğunu, onu karanlık odamda düşlediğimi itiraf edebilirdim.

Oyunbaz, şeytansı gülümsemesi ve sürekli sağ gözünün üzerine düşen saçıyla.

Pürüzsüz, kaslı kolları ve bronz teniyle.

Uzun parmakları ve hatta çenesindeki küçük yara iziyle.

Kendi yaşıtım erkekler hep aynı olduğundan Will'in sesi bana daha derin ve daha sakin geliyordu. Bakışlarında sabır ve farkındalık vardı. Elleri kıpır kıpır değildi, genellikle ceplerinin içinde olurlardı. Kızlara baktığında dudaklarını yalar ve onların göğüsleri, bacakları ve dilleri hakkında sakin, kendinden emin yorumlar yapardı.

Jensen'a bakarak gözlerimi kırpıştırdım. Artık on altı yaşında değildim. Yirmi dörttüm ve Will de otuz bir yaşındaydı. Onu dört sene önce Jensen'm talihsiz düğününde görmüştüm, sakin ve karizmatik gülümsemesi yalnızca daha etkileyici ve daha çıldırtıcı olmuştu. Will'in vestiyer odasına gelinin nedimelerinden ikisiyle girdiğini gördüğümde ağzım açık kalmıştı.

"Onu ara," diye ısrar etti Jensen beni anılarımdan çekip alarak. "İş ve hayat dengesi çok iyidir. Buralı ve *iyi bir adam*. Yalnızca... onunla biraz vakit geçir, tamam mı? Seninle ilgilenecektir."

Ağabeyim bunu söylediğinde tenimde oluşan titreşimi bastırmaya çalıştım. Will'in benimle ne şekilde ilgilenmesini istediğimden emin değildim: onun yalnızca dengemi bulmamda yardımcı olacak, ağabeyimin bir arkadaşı olmasını mı istiyordum? Yoksa en edepsiz fantezilerimin başkarakterine yetişkin halimle yaklaşmak mı istiyordum?

"Hanna," diyerek üsteledi babam. "Ağabeyini duydun mu?"

Yanımızdan, tepsisi şampanya kadehleriyle dolu bir garson geçti ve boş kadehimi dolu, köpüklü bir tanesiyle değiştirdim.

"Onu duydum, Will'i arayacağım."

Bir

Birinci çalış. İkinci...

Perdeyi açıp pencereden dışarı kaşlarımı çatıp gökyüzüne bakacak kadar uzun süre durakladım. Dışarısı hâlâ karanlıktı fakat siyahtan çok mavi olduğunu ve ufukta da pembe ve mora dönmeye başladığını fark ettim. Teknik olarak sabah oluyordu.

Jensen'ın verdiği dersin üzerinden üç gün geçmişti ve buna uygun olarak Will'i üç kez arama teşebbüsünde bulunmuştum. Ona ne diyeceğimi bilmiyor olsam da -ağabeyimin ona ne dememi *beklediğini* de bilmiyordum- düşündükçe Jens'in haklı olduğunu anladım: Sürekli laboratuvardaydım ve orada olmadığım zamanlar da evde uyuyor ya da yemek yiyordum. Brooklyn ve Queens'teki tanıdıklarıma yakın olmak yerine ailemin Manhattan'daki dairesinde tek başıma yaşıyor olmak, sosyalleşme seçeneklerim açısından faydalı olmuyordu. Buzdolabımın içinde tek tük sebze, dışarıdan söylenmiş ve şüphe uyandıran paket yemekler ve dondurulmuş yiyecekler vardı. Şu ana kadar bütün hayatım okulu bitirmek ve kusursuz bir araştırma kariyeri yapmak arasında dönüp duruyordu. Bunun dışına ne kadar az çıktığımı görmek beni kendime getirmişti.

Görünen o ki ailem bunun farkındaydı ve bir nedenden ötürü Jensen, beni evde kalmışlıktan kurtaracak çözümün Will olduğunu düşünüyor gibiydi.

Kendime güvenim daha azdı. Çok daha az.

Ortak geçmişimiz kuşkusuz kısıtlıydı ve beni çok da iyi hatırlamama ihtimali pek mümkündü. Onun için ben küçük kız kardeş, arka plan, Jensen'la birlikte yaşadığı pek çok maceranın ve ablamla yakınlaşmalarının perde arkasıydım. Ve şimdi onu *neden* arıyordum? Beni dışarı çıkarması için mi? Kutu oyunu falan oynamak için mi? Bana bazı şeyleri öğretmesi...

Bu düşüncemin sonunu getiremedim bile.

Telefonu kapatmayı düşündüm. Yatağıma yatıp ağabeyime kıçımı öpmesini ve kendine geliştirecek başka bir proje bulmasını söylemeyi düşündüm. Fakat telefonun dördüncü çalışının ortasında muhtemelen ertesi gün de hissedeceğim kadar sıkı bir şekilde telefonu tutuyorken Will telefona cevap verdi.

"Alo?" Sesi tam da hatırladığım gibiydi, kalın ve gür fakat daha derin. "Alo?" dedi bir kez daha.

"Will?"

Keskin bir nefes aldı ve "Ziggy?" diyerek lakabımla bana seslendiğinde sırıtıyor olduğunu hissettim.

Güldüm. Tabii ki beni o şekilde hatırlayacaktı. Artık o isimle bana yalnızca ailem hitap ediyordu –o zaman iki yaşında olan Eric'in yeni kız kardeşine isim takması onun adına büyük bir güçtü– fakat isim üzerime yapışıp kalmıştı. "Evet. *Ziggy.* Nasıl hemen?.."

"Dün Jensen haber verdi," diye açıkladı. "Ziyaretini ve sana nasıl nutuk çektiğini anlattı. Beni arayabileceğini söyledi."

"İşte aradım," dedim ezikçe.

Homurdanmasını ve çarşafların hışırtısını duyabiliyordum. Hattın diğer ucunda ne kadar çıplak olduğunu kesinlikle hayal etmeye çalışmadım. Fakat *uyuyor* olduğu için sesinin yorgun geldiğini fark etmemle birlikte karnımdaki karıncalanma boğazıma doğru hareket etti. Pekâlâ, belki de teknik olarak *henüz* sabah olmamıştı...

Dışarıya bir kez daha baktım. "Seni uyandırmadım, değil mi?" Saatime bakmamıştım bile ve şimdi de bakmaya korkuyordum.

"Sorun değil. Saatimin alarmı yaklaşık olarak," duraksadı, esnedi, "bir saat sonra çalacak."

Acıdan inlememek için kendimi zor tuttum. "Üzgünüm. Ben biraz... gerginim de."

"Hayır, hayır, sorun yok. Artık aynı şehirde yaşadığımızı unuttuğuma inanamıyorum. Son üç senedir nezih bir mahallede köşene çekilip sakin sessiz bir hayat sürdüğünü duydum."

Derin sesinin oyuncu bir azarla boğuklaşması karşısında midemde hafif kıpırdanmalar oldu. "Jensen'ın tarafını tutuyor gibisin."

Sesi yumuşadı. "Sadece senin için endişeleniyor. Ağabeyin olarak bu onun en sevdiği meşgalesi."

"Öyleymiş." Odayı arşınlamaya devam ettim, içimdeki bu gerginlikten kurtulmam gerekiyordu. "Daha önce aramalıydım..."

"Ben de." Yer değiştirdi ve sanki doğruldu. Gerinirken yine homurdandığını duydum ve bu sesle birlikte gözlerimi kapadım. Bu ses kulağa tam olarak kesinlikle ve dikkatimi dağıtacak biçimde *seks* gibi geliyordu.

Burnundan nefes al Hanna. Sakin ol.

"Bugün bir şey yapmak ister misin?" dedim bir anda. Sakinliğim buraya kadardı.

Duraksadı, çoktan bir plan yapmış olabileceğini düşünmediğim için kendimi tokatlamak istedim. İş mesela. Ve işten sonra belki kız

arkadaşıyla randevusu vardı. Ya da karısıyla. Sessizliğe müdahale eden her sesi duymak için kendimi zorladım.

Uzun bir süreden sonra, "Aklında ne var?" diye sordu.

Şaşırtmacalı soru. "Akşam yemeği?"

Will, birkaç acılı saniye bekledi. "Bir şey vardı. Geç saatte bir toplantı. Yarına ne dersin?"

"Laboratuvardayım. Gerçekten çok yavaş büyüyen hücreleri izlemek için on sekiz saatlik bir program yaptım ve eğer bu işi batırır ve yeniden başlamak zorunda kalırsam kendimi keskin bir şeyle bıçaklarım."

"On sekiz saat mi? Bu çok uzun bir süre Ziggs."

"Biliyorum."

"Hımm... Bu sabah saat kaçta gitmen gerekiyor?" diye sordu.

"Geç saatte," dedim saate bakıp gözlerime inanamayarak. Saat daha *altıydı*. "Sanırım dokuz ya da on gibi."

"Parkta benimle birlikte koşmak ister misin?"

"Koşuyor musun?" diye sordum. "Sebebi var mı?"

"Evet," dedi artık açık açık gülerek. "Arkamdan kovalayan varmış gibi değil fakat spor için koşuyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattım, sanki bir meydan okumaymış ya da lanet olası bir görevmiş gibi içimde tanıdık bir dürtü evet demem için bastırıyordu. Aptal Jensen. "Ne zaman?"

"Yarım saat sonra?"

Pencereden dışarı bir kez daha baktım. Dışarısı henüz aydınlanmamıştı bile. Yerde kar vardı. *Değişiklik*, diyerek kendime hatırlattım. Sonra gözlerimi kapadım ve "Güzergâhı bana mesajla yolla. Seninle orada buluşacağım," dedim.

Hava soğuktu. Kıçımı donduracak kadar soğuk olduğunu söylesem daha doğru bir ifade olurdu.

Will'in bana yolladığı ve onunla Central Park'ta, Beşinci ve Doksanıncı caddelerin kesiştiği Mühendisler Kapısı'nda buluşmamızı belirten kısa mesajı yeniden okudum ve ileri geri hareket ederek üşümemeye çalıştım. Sabah havası yüzümü yaktı ve çamaşırımdan içeri sızdı. Keşke bir şapka getirseydim. Keşke New York'ta şubat ayı olduğunu ve şubat ayında New York'ta yalnızca çıldırmış insanların parka gideceğini hatırlamış olsaydım. Parmaklarımı hissedemiyordum ve soğuk havayla karışık dondurucu rüzgârın kulaklarımın düşmesine neden olacağından ciddi biçimde endişelenmeye başlamıştım.

Etrafta yalnızca bir avuç insan vardı: çıtayı yükseltmiş sporcu tipler ve cılız ama uzun bir ağacın altındaki bankta birbirlerine sokulmuş, içindekinin sıcak ve lezzetli olduğunu tahmin ettiğim karton bardaklara ellerini kenetlemiş genç bir çift. Gri kuşlardan oluşan bir sürü, yerleri eşeliyordu ve güneş uzak mesafedeki gökdelenlerin üzerinden kendini göstermeye başlıyordu.

Hayatımın büyük bir bölümünde sosyal açıdan uyumlu olmak ve her şeye ilgisiz bir budala olmak arasındaki sınırda gidip gelmiştim, tabii ki daha önce de kendimi yabancı gibi hissettiğim olmuştu: MIT'de binlerce ebeveyn ve öğrencinin karşısında o araştırma ödülünü aldığımda, kendim için alışverişe gittiğim hemen her seferde ve dün gibi hatırladığım, on birinci sınıfta Ethan Kingman'ın benden ona oral seks yapmamı istediği ve benim ise aynı anda onu yapıp nasıl nefes alacağım konusunda kesinlikle hiçbir fikrim olmadığı o günde. Ve şimdi her geçen dakika gökyüzünün aydınlanmasını izlerken içinde bulunduğum andan kurtulmak için o hatıralardan birine seve seve kaçabilirdim.

Koşuya gitmek istemediğimden değil... aslında evet, önemli bir nedeni buydu. Koşuya gitmek *istemedim*. Spor olsun diye koş-

manın nasıl bir şey olduğundan bile emin değildim. Fakat Will'i görmekten korkuyor değildim. Yalnızca *gergindim*. Eskiden nasıl gözüktüğünü hatırladım – her zaman yavaş ve hipnotize eden bir yönü vardı. Dışarıya seksi bir şeyler sızdırıyordu. Daha önce onunla asla bire bir iletişim kurmamıştım ve bunun altından kalkabilecek soğukkanlılığın bende olmamasından endişeleniyordum.

Ağabeyim bana bir görev vermişti –git ve hayatını doyasıya yaşa– ve bu görevi yerine getirmemi sağlama almak için tek yolun, bana başarısız olduğumu düşündürtmek olduğunu biliyordu. Her ne kadar Jensen'ın niyetinin Will'le zaman geçirip randevulaşmaya dair, dürüst olalım, *yatmaya* dair bir şeyler öğrenmem olmadığından oldukça emin olsam da Will'in kafasının içine girip ustadan biraz daha onun gibi olmanın yollarını öğrenmem gerekiyordu. Tek yapmam gereken, gizli görevdeki bir ajan gibi davranmaktı: gir ve çık, zarar görmeden kaç.

Ablam böyle değildi.

On yedi yaşındaki Liv, küpe takan ve basgitar çalan on dokuz yaşındaki Will'le Noel'de yakınlaştıktan sonra genç bir kızın kötü çocuğa gönlünü kaptırmasının ne demek olduğuna dair *çok şey* öğrenmiştim. Will Sumner, o kötü çocuğun tanımıydı.

Herkes ablamı isterdi fakat Liv kimseyle ilgili Will hakkında konuştuğu şekilde konuşmamıştı.

"Zig!"

Sesi havada yakaladım ve ismimin geldiği yöne baktım, söz konusu adam bana doğru yürürken onun kim olduğunu kavramakta zorlandım. Hatırladığımdan daha uzundu, uzun ve ince bir vücut şekli vardı, gövdesi sanki sonsuza kadar gidiyordu, kol ve bacakları onu biçimsiz göstermesi gerekirken hiç de öyle durmuyordu. Onda her zaman farklı bir şeyler vardı, insanı çeken ve karşı konulamaz bir şey ve bu şey, klasik anlamda simetri içeren iyi görünümünden

bağımsızdı. Fakat Will'e dair dört sene öncesinden hatırladıklarım, şu an karşımda duran adamı tanımlamakta yetersizdi.

Gülümsemesi hâlâ aynıydı: hafifçe kıvrık dudakları yüzünde sabit bir haylazlık ifadesi bırakıyordu. Bana doğru yaklaşırken bir siren sesinin duyulduğu yöne baktı ve o açıdan kirli sakallı yüzünü, polar kazağının altında kaybolmuş pürüzsüz ve bronz boynunu yakaladım.

Yanıma vardığında gülümsemesi arttı. "Günaydın," dedi. "Seni uzaktan tanıdım. Okul ya da başka meselelerde gergin olduğunda bu şekilde adım attığını hatırladım. Anneni deli ederdin."

Hiç düşünmeden ona doğru yaklaştım, kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. Daha önce Will'e bu kadar yaklaştığımı bile hatırlamıyordum. Sıcak ve sertti, yüzünü kafamın tepesine bastırdığını hissedince gözlerimi kapadım.

Derinden gelen sesi sanki içimde titreşiyordu: "Seni görmek çok güzel."

Gizli ajan Hanna.

İsteksizce geri çekildim, temiz havayla karışan güzel sabun kokusunu içime çektim. "Seni görmek de öyle."

Siyah saçlarını gelişigüzel içine tıkıştırdığı siyah beresinin altından parlak mavi gözleriyle bana baktı. Bir adım daha yaklaştı ve başıma bir şey yerleştirdi. "Buna ihtiyacın olacağını düşündüm."

Elimi uzatınca kalın yünlü başlığı hissettim. Vay canına, bu rahatlatıcı ve etkileyiciydi. "Teşekkürler. Belki de kulaklarımı korumayı öğrenmeliyim."

Sırıttı, geri çekilerek beni baştan aşağı süzdü. "Sen... farklı görünüyorsun, Ziggs."

Güldüm. "Ailem dışında hiç kimse *epeydir* bana bu şekilde hitap etmemişti."

Gülümsemesi kayboldu ve sanki asıl ismim orada bir yerlerde yazıyor mu diye şansını denemek için bir süre yüzümü inceledi. Şimdiye kadar bana yalnızca Ziggy diye seslenmişti, tıpkı kardeşlerim gibi; Jensen -elbette- ama aynı zamanda Liv, Niels ve Eric de. Evden ayrıldığım güne kadar ben *her zaman* yalnızca Ziggy olmuştum. "Pekâlâ, arkadaşların sana nasıl sesleniyor?"

"Hanna," dedim sessizce.

Bakmaya devam etti. Boynuma, dudaklarıma baktı ve sonra bir süre gözlerimi inceledi. Aramızdaki enerji hissedilebilir düzeydeydi... fakat hayır. Durumu tamamen yanlış değerlendiriyor olmalıydım. Bu, Will Sumner tehlikesinin ta kendisiydi.

Gizli Ajan Hanna.

"Peki," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Koşuyor muyuz?"

Will gözlerini kırpıştırdı, nerede olduğumuzu hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Tabii."

Başını salladı ve kulaklarını biraz daha kapatmak için beresini çekiştirdi. Hatırladığımdan çok farklı görünüyordu -efendi ve başarılıydı- fakat yeterince yakından baktığımda kulağındaki küpe izlerini hâlâ görebiliyordum.

"İlk önce," dedi ve hızlıca dikkatimi yeniden gözlerine yöneltti. "Gizli buzlanmaya dikkat etmeni istiyorum. Patikayı görünür kılıyorlar fakat dikkat etmezsen kendini gerçekten sakatlayabilirsin."

"Tamam."

Donmuş suyun etrafını dolaşan yolu işaret etti. "Burası aşağı parkur. Göletin etrafını çevreliyor ve çok az eğim olduğu için de harika bir parkur."

"Her gün burada koşuyor musun?"

Kafasını iki yana sallarken Will'in gözleri parıldadı. "Bu parkurda değil. Burası yalnızca iki buçuk kilometre. Yeni başladığın için ilk bir kilometreyi yürüyeceğiz ve sonra koşmaya başlayacağız."

"Neden doğrudan senin her zamanki parkurunda koşmuyoruz?" diye sordum, onu yavaşlatma ya da her zamanki düzenini bozma düşüncesi hoşuma gitmemişti.

"Çünkü on kilometre."

"Sana kesinlikle uyabilirim," dedim. On kilometre o kadar da fazla gözükmüyordu. Topu topu on bin metreydi. Uzun adımlar atarsam belki on bin adım ederdi... Durumu idrak ettiğimde yüzümün düştüğünü hissettim.

Abartılı bir sabırla kafama hafifçe vurdu. "Tabii ki uyabilirsin. Fakat bugün ne durumda olduğunu görelim, sonrasını konuşuruz."

Ve sonra? Bana göz kırptı.

Görünüşe göre koşmak pek bana göre değildi.

"Bunu her gün yapıyor musun?" dedim nefes nefese. Ter damlalarının başımın tepesinden enseme doğru süzüldüğünü hissedebiliyordum ve oraya uzanıp terimi silecek gücüm bile yoktu.

Sanki tempolu bir sabah yürüyüşünün keyfini çıkarıyormuş gibi başını salladı. Öleceğimi zannettim.

"Ne kadar kaldı?"

Kibirli ve tatlı gülümsemesini takınarak bana şöyle bir baktı. "Bir buçuk kilometre."

Aman Tanrım.

Sırtımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. Bunu yapabilirdim. Gençtim ve ... makul derecede formdaydım. Bütün günüm ayakta geçiyordu, laboratuvarda odadan odaya koşturuyordum ve eve gittiğimde her zaman merdivenleri kullanıyordum. Bunu kesinlikle yapabilirdim.

"İyi..." dedim. Ciğerlerimin içi sanki çimento dolmuş gibiydi ve yalnızca küçük, kesik nefesler alabiliyordum. "Harika hissediyorum."

"Artık üşümüyor musun?"

"Hayır." Damarlarımda dolaşan kanın pompalanışını, göğsümde kalbimin atış şiddetini resmen *duyabiliyordum*. Ayaklarımız patikayı dövüyordu ve hayır, artık kesinlikle üşümüyordum.

"Sürekli meşgul olmanın dışında," dedi, sesinde azıcık bir yorulmanın bile izi yoktu, "yaptığın işi seviyor musun?"

"Çok seviyorum," dedim nefes nefese. "Liemacki ile çalışmaya bayılıyorum."

Bir süre projemden, laboratuvardaki diğer insanlardan bahsettik. Danışmanımı aşı alanındaki itibarından dolayı tanıyordu ve her zaman en iyi performansı gösteremediğini söylediği risk sermayesi dünyasında bile olan bitenden haberdar olması beni etkilemişti. Fakat işimden daha fazlasını merak ediyordu; *yaşantımı* öğrenmek istiyor, bunu da açık bir şekilde soruyordu.

"Hayatım laboratuvardan ibaret," dedim, ne kadar yargılayıcı olacağını görmek için göz ucuyla ona baktım. Neredeyse hiç şaşırmadı. Birkaç lisans mezunu ve seri şekilde tez üreten bir ordu dolusu doktora sonrası öğrenci vardı. "Hepsi de harikadır," dedim koca bir hava kütlesini içime çekmeden önce yutkunarak. "Fakat ben en çok evli ve çocuklu olan ikisiyle iyi geçiniyorum, bu yüzden işten sonra kendimizi bilardo masalarında pek bulamıyoruz."

"Zaten siz işinizi bitirdikten sonra bilardo masalarının açık olduğunu zannetmiyorum," diyerek alay etti. "Benim burada olma sebebim bu değil mi? Sana ağabeylik yapmak, seni rutininin dışına çıkarmak?"

"Doğru," dedim gülerek. "Her ne kadar Jensen'ın bir hayatım olması konusunda benimle dolaysız bir şekilde konuşmasından rahatsız olmuş olsam da pek de *yanlış* sayılmaz." Duraksadım,

birkaç adım daha koştum. "İşime o kadar uzun bir süre odaklandım ki engel üstüne engel geçerken hiçbirinin tadını çıkarmak için durmadım."

"Evet tabii," dedi sessizce. "Bu hiç iyi değil."

Bakışlarının yarattığı baskıyı görmezden gelmeye çalıştım ve gözlerimi önümüzdeki patikaya diktim. "En çok önemsediğin insanların aslında en çok *gördüğün* insanlar olmadığını hiç hissettin mi?" O karşılık vermeyince ben devam ettim. "Son zamanlarda kendimi, önemsediğim meselelere vermediğimi düşünüyorum."

Görüş alanımdan yakaladığım kadarıyla bakışlarını kaçırarak başını salladığını gördüm. Cevap vermesinden önce uzun bir zaman geçti fakat verdiğinde, "Evet, bunu anlıyorum," dedi.

Bir süre sonra kafamı çevirip Will'in gülüşüne baktım. Çıkan ses derindi ve tenimden geçerek iliklerimde titreşiyordu.

"Ne *yapıyorsun*?" diye sordu.

Göğsümde çaprazladığım kollarıma yönelen bakışlarını takip ettim. Çekinerek itiraf ettim: "Göğüslerim acıyor. Erkekler bunu nasıl beceriyor?"

"Öncelikle bizde..." göğüs bölgeme doğru belli belirsiz elini salladı, "onlardan yok."

"Fakat ya diğer kısım? Yani koşarken baksır mı giyiyorsunuz?" *Aman Tanrım, bana ne oluyor böyle? Bir numaralı sorun: kelimelerimi seçmiyorum.*

Kafasını çevirip beni yeniden süzdü, şaşırmıştı ve az kalsın yerdeki bir dal parçasına takılıp düşecekti. "Ne?"

"Baksır?" diyerek tekrarladım kelimeyi heceleyerek. "Yoksa erkek uzuvlarınızı bir arada tutan..."

Dondurucu havada ağaçların ardında yankılanan yüksek sesli bir kahkahayla lafımı böldü. "Doğru, baksır giymiyoruz," dedi.

"Yoksa aşağıda sağa sola hareket eden çok fazla şey olurdu." Göz kırptı ve flört eden yarı gülümsemesiyle önündeki yola baktı.

"Sende fazlalıklar mı var?" diyerek dalga geçtim.

Will şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Bilmek istediğin buysa koşu şortu giyiyorum. Oğlanları güvende tutmak için uygun sıkılıkta."

"Sanırım kızlar *bu* açıdan şanslılar. Aşağıda öyle..." ellerimi çılgınca etrafa savurdum, "sağa sola hareket eden bir şey yok. Aşağı kısımlarımız sıkı."

Patikanın düz kısmına ulaştık ve yürümek için yavaşladık. Will yanımda sessizce güldü. "Fark etmiştim."

"Uzman *olan* sensin."

Bana kuşkulu gözlerle baktı. "Ne?"

Bir an için beynim, söylemek üzere olduğum şeyden vazgeçmeye çalışmıştı fakat artık çok geçti. Düşüncelerimi sansürlemek konusunda hiçbir zaman pek iyi olmamıştım -ne zaman bir fırsat olsa ailemin yüzüme vurmaktan mutluluk duyduğu bir gerçekti bu- fakat burada beynim, efsanevi Will'e karşı içimi dökme fırsatını benden çalıyormuş gibi hissettim. "Şey... *vajina* uzmanı," diye fısıldadım.

Gözleri büyüdü ve tökezler gibi oldu.

Soluklanmak için eğilerek durdum. "Kendin öyle söylemiştin."

"'Vajina uzmanı' olduğumu da ne zaman söylemişim?"

"Bunu bize anlattığın günü hatırlamıyor musun? Jensen'ın ağzının iyi laf yaptığını, senin ise icraatta iyi olduğunu söylemiştin. Sonra da kaşlarını oynatmıştın."

"Bu *korkunç* bir şey. Nasıl oluyor da bütün bunları hatırlıyorsun?"

Doğruldum. "On iki yaşındaydım. Sen de ağabeyimin, evimizde seks içeren şakalar yapan on dokuz yaşındaki seksi arkadaşıydın. Tam anlamıyla efsanevi bir yaratıktın."

"Ben neden bunları hiç hatırlamıyorum?"

Daralmış olan patikada yanından geçerek omuz silktim. "Muhtemelen aynı sebeple."

"Senin bu kadar komik olduğunu da hatırlamıyordum. Ya da bu kadar..." çaktırmadan beni baştan aşağı süzdü, "büyüdüğünü."

Gülümsedim. "Böyle değildim."

Sırtını dikleştirdi ve üstündekini çekerek kafasının üzerinden çıkardı. Bir an için altındaki tişört de onunla birlikte sıyrıldı ve uzun, gergin bedeni ortaya çıktı. Düz karnını ve göbeğinden şortunun içine giden tüylerini görünce bütün bedenim kasıldı. Şortu, kalçasının özenle yaratılmış hatlarını, kışkırtıcı erkek uzuvlarının belirginliğini, erkeksi bacaklarını görebileceğim kadar aşağıdaydı ve... Tanrım, Will Sumner'ın bedeni gerçek dışıydı.

Tişörtünü yeniden aşağıya çektiğinde büyüden sıyrıldım ve diğer kısımlarına bakmak için kafamı kaldırdım, şimdi de kısa kollu tişörtü kollarını açıkta bırakmıştı. Boynunu kaşıdı, kollarının ön kısmında gözlerimin ne şekilde dolaştığından habersizdi. Babam için çalıştığı yaz, bizimle birlikte kaldığı zamanda Will'e dair pek çok anım vardı: Jensen ve onunla birlikte koltukta oturup bir film izlemiştik. Bir gece üzerinde kalçasını saran havlu dışında bir şey yokken koridorda yanından geçmiştim, laboratuvarda uzun bir günün ardından mutfak masasından gelen yemeğin kokusunu içime çekiyordum o sırada. Fakat yalnızca kara bir büyünün kötücül etkisiyle dövmelerini unutmuş olabilirdim. Şimdi onları gördüğümde omzuna yakın yerde duran mavi kuşu, bir dağı ve pazılarını saran ağaç köklerini hatırlayabiliyordum.

Fakat bunlardan bazıları yeniydi. Girdap biçimi alan mürekkep, bir kolunun ön kısmında bir çift helezon oluşturmuştu, diğer kolunda ise tişörtünün altından bir gramofon çizimi gözüküyordu. Will sessizleşmişti ve kafamı kaldırdığımda bana sırıttığını gördüm.

"Affedersin," diye geveledim sersemce gülümseyerek. "Yeni dövmelerin var."

Dilini çıkartarak dudaklarını yaladı ve yeniden önümüze dönüp yürümeye devam ettik. "Sorun değil. İnsanların bakmasını istemesem bunları yaptırmazdım."

"Peki, bu garip değil mi? İş hayatın ve diğer şeyler için?"

Omuz silkerek söylendi: "Uzun kollular, takım elbiselerin ceketleri. Pek çok insanın bunlardan haberi yok." İşin aslı, dövmelerinden haberdar olmayan *pek çok* insanla ilgilenmiyordum. Merakımı cezbeden tenindeki her bir mürekkep deseninden haberdar olanlardı.

Will Sumner Tehlikesi, diyerek kendime hatırlattım. *Söylediğin her söz edepsiz ve şimdi de onu çıplak hayal ediyorsun. Bir kez daha.*

Gözlerimi kaçırarak yeni bir konu aradım. "Peki ya hayatın nasıl geçiyor?"

Dikkatlice beni süzdü. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"İşini seviyor musun?"

"Çoğu zaman."

Gülümseyerek karşılık verdim. "Aileni sık görüyor musun? Annen ve kız kardeşlerin Washington'dalar değil mi?" Will'in kendinden çok daha büyük iki kız kardeşi olduğunu ve annelerine yakın yaşadıklarını hatırlamıştım.

"Oregon," diyerek düzeltti. "Ve evet, senede birkaç defa görüyorum."

"Çıktığın biri var mı?" diye soruverdim.

Sanki ne sorduğumu tam anlayamamış gibi kaşlarını çattı. Bir süre sonra cevap verdi: "Hayır."

Sevimli ve şaşkın biçimde verdiği tepki, sorduğum sorunun ne kadar uygunsuz olduğunu unutmama yardımcı oldu. "Bu soruyu cevaplamak için gerçekten düşünmen gerekiyor muydu?"

"Hayır, seni ukala. Ve hayır, seninle tanıştırıp, "Bak Ziggy, bu benim *kız arkadaşım*," diyebileceğim kimse yok.

İçimden söylenerek onu inceledim. "Ne kadar da kaçamak bir cevap."

Beresini kafasından çekip aldı, parmaklarını saçlarının arasına götürdü. Saçları terden sırılsıklam olmuş ve dört bir yana dikilmişti.

"Dikkatini çeken tek bir kadın bile olmadı mı?"

"Çok azı dikkatimi çekti." Gözlerini bana çevirdi, sorgudan kaçmayı reddediyordu. Will ile ilgili bu ayrıntıyı hatırladım, asla kendini açıklama ihtiyacı duymaz fakat kendisine sorulan sorulardan ötürü de çekinmezdi.

Kesinlikle her zamanki Will'di: genellikle kadınlarla birlikte ve hiçbir zaman tek biriyle değil. Gözlerimi aşağıya kaydırarak yavaş ve düzenli nefes alışıyla birlikte genişleyen ve küçülen göğsüne, bronz renkli boynuna doğru giden kaslı omuzlarına baktım. Dudakları hafifçe aralandı ve dili yeniden onları ıslatmak için dışarı çıktı. Will'in çenesi köşeliydi ve kirli sakalla kaplıydı. Birdenbire onu kasıklarımın üzerinde hissetmek istemiştim.

Bakışlarımı hacimli kollarına ve sakin vaziyette iki yanında salman iri ellerine *–lanet olsun, o parmaklar muhtemelen neyin nasıl yapıldığını biliyorlardı–* düz karnına ve Will Sumner'ın o bölgede oldukça cömert olduğunu gösteren koşu şortunun önüne doğru kaydırdım. Tanrım, adamın yüzündeki sırıtışı silmek istiyordum.

Aramızdaki sessizlik sürüyordu ve farkındalık belirlemeye başlıyordu. Çift taraflı bir aynanın ardında yaşamıyordum ve poker suratını asla beceremezdim. Will muhtemelen aklımdan geçen her düşünceyi okuyabiliyordu.

Anladıkları karşısında bakışları ciddileşti, bana bir adım daha yaklaştı, sanki tuzağa düşmüş bir hayvanı inceler gibi beni baştan

aşağı süzdü. Yüzüne muhteşem ve ölümcül bir gülümseme yerleşti. "Ne karara vardın?"

Güçlükle yutkundum, terli ellerimi yumruk yaptım ve yalnızca, "Will?" dedim.

Gözlerini kırptı ve sonra bir kez daha kırptı, geri çekildi, kim olduğunu hatırlamıştı. Durumun farkına vardığını neredeyse yüzünden anlayabiliyordum: *karşımdaki Jensen'ın küçük kız kardeşi... benden yedi yaş daha küçük... Liv'le ilişkim oldu... bu çocuk bir ahmak... penisinle düşünmeyi bırak.*

Hafifçe irkildi, "Doğru, üzgünüm," diye geveledi ağzında.

Rahatladım, verdiği tepkiye şaşırmıştım. Benimkinin tersine, Will'in poker yüzü meşhurdu... fakat *burada* ve görünüşe göre benim yanımda durum farklıydı. Bunu anlamamla beraber içimi bir güven kapladı: neredeyse karşı konulamaz ve gezegendeki en şehvet uyandırıcı adam olabilirdi fakat Hanna Bergstrom, Will Sumner'la başa çıkabilirdi.

"Öyleyse," dedim. "Henüz durulmaya hazır değilsin?"

"Kesinlikle değilim." Ağzının bir köşesi yukarı çekilerek gülümsedi ve *tamamen* yıkıcı gözüküyordu. Kalbim ve kadınlığım, bu adamla bir gece geçirmeye dayanamazdı.

Seçeneklerimiz arasında bunun olmaması çok iyi, sevgili vajina. Geri çekil.

Daire çizip patikanın başlangıç noktasına geri geldik ve Will bir ağaca yaslandı. "Pekâlâ, neden *şimdi* canlıların dünyasına dalış yaptın?" Kafasının bir hareketiyle konuyu yeniden bana getirdi. "Jensen'ın ve babanın daha canlı bir sosyal hayatın olmasını istediklerini biliyorum ama haydi söyle. Sen hoş bir kızsın Ziggs. Taliplerin olmamış olamaz."

Bir an için dudağımı ısırdım, şaşırmıştım, tabii ki Will benim için bunun biriyle yatmakla ilgili olduğunu düşünecekti. Gerçek

şu ki... çok da haksız sayılmazdı. Ayrıca yargılayıcı bir ifadesi ya da böyle kişisel bir konu için rahatsız edici bir mesafesi yoktu.

"Kimseyle buluşmuyor değildim. Yalnızca *pek iyi* geçmiyordu," dedim fazlasıyla yavan son buluşmamı hatırlayarak. "Kusursuz cazibeme karşılık bunu söylemek zor ama bu tarz durumlar karşısında çok iyi değilim. Jensen bana birtakım hikâyeler anlatmıştı. Doktora eğitimini en yüksek dereceyle tamamlamayı başarmış ve çok da eğlenmişsin. Bense sosyal beceriksizliği bir çalışma alanı olarak gören insanların bulunduğu bir laboratuvardayım. Peşine takılabilecek pek fazla insan yok, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Henüz gençsin Ziggy. Neden şimdi bunu kafana takıyorsun?"

"*Kafama takmıyorum* fakat yirmi dört yaşındayım. Organlarım çalışıyor ve aklım ilginç yerleri görmeye meyilli. Yalnızca... keşfetmek istiyorum. Benim yaşımdayken böyle şeyler düşünmüyordun, değil mi?"

Omuz silkti. "Üzerinde fazla durmuyordum."

"Tabii ki durmuyordun. Tek kaşını kaldırdığında kadınların çamaşırları yerde oluyordu."

Will dudaklarını yaladı, ensesini kaşımak için geriye uzandı. "Çok açık sözlüsün."

"Ben bir *bilim insanıyım* Will. Eğer bu işe kalkışacaksam erkeklerin nasıl düşündüğünü öğrenmem, kafalarının içine girmem gerekir." Derin bir nefes aldım, onu dikkatlice izledikten sonra, "Öğret bana," dedim. "Abime bana yardımcı olacağını söyledin, bana yardımcı ol."

"*Haydi küçük kız kardeşime şehri göster, kira verirken kazıklanmasın ve ayrıca biriyle yatmasına yardımcı ol*, demek istemediğinden oldukça eminim." Aklına bir şey düşmüş gibi kara kaşlarını çattı. "Sana bir arkadaşımı ayarlamamı mı istiyorsun?"

"Hayır. *Tanrım.*" Gülmek mi istiyordum yoksa yer yarılıp da *sonsuza kadar* içine mi girmek istiyordum, emin değildim. Baştan çıkarıcı seksiliğine rağmen ihtiyacım olan şey, yatıp kalkabileceğim *başka* adamlar bulmam için bana yardım etmesiydi. Belki o zaman üzerimdeki bu sersemlikten kurtulur ve düzgün biçimde sosyalleşebilirdim. "Öğrenmem için yardım etmeni istiyorum..." Omuz silktim ve beremin altından kafamı kaşıdım. "Erkeklerle *nasıl* buluşulacağını. Bana kuralları öğret."

Gözlerini kaçırdı, dağılmış gibiydi. "Kurallar mı? Bilmiyorum..." Kaşımak için çenesine uzanırken kelimeler ağzından titreyerek döküldü. "Erkeklerle tanışmana yardım edecek kadar yetkin olduğumdan emin değilim."

"Yale'de okudun."

"Ne olmuş yani? Yıllar önceydi Ziggs. Ders listesinde bunu sunduklarını sanmıyorum."

"Müzik grubunuz da vardı," diye devam ettim son söylediğine aldırış etmeyerek.

Sonunda gözleri şaşkınlıkla aydınlandı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"MIT'de okuduğumu, Zindanlar ve Ejderhalar oyunu oynadığımı söylemeye çalışıyorum..."

"Hey, o lanet oyunun ustasıydım ben Ziggs."

"Demek istediğim," dedim ona aldırış etmeyerek, "Yale'de okumuş, hokey oynamış, eski basgitaristlerin, gözlüklü sersem ineklerin aşk hayatlarını iyileştirmek konusunda bazı fikirleri olabilir."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Cevap vermek yerine kollarımı göğsümde birleştirdim ve sabırla bekledim. Geçmişte ne tür bir araştırma yapmak istediğime karar verirken, bir laboratuvardan diğerine gidip gelirken takındığım duruşun aynısıydı. Fakat okuldaki ilk senemi oradan oraya giderek geçirmek istememiş, bir an önce Liemacki ile araştırmalara başla-

mak istemiştim. Onun çalışmasının, viral aşı araştırmalarından parazitolojiye geçmek için son derece uygun olduğunu ve tezimde ne üzerine çalışmayı düşündüğümü anlattıktan sonra ofisinin önünde beklemiştim. Saatlerce bu şekilde durmaya hazırlıklıydım fakat yalnızca beş dakika sonra bana acımış ve bölüm başkanı olarak benim için bir ayrıcalık göstermişti.

Will uzaklara doğru baktı. Söylediklerimi mi değerlendiriyor yoksa yalnızca koşmaya devam edip beni ardında uçuşan kar tozlarının içinde bırakmayı mı düşünüyordu, emin değildim.

Sonunda iç çekti. "Tamam, pekâlâ, daha geniş bir sosyal hayata sahip olmanın ilk kuralı, gün doğmadan taksi dışında kimseyi asla aramamaktır."

"Evet. Bunun için üzgünüm."

Beni süzdü, kıyafetlerime bakıyordu. "Birlikte koşacağız. Dışarı çıkacağız ve bir şeyler yapacağız." Eliyle belli belirsiz üzerimi işaret ederek yüzünü buruşturdu. "Pek fazla değişiklik yapman gerektiğini düşünmüyorum fakat... bilmiyorum. Ağabeyinin çuvalımsı kazağını giymişsin. Yanlışım varsa beni düzelt ama genelde böyle giyindiğini hissediyorum, koşmuyor olsan bile." Omuz silkti. "Yine de sevimli."

"Sürtük gibi giyinmeyeceğim."

"*Sürtük* gibi giyinmek zorunda değilsin." Üstünü başını düzeltti ve saçlarını karıştırdıktan sonra yeniden şapkasının altına soktu. "*Tanrım*. Sana da bir şey söylenmiyor. Chloe ve Sara'yı tanıyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. "Şu senin... *aslında çıkmıyor olduğun* kızlardan bazıları mı?"

"Tabii ki hayır," dedi gülerek. "En yakın arkadaşlarımı parmaklarının ucunda oynatan kadınlar. Sanırım onlarla görüşmen iyi olur. Yemin ederim ki gecenin sonunda muhtemelen iyi arkadaş olursunuz."

İKİ

"Dur bir dakika," dedi Max oturmak için bir sandalye çekerek. "Bu Jensen'ın senin yattığın kız kardeşi mi?"

"Hayır, o diğer kardeşiydi, Liv." İngiliz'in karşısına oturdum ve yüzündeki keyifli sırıtışla beraber midemdeki rahatsız edici kasılmayı duyumsamamaya çalıştım. "Ayrıca onunla *yatmadım*. Yalnızca biraz takıldık. Ziggy, en küçük kız kardeşleri. Noel'de Jensen ile birlikte ilk defa evlerine gittiğimde Ziggy yalnızca bir çocuktu."

"Jensen'ın seni Noel'de evlerine götürdüğüne ve arka bahçede kız kardeşiyle oynaştığına hâlâ inanamıyorum. Ben olsam seni pataklardım." Çenesini kaşıyarak bir daha düşündü. "Aman be. Umurumda olmazdı."

Max'e baktım, hafiften gülümsediğimi hissettim. "Birkaç sene sonra yaz döneminde yeniden oraya gittiğimde Liv yoktu. Bu kez düzgün davranmayı başardım."

Etrafımızda kadehler çınlıyor ve mırıltı halinde sohbetler ediliyordu. Le Bernardin'de öğlen yemekleri, son altı aydır grubumuzun bir rutini haline gelmişti. Max ve ben genellikle masaya katılan son kişiler olurduk fakat görünen o ki diğerleri toplantıdan çıkamamışlardı.

"Sanırım bunun için bir alkış istiyorsun," dedi Max yemek listesini inceleyip kapatarak. Aslında daha en başta yemek listesini neden açma ihtiyacı hissettiğinden emin değildim. Başlangıç olarak her zaman havyar, ana yemek için de keler balığı isterdi. Son zamanlarda Max'in, hayatına dair her türlü spontane hareketi Sara'yla kaybettiğini düşünmeye başlamıştım; yemek seçiminde ve işinde tam bir alışkanlıklar adamı oluvermişti.

"Sara'dan önce neye benzediğini unuttun," dedim. "Manastırda yaşıyormuş gibi davranmayı bırak."

Bu sözlerime göz kırparak ve büyük, rahat gülümsemesiyle karşılık verdi. "Anlat bakalım bu küçük kız kardeş meselesini."

"Beş Bergstrom kardeşten en küçüğü ve burada Columbia'da okuyor. Ziggy'nin her zaman inanılmaz bir zekâsı vardı. Lisans eğitimini üç senede tamamladı ve şu anda Liemacki laboratuvarında çalışıyor, bilirsin. Aşı işlerini yürüten laboratuvar."

Max başını iki yana salladı ve *neden bahsediyorsun* der gibi omuz silkti.

Devam ettim: "Tıp okulları için oldukça üst düzey bir iş. Her neyse, geçen hafta seks tanrıçanın peşinden Vegas'a kumar oynamaya gittiğinde Jensen kız kardeşini ziyaret etmek için buraya geleceğini söyledi. Sanırım hayatının geri kalanında deney tüpleri ve şişeleri ile yaşamaması için Ziggy'ye nasihat verdi."

Garson su bardaklarımızı doldurmak için masamıza yanaştı ve birkaç kişinin daha gelmesini beklediğimizi söyledik.

Max tekrar bana baktı. "Yani kızı bir kez daha görmeyi mi planlıyorsun?"

"Evet. Bu hafta sonu birlikte dışarı çıkıp bir şeyler yapacağımızdan eminim. Sanırım yine birlikte koşacağız."

Gözlerinin nasıl da büyüdüğü gözümden kaçmadı. "Şu özel ve ayrıcalıklı küçük koşularına katılması için izin mi verdin? Bence bu senin için seksten daha yakın bir ilişki William."

Elimi ona doğru savurdum. "Neyse ne."

"Demek ki eğlenceliydi? Küçük kız kardeş ile tekrar bir araya gelmek falan?"

Eğlenceli geçmişti. Çılgınca değildi, hatta öyle özel bir şey olmamıştı, her şeyden uzaklaşıp birlikte koşmuştuk. Fakat hâlâ onu beklediğim gibi bulmadığım için biraz sarsılmış gibiydim. Kendini dışarı kapatması için uzun iş saatleri dışında başka bir sebep olması gerektiğini düşünmüştüm. Tuhaf olacağını, çirkin gözüktüğünü ya da uygunsuz sosyal davranışların tipik bir örneği olacağını düşünmüştüm.

Fakat bunların hiçbiri tutmamıştı ve kesinlikle hiç kimsenin "küçük kız kardeşi" gibi de gözükmüyordu. Saftı ve zaman zaman biraz boşboğazdı fakat gerçekten de yalnızca işleri yoğundu ve artık hoşlanmadığı bir dizi alışkanlığın içinde hapsolmuştu. Onu anlayabiliyordum.

Bergstrom ailesiyle ilk kez Noel'de, üniversitedeki ikinci senemde tanışmıştım. O sene eve uçmak için yeterli param yoktu ve Jensen'ın annesinin gönlü yatakhanede yalnız başıma kalmama razı olmamıştı. Noel'den iki gün önce Boston'dan gelip beni almış ve tatil için evlerine götürmüştü. Sevgi dolu bir aileydi ve her birinin arasında neredeyse iki yaş olan beş kardeşten beklenecek kadar gürültülüydü.

Hayatımın o kısmını doğru ifade etmek gerekirse onlara olan şükran borcumu en büyük kızlarıyla arka bahçedeki barakada gizlice oynaşarak ödemiştim.

Birkaç sene sonra Johan'ın yanında staj yapmaya başlamış ve Bergstrom evinde yaşamıştım. Diğer çocukların çoğu ya taşınmışlardı ya da yaz dönemi için okulun yakınında kalmışlardı, bu yüzden yalnızca ben, Jensen ve en küçük kızları Ziggy vardık. Onlarınki benim için ikinci bir ev gibiydi. Yine de Ziggy'nin yanında üç ay yaşamış olsam ve birkaç sene önce onu Jensen'ın düğününde görmüş olsam da dün beni aradığında yüzünü hatırlamakta bile zorlanmıştım.

Fakat onu parkta gördüğümde farkında olduğumdan çok daha fazla anı ortaya çıktı. On iki yaşındaki Ziggy'nin kitapların ardına gizlenmiş çilli

burnu gibi mesela. Yemek masasındayken karşımda ara sıra o utangaç gülümsemesini gösterirdi fakat onun dışında benimle göz teması kurmaktan kaçınırdı. Ben on dokuz yaşındaydım ve ona karşı her anlamda ilgisizdim. Ziggy'yi on altı yaşındayken de hatırlıyordum, bacaklarını ve dirseklerini, sırtından aşağı uzanan karışmış saçlarını. Ben babasıyla çalışırken o da öğleden sonralarını arka bahçede, üzerinde kesilmiş şort ve askılı bluzuyla bir battaniyenin üzerinde kitap okuyarak geçirirdi. Onu incelemiştim, o zamanlar her kızı incelediğim gibi, sanki vücut parçalarını tarıyor ve katalogluyormuş gibi. Ziggy'nin düzgün hatları vardı fakat sessizdi, ayrıca flört etme sanatı konusunda benim alaycı ilgisizliğimi kazanacak kadar da masumdu. O zamanlar hayatım merak ve garip fikirler, her şeyi en azından bir kez denemeye gönüllü daha genç ve daha yaşlı kadınlarla doluydu.

Fakat o öğleden sonra kafamın içinde bir bomba patlamış gibi hissettim. Onun yüzünü görmek –garip bir biçimde– yeniden evde olmak gibiydi. Ama aynı zamanda güzel bir kızla ilk defa karşılaşmak gibiydi. Neredeyse birbirlerinin karbon kâğıdından çıkmış kopyası olan Liv ya da Jensen gibi sarışın ve sırık boylu değildi. Ziggy babasına benziyordu, iyi yönleri de kötü yönleri de. Babasının uzun uzuvları ve annesinin kıvrımlarının birbirine zıt birlikteliğine sahipti. Johan'ın gri gözlerini, açık kahverengi saçlarını ve çillerini, annesinin de kocaman gülümsemesini almıştı.

Karşıma çıkıp da kollarını boynuma dolayıp sıktığında tereddüt etmiştim. Rahat bir sarılmaydı, kararında ve samimiydi. Chloe ve Sara dışında hayatımda yalnızca *arkadaşım* olan çok kadın olmamıştı. Bir kadına bu şekilde sarıldığımda –yakın ve sıkışık– ortaya genellikle cinsel bir unsur çıkıyordu. Ziggy benim için her zaman küçük kız kardeş olmuştu fakat orada kollarımın arasında artık bir çocuk olmadığının kesinlikle farkına varmıştım. Boynuma doladığı sıcak elleri ve üzerime yapışmış bedeniyle yirmili yaşlarında bir kadındı. Şampuan ve kahve gibi kokuyordu. Bir *kadın* gibi kokuyordu, üzerindeki kazak yığınının ve acınası ince ceketinin altında göğsüme bastıran memelerinin şeklini hissedebiliyordum. Geri çekilip bana baktığında onu bir anda *sevmiştim*: kıyafetine özen göstermemişti, makyaj

yapmamıştı ve pahalı spor ekipmanları yoktu. Abisinin Yale kazağını, çok kısa olan siyah bir tayt ve kesinlikle eskimiş bir çift ayakkabı giymişti. Beni etkilemeye çalışmıyordu, yalnızca beni görmek istemişti.

Bir haftadan biraz uzun bir süre önce Jensen beni aradığında, *kendini çok kapatmış dostum*, demişti. *Babamın iş takıntısına dair genlerini almış olduğunu önceden fark etmediğim için kendimi onu yüzüstü bırakmış gibi hissediyorum. Onu ziyarete geliyoruz. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum.*

Sara ve Bennett masaya yaklaştıklarında kendime geldim. Max onları selamlamak için ayağa kalktı ve eğilip Sara'yı tam kulağının altından öpüp kulağına, "Çok güzel görünüyorsun canım," derken kafamı başka tarafa çevirdim.

Herkes oturduğunda, "Chloe'yi mi bekliyoruz?" diye sordum.

Bennett yemek listesinin arkasından cevap verdi. "Cumaya kadar Boston'da."

"İyi, şükürler olsun," dedi Max. "Çünkü açlıktan ölüyorum ve o kadının ne istediğine karar vermesi bir ömür sürüyor."

Bennett sessizce güldü, yemek listesini masaya geri koydu.

Ben de rahatlamıştım, aç olduğumdan değil fakat grubun tek bekarı olmaktan bir süreliğine kurtulduğum için. Eşli dört arkadaşım kendini beğenmişlikten iki adım uzaktaydılar ve uzun zaman önce aşk hayatımdan bir şey ummayı bırakmışlardı. Hayallerimin kadını tarafından kalbimin yerinden sökülmesine az kaldığını düşünüyor ve gösterinin başlaması için sabırsızlanıyorlardı.

Geçen hafta Vegas'tan döndükten sonra, düzenli görüştüğüm iki sevgilime, yani Kitty ve Kristy'ye karşı soğukluk hissettiğimi söylemek gibi bir hata yapmıştım ve bu yalnızca arkadaşlarımın bana dair takıntısının artmasına neden olmuştu. İki kadın da benimle düzenli ve bağlanmadan görüştükleri için mutluydu ve bir diğerinin varlığından –ya da karşıma çıkacak başka birinin– rahatsızmış gibi gözükmüyorlardı fakat son zamanlarda rutine bağlandığımızı hissetmeye başlamıştım:

Soyun,

dokun,

seviş,

orgazm,

(belki yatakta biraz sohbet),

iyi geceler öpücüğü

ve sonra benim gidişim ya da onların gidişi.

Her şey çok mu basitleşmişti? Yoksa yalnızca seksten ibaret olan ilişkilerden sonunda yorulmuş muydum?

Ayrıca neden *şimdi* bunları bir kez daha düşünüyordum? Doğruldum, ellerimle yüzümü ovaladım. Bir günde hayatımda hiçbir şey değişmemişti. Ziggy ile güzel bir sabah geçirmiştim, hepsi bu. Hepsi *buydu.* Rahatlatıcı biçimde samimi oluşu, komik oluşu ve şaşırtıcı derecede güzel oluşu beni bu denli sarsmış olamazdı.

"Pekâlâ, neden bahsediyorduk?" diye sordu Bennett, masaya getirip önüne koyduğu limonlu kokteyl için garsona teşekkür ederek.

"Will'in bu sabah eski bir arkadaşıyla bir araya gelişinden bahsediyorduk," dedi Max ve sonra sessizce ekledi, "*bayan* arkadaş."

Sara güldü. "Will bu sabah bir kadınla mı görüştü? Bunda garip olan nedir?"

Bennett elini kaldırdı. "Bir saniye, bu gece Kitty'yle birlikte olmayacak mısın? Sabah da bir başkasıyla mı buluştun?" İçkisini yudumlayarak beni süzdü.

Aslında Hanna'dan gece yerine sabah buluşmamızı istememin nedeni tam olarak Kitty'ydi: *Kitty'yle* geç saatte buluşacaktım. Fakat bunu düşündükçe her zamanki gibi salı günümü onunla geçirecek olmanın düşüncesi daha az çekici gelmeye başladı.

Homurdandım, Max ve Sara kahkahayı patlattı. "Will'in Haftalık Takılma Takvimini hepimizin bilmesi garip değil mi?" diye sordu Sara.

Max bakışlarını bana yöneltti, gözlerinin içi gülüyordu. "Kitty ile planını iptal etmeyi düşünüyorsun, değil mi? Suçunun cezasını mı çekeceksin?"

"Galiba," dedim. Kitty ile birkaç sene önce sevgiliydik ve benim beklediğimden daha fazlasını beklediği ortaya çıkınca ilişkimiz karşılıklı anlayış içerisinde bitmişti. Fakat birkaç ay önce bir barda yeniden karşılaştığımızda bu kez yalnızca eğlenmek istediğini söylemişti. Tabii ki bu oyununa inanmıştım. Muhteşemdi ve neredeyse istediğim her şeyi yapmaya razıydı. Yalnızca seksten ibaret ilişkimizin iyi gittiği konusunda ısrar ediyordu. İşin aslı, bence ikimiz de onun yalan söylediğini biliyorduk. Ne zaman buluşmamızı ertelemek istesem bir sonraki buluşmamızda endişeli oluyor ve ilgi bekliyordu.

Kristy ise neredeyse tam tersiydi. Daha bağımsızdı, benim pek hoşlanmadığım boğulma fantezisi vardı fakat müsamaha göstermeye karşı değildi, ayrıca paylaştığımız rahatlama anının ötesine nadiren geçerdi.

"Eğer bu yeni kıza karşı ilgin varsa Kitty ile ilişkini bitirmelisin," dedi Sara.

"Yapmayın," diye karşı çıktım salatama gömülerek. "Ziggy ile aramda bir şey yok. Birlikte *koşmaya* gittik."

"Öyleyse neden hâlâ bundan bahsediyoruz?" diye sordu Bennett gülerek.

Başımı salladım. "Kesinlikle."

Fakat ben gergin olduğum için bundan bahsettiğimizi biliyordum ve ben gergin olduğumda üzerime neon tabela asılmış gibi belli olurdu. Kaşlarım çatılır, gözlerim kararır ve sözlerim kesik kesik olurdu. Bir pisliğe dönüşürdüm.

Max buna *bayıldı*.

"Bahsediyoruz çünkü," dedi İngiliz, "William sinirleniyor ve bu durum acayip hoşuma gidiyor. Ayrıca küçük kız kardeşle geçirdiği sabah koşusundan sonra bu kadar düşünceli olması da son derece ilginç. Will pek de düşünmekten başı ağrıyacak bir tip değildir."

"O kız Jensen'ın en küçük kız kardeşi," diyerek Sara ve Bennett'e durumu açıkladım.

"Henüz gençken büyük kız kardeşle öpüşmüştü," diye ekledi Max, etkiyi artırmak için aksanını abartılı biçimde kullanmıştı.

"Bilerek ortalığı karıştırıyorsun," dedim gülerek. Liv'le aramda olanlar çok kısa sürmüştü, ateşli bir öpüşme ve New Haven'a döndüğümde onu unutmam dışında neler olduğunu hatırlamıyordum. O zamanlar yaşadığım diğer ilişkilerle karşılaştırdığımda Liv'le aramda geçenler seksmetrenin ibresini oynatmazdı bile.

Ana yemeklerimiz geldi ve bir süre sessizce yemek yedik. Zihnim bulanmaya başladı. Koşumuzun ortasında pes etmiş ve alenen Ziggy'ye bakmaya başlamıştım. Yanaklarına, dudaklarına, karışmış saç topuzundan çıkıp boynunun yumuşak tenine düşmüş saçlarına baktım. Kadınları takdir etmek konusunda her zaman açık sözlü biri olmuş fakat gördüğüm her kadına da kendimi kaptırmamıştım. Peki ya bu seferki? Hoştu fakat kesinlikle gördüğüm en hoş kız değildi. Benden yedi yaş küçüktü, epey toydu ve biraz nefes almak için işinden henüz çıkıp gelmişti. Bana başka yerde bulamayacağım ne sunabilirdi?

Kafasını şöyle bir çevirmiş ve ona bakışlarımı yakalamıştı, aramızdaki enerji düpedüz ortadaydı ve son derece şaşırtıcıydı. Ayrıca gülümsediğinde bütün yüzü aydınlanıyordu. Yaz aylarında tel sineklik kapıları kadar açık görünüyordu ve havanın soğukluğuna rağmen kanımı ısıtan bir şeyler vardı. Eski fakat aşina olduğum bir açlıktı bu. Çok uzun zamandır hissetmediğim, kanıma adrenalin karışmasına neden olan ve belirli bir kızın sırlarını keşfedecek tek kişi olmayı isteten bir arzuydu. Ziggy'nin teni tatlı görünüyordu; dudakları dolgun ve yumuşaktı, boynuna ise daha önce bir diş izi geçmemiş gibiydi. İçimdeki canavar onun ellerine, dudaklarına ve memelerine daha yakından bakmak istiyordu.

Max'in beni izleyip düşünceli bir biçimde lokmasını çiğnediğini hissedince kendime geldim.

Çatalını kaldırdı ve göğsüme doğru uzattı. "Her şey doğru kızla bir gece geçirmeye bakar. Seksten bahsediyor da değilim. Tek bir gece seni değiştirebilir, genç a..."

"Kes şunu!" diye gürledim. "Şu anda tam bir pislik gibi davranıyorsun."

Bennett doğruldu ve konuya dâhil oldu. "Bütün mesele, aklını kurcalayacak kadını bulmaktır. Her şeye bakışını değiştirecek olan kişi *o* olacaktır."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Güzel düşünüyorsunuz dostlarım. Fakat Ziggy hiç de benim zevkime uymuyor."

"Senin zevkin nedir? Yürüsün? Vajinası olsun?" diye sordu Max.

Güldüm. "Sanırım biraz fazla genç?"

Erkekler kendi kendilerine söylendiler ve anlayışla başlarını salladılar fakat Sara'nın beni izlediğini hissedebiliyordum. "Söyle bakalım," dedim ona.

"Ben yalnızca aklına iyice kazınacak birini henüz bulmadığını düşünüyorum. Belli tipte kadınlar seçiyorsun, senin yapına, kurallarına, limitlerine uyacağını bildiğin kadınlar. Hâlâ sıkılmadın mı? Bu kız kardeşin..."

"Ziggy," diyerek araya girdi Max.

"Doğru," dedi Sara. "Ziggy'nin senin tipin olmadığını söylüyorsun fakat geçen hafta mutlu bir şekilde düzüştüğün ve aranızda bir bağ olmayan kadınlardan soğuduğunu hissettiğini söylemiştin." Çatalına yemeğinden bir lokma taktı ve ağzına doğru götürürken omuz silkti. "Belki de beğenilerini yeniden değerlendirmelisin."

"Mantıksız. Beraber olduğum kadınlara karşı ilgimi kaybediyor olabilirim fakat bu, bütün sistemi elden geçirmem gerektiği anlamına gelmez." Yemeğimi didiklemeye devam ettim. "Ama yine de sizden bir ricam olacak."

Sara lokmasını yutarak başını salladı. "Tabii ki."

"Chloe'yle birlikte onu dışarı çıkarabileceğinizi umuyorum? Burada hiç gerçek kız arkadaşı yok ve siz kızlar..."

"Tabii ki," dedi bir kez daha hızlıca. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Gözümün ucuyla Max'e baktım, dudaklarını ısırdığını ve kanarya yakalamış kediye benzediğini görünce hiç şaşırmadım. Fakat Sara, Chloe'den birkaç numara öğrenmiş ve Max'i masanın altından dürtmüş olmalıydı çünkü ilk defa ona hiç uymayacak biçimde sessizdi.

En çok önemsediğin insanların aslında en çok gördüğün insanlar olmadığını hiç hissettin mi? Son zamanlarda kendimi, önemsediğim meselelere vermediğimi düşünüyorum.

Bunu söylediği andaki sesi ve büyük, samimi gözleri, kendimi aynı anda dolu ve boş hissetmeme neden olmuştu, sancı o kadar ağırdı ki bunun acı mı yoksa haz mı olduğunu bilemiyordum.

Ziggy ona nasıl dışarı çıkılıp flört edileceğini, tanımak istediği insanlarla nasıl tanışacağını göstermemi istemişti... ve işin aslı bunu ben kendim bile yapmıyordum. Evinde yalnız başına oturan ben olmayabilirdim fakat bu mutlu olduğum anlamına gelmiyordu.

İzin isteyerek lavaboya gittim, cebimden telefonumu çıkardım ve Ziggy'nin bana verdiği cep telefonu numarasına bir mesaj gönderdim.

Ziggy Projesi hâlâ aklında mı? Eğer öyleyse ben varım. Yarın koşuyoruz, hafta sonu için de planlar var. Geç kalma.

Birkaç saniye telefonuma baktım fakat hemen cevap vermediği için yemeğe, arkadaşlarıma geri döndüm.

Ancak daha sonra restorandan ayrıldığımda tek bir mesajım olduğunu fark ettim ve güldüm, pek sık kullanmadığı kapaklı eski telefonundan bahsettiğini hatırladım.

Harika1!Boşluktuşunubulamıyorum=fakatseniarayacağım.

Chloe ve Sara'nın çılgın zaman çizelgeleri yüzünden Ziggy'yle hafta sonuna kadar bir araya gelemediler. Fakat neyse ki sonunda başardılar çünkü her sabah Ziggy'yi kollarını göğsünde birleştirmiş koşarken izlemek neredeyse *kendi* göğsümün acımasına neden olacaktı.

O cumartesi öğleden sonra ben on kilometrelik koşumdan nefes nefese dönmüş ve açlıktan ölmek üzere oraya vardığımda Max, Blue Smoke'ta bir masada oturuyordu. Bu grup içinde her zaman olduğu gibi yine bana sormaksızın bir plan yapılmıştı ve Chloe'den gelen bir mesajla uyanmıştım. Kahvaltı ve alışveriş için onlarla buluşmak üzere Ziggy'yi almam gerekiyordu, yani günlerdir ilk defa yalnız koşuyor olacaktım.

Bir sorun yoktu. Hatta *iyiydi.* Her ne kadar koşu sessiz ve garip bir biçimde sıkıcı geçmiş olsa da... Ziggy'nin dışarı çıkıp *bir şeyler* alması gerekiyordu. Koşu ayakkabısına ihtiyacı vardı. Koşu kıyafetlerine ihtiyacı vardı. Birileriyle çıkmak konusunda ciddiyse kendini zorlayıp düzgün giysiler bile alabilirdi çünkü erkeklerin çoğu sığ serserilerdi ve kestirmeden ilk izlenime göre hareket ederlerdi. Ziggy bu alanda pek başarılı değildi fakat bir yanım ona fazla yüklenmemeyi istiyordu. İyi giyimli kadınlara bakmayı seviyordum fakat işin tuhafı, Ziggy söz konusu olunca onun en ilgi çekici yanı bu tür şeyleri gerçekten hiç önemsemiyor olmasıydı. Onu bu haliyle kabul edecek olanlara yönelmemizin muhtemelen daha iyi olacağını düşündüm.

Max bana hiç bakmadan sandalyemin üzerindeki gazete yığınını kaldırdı ve siparişimi alması için garsona eliyle işaret etti.

"Su," dedim kâğıt peçeyle kaşlarımı silerek. "Şimdilik belki biraz da yer fıstığı. Yemeği daha sonra isteyeceğim."

Max kıyafetlerime göz attı ve *Times*'ın işle ilgili kısmını bana uzatarak gazetesini okumaya devam etti.

"Buraya gelmeden önce kızlarla birlikte değil miydin?" diye sordu.

Suyu önüme koyduktan sonra garsona teşekkür ettim, büyük bir yudum aldım. "Bu sabah Ziggy'yi bıraktım. Columbia kampüsünün ötesinde yolunu bulabileceğinden emin değildim."

"Ne kadar da anaçsın."

"O halde Sara'nın Bennett'e kazara poposunun fotoğrafını yolladığını söylemekten mutluluk duyarım." O ve Sara'nın müstehcen fotoğraf saplantısına dair Max'i kızdırmak kadar hoşuma giden bir şey yoktu.

Gazetesinin üzerinden bana baktı ve şaka yaptığımı görünce yüzünde bir rahatlama oluştu. "Aptal," diyerek söylendi.

Gazetenin işle ilgili kısmının sayfaları bir süre çevirdikten sonra dikkatimi bilim ve teknoloji kısmına çevirdim. Gazeteden duvarın ardında Max'in telefonu çaldı. "Merhaba Chlo." Gazeteyi masanın üzerine bırakarak duraksadı. "Hayır, yalnızca ben ve Will, biraz atıştırıyoruz. Belki Ben de uğrar." Başıyla işaret ettikten sonra telefonu bana verdi.

Telefonu aldım, şaşırmıştım. "Merhaba... her şey yolunda mı?"

"Hanna çok sevimli," dedi Chloe. "Üniversiteden beri yeni kıyafet almamış. Yemin ederim ona bebekmiş gibi davranmıyoruz fakat şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şey. Neden onu bizimle daha evvel tanıştırmadın?"

Midemin kasıldığını hissettim. Ziggy'den bahsettiğimiz öğle yemeğinde Chloe yoktu. "Onun bir kız arkadaş olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, yalnızca sevişiyorsunuz, neyse, Will..."

Araya girmeye çalıştım fakat konuşmasına devam etti.

"...yalnızca hepimizin iyi olduğunu söylemek istedim. Gözümüz üzerinde olmasa Macy's'te kaybolacak gibiydi."

"Benim de demek istediğim buydu."

"Tamam, bende haberler bu kadar. Max, Bennett'in nerede olduğunu biliyor mu diye aramıştım. Biraz daha alışveriş yapacağız."

"Bir dakika bekle," dedim, ne soracağımı pek düşünmeden önce. Gözlerimi kapattım ve son birkaç gündür Ziggy'yle koşularımızı düşündüm. Nispeten ince bir yapısı vardı fakat lanet olsun, üst ön tarafı fazlaydı.

"Evet?"

"Eğer alışveriş yapacaksanız Ziggy'nin şey aldığından emin olun..." Max'e bir bakış attım, gazetesine gömülmüş olduğunu görünce fısıldadım: "Sutyen aldığından emin olun. Koşu için hani? Fakat belki... günlük kullanım için de. Olur mu?"

Hattın diğer ucundaki sessizliği hissettim. Bu durum kurşun gibi göğsümün üzerine çökerken rahatsızlığım arttı. Ve arttı. Şansımı deneyip kafamı kaldırdığımda Max bana bakıyordu ve yüzünde kocaman pis bir sırıtış vardı.

"Şu anda Bennett olmadığım için çok şanslısın," dedi Chloe sonunda. "Yoksa seninle evrensel ölçekte dalga geçerdim."

"Merak etme, Max burada ve ikisi için de keyfini yeterince çıkarıyor."

Güldü. "Anlaşıldı. Kış arkadaşın olmayan arkadaşının yumuşak memeleri için destekleyici sutyen. Tanrım, tam bir domuzsun."

"Sağ ol."

Görüşmeyi sonlandırdı ve bakışlarından kaçınarak telefonu Max'e geri verdim.

"Ah, *Victoria*," dedi uçarı bir şekilde. "Bir sırrın var mı? İyi oturan iç çamaşırı bulmalarında kadınlara yardım etmek gibi bir zaafın mı var?"

"Defol git," dedim gülerek. Yüzünde sanki Leeds United dünya kupasını kazanmış gibi bir ifade vardı. "Sabah koşularımda bana eşlik ediyor ve şu şeylerden giyiyor... her neyse. Spor için uygun değiller. Giydiği sutyenler de şey yapıyor..." Göğsümü işaret ettim. "Ön tarafta garip dört meme oluşturuyor. Zaten alışveriş yapıyorlar diye..."

Max çenesini yumruğuna yasladı ve bana gülümsedi. "Tanrım, çok hoşsun William."

"Göğüsler konusunda nasıl hissettiğimi biliyorsun. Şakaya gelmez." Ziggy'nin bir kapak kızı kadar dolgun olduğundan bahsetmedim.

"Gerçekten de şakaya gelmez," diyerek beni onayladı ve yine gazetesine döndü. "Yine de dört memeli bir kız seni azdırmayacakmış gibi davranman hoşuma gitti."

Yaklaşık yarım saat sonra Max'in arkasındaki kapı açıldı, birbirine karışmış parlak saçlar ve alışveriş torbalarıyla yalpalayarak masamıza doğru birinin

geldiğini gördüm. Max ile ayağa kalktık, Ziggy'ye yağmaladığı ganimetleri bir sandalyenin üzerine yığması için yardım ettik.

Üzerinde soluk mavi bir kazak, koyu renk dar bir kot ve yeşil düz ayakkabılar vardı. Koşu pistinden çıkıp gelmiş gibi gözükmüyordu fakat rahat ve modaya uygun giyinmişti. Saçları... farklıydı. Gözlerimi kıstım, çantasının askısını omzundan indirirken onu inceledim. Saçlarını kestirmişti ya da yalnızca kendisiyle özdeşleşmiş karmaşık saç topuzu yerine saçlarını açık bırakmıştı. Saçları omuzlarını geçiyordu; kalın, düz ve yumuşaktı. Fakat giysi ve saçlarındaki değişikliğe rağmen neyse ki yine *Ziggy* gibi görünüyordu: azıcık makyaj, parlak bir gülümseme, güneş değmiş çiller.

Gülümseyerek elini Max'e uzattı. "Ben Hanna. Sen de Max olmalısın."

Max onun elini sıkarak, "Tanıştığımıza memnun oldum. İki çılgın kadınla iyi bir sabah geçirdiğinden eminim," dedi.

"Geçirdim." Ziggy bana döndü, ellerini boynuma doladı ve beni sıktığında inlememeye çalıştım. Bana sarılmasından hem hoşlanıyor hem de nefret ediyordum. Sıkı sarılıyordu, neredeyse beni boğuyordu fakat aynı zamanda rahatlatıcı biçimde samimiydi. Beni bıraktıktan sonra bir sandalyeye yığıldı. "Chloe de iç çamaşırlarını çok seviyormuş. Sanırım yalnızca o kısımda bir saat geçirdik."

"Dur da şaşırmış gibi yapayım," diyerek mırıldandım, arkama yaslanırken de çaktırmadan Ziggy'nin göğüs kısmını kontrol ettim. Cicişler harika görünüyorlardı: dolgun ve diri. Her şey yerli yerindeydi. Kendine birkaç parça iç çamaşırı almış olmalıydı.

"Madem öyle..." Max ayağa kalktı, cüzdanını arka cebine koydu. "Sanırım tatlımı bulmalı ve onun alışverişi nasıl geçmiş öğrenmeliyim. Tanıştığımıza memnun oldum Hanna." Omzuma dokundu ve Ziggy'ye göz kırptı. "Afiyet olsun."

Ziggy, Max'e el salladı ve sonra bana döndü, gözleri büyümüştü. "Vay canına. O... çok seksi. Daha önce Bennett'le de tanıştım. Siz hepiniz, Manhattan Seksi Erkekler Kulübü gibisiniz."

"Öyle bir şey yok. Ayrıca Max'i böyle bir kulübe dâhil eder miydik?" dedim sırıtarak. "Bu arada, harika görünüyorsun." Şaşkın gözlerle kafasını bir anda bana çevirdi ve çabucak ekledim: "Seni makyajla boyamalarına izin vermemene sevindim. Yoksa çillerini özlerdim."

"*Çillerimi* mi özlerdin?" diye sordu fısıldayarak ve ne kadar hızlı gittiğimi fark ederek irkildim. "Hangi erkek böyle bir şey söyler? Hemen şimdi orgazm olmamı mı istiyorsun?"

Çüş. Artık hızlı gidenin *ben* olduğumu düşünmüyordum. Bunu söylediğinde bir kez daha göğsüne bakmamak için kendimi zor tutmuştum. Düşündüğü her şeyi ulu orta söylüyor olmasına hâlâ alışmaya çalışıyordum. Bakışlarımı alışveriş torbalarına indirerek yavaşça yön değiştirdim. "Aha, görünüşe göre bir sürü koşu ayakkabısı almışsın."

Eğilerek torbaların arasında bir şeyler aradı ve dekoltesinden beliren manzarayı görmezden gelerek tavana baktım. "Sanırım *her şeyi* aldım," dedi. "Hiç böyle alışveriş yapmamıştım. Muhtemelen Liv bunu duyduğunda şampanya patlatır." Nihayet kafamı aşağı indirdiğimde sanki beni henüz görüyormuş gibi bakışlarıyla yüzümü, boynumu, göğsümü inceliyordu. "Bu sabah koştun mu?"

"Evet, bisiklete de bindim."

"Çok *disiplinlisin.*" Ellerini çenesine koyarak öne doğru eğildi ve bana bakıp kirpiklerini kırpıştırdı. "Kaslarına gerçekten iyi geliyor."

Gülerek, "Beni sakinleştiriyor," dedim. "Ayrıca..." Boynumun yandığını hissederek uygun kelimeleri aradım. "Beni aptal olmaktan alıkoyuyor."

"Aslında başka bir şey söyleyecektin," dedi yerinde doğrularak. "Seni nelerden alıkoyuyor? Bar kavgalarına karışmaktan mı? Gerginlik ve erkeksi sıkıntılarını mı gideriyor?"

Onu biraz denemeye karar verdim. Bu dürtünün nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat Ziggy, deneyimsizliğin ve çılgınlığın şaşırtıcı bir karışımıydı. Lakayt olmak konusunda bana cesaret vermişti ve biraz

sarhoş hissetmeme neden olmuştu. "Sürekli seks yapmayı istemekten beni alıkoyuyor."

Neredeyse hiç beklemeden karşılık verdi. "Seks yapmak yerine neden koşmak isteyesin ki?" Başını hafifçe döndürerek beni tarttı. "Ayrıca egzersiz yapmak testosteronu ve kan akışını hızlandırır. Bence tam aksine, seks hayatın daha iyi *çünkü* egzersiz yapıyorsun."

Onunla bu konuyu konuşmak tehlikeliydi. Biraz uzun süre ona bakmak cezbediciydi ve ben onu incelerken Ziggy rahatsız olmuyordu. O da hemen bana bakıveriyordu.

"Sana bunu neden söyledim hiç bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"*Will.* Ben ne bakireyim ne de aklım bacaklarının arasında. *Seks* hakkında konuşabiliriz."

"Hımm, bunun pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." İçeceğimi dudaklarıma götürdüm, bir yudum alırken onun da kendi suyunu içişini izledim, gözleri gözlerime kenetlenmişti. Aklı bacaklarımın arasında değil miydi? Biraz bile mi değildi?

Aramızdaki hava sessizce uğulduyordu. Öne doğru eğilip parmağımı onun alt dudağına dokundurmak istedim. Ama bunun yerine içeceğimi masaya bıraktım ve yumruklarımı sıktım.

"Demek istediğim, benimleyken sözcüklerini seçmek zorunda değilsin," dedi. "Dolaylı yollardan konuşan bir adam olmaman hoşuma gidiyor."

"İnsanlara karşı her zaman bu kadar açık sözlü müsün?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Sanırım bu yalnızca seninleyken böyle. Pek çok şey konuşuyorum, bu doğru ama senin yanında kendimi özellikle aptal hissediyorum ve görünen o ki çenemi tutamıyorum."

"Çeneni tutmanı istemiyorum."

"Sen seks konusunda her zaman rahattın. Sen, kadınları eğlendirdiği için özür dilemeyen seksi ve oyuncu adamsın. Yani bunu on iki yaşımdayken fark ettiysem, demek ki bu çok *barizdi.* Seks çok doğaldır. Bedenlerimizin *işi* budur. Şu anda olduğun kişi olman hoşuma gidiyor."

Karşılık vermedim, ne diyeceğimi bilmiyordum. Her kadının bende ehlileştirmek istediği özelliğimi seviyordu fakat bana dair ilk izleniminin bu olması hoşuma gitmiş miydi, emin değildim.

"Chloe, beni sutyen alışverişine götürmesini istediğini söyledi."

Bakışlarını yakalamak için kafamı kaldırdım ve gözlerini dudaklarımdan kaçırıverdi.

Sırıtışı, oyuncu bir gülümsemeye dönüştü. "Çok düşüncelisin Will. Memelerimi düşünmen çok hoş."

Sandviçimden bir ısırık almak için eğildim ve mırıldandım: "Bu konuşmayı tartışmamıza gerek yok. Zaten Max kafamın etini yeterince yedi."

"Sen gizemli bir adamsın, Çapkın Will." Yemek listesini kaldırdı, seçeneklere göz attıktan sonra masaya geri koydu. "Fakat tamam. Konuyu değiştiriyorum. Ne hakkında konuşmalıyız?"

Onu izlerken lokmamı yuttum. Bu genç, çılgın yaratığın, Chloe ve Sara'nın etkileyici ve özgüvenli bir karışımı olabileceğini aklıma getirememiştim. "Siz bayanlar bugün ne konuştuysanız," diyerek öneride bulundum.

"Pekâlâ, Sara ve ben bu kadar uzun zamandan beri seks yapmamış olmanın nasıl sanki yeniden bakire olmuş gibi hissettirdiği hakkında konuştuk."

Neredeyse boğuluyordum, gürültülü bir şekilde öksürdüm. "Hey. Bu... bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorum."

Beni izliyordu, eğlenmişti. "Çok ciddiyim. Erkekler için böyle olmadığına eminim. Fakat kızlar için bir süre sonra, nasıl desem... bekâret yeniden oluşuyor. Sanki mağaranın önünü yosun kaplamış gibi."

"Bu iğrenç bir görüntü."

Beni umursamayarak yerinde biraz daha doğruldu, şimdi heyecanlanmıştı. "Aslında bu harika. Sen bir bilim insanısın, son zamanlarda geliştirdiğim bu teorinin hakkını verebilirsin."

Sandalyeme, geriye doğru biraz daha yapıştım. "Konuyu mağaranın yosun kaplanmasına getirdin. Açıkçası biraz ürktüm."

"Ürkme. Bir kızın bekâretinin nasıl bir nevi kutsal kabul edildiğini biliyorsun değil mi?"

Güldüm. "Evet, bu kavramdan haberim var."

Kafasını kaşıdı, çilli burnunu biraz buruşturdu. "Teorim şöyle: Mağara adamları geri geliyorlar. Herkes bir kadını bağlamış adam hakkında yazılanları okumak istiyor ya da yatak odasının dışında –Tanrı korusun– seksi sözler sarf eden kadına karşı şiddetli bir kıskançlık hissediyor. Kadınların bunlardan hoşlandığı düşünülüyor değil mi? İşte bence yeni moda, yeniden bekâret olacak. Kadınlar erkeklerine sanki kendileri ilk erkekleriymiş gibi hissettirmek isteyecekler. Kadınların bunu nasıl yapacaklarını tahmin edebiliyor musun?"

Bir cevap vermeye çalışmam için beklerken gözlerinde giderek artan bir heyecan vardı. İçtenliğiyle ve bu konuyu seçme hevesiyle ilgili bir şeyler, kaburgalarımın altında görünmez bir kemer gibi beni sıktı. "Hımm, yalanlarla mı? Kadınlar her zaman penisimizle körler alfabesini okuyabileceğimizi düşünür. Bu neyin nesidir? Açıkçası ben muhtemelen bir kızın bakire olup olmadığını..."

"Önce ameliyat, muhtemelen. Adına da 'kızlık zarı diktirmek' diyelim."

Yemeğimi elimden bırakarak gürledim. "Aman Tanrım Ziggs. Et yiyorum burada. Şu kızlık zarı muhabbetini bir süre keser misin, yaklaşık..."

"Ve sonra..." ellerini masaya vurarak ritim tuttu, kararsızlık içerisindeydi, "herkes kök hücrelerin bizim için neler yapabileceğini görmeyi bekliyor. Fakat omurilik zedelenmesi, Parkinson... Buradan başlayacaklarını sanmıyorum. Bence asıl olay nerede kopacak biliyor musun?"

"Sandalyemin kenarında," dedim cansız bir şekilde.

"Bahse girerim, himen yenilenmesinde."

Bir kez daha gürültülü bir şekilde öksürdüm. "Tanrım. Himen mi?"

"'Kızlık zarı' yok dedin, o yüzden ama haklı değil miyim?"

Ben ona cevap verip aslında teorinin gayet iyi olduğunu söyleyemeden Ziggy anlatmaya devam etti. "Bu tarz işler için deli gibi para harcandı.

Ereksiyon için Viagra. Dört yüz farklı şekilde sahte meme. Hangi dolgu maddesi en doğal gözükür? Erkeklerin dünyasındayız Will. Kadınlar, *vajinalarına* aktif bir şekilde *büyüyen hücreler* koyduğunuzu düşünmekten vazgeçmeyecekler. Önümüzdeki sene, kız arkadaşın olmayan kız arkadaşlarından biri kızlık zarını yenileteceek ve bekâretini sana verecek Will."

Öne doğru eğildi, dudaklarını pipete dayadı ve içine çekti, gri gözleri benimkilere kilitlenmişti. Bu uzun süreli, oyuncu bakışlarıyla penisimin hafifçe sertleştiğini hissettim. Pipeti bırakarak fısıldadı: "*Sana.* Peki, bu hediyeyi takdir edecek misin? Ne fedakârlık değil mi?"

Gözlerini oynattı ve sonra kafasını geriye atıp kahkahalara boğuldu. Lanet olsun, bu kızdan hoşlanmıştım. Çok hoşlanmıştım.

Dirseklerimin üzerinde öne eğilerek boğazımı temizledim. "Ziggy, beni dinle çünkü bu önemli. Bilgece birkaç kelime söylemek üzereyim."

Sandalyesinde doğruldu, kuşkucu bir şekilde gözlerini kıstı.

"Birinci kuraldan daha önce bahsettik: güneş doğmadan önce bir daha kimseyi arama."

Dudaklarında küçük, suçlu bir gülümseme belirdi. "Doğru. Bunu anladım."

"İkinci kural," dedim kafamı yavaşça iki yana sallayarak. "Öğlen yemeğinde asla kızlık zarı yenilenmesinden bahsetme. Ya da... benzer şeylerden, asla."

Kıkırdamaya başladı ve garson yemeğini getirdiğinde kenara çekildi. "Dalga geçmek için bu kadar acele etme. Milyar dolarlık bir fikir bu, para adam. Yakında masana dosyası geldiğinde seni haberdar ettiğim için bana teşekkür edeceksin."

Salatasına gömüldü, devasa bir lokma aldı ve ona bakmamaya çalıştım. Tanıdığım diğer kızların hiçbirine benzemiyordu. Hoş bir kızdı –aslında güzel bir kızdı– fakat temkinli ya da ketum değildi. Sersemdi, kendine güveniyordu ve o kadar kendi başına buyruktu ki dünyanın geri kalanı onun karşısında tek tip kalıyordu. Kendisini bile ciddiye alıp almadığını bilmiyordum fakat benden bunu beklemediği kesindi.

"En sevdiğin kitap hangisi?" diye sordum, alakasız bir soruydu.

Alt dudağını emdi ve gözlerimi sandviçime çevirdim, kenarlardan taşan küçük et kırıntılarını seçtim.

"Çok klişe olacak."

"Pek sanmam ama dene bakalım."

Öne doğru eğildi ve fısıldadı: "*Zamanın Kısa Tarihi.*"

"Hawking?"

"Tabii ki," dedi neredeyse alınmış gibi.

"Bu bir klişe değil. *Uğultulu Tepeler* ya da *Küçük Kadınlar* deseydin klişe olurdu."

"Kadın olduğum için mi? Eğer ben *sana* sormuş olsaydım ve sen de Hawking deseydin klişe mi olacaktı?"

Biraz düşündüm. Kitabın en sevdiğim kitap olduğunu söylediğimi ve üniversiteden arkadaşlarımın, *tabii ki dostum* dediklerini hayal ettim. "Muhtemelen."

"Bu çok aptalca, senin için klişe oluyor ama ben söyleyince vajinam var diye klişe olmuyor. Aman her neyse," dedi omuz silkerek ve ağzına küçük bir parça marul attı. "On iki yaşımdayken okudum ve..."

"*On iki* mi?"

"Evet ve beni benden aldı. Ne dediği değil de –çünkü o zamanlar hepsini anladığımı sanmıyorum– daha çok düşünme şekli. Hayatlarını o şeyleri anlamaya adamış insanlar olduğu. Benim için ufuk açıcıydı." Birdenbire gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve yeniden açtığında biraz suçlu bir şekilde gülümsedi. "Kafanı şişiriyorum."

"Evet ama son zamanlarda kafamı *her zaman* şişiriyorsun."

Gözünü hafifçe kırparak fısıldamak için öne doğru eğildi: "Ama sanki bu senin hoşuna gidiyor?"

Zihnim kendi kendine, bana doğru uzattığı boynuna ve boğazındaki çukurdan çenesine doğru onu yalarken ağzının yalvaran yakarışlarla açıl-

masına dair fanteziler üretmeye başladı. Tırnaklarını omuzlarıma geçirdiğini, keskin bir yanma hissi verdiğini hayal ettim... ve birdenbire kendime geldim, o kadar hızlı bir şekilde ayağa kalkıp sandalyemi geriye ittim ki arkamdaki bir başka sandalyeye çarptım. Orada oturan adamdan özür diledim, Ziggy'den özür diledim ve lavaboya doğru resmen koştum.

Kapıyı ardımdan kilitleyip aynada kendime bakındım. "Bu da neydi böyle Sumner?" Yüzüme soğuk su çarpmak için eğildim.

Ellerimi lavaboya dayadım, aynada bir kez daha kendi gözlerimle karşılaştım. "Bu yalnızca bir hayaldi. Önemli bir şey değildi. O tatlı bir çocuk. Hoş bir kız. Fakat birincisi: Jensen'ın kız kardeşi. İkincisi: Liv'in kız kardeşi ve on yedi yaşındayken Liv'le bir kulübede giysilerini çıkarmadan resmen seviştin. Sanırım tek kullanımlık Bergstrom-Kız kardeşlerden-Birini-Götürme Kartını çoktan kullandın. Ve üçüncüsü..." Kafamı eğdim ve derin bir nefes aldım. "Üçüncüsü. Koşu taytını onun yanında, o farkına varmadan cinsel fanteziler kuramayacağın kadar sık giyiyorsun. Buna bir son ver. Eve git, Kitty'yi ya da Kristy'yi ara, oral seks yaptır ve işini gör."

Masaya geri döndüğümde Ziggy salatasını neredeyse silip süpürmüştü ve kaldırımda yürüyen insanları izliyordu. Ben oturunca kafasını bana çevirdi, yüzünde endişe izleri vardı. "Miden mi rahatsız oldu?"

"Ne? Hayır. Hayır, benim... birini aramam gerekiyordu."

Lanet olsun. Bu çok ahmakçaydı. Yüzümü buruşturdum ve sonra iç çektim. "Aslında belki gitsem iyi olacak Ziggs. Birkaç saattir buradayım ve bu öğleden sonra yapmayı planladığım şeyler vardı."

Kahretsin. Bu daha da ahmakçaydı.

Çantasından cüzdanını çıkardı ve masaya birkaç beş dolarlık bıraktı. "Tabii ki. Tanrım, benim de yapmam gereken tonlarca iş var. Benimle burada buluştuğun için çok teşekkür ederim. Ayrıca beni Chloe ve Sara ile buluşturduğun için de teşekkür ederim." Bir kez daha gülümseyerek masadan kalktı, çantasını omzuna astı, alışveriş torbalarını topladı ve kapıya doğru yürüdü.

Saman sarısı saçları parladı ve neredeyse bütün sırtı boyunca arkasına düştü. Duruşu dikti, yürüyüş biçimi istikrarlıydı. Üzerindeki kot pantolonun içinde poposu inanılmaz derecede güzel görünüyordu.

Kahretsin Will. Başın fena halde dertte.

Üç

Şu koşu meselesi hiç de kolaylaşmıyordu.

"Bu koşu meselesi kolaylaşacak," diyerek diretti Will mızmız bir çocuk gibi çöküverdiğim yere bakarak. "Biraz sabırlı ol."

Kırağının içinden bir tutam kahverengi ot kopardım, Will'in sabırla tam olarak yapacağı gibi kendi kendime söylendim. Vakit erkendi, gökyüzü hâlâ karanlık ve griydi, kuşlar bile bu soğuğa çıkmaya hevesli görünmüyorlardı. Son bir buçuk hafta boyunca neredeyse her sabah beraber koşmuştuk ve sahip olduğumdan bile haberdar olmadığım kısımlarım ağrıyordu.

"Ayrıca şımarıklığa da son ver," diye ekledi.

Yukarı, ona doğru gözlerimi kısarak baktım ve sordum: "Ne dedin sen?"

"Kaldır şu kıçını dedim."

Ayağa kalktım, birkaç adım aksadıktan sonra onu yakalamak için koşmaya başladım. Beni süzerek değerlendirmeye çalıştı. "Hâlâ ham mısın?"

Omuz silktim. "Biraz."

"Cuma günkü kadar mı?"

Omuzlarımı hareket ettirerek ve kollarımı başımın üzerinde esneterek biraz düşündüm. "Pek sayılmaz."

"Peki göğsün hâlâ –nasıl tarif etmiştin– birisi ciğerlerini benzine batırıp sonra da ateşe vermiş gibi mi?"

Kötü kötü baktım. "Hayır."

"Gördün mü? Gelecek hafta daha da iyi olacak. Ondan sonraki hafta, bahse girerim bazen canın nasıl çikolata çekiyorsa aynen öyle koşmak isteyeceksin."

Yalan söylemek için ağzımı açtım fakat o anlamış gibi bakarak beni susturdu.

"Bu hafta seninle ilgilenecek birini arayıp çağıracağız ve bir bakmışsın..."

"Ne demek 'benimle ilgilenecek biri'?" Tempomuzu hızlandırdık ve onunkine yetişmek için daha büyük adımlar atmaya çalıştım.

Anlık bir bakış attı. "Seninle birlikte koşacak biri. Antrenör gibi."

Çıplak ağaçlar bizi saklamak için yeterliydi çünkü her ne kadar binalarm çatılarını ve uzakta ufuk çizgisini görebilsem de şehrin sesi kilometrelerce uzaktan geliyordu. Ayaklarımız patikadaki düşmüş yaprakların ve çakıl taşlarının üzerini dövüyordu. Yol daraldığı için adımlarımı ayarlamam gerekiyordu. Omzum onun omzuna değiyordu ve kokusunu alacak kadar ona yakındım; teninin üzerinde sabun, nane ve kahve kokuları kalmıştı.

"Kafam karıştı, neden seninle koşamıyorum?"

Will güldü, sanki bunun cevabı havada asılıymış gibi eliyle bir yay çizdi. "Bu yaptığımız benim için pek koşmak sayılmaz Ziggs."

"Evet aslında, tabii ki sayılmaz, biz yalnızca *hafif koşu* yapıyoruz."

"Hayır, demek istediğim benim antrenman yapmam gerekiyor."

Ayaklarımıza ve sonra onun yüzüne baktım, gözlerimde türlü anlamlar vardı. "Bu bir antrenman değil mi?"

Tekrar güldü. "Bu bahar, Ashland Koşusu'na katılıyorum. Hazırlanmam için haftanın birkaç günü üç kilometreye yakın koşmam lazım."

"Ashland Koşusu nedir?" diye sordum.

"Boston'm hemen dışında bir triatlon."

"Ah." Adımlarımızın çıkardığı ses kafamda yankılandı ve kollarımla bacaklarımın ısındığını hissettim, neredeyse bedenime pompalanan kanın sesini bile duyabiliyordum. O kadar da nahoş değildi. "O zaman ben de seninle birlikte katılacağım."

Bana baktı, gözleri kısılmıştı ve ağzının kenarında bir gülümseme duruyordu. "Triatlonun ne olduğunu biliyor musun ki?"

"Tabii ki biliyorum. Yüzme, koşu, ayı vurma gibi bir şey."

"İyi tahmin," dedi cansız bir şekilde.

"Pekâlâ, o zaman beni aydınlat Bay Çapkın. Bu erkek triatlonu tam olarak ne kadar sürüyor?"

"Duruma göre değişir. Koşu mesafeleri orta, uzun ve ultra uzun. Ayrıca ayı yok, ukala. Yüzme, koşu, *bisiklet*."

Eğimli kısma geldiğimizde baldırımdaki sürekli yanmaya aldırış etmeyerek omuz silktim. "Peki, sen hangisini yapacaksın?"

"Orta."

"Tamam," dedim. "Kulağa çok da kötü gelmiyor."

"Yaklaşık bir buçuk kilometre yüzeceksin, kırk kilometre bisiklet süreceksin ve sonra son on kilometreyi koşacaksın."

Coşmuş durumdaki güvenimin yaprakları biraz soldu. "Ah."

"İşte bu yüzden seninle bu patikada kalamam."

"Hey!" dedim, hafifçe sendelemesine sebep olacak sertlikte onu ittirdim.

Güldü, kendini toparladıktan sonra bana bakıp sırıttı. "Seni kızdırmak hep bu kadar kolay mıydı?"

Kaşlarımı kaldırdım ve gözleri büyüdü.

"Boş ver," dedi sıkıntıyla.

Biz yavaşlayarak yürümeye başladığımızda güneş nihayet kasveti yarıp ortaya çıkmıştı. Will'in yanakları soğuktan pembeleşmiş, saçlarının uçları beresinin altından kıvrılarak dışarı taşmıştı. Çenesi belli belirsiz bir sakalla kaplıydı ve kendimi onu incelerken, çok iyi hatırladığımı zannettiğim erkekle önümde duran kişi arasında ilişki kurmaya çalışırken buldum. Şimdi resmen *adam* olmuştu. Bahse girerim, günde iki defa tıraş olsa günün sonunda yine kirli sakalı olurdu. Tam zamanında kafamı kaldırdım ve onu memelerime bakarken yakaladım.

Gözlerine denk gelmek için kafamı uzattım fakat onun dikkatini başka yöne kaydırma çabamı umursamadı. "Gayet ortada olan bir şeyi sormaktan nefret ediyorum fakat nereye bakıyorsun?"

Kafasını hafifçe oynatıp başka bir açıdan beni inceledi. "Memelerin daha farklı görünüyor."

"Harika görünmüyorlar mı?" Ellerimle ikisini birden tuttum. "Bildiğin gibi Chloe ve Sara, bana yeni sutyenler almamda yardımcı oldular. Memeler benim için her zaman bir çeşit sorun olmuştur."

Will'in gözleri büyüdü. "Memeler hiç kimse için asla bir sorun değildir. Asla."

"Bir çift memeye sahip olmayan adam böyle buyurdu. Memeler işlevseldir. Hepsi bu."

Gözlerinde sahici bir ateşle bana baktı. "Kesinlikle öyleler. İşi bitiren onlardır."

İnleyerek güldüm. "İşlevi senin için değil, ergen çocuk."

"Bahse var mısın?"

"Şöyle diyelim, eğer büyük memelerin varsa sorun şu ki asla ince görünemezsin. Sutyen askılarından dolayı omuzlarında şu yanıklardan olur ve sırtın da ağrır. Ayrıca onları asıl kullanım amacı dışında kullanmadığın sürece her zaman arada bir engel olurlar."

"*Neyin* arasında? Ellerimin? Yüzümün? Kutsal şeylere saygısızlık etme." Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Bunu demek istemedi Tanrım. Yemin ederim."

Onu umursamayarak, "Bu yüzden yirmi bir yaşımda onları küçülttürdüm," dedim. İşte o anda yüzündeki ifade dehşete dönüştü.

Görseniz sanki ona minik bebeklerden ve köpek yavrusu dillerinden harika bir yahni yaptığımı söylediğimi düşünürdünüz.

"Neden böyle bir şey yaptın? Tanrı sana güzel bir hediye veriyor ve sen onun apış arasına tekme atıyorsun gibi bir şey bu."

Güldüm. "Tanrı? Senin agnostik olduğunu sanıyordum, Profesör."

"Öyleyim. Fakat seninki kadar kusursuz memeleri deniz motoru olarak kullansaydım İsa'yı bile bulabilirdim."

Utancımdan yanaklarımın ısındığını hissettim. "İsa kesinlikle benim dekoltemde yaşıyor olduğu için mi?"

"Artık yaşamıyor. Memelerin şimdi aralarında rahat edilemeyecek kadar küçük." Kafasını iki yana salladı, kendimi gülmekten alıkoyamıyordum. "Çok bencilce Ziggs," dedi, o kadar kocaman sırıtıyordu ki azıcık tökezledim.

İkimiz de bir insan sesine doğru kafamızı çevirdik. "Will!"

Arsız bir kızıl saçlının bize doğru, yani Will'e doğru koşarak geldiğini ve bizi geçtiğini gördüm.

"Merhaba!" dedi Will rahatsız olmuş bir şekilde ve kadın yanımızdan geçerken ona el salladı.

Kadın geri geri koşmaya başladı ve Will'e seslendi: "Beni aramayı unutma. Bana bir salı günü borçlusun." Kadın, flört edercesine gülümsedikten sonra yoluna devam etti.

Bir açıklama bekledim fakat ses gelmedi. Will'in ağzını bıçak açmıyordu, gözleri artık gülümsemiyordu, önümüzdeki yola odaklanmıştı.

"Hoş bir kadındı," dedim.

Will başını salladı.

"Arkadaşın mıydı?"

"Evet. Kitty. Biz... arada takılırız."

Takılmak. *Tabii ya.* Erkek dilinde *takılmak* kelimesinin yüzde doksan beş ihtimalle *becermek* anlamına geldiğini bilecek kadar üniversite kampüslerinde vakit geçirmiştim.

"Yani, kız arkadaş olarak tanıştırabileceğin biri değil."

Göz göze geldik. "Hayır," dedi neredeyse sanki ona hakaret etmişim gibi bakarak. "Kesinlikle kız arkadaş değil."

Bir süre sessizlik içerisinde yürüdük ve şöyle bir bakınca her şey gün gibi ortadaydı. Kız arkadaş değildi. "Memeleri... *vay canına.* İsa'yı bildiği kesin."

Will tamamen dağılmıştı ve kolunu omuzlarıma koydu. "Dinini bulmak ona oldukça pahalıya patlamış desek daha doğru olur."

Daha sonra, işimiz bittiğinde ve Will yanımda esneme hareketlerini yapıp ayak parmaklarına dokunurken ona şöyle bir baktım ve "Bu akşam bir şeyler var," dedim. Sonra da irkildim.

Koşu taytının altından bacaklarındaki kasların ortaya çıktığını görebiliyordum ve neredeyse ne dediğini kaçırdığım için, "Bir şeyler?" diyerek sorusunu tekrarladı.

"Evet. Bir nevi iş... bir şeyler? Aslında tam değil. Sosyal kaynaşma gibi, birimler arası bir şey. Bunlara hiç gitmem fakat yabani

kedilerin arasında tek başına ölmemek için bir kez denemeye karar verdim. Perşembe gecesi olduğuna göre o kadar da *çılgın* olmayacağından eminim."

Güldü, pozisyonunu değiştirirken kafasını iki yana salladı.

"Ding Dong Salonu'nda." Dudağımı çiğneyerek duraksadım. "Gerçekten, bu uydurulmuş bir isim mi?"

"Hayır, Columbus'un yukarısında bir mekân." Uzandı ve düşünceli bir şekilde kirli sakallı yüzünü kaşıdı. "Ofisimden pek de uzakta değil aslında. Max ve ben oraya arada bir gideriz."

"İşte, iş arkadaşlarımdan bazıları gidiyor ve bu kez bana gelecek miyim diye sorduklarında gideceğimi söyledim ve şimdi farkına vardım ki en azından gidip kendimi göstermek ve buluşmaların neye benzediğini görmek zorundayım, hem kim bilir, belki eğlenceli olur."

Kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. "Bütün bir cümle boyunca hiç nefes aldın mı?"

"Will." Gözlerimi ona diktim. "Bu gece *gelir* misin?"

Kıs kıs güldü, aşağıya doğru esnetme yaparken kafasını iki yana salladı.

Neden güldüğünü kısa sürede anladım. "Ih, *sapık*." Omzuna vurarak bağırdım. "Ne demek istediğimi anladın. *Benimle* birlikte gelir misin?"

Elimle alnıma vurunca çıkan sese dönüp baktı.

"Aman Tanrım, bu daha da kötü oldu. Neyse işte, gelmek istersen bana mesaj at." İrkilmiştim, dairemin bulunduğu apartmana doğru yürümek için döndüm ve istediğim tek şey, yerin yarılması ve beni Narnia'ya götürmesiydi. "Unut gitsin!"

"Benden gelmemi istemen hoşuma gitti!" dedi arkamdan. "Bu gece gelmek için sabırsızlanıyorum Ziggy! Saat sekiz civarı geleyim

mi? Yoksa saat on civarı gelmemi mi istersin? Belki her ikisinde de gelirim?"

Ona orta parmağımı gösterdim ve yoluma devam ettim. Neyse ki gülümsediğimi göremiyordu.

DÖRT

Bütün gün bilgisayar başında oturmaktan bacaklarım uyuştu ve ama içimde çılgın bir dürtüyle Ding Dong Salonu'na gitmek –bunu söyleyebileceğimi düşünmezdim– barda Ziggs'in yanına oturmak ve sadece... rahatlamak istiyordum. Bir kadınla soyunmadan bu kadar eğlenmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ne yazık ki Ziggy'yle ne kadar çok vakit geçirirsem ilişkimizin ikimizin de çıplak olduğu bir evreye dönüşmesini o kadar çok istiyordum. Oyunbozanlık yapıyormuş gibi hissediyordum, sanki beynim ve bedenim duygusal derinlik yerine seksin aşina olduğum o rahatlığına kendini bırakmak istiyordu. Ziggy beni buna zorlamıştı, kendisi farkında olmasa bile; yaptığım işi neden yaptığımdan âşık olmadığım kadınlarla neden yattığıma kadar her şeyi bana düşündürtmüştü. Uzun zamandır ilk kez birisinin cinsel geçmişini devralıp ellerimle, penisimle ve ağzımla tamamen baştan yazmak istiyordum. Fakat Ziggy'yle bunu istememin nedeni seksin, onun aklımla oynamasından daha kolay bir seçenek olması mı yoksa onun beni tamamen başka şekillerde oynatmasını istiyor olmam mı, bilemiyordum.

Bu yüzden saat yaklaşık ona kadar kendimi tuttum, sosyalleşsin ve laboratuvardan arkadaşlarıyla vakit geçirsin diye bekledim. Oraya vardı-

ğımda onu barda sorunsuz bir şekilde otururken gördüm, sessizce yanına oturdum ve omzuna omzumla vurdum. "Merhaba hanımefendi. Buraya sık gelir misiniz?"

Yüzü sevinçle parladı. "Merhaba Çapkın Will." Karşılıklı olarak manalı bir şekilde birbirimizi inceleyerek duraksadıktan sonra, "Gel... *teşrif ettiğin* için teşekkürler," dedi.

Gülmemek için kendimi tutarak sordum: "Yemek yedin mi?"

Başını salladı. "Sokağın aşağısındaki deniz ürünleri restoranına gittik. Senelerdir ilk kez midye yedim." Yüzümü buruşturunca neşeli bir şekilde beni ittirdi. "Midye sevmez misin?"

"Kabuklu deniz mahsullerinden nefret ederim."

Bana doğru eğilerek fısıldadı: "Çok *lezzetliydiler.*"

"Öyle olduklarından eminim. Hepsi de yumuşak ve sakız gibi, ayrıca tatları kirli okyanus suyunu andırıyor."

"Seni gördüğüme sevindim," dedi aniden konuyu değiştirerek. Fakat ona şöyle bir göz gezdirdiğimde yaptığı açıklamadan geri adım atmadı. "Birlikte koşmanın dışında."

"O zaman ben de görüldüğüme sevindim."

Gözlerime, yanaklarıma ve dudaklarıma uzun bir süre baktıktan sonra tekrar gözlerime yöneldi. "Yakıcı bakışların sonunda beni öldürecek Will. İşin iyi tarafı, sanırım kadınlara bu şekilde baktığından hiç haberin yok."

Şaşırdım. "*Ne bakışlarım*?"

"Ne arzu edersiniz?" diye sordu barmen, önümüze iki bardak altlığı koyduğunda ikimiz de irkilmiş ve birbirimize doğru daha da yaklaşmıştık. Görünüşe göre Ziggy'nin iş arkadaşları gitmişlerdi ve Ding Dong alışılmadık biçimde sessizdi. Buradaki barmenler içki siparişimi genellikle barın diğer ucundan bir başkasının birasını doldururken alırlardı.

"Guinness," dedim ve ekledim, "ve bir de Johnny Gold shot."

Barmen Ziggs'e baktı. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Bir buzlu çay daha lütfen."

Barmen kaşlarını kaldırdı ve Ziggs'e gülümsedi. "Bütün istediğin bu mu tatlım?"

Ziggy gülerek omuz silkti. "Daha sert bir şey içersem on beş dakika içinde uyuyakalırım."

"Burada seni saatlerce ayakta tutacak sertlikte pek çok şey olduğundan eminim."

Barmenin söyledikleri geri çekilmeme, tepkisini ölçmek için Ziggy'ye odaklanmama neden oldu. Eğer dehşete kapılmış görünürse bu adama dersini vermem gerekebilirdi.

Ziggy güldü, olan bitenden habersizdi ve barda içtiği içki beğenilmediği için mahcuptu, önündeki bardak altlığını döndürdü. "Bailey's ve kahve ya da başka bir şey mi demek istiyorsun?"

"Hayır," dedi barmen, Ziggy'nin önünde dirseklerinin üzerine yaslanarak. "Aklımda başka bir şey vardı."

"Yalnızca buzlu çay," diyerek araya girdim, tansiyonum yedi bine çıkmış gibi hissediyordum. Barmen zorla sırıtarak içkilerimizi getirmek için doğruldu ve uzaklaştı.

Ziggy'nin beni izlediğini hissedebiliyordum. Titizlikle parçalamak için bir kokteyl peçetesi kaptım.

"Bu kadar hiddetlenmenin sebebi nedir William?"

Derin bir nefes verdim. "Senin yanında oturduğumu görmedi mi? Neredeyse içine düşecekti. Serseriye bak."

"İçki siparişimi alırken mi?" diye sordu şaşkınlıkla bana bakarak. "Ne *pislikmiş*."

"İmalı söz," diye açıkladım. "Bildiğinden eminim."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"'Barın arkasında seni saatlerce ayakta tutacak sert bir şey?'"

Ağzıyla küçük bir O işareti yaptı, yeni anlamış gibiydi ve gülümsedi. "Küçük projemizin amacı da bu değil miydi? Hayatımdaki imalı sözleri artırmak?"

Barmen geri geldi ve içkilerimizi önümüze koydu, giderken Ziggy'ye göz kırptı.

"Sanırım," diyerek homurdandım biramdan yudumlayarak.

Sırtını biraz daha dikleştirdiğini ve taburesini bana doğru döndürdüğünü gördüm. "Konuyu değiştirmek gibi olmasın fakat dün gece biraz porno izledim."

Öksürdüm, biramı barın tam kenarına bıraktım ve üzerime dökülmeden önce güçlükle yakaladım. Yine de birazı bardağın kenarından sıçradı ve kucağıma geldi. "Tanrım Ziggs, ağzının hiç ayarı yok." Küçük bir yığın kokteyl peçetesi aldım ve pantolonumu sildim.

"Sen porno izlemez misin?"

Viski bardağıma gözümü diktim ve hepsini bir dikişte yuvarladıktan sonra itiraf ettim: "Tabii ki."

"O zaman benim izlemiş olmamın neresi garip?"

"İzlemiş olman garip değil. Bunun bir sohbetin başlangıcı olması garip. Ben... Ben hâlâ buna alışmaya çalışıyorum. Seksi Piliç Projesi'nden önce seni hâlâ şapşal küçük kız kardeş olarak biliyordum. Şimdiyse sen... porno izleyen, meme küçülten ve kızlık zarı yenilenmesiyle ilgili teoriler geliştiren bir kadınsın. Kendimi buna hazırlamam lazım."

Ayrıca seni neredeyse karşı konulamaz buluyorum, diye düşündüm.

Eliyle "aman sen de" dercesine bir hareket yaptı. "Her neyse, bir sorum var."

Gözümün ucuyla ona baktım. "Tamam?"

"Kadınlar gerçekten yatakta o sesleri çıkarıyorlar mı?"

Donakaldım, sırıtıyordum. "Hangi sesleri Ziggy?"

Onunla dalga geçtiğimin farkındaymış gibi gözükmüyordu ve gözleri kapatarak fısıldadı: "Şunun gibi, 'Ah, ah, Will, aletine ihtiyacım var' ve 'Daha sert, daha sert, aman Tanrım, becer beni, kocacım' ve daha niceleri." Sesi yumuşamış ve heyecanlanmıştı, aletimin büyüdüğünü hissedince dehşete kapıldım. Bir kez daha.

"Hımm, bazıları çıkarıyor."

Bir kahkaha patlattı. "Bu çok gülünç!"

Gülümsedim, çok az deneyimi olduğunu düşündüğüm bir konuda bile doğal bir özgüveni olmasını seviyordum. "Belki *gerçekten* de aletime ihtiyaçları vardır. Sen de aletine çok *ihtiyaç duyduğun* biri olsun istemez miydin?"

Buzlu çayından büyük bir yudum alarak bunu düşündü. "Aslında evet. Şimdiye kadar birini, kendisine aleti için yalvaracak kadar çok istediğimi sanmıyorum. Bir kurabiye? Evet. Bir penis? Hayır."

"Gelmiş geçmiş en iyi kurabiye olmalı."

"Ah, evet, öyleydi."

Gülerek sordum: "Hangi filmdi?"

"Hımm." Tavana doğru baktı. Kızarmamış, azıcık bile utanmamıştı. "*Oyunbaz Üniversiteliler*? Onun gibi bir şey. Bir sürü üniversiteli kız bir sürü üniversiteli erkekle seks yapıyor. Gerçekten de oldukça büyüleyiciydi."

Sessizleştim, düşüncelerimi garip bir yol izleyerek kaybettim; üniversiteli öğrenciler, laboratuvarda çalışan Ziggy, Ziggy'nin yeni arkadaşlar bulacağına dair Jensen'ın umudu, tam da benim önümde Ziggy'ye asılan barmen, hâlâ sert olan penisim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Aslında hiçbir şey."

Çayını elinden bıraktı ve bana bakmak için taburesinin üzerinde döndü. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bir erkek hiçbir şey düşünmediğini nasıl söyleyebilir?"

"Önemli bir şey düşünmüyorum, şimdi oldu mu?" dedim.

"Porno hakkında konuşuyoruz ve sen seks hakkında bile düşünmüyor musun?"

"Garip ama evet," dedim. "Senin ne kadar saf ve tatlı olduğunu düşünüyorum. Gönül işlerini çözmende sana yardım edeceğimi söylediğim

zamanı, burada ne yapmak için anlaştığımı kafamda evirip çeviriyorum. Seni dünya tarihindeki en kırılgan fıstığa dönüştürmekten korkuyorum."

"Bunların *hepsini* şu anda mı düşünüyordun?"

Başımı salladım.

"Vay canına. *Bunlar* gayet önemli şeyler." Sesi alçalmış ve yumuşamıştı. Porno seslerini taklit ederkenki gibi fakat gerçek kelimelerle ve gerçek duygularla. Fakat ona baktığımda o, pencereden dışarı bakıyordu. "Ayrıca ben hiç de saf ve tatlı değilim Will. Ne demek istediğini biliyorum fakat ben seks konusunda her zaman takıntılıydım. Çoğunlukla da işin tekniğine. Neden farklı insanlarda farklı şeyler işe yarıyor. Neden bazı insanlar seksi bir şekilde seviyor ve diğerleri başka şekilde. Anatomiden dolayı mı? Psikolojiden dolayı mı? Bedenlerimiz gerçekten de bu kadar farklı biçimde mi oluşmuş? Bunun gibi şeyler."

Bunlara nasıl karşılık vereceğimi kesinlikle bilmiyordum, o yüzden yalnızca içkimi içtim. Bu tür şeyleri daha önce hiç düşünmemiştim, o anda yanımda bulunan kadın ne isterse her şeyi denemeyi tercih etmiştim fakat Ziggy'nin bütün bunlara kafa yormasının gerçekten hoşuma gittiğini gördüm.

"Ancak son zamanlarda ne sevdiğimi anlamaya başladım," dedi. "Bu eğlenceli fakat ilk elden tecrübe etmeden neyi sevdiğini bilmek zor. Hele ki pornoyla."

İçeceğinden büyük bir yudum aldı ve sonra bana sırıttı. İki hafta evvel Ziggy bana böyle bir şey söylemiş olsaydı, tecrübesiz haliyle bu denli açık sözlü olduğu için onun adına sıkıntı hissederdim. Fakat şimdi onun bu yönünü korumak istiyordum, biraz da olsa.

"Bu sohbete seni teşvik ettiğime inanamıyorum fakat... pornonun sana seksin nasıl olması gerektiğine dair yanlış bir hissiyat vermesinden endişe duyuyorum."

"Nasıl yani?"

"Çünkü pornoda gördüğün seks pek gerçekçi değil."

Gülerek sordu: "Yani erkelerin çoğunun çamaşırlarının altında Pringles kutusu yok mu?"

Bu defa boğulmadım. "Farklardan biri bu, evet."

"Daha önce seks yaptım Will. Fazla çeşitleme yoktu sadece. Porno, insanın aklında yeni fikirler oluşması için iyi bir yöntem, demek istediğimi anlıyorsun."

"Beni şaşırtıyorsun Ziggy Bergstrom."

Bir süre tepki vermedi. "Benim ismim bu değil, biliyorsun."

"Biliyorum. Fakat ben sana böyle sesleniyorum."

"Bana her zaman 'Ziggy' mi diyeceksin?"

"Muhtemelen. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Omuz silkti, bana doğru dönmek için taburesini bir kez daha çevirdi. "Belki biraz. Yani artık bana pek yakışmıyor. Yalnızca ailem beni o şekilde çağırıyor. Arkadaşlarım değil."

"Senin bir çocuk olduğunu düşünmüyorum, eğer endişelendiğin şey buysa."

"Hayır, endişelendiğim şey bu değil. Herkes çocukluktan gelip büyür ve yetişkin olmayı öğrenir. Kendimi sanki yetişkin olmayı hep biliyormuşum da şimdi çocuk olmayı öğreniyormuşum gibi hissediyorum. Belki de Ziggy benim yetişkin adımdı. Belki bundan biraz kurtulmak istiyorum."

Kulağını çektim ve cıyaklayarak geri çekildi. "Sen de porno izleyerek mi kurtulmaya karar verdin?"

"Aynen öyle." Yüzümün yan taraflarını inceledi. "Sana kişisel bazı sorular sorabilir miyim?"

"Şimdi de iznimi mi istiyorsun?"

Kıkırdayarak omzuma vurdu. "Ciddiyim."

Boş bira bardağımı bara koydum ve gözlerine bakmak için döndüm. "Bana bir bira daha alırsan istediğin her şeyi sorabilirsin."

Elini kaldırarak barmenin dikkatini anında çekti. Bardağı göstererek, "Bir Guinness daha," dedi ve sonra bana döndü. "Hazır mısın?"

Omuz silktim.

Bana doğru eğilerek sordu: "Erkekler anal seksi gerçekten seviyor, değil mi?"

Bir an gözlerimi kapadım, gülmemek için kendimi tuttum.

"Değil mi?" diye tekrarladı.

İç çekerek yüzümü ovuşturdum. Onunla bu konulara girmeyi gerçekten istiyor muydum? "Sanırım. Yani, evet."

"Yani sen de yaptın mı?"

"Ciddi misin Ziggy?"

"Ve nasıl içerisinde şey olduğunu düşünmüyorsun..."

Elimi kaldırdım. "Hayır."

"Ne diyeceğimi bilmiyorsun bile!"

"Biliyorum. Seni tanıyorum Ziggs. Ne demek üzere olduğunu *tam olarak* biliyorum."

Yüzünü buruşturup barın tepesindeki televizyona döndü. Knicks, Heat'i fena eziyordu. "Erkekler beyinlerini kolayca kapatabiliyorlar. Bunu hiç anlamıyorum."

"O zaman beynini kapatmaya değecek bir seks yapmamışsın."

"Bence *sen* alelade bir sekste bile kapatıyorsundur."

Gülerek kabullendim. "Muhtemelen. Yani bu akşam yemekte midye yedin. Bana göre... adaleli, sakızımsı deniz boku gibi bir şey. Fakat yine de bana oral seks yapabilirsin ve o midyeleri nasıl yuttuğunu düşünmem bile."

Yanaklarının hafifçe kızardığını fark ettim. "İnanılmaz oral seks yeteneğimi düşünüyor olurdun."

Bakakaldım. "Ben... ne?"

Kafasını iki yana sallayarak gülmeye başladı. "Gördün mü? Söyleyecek bir söz bulamadın ve henüz hiçbir şey yapmadım. Erkekler çok kolay."

"Bu doğru. Erkekler bulabildikleri her deliği becerirler."

"*Becerilebilir* her deliği."

Taburemin üstünde ona doğru dönerek sordum: "Ne?"

"Yani her delik becerilebilir değildir. Burun gibi. Kulak gibi."

"Görünen o ki 'Nantucketlı Adam'dan haberin yok."

"Yok." Burnunu büktü ve çillerine baktım. Bu gece dudakları daha bir kırmızı görünüyordu fakat makyaj yapmadığı belliydi. Dudakları yalnızca... kızarmıştı.

"Bunu *herkes* duymuştur. Ayıp bir şiir."

"Ben de mi?" Göğsünü işaret etti ve oraya bakmamak için mücadele verdim. "Genellemeyi etkilemediğimden eminim."

"Bir zamanlar Nantucketlı bir adam varmış. Penisi o kadar uzunmuş ki kendi ağzıyla bile ona uzanabiliyormuş. Çenesinde meni kalıntılarıyla sırıtarak demiş ki eğer kulağım bir vajina olsaydı onu becerebilirdim."

Hiç kıpırdamadan bana baktı. "Bu... iğrençmiş."

İlk tepkisinin *bu* olmasına bayılmıştım. "Hangi kısmı? Çenesindeki meni mi yoksa kulak becerme mi?"

"Yapabilseydin kendi penisini yalar mıydın?" diye sordu umursamayarak.

Hayatta böyle bir şeyin olmayacağını söyleyecektim ki yeniden düşündüm. Bu mümkün olsaydı, muhtemelen en azından bir kereliğine, denemek için yapardım. "Sanırım..."

"Yutar mıydın?"

"Tanrım Ziggs, beni gerçekten düşünmeye zorluyorsun."

"Bunu *düşünmek* zorunda mısın?"

"Yani yutmamın imkânı yok dersem tam bir pislik gibi gözükeceğim fakat gerçekten de bunu yapmamın imkânı yok. Kendi penisimi yaladığım, varsayıma dayalı bir durumdan söz ediyoruz ve *kızlar* yuttuğunda hoşuma gider."

"Yine de bütün kızlar yutmaz."

Kalbim havalanmıştı, yalnızca hızlanmamış fakat daha sert atmaya başlamıştı, sanki içeriden beni yumrukluyordu. Sohbetin gidişatı hızla kontrolden çıkacak gibiydi. "Ya *sen*?"

Sorumu umursamayarak başka bir soru sordu. "Fakat erkekler aslında kadına oral seks yapmayı pek sevmez, değil mi? Yani, tamamen dürüst olmak gerekirse."

"Bazı kadınlarla seviyorum. Birlikte olduğum herkesle değil ve düşündüğün nedenden ötürü de değil. Bu çok yakın bir ilişki gerektiriyor ve kadınların hepsi bu konuda çok rahat değiller, dolayısıyla eğlenceli olması zorlaşıyor. Bilmiyorum, benim için erkeğe yapılan oral seks, el seksi gibi fakat çok daha iyi hissettiriyor. Fakat bir kadına oral seks yapmak... Bence bu, ilişkinin biraz daha ileriki aşamalarına ait. Güven gerektiriyor."

"Ben de hiç yapmadım. *İkisi* de benim için oldukça yakın bir ilişki gerektiriyor."

Durdum, barmene önüme bıraktığı bira için sessizce teşekkür ettim fakat damarlarımda dolaşan bu garip zafer dürtüsünü nasıl bastıracağımı bilmiyordum. Neyin nesiydi bu böyle? Ziggy'nin oral seks yaptığı ilk kişi falan olmayacaktım. Onunla o aşamaya kadar gidecek de değildim. Ayrıca Ziggy ne istediği konusunda açık sözlü biriydi... midemde bir kasılmayla beraber, eğer beni o şekilde istiyor olsaydı muhtemelen bunu bana söylerdi diye düşündüm. Yanıma gelecek, elini göğsüme koyacak ve "*Beni becerir misin*?" diyecekti.

"Anladın mı?" diye sordu dikkatimi çekmek için daha da yaklaşarak. "*Şimdi* ne düşünüyorsun?"

Şişeyi dudaklarıma doğru götürerek, "Hiçbir şey," dedim.

"Ben hırçın bir kadın olmuş olsaydım şimdi avuç içim yanağında patlamıştı."

Bu beni güldürdü. "İyi. Yalnızca senin daha önce seks yapmış olmanın fakat... oral seks yapmamış ya da yaptırmamış olmanın biraz alışılmadık olduğunu düşünüyordum."

"Aslında," diye başladı bar taburesine doğru yaslanarak, "sanırım bir keresinde oral seks yaptım gibi fakat ne yaptığım hakkında gerçekten hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden yüz bölgesine geri döndüm."

"Erkekler için oldukça kolaydır, ileri geri sıvazlarsın ve patlarız."

"Hayır, demek istediğim... o kısmını anlıyorum. Sorun *bende.* Onu yapıp aynı anda nasıl nefes alacağım ve onu ısırmaktan nasıl endişe duymayacağım? Daha önce hiç, şık bir mağazanın porselen reyonuna gidip aniden dengeni kaybedip bütün Waterford kristallerini kıracağını düşünüp panikledin mi?"

Arkaya doğru kaykılarak güldüm. Bu kız son derece *gerçek dışıydı.* "Yani ağzında bir penis varken onu... ısıracağından mı korkuyorsun?"

O da gülmeye başladı ve bir anda ikimiz de iki büklüm olduk. Fakat yine neredeyse aynı anda biraz durulduk ve gözlerini dudaklarıma diktiğini fark ettim.

"Bazı erkekler dişlenmeyi *sever,*" dedim sessizce.

"Bazı erkekler... senin gibi mi?"

Yutkunarak kabullendim. "Evet. Kızların biraz haşin olmasını severim."

"Tırnağıyla çizmek ve ısırmak gibi şeyler mi?"

"Evet." Yalnızca bu kelimeleri söylediğini duyduğum anda bile içimi müthiş bir heyecan kapladı. Güçlükle yutkundum, bu şeyleri *yaparkenki* hayalini kafamdan atmak için ne kadar süre gerekeceğini merak ediyordum. "Kaç erkekle birlikte oldun?" diye sordum.

Buzlu çayından bir yudum aldıktan sonra cevap verdi. "Beş."

"*Beş erkekle* seks yaptığın halde daha önce hiç oral seks yapmadın mı?" Midem bir boşluğa düşmüştü ve her ne kadar rahatsız oluşum delice ve ikiyüzlüce olsa da içimde tutamadım. "Lanet olsun Ziggs, *ne zaman* oldu bunlar?"

Gözleri devirdi, aslında bana gülüyordu. "Bekâretimi on altı yaşımda kaybettim. Aslında babamla birlikte çalıştığın yaz." Karşı çıkmaya kalktı-

ğımda eliyle ağzımı kapattı ve ekledi. "Hiç de bana söylenmeye kalkma Will. Senin de muhtemelen on üç yaşında kaybettiğini biliyorum."

Çenemi kapadım, taburemde doğruldum. Doğru tahmin etmişti.

Anladığını gösteren bir gülümsemeyle devam etti. "Ayrıca *lütfen*. Yüzlerce kadınla seks yaptığından eminim. Beş, o kadar da çok değil. Sonraki birkaç sene içerisinde birkaç adamla yattım ve sonra yanlış yaptığıma karar verdim. Çok ilgi çekici değildi. Üniversitedeyken bir süre bir erkek arkadaşım olmuştu fakat... kendimi eksik hissettim. Asıl seks kısmına kadar seks eğlenceli gibi. Sonra, 'Hımm, acaba makineye yarın doz yanıtlama eğrisini çalıştıracak kadar hücre yerleştirdim mi?' diye düşünmeye başlıyorum."

"Bu çok sağlıksız."

"Biliyorum."

"Seks sıkıcı *değildir*."

Beni inceledi ve sonra omuz silkti. "Sıkıcı olmak *zorunda olduğunu* düşünmüyorum. Bence benim yaşımdaki pek çok erkek, kadın bedeniyle ne yapacağını bilmediği için sıkıcı." Gözlerini kaçırdı ve neredeyse ona bana dönmesini söyleyecektim. Doğrudan bana baktığı zaman hissettiğim hareketliliğin giderek bağımlısı oluyordum. "Onları suçlamıyorum. Aşağıda işler karışık." Elini dizine vurdu. "Sadece uzun zamandır o büyük meselenin ne olduğunu görmemi isteyecek biriyle tanışmadım." Dudaklarıma baktıktan sonra gözlerini kaçırdı ve fıçı biraların bulunduğu duvarı inceledi.

Ben de önümdeki biraya baktım ve bardak altlığının üzerinde döndürerek küçük daireler çizdim. Tabii ki haklıydı, ayrıca tanıdığım pek çok kadının seks yapma nedeni yalnızca rahatlamaktan başkaydı. Kitty bir keresinde seks yaptıktan sonra kendini bana yakın hissettiğini söylemişti. Tam da içimden buzdolabının eksiklerini listelemeye başladığım anda bunu söylemişti. Şu anda kendimi Hanna'ya karşı, daha önce seks sırasında ya da seks sonrasında Kitty'ye karşı hissettiğimden çok daha yakın hissediyordum.

Ziggy'de aç hissetmeme neden olan bir şeyler vardı, sanki hayatımdaki her şeyde onun kadar dürüst ve sakin olmak istiyordum. Hanna'yı tanımak, *her şey* hakkındaki düşüncelerini duymak istiyordum.

Duraksadım, yeni biramı dudaklarıma yaklaştırmak üzereyken, onu Hanna olarak düşündüğümü fark ettim. Sanki uzun süredir tuttuğum nefesimi bırakmış gibiydim.

Ziggy, Jensen'ın kız kardeşiydi. *Ziggy* benim hiç tanımadığım çocuktu.

Önümde duran Hanna ise dünyamı ciddi biçimde altüst edeceğinden emin olduğum, sakin ve açık sözlü kadındı.

Beş

Bir karar vermiştim: Eğer Will'in zamanını tekelime alacak ve onunla antrenman yapmakta ısrar edeceksem gerçekten de... anlarsınız ya... *antrenman* yapmalıydım.

Ciddileşmeye, bunu bir oyun olarak görmekten vazgeçmeye ve gerçekten bir deneymiş gibi davranmaya karar verdim. Makul bir saatte yatmaya başladım, böylece sabah uyanabilir, onunla birlikte koşabilir ve yine de tam gün çalışabilecek kadar erken saatte laboratuvarda olabilirdim. Koşu için malzemeleri artırarak kaliteli spor giysisi ve fazladan bir çift ayakkabı aldım. Starbucks'ı bir besin grubu olmaktan çıkardım ve şikâyet etmeyi azalttım. Ayrıca benim için çok daha acı verici, onun içinse çok daha rahatlatıcı olsa da nisan ayı ortasında yarı maraton koşmam için anlaştık. Korkuyordum.

Fakat Will'in haklı olduğu ortaya çıktı: daha da kolaylaşmıştı. Yalnızca birkaç hafta içerisinde ciğerlerim yanmamaya başladı. Kaval kemiklerimi sanki şekerlemeden yapılmış gibi hissetmiyor ve parkurun sonuna geldiğimizde kusacak gibi olmuyordum. Doğrusu, mesafemizi de artırabilmiş ve dış çembere, Will'in asıl parkuruna geçmiştik. Will, eğer günde on kilometreyi kaldırabilir ve haftada

iki gün on üç kilometrelik koşular için daha erken uyanabilirsem bensiz fazladan idman yapmasına gerek kalmayacağını söyledi.

Yalnızca iyi hissetmeye başlamamıştım, aynı zamanda farkı *görmeye* de başlamıştım. Genlerim sağ olsun, her zaman ince görünümlü olmuştum fakat hiçbir zaman *formda* diyemezdiniz benim için. Karnım az biraz yumuşaktı, elimi salladığımda kollarımın alt kısmı o garip dalgalanmayı yapıyordu ve içime çekmediğim takdirde kot pantolonumun üst kısmında her zaman o lanet olası göbek çıkıntısı oluyordu. Fakat şimdi... işler değişiyordu ve bunu fark eden yalnızca ben değildim.

"Pekâlâ, neler oluyor burada?" diye sordu Chloe dolabımın içinden beni süzerek. Parmağını bana uzattı ve havada daire çizdi. "Sen... farklı görünüyorsun."

"Farklı mı?" diye sordum.

Ziggy Projesi'nin amacı, Will'le geçirebildiğim kadar fazla zaman geçirmek değil –her ne kadar benim en sevdiğim kişi haline geliyor olsa da– dengemi bulmamda yardımcı olmak, laboratuvar dışında hayatımın olmasıydı. Geçen birkaç hafta içerisinde Chloe ve Sara beni akşam yemeklerine sürükleyerek ya da gelip dairemde birkaç saat benimle takılarak bu gayretimin önemli bir unsuru olmuşlardı.

Özellikle bu perşembe akşamı, dışarıdan yemek getirmişlerdi ve bir şekilde benim odama yerleşmiştik. Chloe kendine bir görev bilip elbise dolabımın içine girmiş ve nelerin kalabileceğine ve nelerin kesinlikle gitmesi gerektiğine karar veriyordu.

"Farklı, yani iyi," diyerek açıkladı ve sonra yatağıma uzanmış, işle ilgili mali bir dosyanın üzerinde parmak gezdiren Sara'ya döndü. "Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Sara başını kaldırdı, beni değerlendirirken gözlerini kıstı. "Kesinlikle iyi. Belki de mutlu, ha?"

Chloe hemen başını salladı. "Tam da bunu söyleyecektim. Yanaklarında kesinlikle bir nevi parıltı oluşuyor. Ayrıca popon, o pantolonun içerisinde *harika* görünüyor."

Aynada kendime baktım, ön tarafı kontrol ettim ve arkayı görmek için döndüm. Popom oldukça mutlu görünüyordu. Ön tarafım da hiç fena değildi. "Pantolonlarım biraz bollaştı," diye ekledim bedenimi yoklayarak. "Ayrıca baksanıza, göbeğim yanlardan da taşmıyor!"

"Evet, o her zaman bir artıdır," dedi Sara gülerek, başını iki yana salladı ve sonra belgelerine geri döndü.

Chloe giysileri askılara takmaya ve bazılarını da torbalara tıkmaya başladı. "Güçleniyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Yalnızca koşarak. Tabii bir de çokça esneme hareketleri yaparak. Esneme hareketleri konusunda Will çok iyi. Geçen hafta programımıza mekik de ekledi ve söylemeliyim ki bundan nefret ediyorum." Aynada kendime bakmaya devam ettim ve ekledim. "En son ne zaman kurabiye yediğimi hatırlayamıyorum, sanki suç işliyormuşum gibi hissettiriyor."

"Hâlâ Will'le birlikte mi antrenman yapıyorsun?" diye sordu Chloe ve Sara ile aralarında geçen bakışma gözümden kaçmadı. O bakışmanın anlamı, kucaklarına dev bir altın külçesi bıraktığım ve ölene kadar ondan bahsedecekleri, sonra da ben merhamet dileyene kadar da onu lime lime edecekleriydi.

"Evet, her sabah."

"Will seninle birlikte *her* sabah egzersiz mi yapıyor?" diye sordu Chloe. Bir kez daha bakıştılar.

Başımı salladım, etrafta dağınık duran birkaç parça eşyayı kaldırdım. "Parkta buluşuyoruz. Triatlona katıldığını biliyor muydunuz? Formu çok iyi." Chloe ile açık konuşmanın muhtemelen Will'le konuşmak kadar güvenli olmayacağını fark ederek çenemi

kapattım. Şu noktada Chloe'yi çok şeyi akışına bırakmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Gerçekten de bir kaşını kaldırdı ve uzanıp kalın bir saç dalgasını omzunun arkasına itti. "William da işte böyle."

Bir çift çorabı katlarken içimden söylendim.

"Günlük koşu buluşmaları dışında onunla görüşüyor musun?"

Dikkatlerini yüzümün kenarında sıcak bir lazer ışını gibi hissedebiliyordum, o yüzden ikisine de bakmadan başımı salladım.

"Çok yakışıklı," diye ekledi Chloe.

Dikkat dikkat, beynim sinyal verdi. "Öyle."

"Birbirinizi çıplak gördünüz mü?"

Bakışlarımı Chloe'ye çevirdim. "*Ne*?"

"Chloe!" diye bağırdı Sara.

"Hayır," diyerek ısrar ettim. "Biz yalnızca arkadaşız."

Chloe kahkahayla güldü, kolunun üzerinde katladığı bir avuç giysiyle dolaba yöneldi. "Tabii."

"Sabahları koşuyoruz, bazen kahve içmek için buluşuyoruz. Belki bir de kahvaltı," dedim omuz silkerek ve dürüstlük göstergemin kırmızı bölgeye geçmesini umursamayarak. Son zamanlarda neredeyse her sabah birlikte kahvaltı ediyor ve gün içerisinde en az bir kez daha konuşuyorduk. Deneylerim hakkında tavsiye almak için bile aramaya başlamıştım; Liemacki seyahate çıktığında ya da meşgul olduğunda... ya da sadece Will'in düşüncesine değer verdiğim için. "Yalnızca arkadaş." Sara'ya baktım. Gözleri kâğıtlarının üzerindeydi fakat gülümsüyor, kafasını iki yana sallıyordu.

"Saçmalık," dedi Chloe. "Will Sumner'ın hayatında ailesi ve biz ikimiz dışında *yalnızca* arkadaşı olan bir kadın yok."

"Bu doğru," diyerek gönülsüzce onayladı Sara.

Bir şey söylemedim, yalnızca döndüm ve çekmecelerimde bir kazağı aramaya başladım. Chloe'nin beni izlediğinin farkındaydım, hatta bakışlarını kafamın arkasında hissedebiliyordum. Daha önce pek fazla kadın arkadaşım olmamıştı -Chloe Mills gibisi hiç olmamıştı- fakat ben bile ondan biraz korkacak kadar akıllıydım.

Aradığım yün hırkamı buldum ve en sevdiğim Firefly tişörtümün üzerine geçirdim, renk vermemek ve arkadaşlık sınırları dışında edinilmiş Will'le ilgili herhangi bir şeyi kafamdan atmak için elimden geleni yaptım. İçimden bir ses, bu ikisinin saniyeler içerisinde beni çözeceklerini söylüyordu.

"Birbirinizi ne kadar zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu Sara. "O ve Max'in arkadaşlığı çok eskiye dayanıyor fakat Will'i yalnızca New York'a taşındığımdan beri tanıyorum."

"Ben de," diye ekledi Chloe. "Dökül, Bergstrom. O çok kendini beğenmiş ve bizim ona karşı kullanabileceğimiz bir silaha ihtiyacımız var."

Güldüm, konu az da olsa başka yöne kaydığı için mutluydum. "Ne bilmek istersiniz?"

"Sen onu üniversite zamanlarından biliyorsun. Büyük bir ahmak mıydı? Lütfen satranç kulübü ya da ona benzer bir yerde olduğunu söyle," dedi Chloe bir umutla.

"Hah, *hayır*. On sekiz yaşını doldurduğunda bütün annelerin yatmak istediği çocuk olduğundan gayet eminim." Kaşlarımı çatıp bir daha düşündüm. "Aslında hikâyenin tamamını Jensen'dan duymuş olabileceğimi sanıyorum..."

"Max, Will'in ablanla çıktığına dair bir şeyler söyledi," dedi Sara.

Dudağımı çiğnedim ve kafamı iki yana salladım. "Tatilde bir kez beraber takıldılar fakat sanırım yalnızca yüzeysel bir şeyler oldu. Üniversitedeki ilk günlerinde en büyük ağabeyim Jensen'la tanıştılar ve mezun olduktan sonra bizimle birlikte yaşayıp babamla

çalıştı. En küçük benim, o yüzden yemek saatleri dışında onlarla pek fazla vakit geçirmedim."

"Kendini kurtarmaya çalışma," dedi Chloe gözlerini kısarak. "Daha fazlasını biliyor olmalısın."

Güldüm. "Bir bakalım, o da en küçük çocuk. Kendisinden oldukça yaşlı iki ablası var fakat onlarla tanışmadım. Ona çok fazla annelik yaptıklarına dair bir hissiyatım var. Bir keresinde o konuşurken her iki ebeveyninin de doktor olduğunu ve o doğmadan çok önce boşandıklarını duydum. Yıllar sonra bir tıp konferansında karşılaşmış, sarhoş olmuşlar ve bir geceliğine tekrar bir araya gelmişler..."

"Ve bum. Will," diyerek tahminde bulundu Sara.

Yavaşça başımı salladım. "Evet. Fakat onu annesi büyütmüş. Yani ablaları ondan on iki ve on dört yaş büyükler. Onların minik bebeği olmuş."

"Evet, bütün kadınlar ona hizmet etmek için dünyaya gelmiş gibi düşünmesini açıklıyor bu," dedi Chloe yatakta Sara'nın yanına kendini atarak.

Bu bana çok doğru gelmemişti ve kafamı iki yana sallayarak oturdum. "Böyle olduğunu düşünmüyorum. Bence o gerçekten *ama gerçekten* kadınları seviyor. Onlar da Will'i seviyor gibi gözüküyorlar," diye ekledim. "Büyürken etrafında hep kadınlar varmış, bu yüzden nasıl düşündüklerini, ne duymak istediklerini biliyor."

"Oyunu nasıl oynaması gerektiğini kesinlikle biliyor," dedi Sara. "Tanrım, Max öyle şeyler anlattı ki."

Aklım Jensen'ın düğününe gitti, aynı anda iki kadınla birlikte sıvıştığını görmesem fark edilmeyecekti bile. Böyle bir şeyin ilk kez ya da son kez olmadığından epey emindim.

"Kadınlar onu hep sevdiler," dedim. "Babam için çalışırken annemin arkadaşlarının Will hakkında konuştuklarına kulak mi-

safiri olmuştum. Tanrım, o çocuğa yapmak istedikleri şeyleri bir duysanız."

"Yaşlı Pumalar!" diyerek cıyakladı Chloe, keyiflenmişti. "*Bayılırım.*"

"Tanrım, her kız ona âşıktı." Aklıma bir şey gelince yastığı göğsüme çektim. "Okulda çok az kız arkadaşım vardı, Jensen'la birlikte ilk defa bizim eve geldiğinde on iki yaşındaydım ve bize yatıya gelmek için çılgınca bahaneler üretirlerdi. Bir tanesinde Noel gecesi kazağımı geri getirmek zorundaymış gibi davranmıştı ve bana verdiği *kendi* kazağıydı. Demek istediğim, Will'in on dokuz yaşındaki halini gözünüzün önüne getirin; hareketli, kadın bedenine giden yolları bildiği her halinden belli olan arsız gülümsemeli biri. Müzik grubundaydı, dövmeleri vardı... yürüyen bir seks abidesiydi. Daha sonra bizimle birlikte kaldığı yaz ise o yirmi dört yaşında, ben de on altı yaşındaydım. Katlanılamazdı. Evde gömlek giymesi sanki ona bir hakaret gibiydi ve o pürüzsüz, harika erkeksi tenini sergilemek zorundaydı."

Anılarımdan uyandım ve ikisini de bana bakıp sırıtırken buldum.

"Ne?"

"Bunlar oldukça şehvetli anlatımlar Hanna," dedi Sara.

Gözlerimi ona dikerek, "Az önce *şehvet* kelimesini mi kullandın?" diye sordum.

"Aynen o kelimeyi kullandı," dedi Chloe. "Ve ona katılıyorum. Kendimi sanki edepsiz bir şey izlemiş gibi hissettim."

Yataktan kalkarak homurdandım.

"Yani genç kız Hanna'nın Will'e abayı yaktığı ortada," dedi Sara. "Fakat daha önemlisi, yirmi dört yaşındaki Hanna şu anda onun için ne düşünüyor?"

Bunun üzerine bir süre düşünmek zorundaydım çünkü dürüst olmak gerekirse Will'i oldukça fazla ve mümkün olan her şekilde

düşünmüştüm. Bedenini ve edepsiz ağzını ve tabii ki onlarla yapabileceği her şeyi düşünmüştüm. Fakat aynı zamanda zekâsını ve kalbini de düşünmüştüm. "Bence şaşırtıcı biçimde tatlı ve garip biçimde zeki. Tam bir çapkın fakat altında hakikaten iyi bir adam var."

"Ve onunla yatmayı hiç düşünmedin?"

Gözlerimi Chloe'ye diktim. "Ne?"

O da gözlerini bana dikti. "*Ne* ne? İkiniz de genç ve seksisiniz. Bir geçmişiniz de var. İnanılmaz olacağına dair bahse girerim."

Yalnızca birkaç saniyede aklımdan yüzlerce görüntü gelip geçti ve her ne kadar muhtemelen kendime itiraf edebileceğimden daha fazla onunla yatmayı düşünmüş olsam da kendimi zorlayıp, "Will'le kesinlikle seks *yapmıyorum*," demeyi başardım.

Sara omuz silkti. "Belki henüz yapmıyorsun."

Ona döndüm. "Senin ağırbaşlı olman gerekmiyor muydu?"

Chloe bir kahkaha patlattı ve kafasını iki yana sallayarak oyunbaz bir şekilde Sara'ya kaşlarını çattı. "*Ağırbaşlı*. Her zaman tatlı ve masum *görünenlerden* korkacaksın, inan bana."

"Her neyse," dedim, "Will beni küçük kız kardeş olarak görüyor."

Chloe olduğu yerde doğrularak bana karşı ciddi bir ifade takındı. "Sana şunu söyleyebilirim ki bir erkek bir kadınla karşılaştığında onu iki kategoriden birine yerleştirir: samimi arkadaş ya da olası seks adayı."

"Onun zaten yatak arkadaşlarıyla bir takvimi yok mu?" diye sordum burnumu bükerek. Buluşma fikrini seviyordum fakat edindiğim izlenime göre Will ilişkilerinde bazı şeyleri sıradan tutmak için kurduğu iletişimden daha planlıydı. Şimdi olduğu gibi planlanmış düzenli geceler geçirmek? Seks gibi akıcı ve şekilsiz bir şeyler uğruna o tarz bir sınırın dışında kalabileceğimden emin değildim.

Sara başını salladı. "Son zamanlarda Kitty salı geceleri, Kristy cumartesi geceleri." Düşünceli bir şekilde mırıldandı ve ekledi: "Artık Lara'yla görüştüğünü sanmıyorum fakat arada sırada gelip gidenler olduğuna eminim."

Chloe ona bir bakış attı ve karşılığında Sara da ona baktı. Kendi aralarında münakaşa etmeleri için kafamı başka tarafa çevirdim.

"Ona âşık olmasını önermiyorum," dedi Chloe. "Yalnızca yatmasını söylüyorum."

"Ben sadece herkesin skoru bildiğinden emin olmak istiyorum," diye cevap verdi Sara gözlerinde bir meydan okumayla.

"Pekâlâ," diye başladım, "iki türlü de fark etmez. Ağabeyimin en iyi arkadaşı olduğu için sanırım samimi arkadaş bölgesinde olduğumu kabul edebiliriz."

"Memelerin hakkında konuştu mu?" diye sordu Chloe.

Boynumdan yukarısının kızardığını hissettim. Will onlar hakkında konuşmuştu, gözlerini onlara dikmişti ve göğüslerimi putlaştırmış gibiydi. "Hımm, evet."

Chloe ukalaca gülümsedi. "Söyleyeceklerim bu kadar."

Ertesi sabah Will'in, benim ruh halini değiştiren bir çeşit ilaç aldığımı düşündüğünden emindim... ya da almam gerektiğini. Koşu boyunca dikkatim dağınıktı ve aklımda sürekli Sara ve Chloe ile aramda geçen sohbet vardı. Will'in yalnızca ne kadar sıklıkla memelerime baktığını, memelerimi işaret ettiğini ve memelerime bakıp *konuştuğunu* düşünmüyordum, maalesef aynı zamanda onu, hayatında olduğundan eminim olduğum kadınlarla birlikteyken de düşünüyordum: onlarla ne yaptığını, onunla birlikteyken kadınların ne hissettiğini ve onunla birlikteyken benim kadar keyif alıp alma-

dıklarını. Ayrıca gerçek şu ki kadınlarla birlikteyken muhtemelen çıplaktı... hem de fazlasıyla.

Tabii ki böylece Will'i çıplak düşünmeye başladım ve bu da odaklanmama ya da önümdeki yolda düz gidebilme yeteneğime hiç yardımcı olmadı.

Düşüncelerimi yanımda huzurlu bir sessizlik içerisinde koşan adamdan uzaklaştırmaya ve laboratuvarda beni bekleyen işime, bitirmem gereken raporlara, Liemacki'nin not vermesine yardım etmem gereken sınavlara yönlendirmeye zorladım.

Fakat daha sonra Will, yolda bacağıma giren kramp yüzünden kasılan sağ bacağımı esnetmek için üzerime doğru eğildiğinde bana manalı bir şekilde baktı, gözleri yüzümde yavaşça geziniyordu ve kafamdan atmaya çalıştığım her düşünce akın akın geri geliyordu. Midem sancılandı ve göğsümden aşağıya doğru yayılan hoş sıcaklık, bacaklarımın arasındaki ihmal edilmiş arzuya ulaştı. Soğuk zeminin üzerinde eridiğimi hissettim.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

Yalnızca başımı sallayabildim.

Kaşları çatıldı. "Bu sabah fazla sessizsin."

"Yalnızca düşünüyordum," diye geveledim.

Minik, seksi gülümsemesi ortaya çıktı ve kalbimin yerinden fırladığını, göğsümü dövmeye başladığını hissettim. "Tamam ama umarım porno ya da oral seks ya da seksle nasıl deneyler yapacağınla ilgili düşünmüyorsundur çünkü tüm bunları kendine saklayacağını sanıyorsan başın belaya girer. Artık aramızda bir uyum var Ziggs."

O koşudan sonra özellikle uzun bir duş aldım.

Telefon mesajlarıyla aram hiç olmadı, aslında Will'den önce telefon mesajlarım aileme ya da iş arkadaşlarıma yolladığım tek kelimelik cevaplardı.

Hâlâ yolda mısın? Evet.

Gelirken bir şişe şarap alır mısın? Tabii ki.

Yanında erkek arkadaşını getiriyor musun? Boş ver.

Bir hafta öncesine kadar –Niels'ın bana Noel'de verdiği iPhone'u nihayet paketinden çıkarana kadar– Jensen'ın üretilmiş ilk telefon olduğunu söyleyip dalga geçtiği kapaklı telefonu kullanıyordum. Bir dakikadan kısa süre içerisinde telefon edip işini halledebilecekken yüzlerce mesaj yazmaya kimin vakti vardı? Kesinlikle hiç verimli görünmüyordu.

Fakat Will söz konusu olunca eğlenceliydi ve itiraf etmeliyim ki yeni telefonla işim kolaylaşmıştı. Gün içerisinde bana aklına gelen düşüncelerini yazıyor, gerçekten kötü bir espri yaptığımda yüzünün fotoğrafını ya da sipariş ettiği tavukgöğsü penis şeklinde gelince öğle yemeğinin fotoğrafını yolluyordu. Bu yüzden aldığım... rahatlatıcı duştan sonra diğer odada telefonum çalıp da mesajın Will'den geldiğini görünce şaşırmadım.

Yine de beni şaşırtan kısmı, sorduğu soruydu: Üzerinde ne var?

Kaşlarımın şaşkınlıkla bir araya geldiğini hissettim. Gelişigüzel bir soruydu fakat şimdiye kadar bana sorduğu en garip soruya hiç de yakın değildi. Yarım saat içerisinde kahvaltı için buluşacaktık ve belki de söylemeyi her zaman sevdiği şekliyle yeni mezun bir serseri gibi giyinmemden endişe duyuyordu.

Üzerimde havludan başka bir şey olmadığını görünce siyah kot, sarı bluz, mavi hırka yazdım.

Hayır, Ziggy. Demek istediğim * imalı söz gir * ÜZERİNDE NE VAR.

Şimdi gerçekten şaşırmıştım. Anlamıyorum, yazdım.

Cinsel içerikli mesajlaşıyorum.

Duraksadım, birkaç saniye daha telefona baktıktan sonra Ne? diye karşılık verdim.

Benden çok daha hızlı yazıyordu ve cevabı neredeyse anında belirdi. Açıklamak zorunda kaldığımda o kadar ateşli olmuyor. Yeni kural: cinsel içerikli mesajlaşma konusunda en azından uzmanlık sınırında olman gerekir.

Kafamın içinde bir ampulün yanmasıyla farkına vardım. Ah! Ve ha! "Cinsel içerikli mesaj." Dâhice Will.

Bu kadar istekli oluşunu ve böyle bir şeyi uyduracak kadar zeki olduğumu düşünmeni takdir etmekle birlikte bu terimi ben icat etmedim, diye karşılık verdi. Oldukça uzun zamandır popüler kültür içerisinde dolaşan bir kavram. Şimdi, soruma cevap ver.

Düşünerek odayı arşınladım. *Pekâlâ. Bu bir ödevdi, bunu yapabilirdim.* Bütün seksi imaları düşünmeye çalıştım ve tabii ki şu anda tek bir şey bile düşünemiyordum. Ağabeyim Eric'in kullandığını duyduğum bütün ayartıcı sözleri hatırlamaya çalıştım... ve sonra ürpererek yeniden düşündüm.

Hiçbir şey hatırlayamadım.

Aslında henüz giyinmedim, yazdım. Burada durmuş, iç çamaşırsız gelmenin kurallara aykırı olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum çünkü eteğimden bütün izleri belli oluyor ve tanga giymekten de nefret ediyorum.

Will'in cevap yazıyor olduğunu gösteren küçük noktalara baktım. Lanet olsun, bu oldukça iyiydi çocuk. Fakat iç çamaşırı kelimesini kullanma. Ya da bluz. Hiç seksi değiller.

Benimle dalga geçme. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Burada çıplak vaziyette sana mesaj yazarken kendimi ahmak hissediyorum.

Bekledim.

Bir süre geçtikten sonra telefonum yeniden ışıldadı. TAMAM. Görünen o ki işi kavramışsın. Şimdi edepsizce bir şey söyle.

Edepsizce mi?

Bekliyorum.

Aman Tanrım. Google'dan bakmak için vaktim var mıydı? Hayır. Düşündüm ve aklıma gelen en yarı edepsiz şeyi yazdım: Bazen, seninle birlikte koşarken ve sen nefesini kontrol edip de o ritimle kendinden geçince seks sırasında hangi sesleri çıkardığını merak ediyorum.

Bu belki de yarı edepsizden biraz daha fazlaydı ve bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca cevap vermedi. Aman Tanrım. Telefonumu elimden bıraktım, Will'in benden uzaklaşacağına ve bir daha asla cevap vermeyeceğine inandım. Muhtemelen eğlenceli bir şeyler bekliyordu... *dürüst* şeyler değil.

Banyoya gittim, ıslak saçlarımı fırçaladım ve sonra başımın üzerinde topladım. Diğer odada masanın üzerinde öten telefonu duydum.

İlk mesaj: OHA.

İkinci mesaj: Sanki biraz... balıklama daldın. Bir dakikaya ihtiyacım var. Ya da beş.

TANRIMÇOKÜZGNÜÜM yazdım beceriksiz aptal parmaklarımla ve bir çukura girip ölmeye istedim. YANİ ÜZGÜNÜM BUNUDEDİĞİMEİNANAMIYORUM

Şaka mı yapıyorsun? diye cevap verdi. Bu bir hediye gibiydi. Sanırım daha edepsiz olmalıyım. Bekle, önce biraz esnetme yapmam gerekebilir.

Gözlerimi devirip bekledim.

Göğüslerin bugün harika görünüyordu.

Hepsi bu mu? Yazdım. Açıkçası yüzüme karşı daha sapıkça şeyler söylediği olmuştu. Yüzüme değil, memelerime. Şu anda gerçekten bana seksi olmayı öğrettiğini mi sanıyordu?

Gerçekten mi? Hiç etkilenmedin mi?

Zzzz, yazdım.

Bir dahaki sefere göğüslerini GÖREBİLİR MİYİM?

Pekâlâ. Yanaklarımda hafif bir sıcaklık hissettim fakat bunu itiraf etmemin imkânı yoktu.

Şu anda esnedim. Telefonuma karşı bir aptal gibi gülümsedim.

Ekranda yeniden yazmaya başladığını gösteren küçük yazı baloncuğu belirdi. Bekledim. Ve bekledim. Sonunda geldi Onlara dokunabilir miyim? Tadına bakabilir miyim?

Havlumu göğüslerimden daha yukarı doğru çekiştirdim ve titreyerek yutkundum. Artık sıcaklayan yalnızca yüzüm değildi. Cevap verdim, Bu biraz daha iyiydi.

Onları önce yalayıp sonra da becerebilir miyim?

Telefonumu düşürdüm ve geri almak için çırpındım. Oldukça iyi, yazdım titreyen ellerimle. Gözlerimi kapadım, Will'in göğüslerimin üzerinde hareket eden kalçasının ve göğüslerimin arasında kayan aletinin görüntüsünü kafamdan uzaklaştırmakta güçlük çekiyordum.

YALNIZ başına zaman geçirmen gerektiğinde haber ver. Hazır mısın? dediğinde telefonun diğer ucundaki kararlılığını neredeyse hissedebiliyordum.

Hayır. Kesinlikle hayır. Evet.

Geçen gün giydiğin şu tişört var ya, pembe olan. Memelerin olağanüstü görünüyordu. Dolgun ve yumuşak. Rüzgâr estiğinde meme uçlarını görebiliyordum. Tek düşünebildiğim, memelerini elime alıp dilimi meme uçlarına götürdüğümde ne hissedecek

olduğundu. Teninin üzerinde aletimin nasıl şekil alacağı ve boynunun her tarafına boşalmamın nasıl hissettireceğiydi.

Lanet olsunnnn. Will? Seni arayabilir miyim?

Neden?

Çünkü tek elle yazmak zor.

Bir dakika boyunca cevap vermedi ve bu kez de telefonunu elinden *onun* bıraktığını hayal ettim. Fakat sonra cevap verdi: EVET! Kendine mi dokunuyorsun??

Seni hakladım, yazarak güldüm ve sonra telefonu kenara fırlatıp gözlerimi kapadım.

Çünkü evet, kesinlikle öyle yapıyordum.

Koşunun sonunda Will'le Sarabeth's'te kahvaltı etmek üzere buluşmaya karar verdiğimiz için yolladığı mesajları "düşünmeyi" bitirdikten sonra aceleyle giyindim ve kapıdan çıktım. Havanın soğukluğuna ve düşmeye başlayan kara rağmen kızarmamdan kaynaklanan sıcaklığı Doksan Üçüncü Cadde'ye kadar hissettim ve karşısına oturup yolladığı mesajlardan hemen sonra mastürbasyon yaptığımı anlamamasının mümkün olup olmadığını merak ettim. Tabii ki durum sanki şekil değiştiriyormuş gibi görünüyordu ve bunun ne zaman başladığını hatırlamaya çalıştım. Bu sabahki koşuda bedenimin üzerine eğildiği, sanki üzerime çıkıyormuş gibi gözüktüğü zaman mı? Yoksa birkaç hafta önce barda porno ve seks hakkında konuşmaya başladığımız zaman mı? Belki daha da önceydi, birlikte koşmaya gittiğimiz ve başıma şapka geçirdiği, sanki duvara yaslanıp becerilmişim gibi hissetmeme neden olacak biçimde gülümsediği ilk gün mü?

İşler hiç de iyiye gitmiyordu. *Arkadaş* olduğumuzu kendime hatırlattım. *Gizli ajan ödevi. Ninjaların taktiklerini öğren ve zarar görmeden kaç.*

Kafam önümde, ince kar tabakasını çatırdattım, kar taneleri açıkta kalan saçıma üşüşürken mart havasına lanet ettim. Genç bir çift restorandan çıkıyordu ve onlar geçtikten sonra açık kapıdan içeri girmeyi başardım.

"Zig," dendiğini duydum ve kafamı kaldırınca tavan arasındaki bölümde Will'in bana gülümsediğini gördüm. Ona el salladıktan sonra merdivenlere doğru yürüdüm, yolda şapkamı ve kaşkolümü çıkardım.

"Seni yeniden görmek çok hoş," dedi ben masaya yaklaşırken ayağa kalkarak.

Bu iyi davranışlarından ve hele de ıslak saçları ve uçsuz bucaksız bedeninde asılı duran kazağından dolayı kendimi saçma bir şekilde rahatsız olmuş hissettim. Altında beyaz bir gömlek vardı ve kollarını yukarı doğru kıvırmış, dövmesinin çizgileri ortaya çıkmıştı. Göz kamaştırıcı *pislik*.

"Günaydın," diyerek karşılık verdim.

"Biraz huysuz muyuz? Belki biraz gergin?

Kaşlarımı çatarak, "Hayır," dedim.

Yerlerimize otururken güldü. "Yemeğini söyledim."

"Ne?"

"Kahvaltını? Limonlu krep ve yanında böğürtlen, değil mi? Ve o çiçek suyundan?"

"Evet," diye cevap verdim, masanın karşısından onu süzüyordum. Peçetemi aldım ve açıp kucağımın üzerine koydum.

Gözlerimle temas kurmak için eğildi, biraz tedirgin görünüyordu. "Başka bir şey mi isterdin? Garsonu çağırabilirim."

"Hayır..." Derin nefes aldım, ağzımı açtım ve yeniden kapattım. Önemsiz bir şeydi -her zaman sipariş ettiğim yemek ve sevdiğim içecek, bu sabah beni tam olarak nasıl gereceğini bildiği bir gerçek- fakat bir şekilde büyükmüş, önemliymiş gibi hissettim. Bu kadar tatlı olması ve kafamı onun bacaklarının arasından uzaklaştıramıyor gibi gözükmem kendimi biraz kötü hissettirdi. "Bunu hatırladığına inanamadım, hepsi bu."

Omuz silkti. "Sorun değil. Alt tarafı kahvaltı, Zig-zag. Sonuçta böbreğimi bağışlamıyorum."

Nedensiz yere alevlenen huysuzluğumu zorlayarak uzaklaştırdım. "Bu gerçekten çok hoş. Bazen beni şaşırtıyorsun."

Bir parça afallamış göründü. "Nasıl yani?"

Sandalyeme biraz gömülerek iç çektim. "Bana daha çok bir çocukmuşum gibi davranacağını düşünmüştüm." Söyler söylemez bunun hoşuna gitmediğini anladım. Sandalyesine yaslandı ve yavaşça üfledi, ben de gevezeliğe devam ettim. "Seninle koşmama izin vererek huzur ve sessizlikten vazgeçtiğini biliyorum. Kız arkadaşın olmayan kızlarla planlarını iptal ettiğini ve bana zaman ayırmak için düzenini değiştirdiğini biliyorum ve ben... Bunu takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Sen gerçekten harika bir arkadaşsın Will."

Kaşları çatıldı ve bana bakmak yerine gözlerini buzlu suyuna dikti. "Teşekkür ederim. Biliyorsun, yalnızca Jensen'ın... küçük kız kardeşine yardım ediyorum."

"Doğru," dedim rahatsızlığımın yeniden alevlendiğini hissederek. Suyunu önünden almak ve kafamdan aşağı boşaltmak istiyordum.

"Doğru," diyerek tekrarladı. Göz kırptı ve küçük oyunbaz bir gülümsemeyle beni hem sakinleştirdi hem de kadınsı uzuvlarımın yeniden harekete geçmesine sebep oldu. "En azından herkese anlatacağımız hikâye bu."

ALTI

Bir şeyler değişmiş, son günlerde bir düğmeye basılmış ve aramıza kurşundan bir ağırlık girmişti. Birkaç sabah önce koşu sırasında sessiz ve dikkati dağınık bir haldeyken bacağına kramp girip de tökezlediğinde başlamıştı bu durum. Arkasından kahvaltı sırasında açık bir şekilde canı sıkkındı fakat sebebini anlamak zor değildi: bir şeye karşı mücadele veriyordu. Benim gibi o da rahatsız olmuştu, bizi farklı bir köşeye çekmek niyetinde olan bu mıknatısa karşı mücadele edebilmeliymişiz gibi.

Arkadaşlık dışı bir bölgeye.

Sehpanın üzerindeki telefonum çaldı ve Hanna'nın fotoğrafı ekranı aydınlatınca yerimden sıçradım. Yalnızca arıyor olduğu için hissettiğim hafifliği umursamamaya çalıştım.

"Merhaba Ziggs."

"Bu gece benimle partiye gel," dedi doğrudan, geleneksel selamlaşma merasimini tamamen atlayarak. Hanna'nın gergin olduğunun klasik bir işaretiydi. Duraksadı ve sonra daha sessizce ekledi: "Tabii eğer... lanet olsun, bugün cumartesi. Tabii eğer karşı taraftan platonik, önceden planlı seks partneri gecesi değilse."

Detaylı ve imalı ikinci soruyu atladım ve ilk soruyu değerlendirdim, Columbia biyoloji bölümünün konferans salonunda iki litrelik şişelerde soda, cips ve süpermarket soslarıyla bir parti hayal ettim.

"Nasıl bir parti?"

Hattın diğer ucunda biraz duraksadı. "Yeni eve taşınma partisi."

Artan bir kuşkuyla birlikte gülümsedim. "Nasıl bir *ev*?"

Hattın diğer ucundan teslimiyet inlemesi duyuldu. "Peki, tamam. Lisansüstü öğrenci partisi. Benim bölümümdeki bir çocuk ve arkadaşları yeni bir daireye taşındılar. Boktan bir yer olduğuna eminim. Oraya gitmek istiyorum fakat benimle gelmeni de istiyorum."

"Lisansüstü öğrencilerin çılgınlık partisi mi? Fıçı ve Fritoslar olacak mı?" diye sordum gülerek.

"Doktor Sumner," diyerek iç çekti. "Züppelik etmeyin."

"Züppelik etmiyorum," dedim. "Otuzlu yaşların başında, lisansüstü eğitimini yıllar önce bitirmiş ve bir şişe viski için Max'i bin dolar harcamaya ikna ettiğim geceyi çılgın bir gece olarak değerlendiren bir adam gibi davranıyorum."

"Benimle gel işte. Harika zaman geçireceğine söz veriyorum."

Sehpamın üzerinde yarısı boş duran bira şişesine bakarak iç çektim. "Oradaki en yaşlı kişi ben mi olacağım?"

"Muhtemelen," diyerek itiraf etti. "Ama en seksisi olacağını da adım gibi biliyorum."

Güldüm ve sonra bu teklife hayır dersem nasıl bir gece geçireceğimi düşündüm. Kristy'yle randevumu iptal etmiştim ve hâlâ sebebinden emin değildim.

Aslında bu bir yalandı. Sebebini gayet iyi biliyordum. Hanna bana kendinden çok fazla şey veriyormuş gibi gözükürken başka kadınlarla olmamın belki ona haksızlık olacağını düşünüyor ve kendimi garip hissediyordum. Kristy'ye ertelememiz gerektiğini söylediğimde sesimde başka bir şey hissettiğinden emindim. Ne sebebini sormuş ne de başka bir tarih

önermişti, Kitty böyle yapmazdı. Özellikle o sarışınla bir daha yatamayacağımdan şüpheleniyordum.

"Will?"

İç çekerek ayağa kalktım ve ayakkabılarımı bıraktığım kapının yanına doğru yürüdüm. "Tamam, pekâlâ, geleceğim. Ama memelerini ortaya çıkaran bir şeyler giy de canım sıkılırsa kendimi eğlendirebileyim."

Hem kızlara özgü hem de baştan çıkarıcı olmayı başaran küçük bir kahkaha attı. "Anlaştık."

Tam da beklediğim gibiydi: yoksulluk sınırında lisansüstü öğrencilerin kiraladığı evlerden biri ve tamamen aşina olduğum bir sahne.

Sıkışık daireden içeri adım attığımızda ufak bir nostalji dalgasıyla sarsılmıştım.

Lekeli gri yüzleri olan, Japon şiltesinden iki tane kanepe vardı. İki süt kasasının ortasına dengelenmiş tahtanın üzerine bir televizyon yerleştirilmişti. Sehpanın çok eski olduğu belli oluyordu, muhtemelen çok eskiden bu gençlere çöpe atmaları için verilmişti. Mutfakta uzun sakallı bir hipster öğrenci sürüsü, bir Yuengling fıçısının etrafına toplanmışlardı ve tezgâhın üzerinde yarısı dolu, çeşitli ucuz içkiler ve karıştırıcılar vardı.

Fakat Hanna'nın bakışlarını görseniz cennete düştüğümüzü sanırdınız. Yanımda hafifçe zıpladı ve elimi tutarak sıktı. "Benimle geldiğin için çok mutluyum!"

"Ciddi misin, daha önce herhangi bir partiye gitmiş miydin?" diye sordum.

"Bir kez," dedi beni kargaşanın derinliklerine çekerek. "Üniversitede. Dört küçük bardak Bacardi içtim ve bazı çocukların ayakkabılarına kustum. Eve nasıl döndüğümü hâlâ bilmiyorum."

Aklımda canlanan görüntü midemi bulandırdı. Üniversitede ve yüksek lisansta neredeyse gittiğim her partide –gözler kocaman olmuş, çılgınlık

yapmaya çalışan– o kızları görmüştüm. Hanna'nın da *o kızlardan* biri olmuş olduğunu düşünmek hoşuma gitmedi. Benim gözümde o her zaman daha zeki, daha kendini bilen bir kızdı.

Hâlâ konuşuyordu, dediklerinin devamını duyabilmek için eğildim. "...çılgın geceler genelde yatakhane salonunda Magic oynayarak ve uzo yudumlayarak geçerdi. Yani benim dışımda herkes uzo içiyordu. Bense midem bulanmadan güçlükle koklayabiliyordum." Göz ucuyla bakarak beni aydınlattı. "Oda arkadaşım Yunan'dı."

Hanna beni bir grup insanla tanıştırdı, genellikle erkektiler. Bir Dylan, bir Hau, bir Aaron ve Anil olduğunu düşündüğüm biri daha vardı. İçlerinden biri Hanna'ya son moda erik sakesinden ve maden suyundan yapılmış bir kokteyl uzattı.

Hanna'nın içkiyle arasının olmadığını biliyordum ve koruma içgüdüm ortaya çıktı. "Alkolsüz bir şey içmek ister misin?" diye sordum diğerlerinin beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Serseriler onun yalnızca içki istediğini varsayıyorlardı.

Hepsi onun vereceği cevabı bekledi fakat o içkisinden yudumladı ve sessizce mırıldandı. "Bu *iyiymiş*. Lanet olsun!" Görünen o ki sevmişti. "Ama sadece bir tane içtiğimden emin ol," dedi yanıma yanaşıp fısıldayarak. "Yoksa yaptıklarımın sorumluluğunu kabul edemem."

Hay lanet. Tek bir cümleyle bu gece iyi ağabey olma planlarımı sona erdirmişti.

Hanna kokteylini beklediğimden daha hızlı içti ve yanakları kızardı, gülümsemesi arttı. Göz göze geldiğimizde mutluluğunun onu aydınlattığını görebiliyordum. *Tanrım, çok hoş*, diye düşündüm, keşke benim dairemde baş başa film izleseydik dedim ve bunu yakın zamanda gerçekleştirmek için kafama not ettim. Salona şöyle bir baktım ve partiye kaç kişinin daha katıldığını fark ettim. Mutfak kalabalıklaşıyordu. Bir başka kız öğrenci, ufak bir çember içerisinde bölümdeki en çılgın hocalarla ilgili ettiğimiz sohbetin ortasında bize katıldı ve kendini bana tanıtarak sağıma, Dylan'la aramıza

geçti. Solumda Hanna'nın benim ne tepki vereceğimi izlediğini hissedebiliyordum. Kendimi onun yanında aşırı dikkatli hissediyor, gözlerinde kendimi görüyordum. Kadınları fark ettiğimi söylediğinde haklıydı fakat bu diğer kadın güzel olmakla birlikte benim için bir şey ifade etmiyordu, özellikle de Hanna bu kadar yakınımdayken. Hanna gerçekten de ne zaman bir yere gitsem her yalnız kadınla seks yapma alışkanlığım olduğunu mu düşünüyordu?

Göz göze geldik ve kaşlarımı çattım.

Hanna kıkırdadı ve ağzını oynatarak, "Seni tanıyorum," dedi.

"Aslında hiç tanımıyorsun," diye mırıldandım. Lanet olsun, içimde tutamadım ve söyledim: "Hâlâ öğreneceğin çok fazla şey var."

Birkaç uzun ve dolu saniye boyunca gözlerini bana dikti. Boynunda atan damarını, hızlanan nefes alıp verişiyle göğsünün inip kalkışını görebiliyordum. Kafasını önüne eğdi, elini pazımın üzerime koydu ve büyükbabam öldüğünde yaptırdığım gramofon dövmesinin üzerinde parmak uçlarıyla gezindi.

İkimiz beraber, gizli küçük bir gülümsemeyi paylaşarak gruptan uzaklaştık. *Lanet olsun, bu kız beni delirtiyor.*

"Bana bunun hikâyesini anlat," diye fısıldadı.

"Bir sene önce büyükbabam öldüğünde yaptırdım. Bana basgitar çalmayı o öğretti. Uyanık olduğu her saniye, her gün müzik dinlerdi."

"Daha önce görmediklerimi anlat," dedi dikkatini dudaklarıma vererek.

Bir süre gözlerimi kapatarak düşündüm. "Sol yanımda, en küçük kaburga kemiğimin biraz üzerinde NO kelimesi yazılı."

Gülerek bir adım daha yaklaştı, nefesindeki tatlı erik içkisinin kokusunu alabileceğim kadar yakındı. "Neden?"

"Yüksek lisans zamanında sarhoş olduğum bir günde yaptırdım. Din karşıtı dürtülerim vardı ve Tanrı'nın Havva'yı Adem'in kaburgasından yapmış olması fikrini sevmiyordum."

Hanna kafasını geriye attı ve benim o en sevdiğim, karnından gelip bütün bedenini ele geçiren gülüşüyle güldü.

"Son derecede *hoşsun*," diye mırıldandım hiç düşünmeden ve başparmağımı yanağında gezdirdim.

Kafasını kaldırdı ve bakışlarıyla dudaklarımda oyalandıktan sonra yüzünde küçük ve şeytani bir gülümsemeyle beni mutfaktan çıkardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, beni kapalı kapıların sıralandığı dar bir koridora sokmasına izin verirken.

"Hişş. Oraya varmadan önce söylersem cesaretimi kaybedebilirim. Sadece benimle gel."

Bu koridor alev alsa bile onu takip edeceğimden pek haberi yoktu. Ne olursa olsun bu pis bohem partiye onunla birlikte gelirdim.

Rastgele bir kapıya geldiğimizde Hanna durdu, kapıyı çaldı ve bekledi. Kulağını ahşaba yasladı, bana bakıp gülümsedi ve içeriden ses gelmeyince kapının sevimli bir gıcırtı çıkaran kulpunu çevirdi.

Oda karanlık ve neyse ki boştu, içerideki son hareketlilikten sonra nispeten hâlâ temizdi. Odanın ortasındaki yatak yeni yapılmıştı ve köşeye bir şifonyer iliştirilmişti. Fakat karşı duvarda hâlâ sıralanmış kutular vardı.

"Burası kimin odası?" diye sordum.

"Emin değilim." Uzanarak arkamdaki kilidi çevirdi ve sonra gülümseyerek bana baktı. "Merhaba."

"Merhaba Hanna."

Ağzı açık kaldı ve güzel gözleri kocaman oldu. "Bana Ziggy demedin."

Gülümseyerek fısıldadım. "Biliyorum."

"Bir daha söyle." Sesi sanki ona bir daha *dokunmamı*, bir daha *öpmemi* istiyormuş gibi boğuk çıktı. Belki de ona Hanna diye seslendiğimde bunu bir öpücük gibi hissetmişti. Bana öyle hissettirdiği kesindi. Bir parçam –büyük bir parçam– artık umursamamaya karar verdi. Ablasını on iki sene önce öpmüş olmam ve abisinin en yakın arkadaşlarımdan biri olması umurumda değildi. Hanna'nın benden yedi yaş küçük olması ve pek çok açıdan çok masum olması umurumda değildi. Muhtemelen elime yüzüme bulaştıracak olmam ya da geçmişimin onu rahatsız edecek olması da umurumda değildi.

Karanlık bir odada yalnızdık ve tenimin her karışı onun bana dokunması için titriyor gibiydi.

"Hanna," dedim sessizce. Bu iki hece kafamın içini doldurdu ve nabzımı ele geçirdi.

Ketum bir şekilde hafifçe gülümsedi ve sonra dudaklarıma baktı. Dilini dışarı çıkararak alt dudağını ıslattı.

"Neler oluyor Mistik?" diye fısıldadım. "Bu oldukça karanlık yatak odasında birbirimize flört eden bakışlar atarak ne yapıyoruz?"

Ellerini kaldırdı, kelimeleri nefessiz ve yuvarlanarak çıkıyordu. "Bu oda Vegas. Tamam mı? Burada olan burada kalır. Ya da daha doğrusu, burada *söylenen* burada kalır."

Başımı salladım, alt dudağının yumuşak kıvrımları beni kendimden geçirmişti. "Tamam?.."

"Eğer bu garipse ya da bir tür sihir sayesinde şimdiye kadar geçmediğim arkadaşlık sınırını geçersem bunu bana söylemen yeterli, çıkar gideriz ve içeri girmeden önceki aynı gülünç seviyeye döneriz."

Bir kez daha, "Tamam, " diye fısıldadım ve derin, titrek nefes alışını izledim. Çakırkeyif ve gergindi. Ensemden sırtıma doğru bir heyecan dalgası yayıldı.

"Senin yanında öylesine heyecanlanıyorum ki," dedi sessizce.

"Yalnızca benim yanımda mı?" diye sordum gülümseyerek.

Omuz silkti. "Senin bana... bir şeyler öğretmeni istiyorum. Yalnızca erkeklerin yanında nasıl davranılacağını değil fakat nasıl... *birlikte olunacağını* da. Bunun üzerine sürekli düşünüyorum. Senin bir ilişki yaşamadan bu tarz şeyleri yapabilecek kadar rahat olduğunu biliyorum ve..." Karanlık odanın içerisinde bana bakarken sesi zayıfladı. "Biz arkadaşız, değil mi?"

Bu işin nereye varacağını mutlak bir açıklıkla biliyordum ve "Her ne gerekiyorsa yapacağım," diye mırıldandım.

"Ne sorduğumu bilmiyorsun."

"O zaman *sor*," diye fısıldadım gülerek.

Bana biraz daha yaklaştı, elini göğsümün üzerine koydu ve sıcak avuçları karnıma doğru kayarken gözlerimi kapadım. Bir an için kalbimin bedenimden aşağıya doğru inen gürültüsünü hissedebiliyor mu diye merak ettim. Nabzımın her yerde attığını, kalp atışlarımın göğsüme çarpıp bütün tenime yayıldığını *ben* hissedebiliyordum.

"Başka bir film daha izledim," dedi. "Porno."

"Öyle mi?"

"O filmler aslında oldukça kötüler." Bunu sessizce söyledi sanki benim erkeksi, porno sever yanıma saldırı olabileceğinden endişe duyarak.

Sessiz bir kahkahayla dediğini onayladım. "Öyleler."

"Kadınlar çok abartılılar. Aslında," dedi biraz düşünerek, "çoğu zaman erkekler de öyle."

"*Çoğu* zaman mı?" diye sordum.

"Sonunda değil," dedi, sesi neredeyse bir desibele düşmüştü. "Erkek boşaldığında. Kadının içinden çıktı ve *üzerine* boşaldı." Parmakları gömleğimin altına doğru hareket etti, karnımdan pantolonumun belinin altına inen çizgi halindeki tüylerimle oynuyordu. Derin bir nefes aldı, elini yukarılara, göğüs kaslarımın üzerine götürdü, beni keşfediyordu.

Kahretsin. O kadar heyecanlanmıştım ki ellerimi kalçasına götürmemek için kendimi zor tutuyordum. Fakat bu sohbeti onun yönlendirmesini istiyordum. Beni buraya o çekmişti, bunu o başlatmıştı. Bana teslim olmadan önce içindeki her şeyi ortaya dökmesini istiyordum. Sonrasında kendimi durdurmayacaktım.

"Pornolarda bu oldukça yaygındır," dedim. "Erkekler kadınların içine boşalmazlar."

Başını kaldırıp bana baktı. "O kısımdan *hoşlandım*."

İç çamaşırımın altında kaskatı kesildiğimi hissettim ve güçlükle yutkundum. "Öyle mi?"

"Sevdim çünkü *gerçek* gibiydi. Bunları yeni fark ediyormuşum gibi hissediyorum. Daha önce gerçekten denemedim... ya da birlikte olduğum

erkeklerle keşfetmek istemedim. Fakat seninle takılmaya başladığımdan beri bunları düşünmeden edemiyorum. Hoşlandığım şeyleri bulmak istiyorum."

"Bu iyi." Karanlık odada yüzümü buruşturdum, keşke bu kadar hızlı cevap vermeseydim diye düşündüm, kulağa çok çaresizce gelmişti. Onu yatağa götürmemi istemesini ve partideki herkesin nereye kaybolduğumuzu ve şu anda onun ne aldığını öğreneceği kadar gürültülü bir şekilde onu becermeyi her şeyden çok istiyordum.

"Erkeklere neyin iyi geldiğini bildiğim söylenemez. Erkeklerin kolay olduğunu söylediğini biliyorum fakat öyle değiller. *Benim* için değiller." Elimi aldı ve gözlerini yüzümden ayırmadan göğsüne götürdü. Avucumun altında tam da yüzlerce kez hayalini kurduğum gibiydi. Öylesine dolgun ve yumuşak, bereketli kıvrımlar ve kaymak gibi bir cilt. Onu havaya kaldırıp bedenimle duvar arasında ezmem için gereken her şey vardı.

"Bana nasıl olduğunu göstermeni istiyorum," dedi.

"'Nasıl olduğunu' derken ne demek istiyorsun?"

Bir süre gözlerini kapayarak yutkundu. "Sana dokunmak ve boşalmanı sağlamak istiyorum."

Derin nefes aldım ve odanın ortasındaki yatağa göz attım. "Burada mı?"

Gözlerimin kat ettiği yolu izledi ve başını iki yana salladı. "Burada değil. Henüz yatakta olmaz. Sadece..." Durakladı ve sonra çok sessizce, "Evet mi diyorsun?" diye sordu.

"Hımm, tabii ki evet diyorum. Zaten sana hayır diyebileceğimden emin değilim."

Kendini gülmemek için tuttu, elimi kalçasına kaydırdı.

"Elinle beni sıvazlamak mı istiyorsun? Sorduğun şey bu mu?" Gözlerinin içine bakmak için dizlerimi kırdım. Bu kadar patavatsız olduğum için kendimi pislik gibi hissettim. Bütün bu konuşma *tamamen* gerçek dışı gibi görünüyordu fakat çok da sağlam olmayan irademi serbest bırakıp işi çok daha ileriye taşımadan önce tam olarak ne olduğundan emin olmalıydım. "Yalnızca doğru anladığımdan emin olmak istedim."

Tekrar yutkundu, bir anda çekingenleşti ve başını salladı. "Evet."

Bir adım daha yaklaştım ve şampuanının hafif botanik kokusu burnuma geldiğinde ne kadar coşmuş olduğumun farkına vardım. Daha önce hiç gergin olmamıştım fakat o anda dehşete kapıldım. Benim için ne kadar iyi olacağı umurumda değildi –aksilik ya da beceriksizlik olabilirdi, çok yavaş ya da çok hızlı olabilirdi, çok yumuşak ya da çok sert olabilirdi– fakat onun ellerinde dağılacağımı biliyordum. Yalnızca bana karşı bu kadar açık hissetmeye her saniye devam etsin istiyordum. Seksin onun için *eğlenceli* olmasını istiyordum.

"Bana dokunmanda sorun yok," dedim kibarlık ile buyurgan eğilimim arasında dikkatlice bir denge kurmaya çalışarak.

Kemerime uzandı ve onu çözdü, parmaklarımı kalçalarından çektim, belinden yukarı doğru kaydırarak gömleğinin en üst düğmesine götürdüm. Gülümsemesi baş döndürücüydü ve onu saklamak için kafasını eğdi fakat beceremedi. Şu anda nasıl gözüktüğüme dair bir fikrim yoktu fakat gözlerimin büyüdüğünü, dudaklarımın aralandığını, minik düğmelerinin üzerinde ellerimin titrediğini hayal ediyordum. Gömleğini omzundan aşağı sıyırırken pantolonumun ön kısmında duraksadığını, parmaklarının emin olamadığını fark ettim, sonra gömleğinin yere düşmesi için geri çekildi.

Pamuklu basit bir sutyenle önümde duruyordu. Arkasına uzandım, izin almak için göz göze geldikten sonra kopçalarını açtım ve kollarından çekip çıkardım.

Çıplak göğsünü görmeye hazırlıklı değildim ve öylece durup dilimi yutmuş bir şekilde gözlerimi diktim.

"Bil diye söylüyorum," diyerek fısıldadı, "bana hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"*Sen* bil diye söylüyorum," dedim sessizce, "şu anda ellerimi kendime saklamak imkânsız olurdu."

"Dikkatimi vermek istiyorum. Sen benim... dikkatimi dağıtabilirsin."

Homurdandım, beni öldürüyordu. "Ne kadar iyi bir öğrencisin," dedim omzunun birleşme yerini ve boynunu öpmek için eğilerek. "Fakat burada dikilip onlara bakmamamın imkânı yok. Memelerine birazcık takıntılı olduğumu fark etmiş olabilirsin."

Teni yumuşaktı ve harika kokuyordu. Ağzımı araladım, nazikçe ısırdım, onu sınıyordum. Nefesi kesildi ve üzerime yapıştı, gördüğüm *en iyi* tepkiydi. Zihnimde görüntüler uçuşuyordu, tırnaklarını sırtıma geçiriyor, ben üzerinde gidip gelirken ağzım açık, sert ve aç bir şekilde göğüslerine bastırıyordum.

"Dokun bana Hanna." Göğüslerini elimle havaya kaldırdım, daha yukarıya ittim, sıkıştırdım. *Lanet olsun, ağzıma layık.*

Ellerini yeniden pantolonumun önüne götürdü fakat orada kıpırdamadan durdu. "Bunun nasıl yapılacağını gösterir misin?"

Muhtemelen şimdiye kadar bir kadının söylediğini duyduğum en seksi şeydi. Belki sesinin tonuyla ilgiliydi, biraz boğuk ve çokça istekli. Belki de ne kadar hünerli olduğunu bildiğimden ve bu tekil görev onun konfor alanından çok uzakta olduğundan ona *benim* yardım etmemi istemişti. Ya da belki yalnızca ona göre çılgın biriydim ve Hanna'ya beni nasıl mutlu edeceğini göstermek, bütün evrene *bu bana ait*, demiş gibi hissettirecekti.

Ellerini tutup kotumun beline götürdüm ve ikimiz birlikte pantolonumu ve baksırımı kalçamdan aşağıya indirerek penisimi aramızda serbest bıraktık.

Saçlarını ensesine atmak için iki elimi birden kaldırdım ve boynunu öpmek için eğildiğimde bana bakmasını sağladım. "Tadın o kadar güzel ki." Çok sertleşmiştim, nabzımın aletimde attığını hissettim. Bu gerginlikten çıkıp rahatlamaya ihtiyacım vardı. "Tanrım, Hanna, ellerinin arasına al."

"Göster bana, Will," dedi yalvararak, iki elini de karnımda ve aşağısında dolaştırıyor, gerilmiş ve sertleşmiş aletimin ucuna neredeyse hiç dokunmuyordu. Bedenlerimize baktık ve beraber hafifçe sallandık.

Sıcak elini tuttum, aletimin gövdesine sardım ve uzun, bitkin bir homurtuyla, "*Tanrıım,*" diyerek aşağı yukarı kaydırdım.

Sessizce inliyordu –gergin ve heyecanlı bir sesle– ve ben neredeyse tükenmek üzereydim. Fakat yine de gözlerimi sıkıca yumdum, tekrar eğilerek bir sıra halinde boynundan öptüm ve onu yönlendirdim. Çok yavaştı. Çok uzun zamandır bunu bana kimse yapmamıştı ve bunun yerine yüzde yüz oral seks ya da seks tercih etmiştim. Fakat şimdi, burada, mükemmeldi.

Dudakları dudaklarıma çok yakındı. Nefesini hissedebiliyor, erikli tatlı içeceğinin tadını alabiliyordum.

"Sana dokunuyor olmam ve henüz öpüşmemiş olmamız garip mi?" diyerek fısıldadı.

Kafamı iki yana salladım, parmaklarının sardığı noktaya bakıyordum. Yutkundum, güçlükle düşünebiliyordum. "Burada doğru ya da yanlış yok. Kural yok."

Gözlerini bakmakta olduğu dudaklarımdan yukarı çevirdi. "Beni öpmek zorunda değilsin."

Şaşırdım. Oysa haftalardır onu öpmek istiyordum. "Lanet olsun Hanna, evet. Zorundayım."

Dilini dışarı çıkarıp dudaklarını ıslattı. "İyi."

Biraz aşağı indim, çok yakından ona bakıyordum, aletimin üzerinde elini aşağı ve yukarı hareket ettiriyordu. Dudakları bir nefes uzağımdaydı, ne zaman aletimin ucuna temas etse minik sesler çıkarıyordu ve ben de homurdanıyordum. Bir sıvazlama için fazla iyiydi. Artık bütün bunlar *yalnızca arkadaş* kalmak için fazla samimiydi.

Gözlerine ve ardından dudaklarına baktıktan sonra aramızdaki son mesafeyi de kat ederek onu öptüm.

İnanılmaz derecede tatlı ve sıcaktı, ilk öpüşmemiz gerçek dışıydı: sadece dudaklarımı onunkilerin üzerine yanaştırdım ve sordum: "Bunu yapmama izin ver. Bunu yapmama ve nazik olmama ve her parçana karşı özenli olmama izin ver." Onu dudak dudağa birkaç kere öptüm, özenli öpücüklerdi, böylece ihtiyaç duyduğu kadar yavaş hareket edeceğimi bilecekti.

Ağzımı alt dudağını emebileceğim kadar açtığımda inlemesiyle birlikte içimi bir titreme kapladı. Tanrım, onu havaya kaldırmak, ağzını dilimle becermek ve duvara yaslayıp ona sahip olmak istiyordum. Dışarıda parti devam ederken bakışlarımı yüzüne dikmek ve bütün hissettiklerini tek tek görmek istiyordum.

Geri çekildiğinde dudaklarımı, gözlerimi ve alnımı inceledi. Beni inceledi, öğrendikleriyle ilgili genel bir büyülenme miydi yoksa bu ana ve bana özel miydi bilmiyordum. Fakat hiçbir şey beni içinde bulunduğum sarhoşluktan çıkaramazdı. Ne dışarıdaki havai fişekler ne de koridordaki bir yangın. Bir gün onun içinde olmaya duyduğum ihtiyaç –ona tamamen sahip olmaya– beni deldi ve kaburgalarımın altına bastırarak içime yerleşti.

"Eğer kötü olursa bana söyleyeceksin, değil mi?" diye sordu Hanna kısık sesle.

Hırıltılı bir şekilde güldüm. "Hayır, kötü değil. Son derece iyi ve bu sadece elin."

Emin olamayarak, "Diğerleri... diğerleri bunu yapmıyor mu?" diye sordu.

Güçlükle yutkundum, şu anda başka kadınlardan bahsetmesi hoşuma gitmiyordu. Önceden neredeyse sürekli aklımda olmalarını istiyordum, böyle bir anda neler olduğunu ve olmadığını her hücreme hatırlatıyordum. Hanna'yla birlikteyken ise onların gölgelerini duvardan silmek istiyordum. "Hişş."

"Demek istediğim, genelde yalnızca seks mi yaparsınız?"

"*Yaptığımız* şey hoşuma gidiyor. Şu anda başka bir şey istemiyorum, yalnızca elindeki penise odaklanır mısın lütfen?"

Güldü. Nabzım avuçlarının arasında atıyordu ve bu hissi seviyordum. "İyi," diye fısıldadı. "Çünkü kolayından başlamam gerek."

"Bana nasıl dokunacağını öğrenmek istemen hoşuma gidiyor."

"Sana dokunmak hoşuma gidiyor," diye mırıldandı dudaklarımın dibinde. "Bana göstermen hoşuma gidiyor."

Artık birlikte daha hızlı hareket ediyorduk. Ona hangi sertlikte sıkacağını gösterdim, sıkı tutmasının sorun olmadığını ve ihtiyacım olanın tahmin ettiğinden daha hızlı ve daha sert olduğunu söyledim.

"Sık," diye fısıldadım. "Oldukça sert seviyorum."

"Acımıyor mu?"

"Hayır, beni *kendimden geçiriyor.*"

"O zaman deneyeyim." Boştaki eliyle kolumu nazikçe iterek uzaklaştırdı.

Boşalan ellerimle göğüslerini avuçladım ve meme uçlarından birini emmek için eğildim, çıkıntısını hafifçe içime çektim.

İnledi, ritmi önce bir an yavaşladı ve sonra yeniden hızlandı. "Sen bitirene kadar bunu yapmaya devam edebilir miyim?" diye sordu.

Yüzümü tenine dayayarak sessizce güldüm. Beni neredeyse titretiyordu, aletimin tepesinden aşağı ve yukarı her geçişinde kendimi bırakmamak için mücadele ediyordum. "Ben de bunu bekliyordum."

Gözlerimi kapatıp boynunu emdim ve orada bir iz bırakmama izin verir mi diye düşündüm, böylece ertesi gün o izi görebilirdim. Yani herkes görebilirdi. Dünya etrafımda dönüyor gibiydi. Tabii ki eli bana iyi geliyordu fakat onun gerçekliği beni büsbütün sarsıyordu. Yumuşak, sıkı teninin kokusu ve tadı, hazla çıkan sesi büsbütün içime işliyordu. Seksi, duyarlı ve meraklıydı, çok ama çok uzun zamandır bu kadar baştan çıkmamıştım.

Benzer bir gerginlik karnımda da oluştu ve elinin arasında kendimi ileri geri hareket ettirmeye başladım. "Hanna. Tanrım, biraz daha hızlı, olur mu?" Bu şekilde sözcükler çok daha derinden hissettiriyordu: yüzüm tenine gömülmüştü, nefesim düzensizdi.

Tepki vermeden önce sadece bir anlık durdu ve sonra daha sert ve daha hızlı çekiştirmeye başladı ve ben –utanç verici biçimde– sona yaklaşmıştım. Fakat umurumda değildi. Uzun, ince parmakları etrafımı sıkıca sarmıştı ve alt dudağını, çenesini, boynunu emmeme izin verdi. *Her* köşesinin tadı güzeldi, biliyordum.

Becerilmenin nasıl bir şey olduğunu ona göstermek istiyordum.

Üzerine kapanıp, içine girip bedenimle birlikte boşalmasını hayal ederek ona doğru yaklaştım, beni ısırması için yalvardım, boynumu, omzumu ısırması için... *herhangi* bir yerimi. Kulağa nasıl geldiği umurumda değildi, nasıl olsa ayak diremeyeceğini ya da bu iznin gerçekliğini geri tepmeyeceğini biliyordum.

Hiç tereddüt etmeden bana doğru eğildi, boynuma doğru ağzını açtı ve keskin dişlerini tenime bastırdı. Düşüncelerim bulanıklaştı, her şey ateşli ve çılgın bir şekilde çakıp sönüyordu. Bir an için vücudumdaki bütün sinir kavşakları yeniden yapılandı, bağlantılar koptu ve infilak etti. Eli hızla gidip geliyordu, orgazmım iliklerimden aşağı yuvarlanarak geliyordu ve sessiz bir inlemeyle birlikte boşaldım. İliklerimden yukarı bir sıcaklık tırmanıyor ve benden onun eline ve çıplak karnına boşalıyordu.

Tam da ihtiyaç duyduğum gibi hareket etmeyi kesti ama beni bırakmadı. Gözlerinin beni eliyle tuttuğu yerde olduğunu hissedebiliyordum ve aletimi bir kez daha deneysel amaçla hareket ettirince irkildim.

"Yeter," dedim nefes nefese, sesim gergindi.

"Üzgünüm." Boşta duran elinin başparmağını, boşaldığım avucunun içine sürdü, kalçasına yaydı, gözleri büyümüş ve etkilenmişti. O kadar sert bir şekilde nefes alıyordu ki hareket ettikçe göğsü kasılıp duruyordu.

"Aman Tanrım," dedim nefes vererek.

"Yoksa o?.." Odanın içi, onun bitmemiş sorusu ve benim güçlükle nefes alıp verişimle dolmuş gibiydi. Kendimi biraz sersemlemiş hissettim ve onu yere, yanıma çekip birlikte sızmak istedim.

"Bu kesinlikle gerçeküstüydü, Hanna."

Kafasını kaldırıp bana baktı, keşfi karşısında neredeyse zafer sarhoşuydu. "Haklıydım, boşaldığında en iyi sesi çıkardın."

Bunu söylediğinde dünya bir boşluğun içine düştü çünkü ben şu anda, elinin içinde giderek yumuşuyordum ve tek istediğim, bunu bana yaparken ıslanıp ıslanmadığını öğrenmekti.

Öne doğru eğildim ve boynunun yumuşak tenine doğru, "Şimdi benim sıram mı?" diye sordum.

Titreyen nefesiyle, "Evet, lütfen," diye fısıldadı.

"Ellerimi mi istiyorsun?" diye sordum. "Yoksa başka bir şey mi?"

Ufak, gergin bir gülüş attı. "Daha fazlası için pek hazır değilim fakat... ellerin bende işe yarayacağını sanmıyorum."

En kuşku dolu bakışlarımı ona yöneltecek kadar geriye gittim, pantolonunun üst düğmesini çözdüm ve beni durdurmasını bekledim.

Durdurmadı.

"Demek istediğim, parmaklarla doruğa ulaşabilir miyim, bilmiyorum, yani içine sokarak," dedi.

"Tabii ki yalnızca parmakları içine sokarak olmaz. *Klitorisin* içeride değil." Elimi pamuklu külotunun içine soktum ve yumuşak, çıplak teninin verdiği hisle donup kaldım. "Ah, Hanna? Seni pek ağdacı biri olarak düşünmemiştim."

Biraz kıkırdadı, utanmıştı. "Chloe bahsediyordu. Ben de merak ettim..."

Dudaklarının arasına bir parmağımı kaydırdım, lanet olsun, ıslanmıştı. "Aman Tanrım!" diyerek bağırdım.

"Hoşuma gitti," dedi, ağzını boynuma gömmüştü. "Hissettiğim şey hoşuma gidiyor."

"Şaka mı yapıyorsun? O kadar yumuşaksın ki bunun her parçasını baştan aşağı yalamak istiyorum."

"*Will*..."

"Tanımadığımız bir adamın yatak odasında olmasaydık iki saniyede seni ağzıma alırdım."

Dokunuşlarımla titredi, sessiz bir inilti çıkardı. "Bunu kaç kez hayal ettiğimi sana anlatamam."

Vay canına. Penisimin aramızda çoktan hareketlendiğini hissettim. "Bence dilimin ucunda şeker gibi erirdin. Ne dersin?"

Omuzlarıma tutunarak biraz güldü. "Sanırım eriyorum."

"Bence de. Bence lanet olası elimin her köşesine eriyeceksin ve sonra onu yalayacağım. Çok gürültü çıkarır mısın küçük eriğim? Boşaldığın zaman çıldırır mısın?"

Ufak bir boğulma sesinden sonra, "Kendi başımayken gürültülü değilim," diye fısıldadı.

Siktir. Duymak istediğim buydu. Yalnızca Hanna'yı koltuğunda bacaklarını iki yana açmış ya da yatağının ortasına uzanmış kendine dokunduğunu düşünerek bir yüzyıl boyunca fantezi kurabilirdim.

"Tek başınayken ne yapıyorsun? Yalnızca klitoris mi?"

"Evet."

"Oyuncakla mı, yoksa?.."

"Bazen."

"Bahse girerim bu şekilde gelmeni sağlayabilirim," dedim ve iki parmağımı dikkatlice içine soktum, kasıldığını hissediyordum. Burnumu burnuna sürttüm. "Söyle bana. Parmaklarımın burada olması güzel mi? Seni becermesi?"

"Will... çok *edepsizsin.*"

Çenesini hafifçe ısırarak güldüm. "Bence edepsizliği *seviyorsun.*"

"Sanırım ağzını bacaklarımın arasında severdim," dedi yumuşakça.

İnleyerek elimi daha hızlı ve daha sert hareket ettirmeye başladım.

"Düşünüyor musun?" diye sordu. "Beni oramdan öpmeyi?"

"Düşünüyorum," dedim. "Düşünüyorum ve acaba hiç nefes alır mıyım diye merak ediyorum."

Öyle *ıslaktı* ki. Elimin etrafında kıvranıyor, yemek istediğim o küçük, çaresiz sesleri çıkarıyordu. Küçük, kızgın homurdanmasına kulak asmayarak parmaklarımı çıkardım, çenesine ve dudaklarına kendi ıslaklığıyla birer çizgi çektim. Nerdeyse hemen ardından dilimi ağzından içeri soktum.

Siktirrr.

Tadı yumuşak ve çarpıcı, tamamen kadınsıydı ve dili hâlâ kız içkisiyle yapışkan, tatlıydı. Ağzımın içinde sulu, yumuşak ve küçük bir erikti. Ona *daha fazla, bir kez daha* dokunmam için yalvarıp, "Lütfen Will, neredeyse olmak üzereydi," dediğinde kendimi kahrolası bir kral gibi hissettim.

Ona geri dönerek pantolonunu ve külotunu bacaklarından aşağı çektim ve içinden çıkması için bekledim. Artık tamamen çıplaktı ve kusursuz, ılık sıcaklığına girme ihtiyacıyla kollarım titriyordu.

Bileğimi tuttu, elimi yeniden bacaklarının arasına doğru çekti.

"Açgözlü kız."

Gözleri büyüdü, utanmıştı. "Ben sadece..."

"Hişş." Dudaklarımı ağzına götürerek, dudaklarını emerek ve tatlı dilini yalayarak onu susturdum. "Çok sevdim. Patlamanı istiyorum," diye fısıldadım geri çekilip.

"Patlayacağım." Parmaklarımı bacaklarının arasında ve klitorisinin üzerinde kaydırırken elimin üzerinde salınıyordu. "Daha önce hiç böyle hissetmedim."

"Çok ıslak."

Parmaklarımı tekrar içine soktuğumda keskin nefes alıp verişlerle ağzı açıldı. Dudaklarımı, gözlerimi, her tepkimi izliyordu. Bu kadar meraklı olup başka tarafa kafasını çevirememesi hoşuma gidiyordu.

"Bana bir iyilik yap," dedim. Başını salladı. "Gelmek üzere olduğunda bana söyle. Ben anlarım fakat duymak istiyorum."

"Söylerim," dedi nefes nefese. "Söylerim, söylerim... Lütfen."

"Lütfen ne, Eriğim?"

Hafifçe bana doğru geldi. "Lütfen durma."

Parmaklarımı daha derine ve daha hızlı götürdüm, başparmağımla klitorisine bastırıyor, kısa, küçük daireler çiziyordum. *Evet. Tanrım, gelmek üzere.*

Yine sertleşmiştim, yalnızca dakikalar önce üzerine boşaldığım çıplak kalçasını okşuyordum ve ben de gelmek üzereydim.

"Aletimi tut, tamam mı? Sadece tut. Çok ıslaksın ve çıkan sesler... aman Tanrım, ben...."

Dediğimi yaptı, yumruğunu becerebileceği sıkılıkta tutuyordu ve parmaklarımın etrafında ne kadar yumuşak olduğunu, dudaklarının ve dilinin meyve olgunluğunda oluşunu düşünüyordum.

Çözülmeye başladı, tamamen kendinden geçiyordu. Defalarca ve sessizce aynı sözleri söyleyerek, kesik kesik nefes alıyordu *–aman Tanrım–* ve ben de bunu düşünüyordum.

"Söyle."

"Gelmek üzere..." Hıçkırdı, ben avucunu becerirken aletimi daha sıkı kavradı.

"Lanet olsun, *söyle*."

"Will. Tanrım." Bacakları titremeye başladı ve boşta kalan kolumu, düşmemesi için beline sardım. "Geliyorum."

Kalçası delice kıvranarak, titreyerek ve sırılsıklam bir şekilde geldi. Çığlık atıp tırnaklarını omuzlarıma geçirirken orgazmı parmaklarımın üzerinde dalgalandı. Bu benim tam da ihtiyacım olan şeydi – bunu nasıl bilmişti? Alçak bir iniltiyle ikinci orgazmının sıcak ve sıvı halde eline doğru hareket ettiğini hissettim.

Siktir. Bacaklarım titredi ve üzerine doğru eğilerek onu duvara yapıştırdım.

Gürültü yapmıştık. Çok mu? Koridorun sonundaydık, çılgın partinin birkaç oda uzağındaydık fakat benimki Hanna'nın kollarında erirken dış dünyanın ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Nefesi boynumda ılık ve tatlıydı, dikkatlice parmaklarımı içinden çıkardım. Sıcak ve duyarlı teninin tadını çıkarmak için vajinasını okşadım.

"İyi miydi?" diye geveledim kulağına.

"Evet," diye fısıldadı, kollarını omzuma dolamıştı ve yüzünü boynumun çukuruna bastırıyordu. "*Tanrım*, çok iyi."

Elimi olduğu yerde bıraktım, parmaklarımı nazikçe klitorisinde gezdirirken kafam sersem gibiydi, yeniden giriş kısmına ve oradan da vajinasının

yumuşak kıvrımlarına döndüm. Bu anın şimdiye kadar bir kızla geçirdiğim en iyi zaman olması oldukça muhtemeldi.

Ve yalnızca ellerimizi kullanmıştık.

"Galiba partiye dönmemiz lazım," dedi yüzünü tenime yaslamış vaziyette.

İsteksizce elimi çektim ve arkasındaki ışık düğmesine basınca bir anda irkildim. Pantolonumu kaparak gözlerimi ona diktim, aydınlık odada tamamen çıplaktı.

Evet, lanet olsun. Bereketli göğüsleri ve düzgün kıvrımlı kalçasıyla yumuşak ve dolgundu. Orgazmdan dolayı cildi hâlâ kırmızıydı. Karnının üzerinde orgazmımdan kalan ıslaklığı incelerken, boynuna ve oradan da yanaklarına yayılan kızarıklık görüntüsünün keyfini çıkardım.

"Bakıyorsun," dedi şifonyerin üzerindeki peçete kutusuna ulaşmak için eğilerek. Başını önüne eğdi, kendini temizledi ve sonra peçeteyi çöp kutusuna attı.

Kemerimi bağladım ve sonra yatağın kenarına oturarak giyinmesini izledim. İnanılmaz derecede seksiydi, ona dikkatle baktığımı hissedebildiğini biliyordum fakat yine de acele etmiyordu. Aslında külotunu giyerken, pantolonunun içine girerken, sutyenini bağlarken ve gömleğini yavaşça iliklerken her açıdan, her kıvrımına baktığım için son derece memnun gözüküyordu.

Bana bakarak dudaklarını yaladı ve parmaklarımdan bulaşan kendi tadına baktığını anlayınca kalbim hızla atmaya başladı. Sonsuza kadar onun tadını hatırlayacak mıyım diye merak ediyordum.

"Sırada ne var?" diye sordum ayağa kalkarak.

"Şimdi..." kolumu tuttu, dirseğimden bileğime kadar uzanan çift helezondan oluşan dövmeme dokundu, "oraya dönüyoruz ve bir içki daha içiyoruz."

Biraz sakinleşmiştim, onun sesinin de düzeldiğini duyuyordum. Artık nefes nefese ve heyecanlı, çekingen ve umutlu değildi. Her zamanki şahsi balonuna geri dönmüştü, diğer herkesin gördüğü aynı Hanna'ydı. Artık benim değildi.

"Bana uyar."

Uzun bir süre yüzüme, gözlerime, yanaklarıma, çeneme ve dudaklarıma baktı. "Garipleşmediğin için teşekkür ederim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Eğildim ve yanağından öptüm. "Bunda garipleşecek ne var?"

"Sadece birbirimizin özel yerlerine dokunduk," diye fısıldadı.

Gömleğinin yakasını düzelterek güldüm. "Fark ettim."

"Sanırım seks arkadaşlığı ilişkisini yürütebilirim. İnsan kendini çok rahat, çok gevşemiş hissediyor. Şimdi çıkıp dışarıya karışacağız," dedi bana bakıp kocaman sırıtarak. Hafifçe göz kırpıp, "Az önce göbeğime boşaldığını ve benim de az önce eline boşaldığımı bilen de yalnızca ikimiziz," diye ekledi.

Kapının kulpunu çevirdi ve içeri partinin gürültüsü girdi. Birinin bizi duymuş olmasına imkân yoktu. Bütün bunlar hiç olmamış gibi davranabilirdik.

Daha önce bunu defalarca yapmıştım. Bir kadınla takılmış ve sonra da partinin karmaşasına geri dönmüş, salonun içine kaynamış ve başka türlü bir eğlencede kendimden geçmiştim. Fakat gerçek anlamda hoş bir insan kalabalığı olmasına rağmen Hanna'nın nerede olduğunu ve ne yaptığını izlemekten kendimi alamıyordum. Salonda ismini Dylan olarak hatırladığım uzun boylu, Asyalı çocukla konuştu. Koridorda ilerleyip lavaboya girmeden bana el salladı. Mutfakta plastik bardağına su doldurdu. Salonun diğer ucundan bana baktı.

Dylan, Hanna'yı yine buldu, eğilip ona bir şey söylerken gülümsüyordu. Kocaman bir gülümsemesi, mezun bir pilicin dikkatini çekmeye yeteceğini düşündüğü kadar soyunduğu kıyafetleri vardı ve Hanna'dan gerçekten hoşlandığı belliydi. Hanna'nın giderek daha fazla gülümsediğini ve sonra emin olamadığını gördüm. Dylan'a sarıldı ve mutfağa gidişini izledi. Ne olduğuna dair en ufak fikrim yoktu. Onun iyi vakit geçirdiğini

görmek hoşuma gidiyordu. Fakat tenime başka bir dürtü yayılmaya başladı. Ve el seksi sonrası iki saatlik partiden sonra onu gecenin geri kalanında birbirimizi gerçekten duyumsayabileceğimiz bir yer olan evime götürmek istediğimi fark ettim.

Telefonumu cebimden çıkararak ona bir mesaj yazdım. Hadi buradan gidelim. Bu gece benim evime gel ve benimle kal.

Parmağımı GÖNDER tuşuna götürdüğümde onun da iMesaj üzerinden bana yazdığını gördüm. Durdum ve bekledim.

Dylan bana çıkma teklif etti, dedi.

Telefonuma baktıktan sonra kafamı kaldırdığımda salonun karşısından tedirgin gözlerle bana baktığını gördüm.

Yazdığım mesajı silip yerine, Ona ne söyledin? yazdım.

Elinde öten telefonuna baktı ve sonra cevap yazdı. Ona pazartesi günü bakarız dedim.

Ona yol göstermemi bekliyordu, belki de izin istiyordu. Yalnızca bir ay öncesine kadar her hafta iki ya da üç kadınla düzenli seks yapıyordum. Kafamın neden Hanna'yla dolu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu; kendi düşüncelerim, şimdi onunkileri tercüme edemeyeceğim kadar allak bullak ve karmaşıktı.

Telefonum yeniden öttü ve önüme baktım. Az önce yaptıklarımızdan sonra bu gerçekten garip değil mi? Ne yapacağımı bilmiyorum Will.

Buna ihtiyacı var, dedim kendime. *Arkadaşlar, randevular, okulun dışında bir hayat. Hayatında yalnızca sen olamazsın.*

İlk defa ben daha karmaşık görüyordum ve o basitleştirmeye çalışıyordu.

Hiç de değil, yazdım. Buna randevulaşmak denir.

Yedi

Ateşe atılmış bir kedinin nasıl ses çıkaracağını hiç merak etmiş olmasam da artık biliyordum. Sesler –miyavlamalar, zırıltı, uluma– yaklaşık bir saat önce başlamıştı ve cinsel olarak amacına ulaşamamış hayvanın yatak odamın penceresinin dış tarafını resmen tırmıklamasıyla daha da kötü bir hal almıştı.

Nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyordum. Teşekkürler hayat, bana nasıl hissettiğimin canlı ve sesli kanıtını gönderdiğini için.

Sızlanarak karnımın üzerine yattım ve sesi kesmek için el yordamıyla bir yastığa uzandım. Ya da kendimi boğmak üzere kullanmak için. Henüz karar vermemiştim. Dylan'la olan randevumdan döndüğümden beri üç saattir evdeydim ve birkaç dakika bile uyuyamamıştım.

Dağılmış haldeydim, yatağa girdiğimden beri dönüp durmuş, sanki bütün sorunlarımın sırrı tepemdeki renkli alçıda gizlenmiş gibi gözlerimi tavana dikmiştim. Neden her şey bu kadar karmaşık geliyordu? İstediğim şey bu değil miydi? Randevular? Sosyal bir hayat? Başka bir kişinin eşliğinde orgazm olmak?

O zaman sorun neydi?

Dylan'ın *yalnızca arkadaşız* hissiyatıma takılma biçimi bir sorundu. Daha büyük bir sorun daha vardı; en sevdiğim restoranlardan birine gitmiştik ve ben Dylan'ın içine düşmem gerekirken çevremle ilişkimi tamamen kesmiş, Will'i düşünüyordum. Beni almaya geldiğinde Dylan'ın yüzündeki gülümsemeyle, kapımı açış şekliyle ve bütün yemek boyunca bana imrenerek bakmasıyla ilgilenmiyordum. Onun yerine Will'in alaycı gülümsemesini, aletine dokunuşumu izlerkenki yüz ifadesini, kızaran yanaklarını, ne yapacağımı tam olarak bana söylemesini, boşalırken çıkardığı sesi ve tenimin üzerinde nasıl gözüktüğünü düşünüyordum.

Rahatsız olmuş halde sırtüstü döndüm ve yorganı tekmeledim. Mart ayındaydık, bütün gün hafif bir kar yağıyordu ve ben *terliyordum*. Saat sabahın ikisiydi ve benim uykum kaçmış, canım sıkılmıştı. Gerçekten ama *gerçekten* sıkılmıştım.

Anlaşılması en zor olan kısmı, Will'in partide ne kadar tatlı olduğu, ne kadar nazik ve özenli olduğu ve bütün bunların seks anlamına geldiğini hiç şüphe duymadan nasıl kolayca anladığımdı. Beni cesaretlendiriyor, duymak istediğim her şeyi söylüyor fakat beni asla zorlamıyor, benim vermeye gönüllü olduğumdan fazlasını asla istemiyordu. Ve lanet olsun ki seksiydi... o elleri yok mu? O ağzı. Tenimi emme biçimi, sanki yıllardır hapsedilmiş de nihayet özgür kalmış gibi beni öpmesi. Beni becermesini istemiştim, muhtemelen herhangi başka bir şeyi istediğimden daha fazla ve bir sonraki adım dünyadaki en mantıklı adımdı: ikimiz de oradaydık, içerisi karanlıktı, heyecanlıydı ve Tanrı biliyor, ben de patlamaya hazırdım, orada bir yatak vardı... fakat bana doğru gelmemişti. Kendimi hazır hissetmemiştim.

Beni zorlamamıştı. Aslında ben bunun garip olacağını beklerken öyle olmamıştı. Dylan'la hakkında konuşmak istediğim tek kişi Will olduğu halde o, beni Dylan'la buluşmaya teşvik etmişti. Taksiyle eve dönerken bana dışarı çıkmam ve eğlenmem gerektiğini söylemişti.

Hiçbir yere gitmeyeceğini ve yaptığımız şeyin mükemmel olduğunu söylemişti. Keşfetmemi ve mutlu olmamı söylemişti. *Tanrım*, bu onu yalnızca daha fazla istememe neden olmuştu.

Savaşı kaybettiğime ve artık asla uyuyamayacağıma karar vererek yataktan kalktım ve mutfağa gittim. Buzdolabının içine baktım, soğuk hava yanan tenime doğru süzüldüğünde gözlerimi kapattım. Bacaklarımın arası ıslaktı ve Will orama dokunduğundan beri altı gün geçmiş olmasına rağmen onu *arzuluyordum*. Onu her gün koşuda görmüştüm ve o günlerin üçünde koşu sonrası kahvaltı da etmiştik. Kolay geçmişti, Will'le *her zaman* kolaydı. Fakat her bir araya gelişimizde yeniden birbirimize dokunup dokunamayacağımızı sormak istiyordum. Parmaklarının her darbesini hâlâ hissedebiliyor fakat hafızama güvenmiyordum. Çünkü o kadar iyi olmasına imkân yoktu.

Oturma odasına gittim ve pencereden dışarı baktım. Gökyüzü karanlıktı ama gümüş grisiydi, binaların çatılarındaki buzlar parıldıyordu. Trafik ışıklarını saydım ve onun binasıyla benimki arasında kaç tane ışık olduğunu hesapladım. Onun da benim gibi uyanık olma ve şu anda hissettiğim arzunun bir kısmını hissediyor olma ihtimalini düşündüm.

Boynumda nabzımı buldum ve gözlerimi kapayarak teminin altındaki sabit patırtıyı dinledim. Kendime yatağa gitmemi söyledim. Belki de babamın her zaman oturma odasında sakladığı brendinin tadına bakmak için iyi bir fırsattı. Will'i aramanın kötü bir fikir olduğunu ve bundan kesinlikle iyi bir şey çıkmayacağını düşündüm. Zeki ve mantıklıydım, her şeyi ayrıntısıyla düşünmüştüm.

Düşünmekten çok yorulmuştum.

Kafamın içindeki uyarıyı hiçe sayarak eşyalarımı kaptım, dışarı çıktım ve yürümeye başladım. Yavaş yağan kar gün içinde artmış ve kaldırımın üzerinde kalın bir tabaka oluşturmuştu. Her adımda ve

Will'in evine yaklaştıkça botlarımın altı çatırdıyor, düşüncelerimdeki karışıklık, yerini arka planda kesintisiz bir uğultuya bırakıyordu.

Kafamı kaldırıp baktığımda apartmanının önünde durduğumu fark ettim. Telefonumu çıkarıp onun fotoğrafını bulurken ellerim titredi, aklıma gelen tek şeyi yazdım: Uyanık mısın?

Yalnızca birkaç saniye sonra cevap gelince neredeyse şaşkınlıktan telefonumu düşürüyordum. Ne yazık ki.

Beni içeri alır mısın? diye sordum. Açıkçası, evet demesini mi istiyordum? Yoksa beni eve yollamasını mı? Şu noktada bilemiyordum.

Neredesin?

Duraksadım. Apartmanının önündeyim.

NE? Bir saniye sonra geliyorum.

Geldiğim yöne doğru dönüp bakarak kısa bir süre ne yaptığımı düşündüm, o sırada giriş kapısı açıldı ve Will dışarı çıktı.

"Kahretsin, hava buz gibi!" diye bağırdı ve sonra arkamdaki boş kaldırım taşlarına baktı. "Tanrı aşkına Hanna, bari taksiyle mi geldin?"

Çekinerek, "Yürüdüm," dedim.

"*Sabahın üçünde mi*? Lanet olası aklını mı kaçırdın?"

"Biliyorum, biliyorum. Yalnızca..."

Kafasını iki yana salladı ve beni içeri çekti. "Gel buraya. Sen delisin, biliyorsun değil mi? Şu anda seni boğmak istiyorum. Sabahın üçünde, Manhattan'da öyle tek başına yürüyemezsin, Hanna."

İsmimi söylediğinde içime bir sıcaklık doldu ve eğer bir kez daha söyleyecekse bütün gece soğukta durabileceğimi biliyordum. Fakat uyaran bakışlarla bana baktı. Asansöre doğru bana yol gösterdiğinde başımı salladım. Kapılar kapandı ve karşı köşeden beni izledi.

"Öyleyse randevundan yeni mi dönüyorsun?" diye sordu, saçı başı dağınıktı ve mevcut ruh halime göre oldukça seksiydi. "En son

mesajında Dylan'la restoranda buluşmak üzere taksiye bindiğini yazmıştın."

Kafamı iki yana salladım ve gözlerimi halıya diktim, buraya gelmeye karar vermekle aklımdan ne geçirdiğimi anlamaya çalıştım. Düşünmemiştim, sorun da buydu. "Eve saat dokuz civarında döndüm."

"*Dokuz mu*?" diye sordu, hiç umursamamış gibi görünüyordu.

"Evet," dedim meydan okuyarak.

"Ve?" Ses tonu düzdü, yüzü ifadesizdi fakat sorularının hızından anladığım kadarıyla bir şeye öfkelenmişti.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim, ne söyleyeceğimden pek emin değildim. Randevum tamamen felaket geçmemişti. Dylan tatlı ve ilginç biriydi fakat benim için kesinlikle listenin dışındaydı.

Will'in katma geldiğimizde cevap vermekten kurtulmuştum. Asansörden indim ve uzun koridorda onu takip ederek her adımda kasılan sırtını ve omuzlarını izledim. Mavi bir pijama altı giymişti ve ince beyaz tişörtünün altından daha koyu bazı dövmeleri gözüküyordu. Uzanıp parmak uçlarımla dövmelerin izini sürme, tişörtünü çıkarıp hepsini birden görme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Görünen o ki bunca yıldır oradaydılar fakat neydi onlar? Tenindeki mürekkebin altında hangi hikâyeler gizliydi?

"Bana anlatacak mısın?" diye sordu.

Kapısının önünde durmuştu ve gözlerimi gözlerine dikmiştim. "Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Randevun, Hanna."

"Ah," diyerek mırıldandım, gözlerimi kaçırıyor ve kafamın içindeki karmaşıklığa bir çekidüzen vermeye çalışıyordum. "Akşam yemeği yedik falan filan, sonra taksiyle eve döndüm. Seni uyandırmadığımdan emin misin?"

Uzun ve derin bir iç çekti, içeri girmemiz için eliyle işaret etti. "Ne yazık ki, hayır." Kanepenin arkasından bir battaniye çıkarıp bana fırlattı. "Henüz uykuya dalamamıştım."

Dikkatimi ona vermek istiyordum fakat bir anda Will'in hayatına dair çok fazla şeyle kuşatılmıştım. Oturduğu ev, bölgedeki yeni binalardan birindeydi ve modern fakat mütevazıydı. Bir düğmeye basarak karşıdaki duvarda bulunan küçük bir şömineyi yaktı ve alevler yumuşak bir vınlamayla hayat bularak bal rengi duvarı titreyen ışıklarla kapladı.

"Ben sana içecek bir şey getirirken sen de ısınırsın," dedi şöminenin önündeki halıyı işaret ederek. "Ayrıca şu *dokuzda* biten randevunla ilgili daha fazla şey anlat."

Mutfak, oturma odasından görünüyordu. Dolapları açıp kapatırken, eski görünümlü bir çaydanlığı doldurduktan sonra ocaktaki ateşin üzerine koyarken onu izledim. Evi tahmin ettiğimden daha küçüktü, ahşap parkeleri ve sayfa uçları kıvrılmış romanlar ve kalın genetik kitapları ile tıka basa doldurulmuş kitap rafları vardı. Bir duvar ise oldukça etkileyici bir çizgi roman koleksiyonuna ayrılmıştı. Oturma odasına iki deri koltuk hâkimdi ve basit çerçeveli sanat eserleri duvarlara dizilmişti. Yerde duran bir sepetin içinde dergiler vardı, şömine rafına bir yığın posta tıkıştırılmıştı, bir rafta ise bir bardak dolusu şişe kapağı yer alıyordu.

Sorduğu soruya odaklanmaya çalıştım fakat bu dairedeki her nesne Will'in hikâyesinde büyüleyici bir yapboz parçasıydı. "Gerçekten de anlatılacak pek bir şey yok," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde.

"Hanna."

Ceketimi çıkartıp katladım ve bir sandalyenin üzerine koyarak sızlandım. "Kafamı oyuna pek veremedim, tamam mı?" dedim ve

yüzündeki ifade karşısında durdum. Gözleri büyümüş, ağzı açılmıştı, bakışlarıyla yavaşça bedenimi süzdü. "Ne var?"

"Sen ne..." Öksürdü. "Bütün o yolu bu *kıyafetlerin içinde* mi geldin?"

Kendime baktım ve sanki mümkünmüş gibi öncekinden daha rezil bir hale geldim. Yatağa bir şort ve atletle girmiştim, yalnızca bir pijama altı, tüylü botlarım ve Jensen'ın eski dev ceketini giyecek kadar vakit harcamıştım. Üzerimdeki atlet hayal gücüne ihtiyaç bırakmıyordu ve meme uçlarım sertleşmiş, ince kumaşın altında tamamen görünür hale gelmişti.

"Ha. Ayy." Kollarımı göğsümde birleştirerek dışarısının açık bir şekilde çok *ama çok* soğuk olduğu gerçeğini saklamaya çalıştım. "Galiba daha fazla dikkat etmem gerekirdi fakat ben... Ben seni görmek istedim. Bu garip mi? Garip, değil mi? Şu anda muhtemelen senin on iki kuralını falan çiğniyorumdur."

Gözlerini yumdu. "Ben, ıh... Bence orada, bu şekilde bir kıyafet giyildiğinde herhangi bir kuralın çiğnenmesine göz yumulacağına dair bir ibare var," dedi cümlesini mutfakta bitirecek kadar uzun süre gözlerini göğsümden çekmeyi başararak. Onu heyecanlandırabiliyor olmam bende aşina olmadığım bir güç hissi yaratıyordu ve dumanı tüten iki fincanla geri döndüğünde fazla kendini beğenmiş görünmemeye çalıştım.

"Peki, bu randevu neden böylesine hareketsiz geçti?" diye sordu.

Ateşin karşısında yere oturdum ve bacaklarımı önüme uzattım. "Kafamda başka bir şey vardı."

"Ne gibi?"

"Şeeey gibi..." dedim konuya girmek isteyip istemediğime karar verecek kadar uzun süre kelimeyi uzatarak. İstiyordum. "Parti gibi?"

Aramıza uzun ve ağır bit sessizlik yerleşti. "Anlıyorum."

"İşte öyle."

"O zaman, eğer fark etmediysen," dedi göz ucuyla bana bakarak, "tam olarak uykudan uyanmış bir halim yoktu."

Başımı salladım ve ateşe geri döndüm, nasıl devam edeceğimden emin değildim. "Aklımın nereye gitmesi gerektiğini her zaman kontrol edebilmişimdir, anlatabiliyor muyum? Eğer okul vaktiyse okul hakkında düşünürüm. İşse iş hakkında. Fakat son zamanlarda," dedim kafamı iki yana sallayarak, "odaklanmakta zorlanıyorum."

Yanımda hafifçe güldü. "Nasıl hissettiğini gayet iyi biliyorum."

"Kendimi veremiyorum."

"Evet." Koyu kaşlarının altından bana bakarak boynunun arkasını esnetti.

"Çok iyi uyumuyorum."

"Ben de."

"O kadar gerginim ki yerimde zor duruyorum," diye itiraf ettim.

Nefes verişini duydum, uzun ve ölçülüydü, işte o anda ne kadar yakınlaştığımızı fark ettim. Kafamı kaldırınca beni izlediğini gördüm.

Gözleri yüzümün her köşesini araştırıyordu. "Daha önce bu şekilde dikkatimi dağıtan biri oldu mu bilmiyorum," dedi.

Çok yakındım, ateşin aydınlığında bütün kirpiklerini tek tek görebilecek kadar, burnunun kemerine saçılmış minik çilleri seçebilecek kadar yakındım. Hiç düşünmeden yanaştım, dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Gözleri büyüdü ve bir an için katılaştığını, donduğunu hissettikten sonra omuzları gevşedi.

"Bunu istememem gerekir," dedi. "Ne yaptığımıza dair hiçbir fikrim yok."

Öpüşmüyorduk, pek sayılmazdı, yalnızca birbirimizi baştan çıkarıyor, aynı havayı soluyorduk. Sabununun kokusunu, diş ma-

cununun aromasını alabiliyordum. Göz bebeklerinde kendi yansımamı görebiliyordum.

Kafasını kaldırdı ve gözlerini kapadı, beni öpebilecek kadar yaklaşınca dudakları aralandı. "Durmamı söyle Hanna."

Söyleyemezdim. Hatta uzandım ve ensesinden tutarak onu kendime doğru çektim. Daha sonra ileri doğru atılan, daha sert, daha uzun öpmeye devam eden o oldu ve kendimi dengede tutmak için gömleğine tutunmak zorunda kaldım. Ağzını açarak alt dudağımı, dilimi emdi. Karnımın aşağısını ateş sarmaya başladı ve hızla çarpan bir yürek ve onunkilerle iç içe geçmiş uzuvlardan başka hiçbir şey olmayana kadar çözüldüğümü, eridiğimi hissederek ikimizi de yere doğru çektim.

"Söylemem..." dedim kesik bir nefesle. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

Kalçama sertçe yaslanan şeklini hissettim ve ne kadar zamandır böyle olduğunu, bunu benim kadar çok düşünüp düşünmediğini merak ettim. Oraya uzanmak ve dokunmak, partide olduğu gibi dağılmasını izlemek, gözlerimi her kapayışımda zihnimde yaptığı gibi yapmasını istiyordum.

Dudakları çeneme ve boğazıma doğru ilerledi. "Yalnızca sakin ol, ben yapacağım. Sen bana ne *istediğini* söyle."

Elimi gömleğinin altına götürdüm ve ikimizi devirip üzerime çıktığında sırtındaki ve kollarındaki sıkı kas gücünü hissettim. Sesimin zayıf ve yabancı çıkmasından nefret ederek onun ismini söyledim fakat burada yeni bir şey vardı, ham ve umutsuz; daha fazlasını istiyordum.

"Üzerimdeyken nasıl görüneceğini hayal ederdim," dedim, kelimelerin geldiği yerin neresi olduğundan emin değildim. Kalçasını açık bacaklarımın arasına yerleştirerek bedenini tam olarak

üzerime bıraktı. "Abimle oturma odasında yayıldığınızda. Araba yıkamak için dışarıda gömleğini çıkardığında."

Elini saçıma götürerek inledi, başparmağıyla yüzüme bir yol çiziyor ve yanaklarıma bastırıyordu. "Bana bundan bahsetme."

Fakat *bütün* düşünebildiğim buydu: onu o yıllarda nasıl hatırladığım ve *şimdiki* gerçekliği. Giysiler olmadan nasıl göründüğünü, doruğa ulaştığında nasıl ses çıkardığını kaç kez merak ettiğimi muhtemelen sayamazdım. Ve işte buradaydı, bütün ağırlığıyla üzerimde, sertliğiyle bacaklarımın arasında, giysilerinin altında. Bütün dövmelerini, her kas çizgisini, şekilli çenesinin her köşesini listelemek istiyordum.

"Seni penceremden seyrederdim," dedim, yer değiştirip de pijamasının altındaki aleti doğrudan klitorisimin üzerine bastırdığında nefesim kesildi. "Tanrım, on altı yaşımdayken bütün edepsiz rüyalarımın yıldızıydın."

Göz göze gelebileceğimiz kadar geri çekildi, şaşırmış oldu belliydi.

Yutkundum. "Bunu sana söylememeli miydim?"

"Ben..." diye başladı ve dudaklarını yaladı. "Bilmiyorum." Sersem ve kafası karışmış gibiydi. Gözlerimi dudaklarından ayıramıyordum. "Bunun seksi olduğunu düşünmemem gerektiğini biliyorum fakat Tanrım, Hanna. Eğer pijamama boşalırsam bunun tek suçlusu sensin."

Bunu yapabilir miydim? Kelimeleri göğsümde bir fitili ateşledi ve ona her şeyi anlatmak istedim. "Örtünün altında kendime dokunurdum," dedim fısıldayarak. "Bazen senin konuştuğunu duyardım... ve orada olsaydın nasıl olurdu diye merak eder... oradaymışsın gibi yapardım. Kendi kendimi tatmin eder ve bunu sen yapmışsın gibi davranırdım."

Yeniden beni öpmeye girişerek küfür etti, bu sefer daha derin ve daha ıslak öpüyordu, dişleriyle alt dudağımı çekiştiriyordu. "Ne söylüyordum?"

"Ne kadar iyi hissettirdiğimi ve beni ne kadar çok istediğini," dedim beni öperken. "O zamanlar pek yaratıcı değildim ve ağzının çok daha bozuk olduğundan çok eminim."

Güldü, çıkan ses o kadar alçak ve kabaydı ki nefesini verdiği boynumda fiziksel bir baskı hissettim. "O zaman on altı yaşındaymışsın gibi davranalım ve senin odana dalıvereyim," dedi dudaklarını dudaklarımın üzerine götürerek. Sesinde en ufak bir belirsizlik yoktu.

"Hazır değilsen giysilerimizi çıkarmak zorunda değiliz."

Bense ne diyeceğimden emin değildim çünkü *evet*, onun altında tamamen çıplak olmak ve onun da üzerimde ve içimde çıplak oluşunun nasıl hissettireceğini hayal etmek istiyordum. Fakat bu gece Will'le *gerçek bir seks* fazla hızlı ve erken olur diye hissediyordum. Aynı zamanda fazla tehlikeli.

"Gösterecek misin?" diye sordum. "Giysiler üzerimizdeyken nasıl yapıldığını bilmiyorum." Durakladım ve fısıldayarak ekledim: "Ya da sanırım giysilerimiz yokken bile. Gerçekten."

Kulağımın üzerini öperek güldü ve kulak kepçemi ısırarak sessizce homurdandı. Ellerinin üzerimde hareket edişi, dilinin tenimde dolaşması... bu şekilde dokunması sanki Will için nefes almak kadar doğal bir şeydi.

Sessizce inleyerek nefesini boynuma verdi. "Altıma geç. Seni neyin iyi hissettirdiğini keşfet, tamam mı?"

Altında yer değiştirerek ve penisinin sert baskısını bacaklarımın arasında hissederek başımı salladım.

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordu manidar bir şekilde klitorisime bastırarak. "İyi hissettiğin yer burası mı?"

"Hıhı." Ellerimi saçlarına götürdüm ve sertçe çektim, üzerimde ileri geri hızlanarak hareket ederken nefesinden bir tıslama sesi çıktığını duydum.

"Lanet olsun, Hanna." Atletimi kaburgalarımın üzerine kadar çekerek göğsümün üzerinde topladı. Sonra eğildi, göğsümü kavrayarak elinin arasında sıkıştırdı ve meme ucumu ağzının içine alarak emdi. Hava ciğerlerimi terk etti, kalçam yerden havalanarak dolaşmaya başladı. Tırnaklarımla tenini çizdim ve her seferinde ağızda gevelenen lanet okuma ve sızlanmayla ödüllendirildim.

"İşte böyle," dedi. "Durma." Ağzı her yerimde ellerini takip ediyordu ve üzerimde dolaştıkça dilinin sıcaklığını hissederek gözlerimi kapadım. Dudaklarımı, boynumu öptü. Bacaklarımın arasındaki istek arttı. Ne kadar ıslandığını, ne kadar boş kaldığını, ağzını oraya dayamasını ve parmaklarını içime sokmasını ne kadar istediğimi hissedebiliyordum. Penisini de. Yerde yuvarlandık ve sırtımın altında sert bir cisim hissettim ama umursamadım. Bütün istediğim bu hissiyatın peşinden gitmekti.

"Çok yakın," dedim kesik nefesimle. Dudakları aralanmış ve saçı alnından düşmüş vaziyette yukarıdan bana baktığını görünce şaşırdım.

Gözleri heyecandan ışıldayarak büyüdü. "Öyle mi?"

Başımı salladım, bacaklarımın arasındaki his daha da ateşlenerek ve hızlanarak artarken dünyanın geri kalanı bulanıklaşıyordu. Kendimi tırmalamak ve giysilerimi çıkarması, beni becermesi ve yalvartması için ona yakarmak istiyordum.

"Lanet olsun. Yaptığın şeye devam et," dedi. Kalçasıyla üzerimde, tam da ihtiyacım olan yere sıcaklık ve baskı uygulayarak gidip geliyordu. "Neredeyse gelmek üzereyim."

"Ah," dedim düşmeye başladığımı hissederek parmaklarımı gömleğinin ince kumaşına geçirdim, orgazmım sırtımdan aşağı

inip bacaklarımın arasında patlarken gözlerimi kapadım. İsmini bağırarak çığlık attım. Üzerimde hızlandığını hissediyordum. Parmaklarıyla kalçama sıkıca bastırdı, bir iki kere üzerime abandı ve boynuma doğru homurdanarak boşaldı.

Bedenimin parçaları yeniden, teker teker bir araya geliyordu. Kendimi ağırlaşmış ve gevşemiş hissediyordum, bir anda o kadar tükendim ki gözlerimi güçlükle açık tutabiliyordum. Will üzerime çöktü, nefesi boynumda sıcacık, teni terden sırılsıklamdı ve şöminenin ateşiyle ısınmıştı.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve yukarıdan bana baktı, yüzünün ifadesi uykulu, tatlı ve biraz da ürkekti. "Merhaba," dedi çarpık bir gülümseme yerine yerleşirken. "Yatak odana gizlice girdiğim için özür dilerim genç kız Hanna."

Alnımdaki perçemlere üfledim ve ben de ona gülümsedim. "Ne zaman istersen gelebilirsin."

"Ben... şey," diyerek başladı ve güldü. "Hemen çekip gitmiş gibi olmak istemem fakat benim biraz... temizlenmem gerek."

İçinde bulunduğumuz durumun saçmalığı beklenmedik yerlerden ortaya çıkıyor gibiydi ve gülmeye başladım. Evinin zemininde, yerdeydik, sanırım sırtıma bir ayakkabı ya da başka bir şey girmişti ve az önce Will, donunun içine boşalmıştı.

"Hey," dedi. "Gülme. Bütün kabahatin sende olacağını söylemiştim."

Birdenbire çok susamıştım ve dudaklarımı yaladım. Sırtını pışpışlayarak, "Git," dedim.

Beni dudaklarımdan iki kere yumuşak bir şekilde öptükten sonra ayağa kalktı ve banyoya gitti. Tenimde kuruyan ter ve yavaşça normale dönen kalp atışlarımla orada bir süre durdum. Aynı anda hem daha iyi hem de daha kötü hissediyordum. Daha iyi çünkü gerçekten yorulmuştum fakat daha kötü çünkü Will'in bacakla-

rımın arasında hareket ederken çıkardığı yeni ses, parmaklarının anısından kesinlikle daha dikkat dağıtıcıydı.

Bir taksi çağırdıktan sonra yüzüme biraz soğuk su çarpmak ve bir şeyler içmek için mutfağa gittim.

Altında farklı bir pijamayla odaya geri geldi, sabun ve diş macunu kokuyordu.

"Taksi çağırdım," dedim onu rahatlatmaya çalışarak, yüzümde "*endişelenme*" bakışları vardı. Yüzü düştü –ya da öyle gözüktü– fakat o kadar hızlı oldu ki gözlerime inanmakta kararsız kaldım.

"Peki," dedi ağzının içinden, yanıma geldi ve kazağımı uzattı. "Şimdi gerçekten uyuyabileceğimi düşünüyorum."

"Yalnızca orgazma ihtiyacın varmış," dedim sırıtarak.

"Aslında," dedi sesi derinden gelerek, "bu gece çoktan birkaç kez denemiştim. Bir işe yaramamıştı..."

Kutsal boktopları. Üzerimdeki uyuşukluk bir anda buharlaşıp gitti. Gecenin geri kalanında, kendini tatmin eden Will'i izlemenin nasıl bir şey olacağını hayal edecektim. Bir daha uyuyabileceğimden emin değildim.

Benimle aşağıya kadar yürüdü, kapıda alnımdan öptü ve ben kaldırıma çıkıp, taksiye binip uzaklaşırken orada durup beni izledi.

Telefonum ondan gelen mesajla ışıldadı. Eve vardığın zaman haber ver.

Ondan yalnızca yedi sokak ötede yaşıyordum, dakikalar içerisinde evdeydim. Yatağa girdim, yastığıma sarıldıktan sonra cevap verdim: Eve geldim.

SEKİZ

Columbia kampüsüne yakın bir yerde yaşadığım için tanıdık birilerine rastlamak kaçınılmazdı. Fakat oturduğum yere en yakın Dunkin' Donuts, gizemli bir biçimde perşembe günleri çok yoğundu. Olduğum yerde esnetme hareketleri yapmıyor olsaydım bile sırada hemen önümde duran Dylan'ı yine de tanıyamazdım.

Bu yüzden arkasını döndüğünde ve beni tanımış olduğu için büyüyen gözleriyle arkadaşça, "Hey! Will, öyle değil mi?" dediğinde irkildim.

Savunmasız yakalanmışım gibi hissederek gözlerimi kırpıştırdım. Tam da olayların gidişatını Hanna'yla iki gece önce aramızda geçenlerden farklı bir yöne götürmekle ilgili hayal kuruyordum. Gecenin bir yarısında evime gelmiş ve altımda bitmiş, ikimiz de üzerimizde giysilerimiz olduğu halde boşalmıştık. O gecenin anısı şu anda en sevdiğim anımdı, o günden beri neredeyse etraf her sakinleştiğinde bunu düşünüyordum. Olaylar farklı bir noktaya taşınmış, kanım ısınmıştı. Bir kızla bunu yapmayalı seneler olmuştu fakat lanet olsun, ne kadar edepsiz ve ne kadar yasak hissettirdiğini unutmuştum.

Fakat birden bu çocuğu –Hanna'nın *çıktığı*– önümde görmek, başımdan aşağı boşaltılmış bir buz kovası etkisi yarattı.

Dylan mekândaki diğer bütün Columbia öğrencilerine benziyordu: pijamalı ve berduş arasındaki çizgide giyinmişti.

"Evet," dedim elini sıkmak için uzanarak. "Merhaba Dylan. Seni tekrar görmek güzel."

Sıra yürürken bir adım ilerledik ve bende yavaş yavaş bir rahatsızlık baş göstermeye başladı. Ne kadar genç gözüktüğünü partide fark etmemiştim: Sessizce ayaklarının üzerinde yaylanmaya devam ediyordu, sanki sürekli bir şey için heyecan duruyormuş gibiydi. Başını çok sallıyordu, sanki ondan üstün biriymişim gibi bakıyordu.

Aramızdaki farka baktığımda takım elbisemin içerisinde ondan çok daha fazla resmî olduğumu fark ettim. Ne zamandır takım elbiseli bir adamdım? Ne zamandan beri yirmili yaşlardaki aptal yüksek lisans öğrencilerine karşı sabrım azalmıştı? Muhtemelen Hanna'nın beni bir öğrenci partisinin arka odasında eliyle tatmin ettiği aynı gün. Ve bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksti, diye hatırlattım kendime.

"Denny's'te iyi vakit geçirdin mi?"

Uzun bir süre gözlerimi dikip ona baktım, Denny's'e en son ne zaman gittiğimi hatırlamaya çalıştım. "Ben..."

"Restoran olan değil, partiden bahsediyorum," diyerek araya girdi ve güldü. "Partinin yapıldığı daire Denny adında bir çocuğa ait."

"Ah, evet. Parti." Aklım bir anda parmaklarımı iç çamaşırının altına soktuğumda ve çıplak teninin üzerinde gezdirdiğimde Hanna'nın yüzünün aldığı şekle gitti. Boşalmadan hemen önce yüzündeki ifadeyi kusursuz bir biçimde hatırlayabiliyordum, sanki *sihirli* bir şey yapmışım gibiydi. Sanki o hissi ilk defa keşfediyormuş gibi görünüyordu. "Evet evet, parti oldukça harikaydı."

Huzursuz bir şekilde telefonunu kurcalıyordu, kafasını kaldırıp bana baktı, canını sıkan bir şey var gibiydi.

"Bilirsin," dedi bana doğru biraz yanaşarak, "ilk defa çıkıyor gibi olduğum kızla çıkıyor gibi olan birine denk geliyorum. Bu gerçekten de garip değil mi?"

Gülmemek için kendimi tuttum. Ne güzel, lafını esirgememek Hanna'yla kesinlikle ortak özellikleriydi. "Onunla çıkıyor olduğumu sana düşündürten nedir?"

Dylan bir anda utanıverdi. "Ben öyle sanmıştım... partideki görüntünüzden ötürü..."

Aptalca gülümseyerek onu azarladım: "Ve yine de onunla çıkmak istedin, öyle mi?"

Kendi arsızlığına kendisi de inanamamış gibi güldü. "Çok sarhoştum! Sanırım yalnızca şansımı denedim."

Onu yumruklamak istedim. Fakat sonra dünyanın en büyük ikiyüzlüsü olduğumu hatırladım. Bütün bunlara dair kızgınlık hissetmeye hiç hakkım yoktu.

"Sorun değil," dedim sakinleşerek. Daha önce sohbetin bu tarafında hiç olmamıştım ve bir an için sevgililerimden bazılarının bu gibi yerlerde karşılaşıp karşılaşmadıklarını merak ettim. Ne tuhaf olurdu. Kitty ya da Lara'nın –neşeli ve güler yüzlü– ve Natalia ya da Kristy'nin –en iyi ruh hallerindeyken bile tebessüm etmeyecek olan– böyle bir durumda olsalar ne yapacaklarını hayal etmeye çalıştım.

Omuz silkip, "Hanna ve ben çok eskiden tanışıyoruz. Hepsi bu," dedim.

Sanki sorulmamış bütün soruların cevabı buymuş gibi başını sallayarak güldü. "Hanna, şu anda çıktığı biri olduğunu söyledi. Anlıyorum. Gerçekten çok eğlenceli bir kız, çok uzun zamandır ona çıkma teklif etmek istiyordum, yani ne koparırsam kârdır, anlarsın ya?"

Müşterilerle biraz daha hızlı ilgilenmesi için yalvaran gözlerle sessizce kasiyere baktım. Maalesef Dylan'ın ne demek istediğini gayet iyi biliyordum. "Tabii."

Bir kez daha başını salladı. Şeytan ona sessizlik kuralını söylemem için beni dürtüyordu: *bazen rahatsız edici sessizlikler, zoraki sohbetlerden çok daha az rahatsız edicidir.*

Dylan kahve siparişini vermek için öne çıktı ve böylece ben de akıllı telefonumla meşgul olmak üzere güvenli alanıma geri dönebildim. Kahvesinin parasını ödeyip uzaklaşırken onunla yeniden göz göze gelmedim fakat içimin kurşun gibi ağırlaştığını hissettim.

Ne halt ediyordum ben böyle?

Ofisime çıkana kadar attığım her adımda kendimi daha da rahatsız hissettim. Geçtiğimiz son on yılda çizgiler, seks partnerlerim tarafından seks henüz gerçekleşmeden çizilmişti. Bazen bir etkinlikten beraber ayrıldığımızda konusu açılır, başka zamanlarda ise kız arkadaşım olup olmadıklarını sorduklarında konu kendiliğinden oraya gelirdi ve ben de basitçe, "Çıktığım oluyor fakat şu anda özellikle bir kişiyle görüşmüyorum," derdim. Seksin daha başka şeylere dönüştüğü birkaç örnekte, nerede durduğumu her zaman açıkça belirtmiş, onların nerede durduklarını öğrenmiş ve –açık bir şekilde– ikimizin de ne istediğini tartışmıştık.

Dylan'ın ortaya çıkışıyla ne kadar gafil avlandığımı fark etmemiştim – hem kendi dünyamda hem de daha önemlisi Hanna'nınkinde. Hayatımda ilk kez beni arka taraftaki yatak odasına çektiğinde benimle seksi keşfetmek istediğini varsaymıştım... ve *yalnızca benimle.*

Karma denen şey kesinlikle kahpeydi.

O sabah, işlerime gömülerek üç prospektüsü ve geçen hafta boyunca ötelediğim bir yığın evrak işini hızlıca bitirdim. Telefona sarıldım ve birkaç yeni biyoteknolojiyi incelemek üzere Bay Area'ya bir iş seyahati ayarladım. Neredeyse nefes almak için bile durmadım.

Öğleden sonra gelip çattığında saatlerdir hiçbir şey yememiştim ve içtiğim kahvelerin etkisi azalmış, Hanna yeniden aklıma düşmüştü.

Ofisimin kapısı açıldı ve Max içeri girerek masamın üzerine kocaman bir sandviç fırlattıktan sonra karşımdaki koltuğa yerleşti. "Neler oluyor William? Sanki az önce DNA'nın sağdan kıvrımlı bir sarmal olduğunu keşfetmiş gibisin."

"*Zaten* sağdan kıvrımlı bir sarmal," diyerek onu düzelttim. "Sadece sola doğru dönüyor."

"Senin alet gibi mi?"

"Aynen öyle." Sandviçimi kendime doğru çekip paketini açtım. Mis gibi kokusuyla önüme konmasa, ne kadar aç olduğumun farkına varmayacaktım. "Sadece biraz fazla düşünüyorum."

"O zaman neden bir kaçık gibi görünüyorsun? Çok fazla düşünmek senin lanet olası süper gücündür, dostum."

"Bununla ilgili düşünmek değil ama." Yüzümü ovuşturarak dürüstlüğü şakaya tercih ettim. "Bir konuda kafam biraz karışık."

Max de kendi sandviçinden bir ısırık aldı ve beni inceledi. Birkaç uzun saniyeden sonra, "Bu konu memelerle alakalı, öyle değil mi?" diye sordu.

Kafamı kaldırıp düz bir ifadeyle ona baktım. "Ona bu şekilde hitap *edemezsin* Max."

"Tabii ki edemem. En azından yüzüne karşı. Ne de olsa benim Sara'ya da 'Dil' diyorum. Fakat o bunu bilmiyor."

Endişe dolu halime rağmen buna güldüm. "Doğru, demiyorsun."

"Evet, demiyorum." Gülümsemesi yapmacık bir pişmanlığa dönüştü. "Bu biraz ucuz olurdu değil mi?"

"*Çok* ucuz."

"Yine de Hanna'da şahane bir çift olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum."

Bir kez daha gülerek ağzımda geveledim. "Maximus, hiçbir şey bildiğin yok."

Koltuğunda doğruldu. "Hayır, yok," dedi. "Fakat görünüşe göre *senin* var. Gördün mü onları? İlişki hocalığı zırvasının ötesinde bir ilerleme kaydettiğinizin farkında değildim."

Kafamı kaldırıp ona baktığımda yüzümden her şeyi okuyabildiğini biliyordum. Hanna'yla fazla derinlere dalmıştım. "Evet, öyle. İşler... hım... geçen gece *ilerdi*. Ve birkaç gece önce de." Sandviçimi elime aldım. "Seks yapmadık fakat... Ne yazık ki bu gece başka bir çocukla çıkıyor."

"Şu çok hevesli olduğu 'çıkma' işi ha?"

Başımı salladım. "Öyle görünüyor."

"Senin etrafta, tepende bir aşk yağmuru bulutuyla dolaştığını biliyor mu?"

Sandviçimden bir ısırık aldım ve ona bir bakış attım. Lokmamı ağzımda geveleyerek, "Hayır," dedim. "Seni serseri."

"Oldukça harika görünüyor," dedi tedbirli bir biçimde.

Peçetemle ağzımı sildim ve koltuğuma yaslandım. *Harika* kelimesi Hanna için az kalırdı. Onun gibi bir kızı belki de hayatımda hiç tanımamıştım. "Max, her şeyi yerli yerinde. Eğlenceli, tatlı, dürüst, güzel... kendimi bu konuda rahatsız hissediyorum." Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez, benden çıktıkları için kulağa ne kadar yabancı geldiklerini hissedebiliyordum. Odayı garip bir sessizlik çınlaması doldurdu ve bir alay dalgasının doğrudan üzerime geldiğini biliyordum. Max'in dudaklarındaki ufak seğirmeden bu anlaşılıyordu.

Lanet olsun.

Bir süre daha bana baktıktan sonra parmağını kaldırarak beklememi istedi ve ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum endişeli bir biçimde.

Beni susturdu ve ikimizin de aramayı duyabilmesi için hoparlörü açtı. Diğer uçta Bennett cevap verdi: "Max."

"Ben," dedi Max kocaman bir sırıtışla sandalyesine yaslanarak. "Sonunda oldu."

Elimle kafamı tutarak homurdandım.

"Regl mi oldun?" diye sordu Bennett. "Tebrikler."

"Hayır, seni aptal," dedi Max gülerek. "Will'den bahsediyorum. Bir kız için tepetaklak olmuş."

Arka planda gürültülü bir şaplak sesi geldi ve az önce Bennett'in masasının çok coşkulu bir beşlik aldığını gözümde canlandırdım. "Harika! Perişan mı gözüküyor?"

Max bir süre beni inceliyormuş gibi yaptı. "Oldukça perişan. Ayrıca *–ayrıca!–* kız bu gece başka bir herifle çıkıyor."

"Oo, bu çok sert. Bizim oğlan bunun üstesinden gelebiliyor mu?" diye sordu Bennett.

"Bana kalırsa üzgün bir bok çuvalına benziyor," dedi Max benim yerime ve sanki şimdi cevap için izin vermiş gibi kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Evde olacağım," dedim. "Knikcs'i izlerim. Hanna'nın bana randevusundan bahsedeceğine eminim. Yarın. Koşuya gittiğimizde."

Bennett hattın diğer ucunda, "Hım," dedi. "Galiba kızları haberdar etmeliyim."

"Kızlara söyleme," dedim homurdanarak.

"Uğrayıp seni teselli etmek isteyeceklerdir," dedi Bennett. "Çünkü Max ile akşam yemeğinde bir toplantımız var. Bu acınası halinde seni yalnız bırakamayız."

"Acınası değilim. Ben iyiyim! Tanrım. Neden konuşuyorum ki?"

Bennett beni umursamayarak, "Max, bununla ben ilgileneceğim. Haber verdiğin için teşekkürler," dedi ve telefonu kapattı.

Chloe beni iteleyerek kapımdan içeri girdi. Elleri dışarıdan aldığı yemeklerle doluydu.

"Bu gece evime bazı insanları mı çağırdın?" diye sordum. Arkasına dönüp bana baktı ve mutfağa girerek gözden kayboldu.

Arkasından, elinde altılık biralar ve maden sularıyla Sara koridorda belirdi. "Biraz acıkmıştım," dedi. "Chloe'ye her şeyden bir tane almasını söyledim."

İçeri girebilmesi için kapıyı iterek biraz daha açtım ve peşinden mutfağa girdim, Chloe on yedi kişiye yetecek kadar yemeği paketlerinden çıkarmakla meşguldü.

"Ben çoktan yedim," dedim irkilerek. "Gelirken yemek getireceğinizi bilmiyordum."

"Yemek getirmeyeceğimizi nasıl düşünebilirsin? Bennett senin fena dağılmış olduğunu söyledi. Fena dağılmak demek, Tayland yemeği, çikolatalı minik kekler ve bira demektir. Ayrıca nasıl yemek yediğini biliyorum," dedi tabaklarımın durduğu yeri işaret ederek. "Daha fazla yiyebilirsin."

Omuz silkerek üç tabak, gümüş çatal bıçak ve bir bira çıkardım. Yavaşça geri geri çıkarak oturma odasına döndüm ve tabaklarımızı sehpanın üzerine koydum. Kızlar da yanıma geldi, Chloe yere ve Sara da koltukta yanıma kıvrıldı. Yemeye başladık. Rahat ve aralıklı sohbetlerle televizyonun karşısında basketbol izleyerek yemek yedik.

Her şeye rağmen burada oldukları için mutluydum. Hislerimle alakalı binlerce soruyla beni sıkmamışlardı, yalnızca gelip benimle birlikte yemek yemiş, bana eşlik etmişlerdi. Kendi kafamın içinde fazlasıyla kaybolmama engel olmuşlardı. Çıktığım birinin başka biriyle görüşmesi kesinlikle ilk defa başıma gelmiyordu fakat ilk defa bunu umursadığımı fark ediyordum.

Hanna dışarıda ve eğleniyor olduğu için mutluydum. İşin en garip kısmı da buydu; istediği şeye sahip olmasını istiyordum. Fakat yalnızca beni istesin istiyordum. Bu gece bana uğramasını, yalnızca beni becermeyi tercih ettiğini ve bu çıkma saçmalığından vazgeçtiğini söylemesini istiyordum. Bu çok gülünçtü ve böyle düşündüğüm için dünyanın en büyük

pisliğiydim, özellikle de geçmişte yüzlerce kıza tıpkı şu anda hissettiğim gibi hissettirdiğim için. Fakat yine de istediğim buydu.

Ayrıca lanet olsun, huzursuzdum. Yemeğimi bitirir bitirmez takıntılı bir biçimde saate bakmak için telefonumu kontrol etmeye başladım. Neden bana mesaj yazmamıştı? Cevaplanmasını istediği tek bir sorusu bile yok muydu? "Merhaba" bile demek istemiyor muydu?

Tanrım, kendimden nefret ediyordum.

"Ondan haber aldın mı?" diye sordu Chloe kıpırdanışlarımı doğru yorumlayarak.

Kafamı iki yana salladım. "Sorun yok. Eminim iyidir."

"Peki ya Kitty ve Kristy ne diyorlar?" diye sordu Sara su dolu bardağını sehpanın üzerine bırakarak.

"Hangi konuda?" diye sordum.

Aramızdaki boşluğu sessizlik doldurdu ve şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Hangi konuda?" diye sordum yeniden.

"Onlarla ilişkini *bitirmen* hakkında," diyerek hatırlattı Sara.

Siktir. Siktiiir.

"Ah," dedim çenemi kaşıyarak. "Teknik olarak bir şeyi bitirmedim."

"Öyleyse Hanna'yla kafayı bozdun ve diğer iki sevgiline, başka birine karşı samimi duyguların olduğundan bahsetmedin?"

Biramı aldım, içine doğru gözlerimi diktim. Mesele yalnızca Kitty ve Kristy'yle o garip ilişki bitirme konuşmasını yaşamanın zorluğu değildi. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, Hanna'yla işler iyi gitmezse onların cepte kalmasını istememle ilgiliydi. Bu bana bile pislikçe geliyordu.

"Henüz değil," dedim. "Zaten onlarla aramdaki şey çok yüzeysel. Bir konuşma yapmak gerçekten gerekli mi, bilmiyorum."

Chloe öne doğru eğilerek şişesini bıraktı ve gözünün içine bakmamı bekledi. "Will, seni severim. Gerçekten severim. Düğünümüzün bir parçası olacaksın, ailemizin bir parçası olacaksın. Senin için en güzel şeyleri dilerim." Gözlerini kıstı ve erkekliğimin içime kaçtığını hissettim. "Fakat yine

de bir kız arkadaşıma seninle şansını denemesini söylemem. Onu deli gibi becermene izin vermesini fakat duygularını işe karıştırmamasını söylerim çünkü sen budala, küçük pisliğin tekisin."

Ürktüm, biraz kıkırdadım ve kafamı iki yana salladım. "Bu ferahlatıcı derecede dürüst bir ifadeydi."

"Ben ciddiyim. Evet, sen seks arkadaşlarınla her zaman açıksın. Hayır, saklayacak hiçbir şeyin yok. Fakat ilişkilere olan bu düşmanlığının sebebi nedir?"

"İlişkilere karşı bir düşmanlığım yok!" dedim ellerimi havaya savurarak.

Sara hemen atlayıp, "Daha ilk günden işe yarar bir seks dışında bir şey istemeyeceğini varsayıyorsun," dedi ve sonra daha kibar bir şekilde devam etti. "Kadın bakış açısından sana bir şey söyleyeyim mi? Gençken, oyunu oynamasını bilen çocuğu istersin fakat yaşlandıkça artık oyun olmadığını bilen adamı istersin. Sen bunu hâlâ bilmiyorsun ve kaç yaşındasın? Otuz bir? Hanna senden yaşça küçük olabilir fakat onun yaşlı bir ruhu var ve senin modelliğinin onun için doğru olmadığını hemen anlayacaktır. Hanna'ya birkaç âşığı birden nasıl dengede tutacağını öğretiyorsun fakat asıl, ona *sevilmenin* nasıl bir his olduğunu öğretmen gerekirdi."

Gülümsedim ve iki elimle birden yüzümü ovarak, "Siz buraya bana ders vermek için mi geldiniz?" diye söylendim.

Sara, "Hayır," dedi. Chloe de aynı anda, "Evet," dedi.

Sara güldü ve "Evet," diye düzeltti. Elini dizimin üzerine koymak için eğildi. "Öyle budalasın ki Will. Bizim şirin, beceriksizlik maskotumuzsun."

"Bu çok fena," dedim gülerek. "Bunu bir daha asla tekrarlama."

Hepimiz yeniden basketbol maçına döndük. Rahatsız bir durum yoktu. Kendimi savunmada hissetmemiştim. Haklı olduklarını biliyordum, sadece Hanna'nın nasıl lanet olası *Dylan*'la birlikte olduğunu gördüğüm halde bununla ilgili ne yapabileceğimden emin değildim. Onunla daha fazlasını istediğimi itiraf edebilmek ve başka bir adamla çıkmasını istememek benim için inanılmazdı. Fakat Hanna ve ben farklı açılardan durumu ele aldığımız

sürece bu kesinlikle bir şeyi değiştirmezdi. Ayrıca işin gerçeği, onun yalnızca beni becermesini istiyordum fakat aramızdaki ilişkinin değişmesini de pek istemiyordum.

İstemiyor muydum?

Telefonumu elime aldım, son iki dakika içerisinde ondan gelmiş olabilecek bir mesajı kaçırıp kaçırmadığıma baktım.

"Tanrım, Will. Ona lanet olası bir *mesaj gönder*!" dedi Chloe bana bir peçete fırlatarak.

Aniden ayağa kalktım, biraz olsun Chloe'nin buyurgan tavrına boyun eğmek ama daha çok yalnızca *hareket etmek* istemiştim. Hanna şu anda ne yapıyordu? Neredeydiler? Saat neredeyse dokuz olmuştu. Şimdiye kadar yemek faslını bitirmiş olmaları gerekmez miydi?

Gerçi geçmiş performansına bakılırsa muhtemelen evindeydi... tabii birlikte Dylan'ın evinde değillerse.

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Dylan'ın yatağında olma ihtimali var mıydı? Onunla seks yapıyor olma ihtimali? Bu düşüncelerden hızlıca kurtuldum. Altımda nasıl hissettiğini, kıvrımlarını, yanlarıma bastıran dizlerini hatırladım. O sinsi çocukla birlikte olması ihtimali var mıydı? Hem de *çıplak*?

Lanet olsun.

Koridordan aşağı, yatak odama doğru yürüyordum ki avucumun içinde öten telefonla birlikte durdum. Diz reflekslerimin bile aydınlanan telefona verdiğim tepki kadar hızlı olduğunu sanmıyordum. Fakat gelen mesaj yalnızca Max'tendi.

Senin kız burada, Bennett'le geldiğimiz restoranda. Hanna Projesi işe yaramış Will. Son derece seksi görünüyor.

Koridorun duvara yaslanıp homurdandım ve cevap yazdım. Çocuğu öpüyor mu?

Hayır, diye karşılık verdi Max. Fakat sürekli telefonuna bakıyor. Ona mesaj yazmayı kes, seni küçük bok. O şu anda "hayatı keşfediyor", unutma.

Beni apaçık kızdırma çabalarına aldırmayarak mesaja yeniden baktım, tekrar ve tekrar yazdıklarını okudum. Hanna'ya düzenli olarak mesaj yollayan tek kişi olduğumu biliyordum ve bütün gece ona hiçbir mesaj göndermemiştim. Tıpkı benim telefonumu takıntılı bir şekilde kontrol ettiğim gibi o da kendi telefonuna bakıyor olabilir miydi?

Koridorda ilerleyip sanki amacına uygun bir şekilde kullanacakmışım gibi banyoya girdim ve küvetimin kenarına oturdum. Onunla oyun oynamıyordum. Sara o noktada haksızdı, bir oyun olmadığını *biliyordum.* Şu anda eğlenceli bile değildi. Hanna'sız geçen zamanım, canlılık ve takıntılı endişe arasında çılgınca gidip geliyordu. Olay bu muydu? Böyle bir risk almak, açılmak ve bir başkasının duygularını incitme ihtimali üzerine kumar oynamak?

Parmaklarım harflerin üzerinde bir süre gezindi ve sonra tek bir satır yazdım, yazdığımı tekrar ve tekrar okudum; sözcük seçimini, vurgusunu ve içindeki *büyütülecek-bir-şey-yok-geceni-kafama-taktığım-falan-yok* hissiyatını kontrol ettim. Nihayet gözlerimi kapadım ve GÖNDER'e bastım.

Dokuz

Will'e mesaj göndermeyecektim.

"...ve sonra belki bir gün yurt dışında yaşarım..."

Will'e mesaj göndermeyecektim.

"...belki Almanya. Ya da belki Türkiye..."

Sohbete geri döndüm ve karşımda oturup bütün sohbet boyunca dünyanın tamamını dolaşan Dylan'a başımı salladım. "Kulağa gerçekten heyecan verici geliyor," dedim yüzümü kaplayan bir gülümsemeyle.

Kafasını önüne eğip masa örtüsüne baktı, yanakları hafifçe pembeleşmişti. Tamam, oldukça sevimliydi. Bir köpek yavrusu gibi. "Eskiden Brezilya'da yaşamak isteyeceğimi düşünürdüm," diye devam etti. "Fakat oraya seyahat etmeyi seviyorum ve asla tanıdık gelsin istemiyorum, anlıyorsun değil mi?"

Yine başımı salladım, dikkatimi ona vermek ve düşüncelerimi dizginlemek için elimden geleni yapıyordum. Randevuma odaklanmak istiyordum, telefonumun bütün gece sessiz kaldığı gerçeğine değil.

Dylan'ın seçtiği restoran güzeldi, aşırı romantik değil fakat samimiydi. Yumuşak ışıklandırmalar, geniş pencereler vardı, hiçbir şey ağır ya da fazla ciddi değildi. *Randevu* diye çığlık atan hiçbir şey yoktu. Pisi balığı söylemiştim, Dylan pirzola istemişti. Tabağı neredeyse boşalmıştı, bense kendiminkine pek dokunmamıştım.

Ne anlatıyordu? Brezilya'da bir yaz mı? "Kaç dil konuştuğunu söylemiştin?" diye sordum konuya yaklaşmış olduğumu umut ederek.

Yaklaşmış olmalıydım çünkü gülümsedi, bu detayı hatırladığım için belli ki memnun olmuştu. Ya da en azından böyle bir detay var olduğu için.

"Üç."

Arkama doğru biraz yaslandım, gerçekten etkilenmiştim. "Vay canına, bu... bu gerçekten inanılmaz, Dylan."

Gerçeği abarttığım da yoktu. İnanılmaz biriydi. Dylan yakışıklıydı, zekiydi ve aklı başında bir kızın aradığı her şeydi. Fakat sonra garson içkilerimizi tazelemek için bizim masada durduğunda, bunların hiçbiri beni yine hızlıca telefonuma bakmaktan ve boş ekranı görünce kaşlarımı çatmaktan alıkoyamadı.

Ne mesaj ne cevapsız çağrı, hiçbir şey. Lanet olsun.

Telefonumda Will'in ismini seçtim ve günün erken saatlerinde yolladığı mesajlardan birkaçını yeniden okudum. Rastgele bir düşünce: Kafanın iyi olduğunu görmek isterdim. Esrar, karakter özelliklerini ortaya çıkarır, o yüzden o kadar çok konuşurdun ki kafan patlardı. Ama yine de şu anda söylediklerinden daha çılgınca şeyleri nasıl söyleyebilirdin, bilmiyorum.

Ve bir tane daha: Az önce seni 81. Cadde ve Amsterdam Caddesi'nde gördüm. Max'le birlikte taksideydik ve önümüzden caddenin karşısına geçişini izledim. O eteğin altına iç çamaşırı giymiş miydin? Bu görüntüyü hafızama kaydetmeyi planlıyorum, o yüzden ne olursa olsun, giymediğini söyle.

Son mesajının üzerindeki saat öğleden sonra biri gösteriyordu, neredeyse altı saat öncesi. Birkaç mesaja daha baktıktan sonra yazmak için kutucuğa bastım, parmaklarım klavyenin üzerinde dolanıyordu. Şu anda ne yapıyor olabilirdi? *Ya da kimi* ifadesi aklıma düştü ve yüzümün daha da asıldığını hissettim.

Bir mesaj yazmaya başladım ve hemen siliverdim. *Will'e mesaj göndermeyeceğim*, diye kendime hatırlattım. *Will'e mesaj göndermeyeceğim. Ninja. Gizli ajan. Sırları al ve zarar görmeden oradan ayrıl.*

"Hanna?"

Yine kafamı kaldırıp baktım, Dylan beni izliyordu.

"Hım?"

Bir an için kaşlarını çattıktan sonra küçük ve belirsiz bir ses çıkararak güldü. "Bu gece iyi misin? Kafan biraz dağınık gibi."

"Öyle," dedim yakalandığım için dehşete kapılarak. Telefonumu dizimin üzerinden kaldırdım. "Annemden bir mesaj bekliyorum da," diye yalan söyledim. Çok fenaydı.

"Ama her şey yolunda, öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

Rahatlama ifadesi olan küçük bir iç çekişle Dylan tabağını iterek uzaklaştırdı ve öne doğru eğilerek dirseklerini masanın üzerine koydu. "Biraz da sen anlat? Konuşmaktan başka bir şey yapmamışım gibi hissediyorum. Bana araştırmandan bahset." Bütün gece ilk defa telefonumu tutan elimin biraz gevşediğini hissettim. Bunu yapabilirdim. İşimden, okuldan ve bilimden bahsedebilir miydim? Tabii ki evet.

Tatlıyı ve *Trypanosoma cruzi* için aşı geliştirirken bölümdeki bir başka laboratuvarla nasıl iş birliği yaptığımı anlatmayı bitirmiştim ki omzuma birinin dokunduğunu fark ettim, kafamı çevirdiğimde Max'in arkamda durduğunu gördüm.

"Merhaba!" dedim onu burada gördüğüme şaşırarak.

Neredeyse üç metre uzunluğundaydı ama yanağımdan öpmek için eğildiğinde hiç de tuhaf görünmedi. "Hanna, bu gece kesinlikle müthişsin."

Lanet olsun. Bu aksan beni öldürecekti. Gülümsedim. "Aslında bu iltifatları Sara'ya edebilirsin çünkü bu elbiseyi seçen ta kendisi."

Daha çekici olabilmesinin mümkün olduğu aklıma bile gelmezdi fakat yüzüne yayılan gururlu gülümseme bunu başardı. "Ederim. Peki ya bu kim?" dedi Dylan'a dönerek.

"Ah!" dedim çıktığım adama dönüp. "Affedersin Max, bu Dylan Nakamura. Dylan, bu Max Stella, arkadaşım Will'in iş ortağı." İki adam el sıkıştılar ve bir süre konuştular, Will hakkında bir şey sormamalıydım. Ne de olsa biriyle birlikte yemeğe çıkmıştım. İlk aklıma gelen o olmamalıydı.

"Pekâlâ, ben sizi baş başa bırakayım," dedi Max.

"Sara'ya selam söyle."

"Tabii ki. Gecenizin keyfini çıkarın."

Max'in, bir grup adamın onu beklediği masasına gidişini izledim. Bunun bir iş yemeği olup olmadığını merak ettim, eğer öyleyse Will neden onunla birlikte değildi? İşiyle ilgili fazla bir şey bilmediğimi fark ettim fakat bu tür şeyleri birlikte yapmıyorlar mıydı?

Birkaç dakika sonra hesabın gelmesiyle birlikte kucağımdaki telefon titreşti.

Gecen nasıl geçiyor Eriğim?

Gözlerimi kapadım, bu kelimenin bir elektrik akımı gibi içimde titreştiğini hissettim. Son kez bana bu şekilde hitap ettiği zamanı düşündüm ve içimin eridiğini hissettim.

İyi. Max burada, onu bana göz kulak olması için mi yolladın?

Hah! Sanki benim için öyle bir şey yaparmış gibi. Yalnızca mesaj gönderdi. Bu gece oldukça seksi göründüğünü söyledi.

Will'den önce, yüzü kızaran biri olduğumu hiç bilmezdim fakat yanağımda toplanan sıcaklığı hissettim. Kendisi de oldukça seksi görünüyor.

Hiç komik değil, Hanna.

Evde misin? GÖNDER seçeneğine dokundum ve sonra nefesimi tuttum. Hayır diyecek olsa ne yapacaktım?

Evet.

Kendimle gerçekten konuşacaklarım vardı; Will'in evde olduğunu bilmek ve bana mesaj yollaması beni bu derece mutlu etmiyor olmalıydı normalde. Yarın koşuyor muyuz? diye sordum.

Tabii ki.

Dylan fark etmeden hızlıca yüzümdeki gülümsemeyi yok ettim, telefonumu ortadan kaldırdım. Will evdeydi. Rahatlayabilir ve gecenin devamının keyfini çıkarmaya bakabilirdim.

"Peki randevun nasıl geçti?" diye sordu yanımda gerinerek.

"Güzel," dedim. "İyi."

"İyi?"

"Evet." Omuz silktim, daha coşkulu bir cevap vermekte zorlanıyordum. "İyi," dedim yine. "Güzel." Bu sabah, Will bağımlılığım konusunda geçen geceye nazaran daha kötü hissediyordum. Kendimi toparlamam ve hatırlamam gerekiyordu: *Gizli ajan. Ninja gibi. En iyisinden öğren.*

Kafasını iki yana salladı. "Ne kadar aydınlatıcı bir özet."

Karşılık vermedim, onun yerine yakındaki bir ağaca yasladığım su şişesini almak için yürüdüm. Hava soğuktu – o kadar soğuktu ki şişeyi açmaya çalıştığımda suyun buz tutmaya başladığını gör-

düm. Koşumuzun, Will'in cesaret konuşması yaptığı, memelerim hakkında uygunsuz şeyler söylediği ve benim de soğuktan ya da Manhattan'da kolay ulaşılabilir tuvaletlerin eksikliğinden şikâyet ettiğim, antrenman sonrası aşamasındaydık.

Ve ben bugün bu konuşmanın gerçekleşmesini ya da aslında Dylan'dan hoşlandığımı fakat malum kişi için olduğu gibi onu öpmeye, boynunu emmeye ya da kalçama boşalmasını izlemeye dair hayaller kurmadığımı itiraf etmek istediğimden gerçekten emin değildim. Randevularımızda sürekli aklımın başka yerde olduğunu ve bağlanmakta zorluk çektiğimi ona anlatmak istemiyordum. Ayrıca bu randevulaşma olayında başarısız olduğumu ve işleri nasıl yüzeysel tutacağımı, hayattan nasıl zevk alacağımı, genç kalacağımı ve bazı şeyleri Will'in yaptığı gibi nasıl tecrübe edeceğimi hiçbir zaman öğrenemeyeceğimi itiraf etmeyi reddediyordum.

Göz göze gelmek için kafasını uzattı ve bir soruyu tekrarladığını fark ettim. "Eve ne zaman döndün?"

"Dokuzu biraz geçerken, sanırım."

"Dokuz?" dedi gülerek. "Yine mi?"

"Belki biraz daha sonra. Bu neden bu kadar komik?"

"Dokuzda biten arka arkaya ikinci randevu mu? Çocuk senin büyükbaban mı? Seni indirimli yemek yemeye mi götürdü?"

"Bu sabah erkenden laboratuvara gitmek zorunda kaldığımı hatırlatmak isterim. Peki ya senin çılgın gecen nasıldı, Çapkın? Herhangi bir toplu sekse katıldın mı? Bir ya da iki çılgın partiye?" diye sordum konuyu değiştirme niyetiyle.

"Bir çeşit Dövüş Kulübü olayına katıldım," dedi çenesini kaşıyarak. "Tek fark, adamlar ve yumruklar yoktu." Şaşkın bakışlarımı görünce açıklamada bulundu. "Aslında benim evimde Chloe ve Sara'yla dışarıdan aldığımız yemekleri yedik. Baksana, bugün ağrıyan bir yerin var mı?"

Bir anda Denny'nin partisinden sonra parmaklarının bıraktığı o hoş sızıyı ve evinin zemininde birbirimize sürtünmekten dolayı leğen kemiğimin neredeyse çürüdüğünü hissettiğimi hatırladım.

"Ağrı mı?" diye tekrarladım gözlerimi kırpıştırarak.

Anlayarak gülümsedi. "Dünkü *koşudan* dolayı oluşan ağrı. Tanrım, Hanna. Kafanı soktuğun yerden çıkar. Saat dokuzda evdeydin, başka hangi konudan bahsediyor *olabilirim*?"

Su şişemden bir yudum daha aldım ve dişlerimde hissettiğim soğuktan dolayı irkildim. "İyiyim."

"Bir kural daha, Eriğim. Bir sohbette *iyi* kelimesini çok fazla kullanırsan samimiyetini kaybedersin. Randevu sonrası ruh halin için daha iyi sıfatlar bul."

Bu sabah Will'le nasıl başa çıkacağımdan pek emin değildim. Biraz sinirli görünüyordu. Onu anladığımı sanmıştım fakat benim düşüncelerim de her yere dağılmış gibiydi, biz bir aradayken büyüyen bir problemdi bu. Ya da dün geceye bakılırsa ayrıyken de durum pek farklı değildi. Dylan'la çıkmış olmam hiç umurunda mıydı?

Umurunda olmasını istiyor muydum?

Of. Bu randevu işi çok karmaşıktı ve Will'le ikimizin teknik olarak çıkıyor olup olmadığımızdan bile emin değildim. Bu ona *soramayacağım* tek soru gibi duruyordu.

"Pekâlâ," dedi baştan çıkarıcı minik gülümsemesiyle bakışlarını bana çevirerek. "'Çıkmak' kelimesinin anlamını bildiğinden emin olmak için belki de başka biriyle çıkmalısın. İşlerin nasıl yürüdüğünü görmek için. Partiden bir başka çocuğa ne dersin? Aaron? Ya da Hau?"

"Hau'nun kız arkadaşı var. Aaron..."

Beni teşvik edercesine başını salladı. "Oldukça formda görünüyordu."

"Formda evet," dedim ellerimi rahatsız olmuş bir şekilde sallayarak. "Tıpkı C-X bağı koptuğunda nükleofilin karbona, ayrılan gruba yüz seksen derece açıyla saldırması gibi mi?" Kelimeler nefes almadan ağzımdan dökülmüştü.

"Aman Tanrım. Az önce Aaron'ın önden değil de arkadan daha iyi gözüktüğünü anlatmak için organik kimya göndermesinde mi bulundun?"

Homurdanarak bakışlarımı kaçırdım. "Sanırım bir çeşit inek öğrenci rekoru kırdım."

"Hayır, bu harikaydı," dedi gerçekten hayrete düşmüş bir ifadeyle. "Keşke on sene kadar önce bunu düşünebilmiş olsaydım." Bunu düşününce ağzının köşeleri aşağı sarktı. "Fakat bunu senin söylemen müthişti. Ben söylemiş olsaydım büyük bir pislik olduğum düşünülebilirdi."

Yutkundum, kesinlikle şortuna *bakmıyordum.*

Sıcaklığım düşmesine ve saatin erken olmasına rağmen her zamankinden daha fazla insan soğuğa meydan okumaya karar vermişti. Sevimli iki kolej çocuğu bir futbol topunu birbirlerine paslıyordu, ikisinin de kafasında siyah bereler ve yakınlarındaki çimlerin üzerinde strafor bardakların içinde hızlıca soğuyan kahveleri vardı. Kocaman bebek arabasıyla bir kadın yanımızdan hızla geçti. Birkaç kişi daha çeşitli patikalarda koşuyordu. Tam zamanında kafamı geri çevirdim ve Will'in önümde eğildiğini, bağlamak için ayakkabısına uzandığını gördüm.

"Hakkını vermem lazım. Bu kadar sıkı çalışman beni gerçekten etkiledi," dedi kafasını kaldırmadan.

"Evet," dedim arka bacak kaslarımı bana öğrettiği biçimde esnetip kesinlikle kıçına bakmayarak. "Sıkı."

"O neydi?"

"Sıkı çalışma," diyerek tekrarladım. "Gerçekten sıkı."

Doğruldu ve o dönmeden bakışlarımı kaçırmaya kendimi zorlayarak hareketime devam ettim.

"Sana yalan söylemeyeceğim," dedi sırtını esneterek. "İlk hafta havlu atmamana şaşırmıştım."

O kadar çabuk pes edeceğimi düşünmüş olduğu için rahatsız olmalı ve ona kötü kötü bakmalıydım fakat başımı salladım, kollarını başının üzerinden esnettiğinde ortaya çıkan karın kaslarından ya da karnının iki yanını da kesen kas çizgilerinden başka her yere bakmaya çalışıyordum.

"Böyle devam edersen yarışta ilk elliye bile girebilirsin."

Gözlerim incecik tenine ve altındaki kasların manzarasına doğru fırlayıverdi. Bir anda parmak uçlarımın altında nasıl hissettirdiğini hatırlayınca yutkundum. "Kesinlikle böyle devam edeceğim," diye geveledim, pes etmiş ve ortaya çıkan tenine alenen bakmaya başlamıştım.

Boğazımı temizleyerek ona sırtımı döndüm ve yeniden patikaya doğru yürümeye başladım. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse o vücut oldukça *müstehcendi.*

"Bu geceki randevun kaçta?" diye sordu bana yetişmek için hızlanarak.

"Yarın," dedim.

Yanıma yanaşıp güldü. "Peki, randevun *yarın* kaçta?"

"Hım... altı..." Hatırlamaya çalışarak burnumu kırıştırdım. "Hayır, sekiz."

"Emin olman gerekmez mi?"

Suçlu bir gülümsemeyle gözlerimi ona çevirdim. "Galiba."

"Heyecanlı mısın?"

Omuz silktim. "Sanırım."

Gülerek kolunu omuzlarıma attı. "Neyle uğraşıyor demiştin?"

"Drozofila," dedim. Bilim hakkında konuşmam için bana yol vermişti ve bu sabah o konuda bile zorlanıyordum. Dağılmış durumdaydım.

"Genetikçi!" dedi neşeli bir gürlemeyle. "Thomas Hunt Morgan bize kromozomları verdi ve şimdi ülkenin her yerinde laboratuvarlar, daha küçük laboratuvarlara binalarını sarması için küçük sirke sinekleri veriyor." Neşeli görünmeye çalışıyordu fakat sesi çok derin ve seksiydi. Ukalalık ettiğinde bile kemiklerimi tıngırdatıyor, kollarım ve bacaklarım boşalıyordu. "Peki Dylan hoş mu? Eğlenceli mi? Yatakta iyi mi?"

"Tabii ki."

Will durdu, bakışları deliciydi. "*Tabii ki*?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Yani, tabii ki öyle." Ve sonra kelimelerinin farkına vardım. "Evet, yatakta harika olması kısmı hariç. Henüz cicileri denemedim."

Will yürümeye devam etti, sessizdi ve ona bir kez daha bakma fırsatı buldum. "Konusu açılmışken, sana bir şey sorabilir miyim?"

Gözünün ucuyla bana baktı, endişeliydi. "Evet," dedi yavaşça.

"Üçüncü buluşma kuralı tam olarak nedir? Google'dan baktım..."

"*Google*'dan mı baktın?"

"*Evet*, genel kabule göre üçüncü buluşma seks buluşması oluyor."

Durdu ve yüzünü görebilmek için dönmek zorunda kaldım. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Seks yapman için baskı mı yapıyor?"

"Ne?" Gözlerimi ona diktim, afallamıştım. Bu fikre nereden kapılmıştı? "Tabii ki hayır."

"O zaman neden seksle ilgili soru soruyorsun?"

"Sakin ol," dedim. "Bu konuda ısrarcı olmamasına rağmen yine de beklentilerin ne olduğunu merak edebilirim. Tanrım, Will, Sadece *hazırlıklı olmak* istiyorum."

Ofladı ve kafasını iki yana salladı. "Bazen beni delirtiyorsun."

"Sen de beni." Uzaklara doğru bakarak yüksek sesle düşündüm. "Sanki bir ilerleme çizelgesi varmış gibi görünüyor. Birinci ve ikinci buluşma birbirine oldukça benziyor. Fakat nasıl olup da oradan seks buluşmasına geçiliyor? Bir kopya kâğıdı bütün bunları çok daha az kafa karıştırıcı kılardı."

"Kopya kâğıdına ihtiyacın yok. Tanrım." Beresini kafasından çekip aldı, saçlarını geriye ittirdi, kafasının içinde dönen çarkları resmen görebiliyordum. "Tamam, öyleyse... ilk buluşma daha çok mülakat gibi. Senin özgeçmişini tarıyor." Manidar bir şekilde bana baktı ve kaşlarını kaldırdı, gözleri doğrudan göğüslerime yöneldi. "Ve şimdi vaatlerini yerine getirme zamanı. Eğitim gezisi kısmı var, sorular ve cevaplar, *bu kişi bir seri katil olabilir mi?* sorusunu düşünme süreci ve tabii ki, *bu kişiyle seks yapmak istiyor muyum?* eleme kararı. Ayrıca dürüst olalım, bir erkek sana çıkma teklif ettiyse zaten seninle seks yapmak istiyordur."

"Peki," dedim kuşkuyla onu süzerek. Bu senaryoda Will'i hayal etmeye çalıştım: bir kadınla tanışmak, onunla dışarı çıkmak, o kadınla seks yapmak isteyip istemediğine karar vermek. Bundan hoşlanmadığım konusunda yüzde doksan yedi oranında emindim. "Ya ikinci buluşma?"

"İkinci buluşma geri aramadır. Ön araştırmayı geçmişsin, demek ki diğer taraf sunduğun şeyden açıkça memnun ve şimdi takip etme zamanı. İnsan kaynaklarına götürüp etkileyici cevaplarının ve parlak karakterinin şans eseri olup olmadığını görmek. Aynı zamanda hâlâ seninle seks yapmak isteyip istemediklerini görmek. Ve yine..." dedi ve *işte öyle* der gibi omuz silkti.

"Ya üçüncü buluşma?" diye sordum.

"İşte burası olayların gerçeğe dönüştüğü yer. İki kez dışarı çıkmışsınız ve belli ki birbirinizden hoşlanıyorsunuz; bütün gereksinimlerini karşılıyor, artık bunları test edebilirsin. Belli bir düzeyde uyumlusun ve genellikle çıplak kaldığın kısım burası,

'birlikte iyi çalışabileceğinizi' görmek için. Erkekler çoğunlukla bunun için hazırlanırlar: çiçekler, iltifatlar, romantik bir restoran."

"Yani... seks."

"Bazen. Ama her zaman değil," diyerek vurguladı. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, Hanna. *Asla.* Seni buna zorlayacak adamın hayalarını yerinden sökerim."

İçim ısınmaya ve kıpırdanmaya başladı. Farklı zamanlarda abilerim de neredeyse aynı şeyleri söylemişlerdi ve sizi temin ederim, Will Sumner'ın ağzından duymak kulağa çok farklı geliyordu. "Biliyorum."

"Onunla seks yapmak *istiyor* musun?" diye sordu, sıradan bir soruymuş gibi sormaya çalışıp acınası bir biçimde başarısız olarak. Bana bakamıyordu bile ve onun yerine tişörtünün ucundan sarkan bir ipliği çekiştirdiği yere bakıyordu. Bu konuda tamamen rahat olmadığını anlamaya başlayınca boynumdan aşağı bir titreme inmeye başladı.

Derin bir nefes alarak düşündüm. İçimden geçen ilk şey, hiç düşünmeden hayır demekti fakat onun yerine yalnızca çekimser kalarak omuz silktim. Dylan sevimliydi ve kapımın önüne geldiğimizde bana iyi geceler öpücüğü vermesine müsaade etmiştim fakat Will'le deneyimlediğim şeyle karşılaştırdığımda bu pek bir şey sayılmazdı. Bu yüzde yüz benim sorunumdu. Will'in deneyimli olduğu için beni iyi hissettirdiğinden oldukça emindim. Fakat işte bu yüzden yasak bölgedeydi.

"Açıkçası," dedim. "Pek de emin değilim. Sanırım zamanı geldiğinde nasıl hissettiğimi görmek zorundayım."

Will'in üçüncü buluşma protokolüne dair bütün şüphelerim, Dylan'la benim seçtiğim bir restorandan içeri adımımızı atar atmaz rafa kalktı.

Dylan beni daha önce asla gitmediğim bir yere götürmek istemişti – New York'ta bulunduğum üç sene içerisinde yemek yemek için laboratuvardan neredeyse hiç çıkmadığımı düşünürsek bu çok zor değildi. Taksi kenara yanaşıp bizi Daniel'a, Park ve 65. Cadde'ye bırakınca Dylan gururla gülümsedi.

Benden romantik bir akşam yemeğinin resmini çizmemi isteseydiniz, tıpkı buna benzerdi: krem rengi duvarlar, gümüş grisi ve çikolata renkleri, kemerler ve Antik Yunan sütunları ana yemek salonunu çevreliyordu. Yuvarlak masalar görkemli masa örtüleriyle bezenmiş, her yere yeşil yapraklı bitkiler serpiştirilmişti ve bütün bunlar camdan devasa aydınlatma armatürlerinin altındaydı. İkinci buluşmadaki yerimizin tam tersiydi. İş ciddiye biniyordu.

Buna hazırlıklı değildim.

Akşam yemeği yeterince iyi başladı. Aperitiflerimizi seçtik ve Dylan bir şişe şarap söyledi. Fakat bundan sonrası kötüye gitmeye başladı. Will'e mesaj göndermeyeceğime dair kendime söz vermiştim ama sonlara doğru Dylan lavaboya gitmek için izin istediğinde pes ettim. Sanırım üçüncü buluşma 101 dersinden kalıyorum.

Neredeyse anında cevap verdi. Ne? İmkânsız. Öğretmeninle görüştün mü?

Pahalı bir şarap söyledi ve sonra ben şaraptan istemediğim için alınmış gibi gözüktü. Sen ne içtiğimi hiç umursamazsın, yazdım.

Mesaj yazdığını gösteren işaret belirdi –eğer geçen zaman bir şey ifade ediyorsa oldukça uzun bir mesajdı– o yüzden bekledim ve Dylan'ın bana doğru gelmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım.

Onun nedeni benim bir dâhi olmam ve temel matematikten anlamam: Sana yarım kadeh dolduruyorum, sen de bütün gece onu içiyormuş gibi yapıyorsun, o yüzden şişenin geri kalanı benim oluyor. Bum! Yaşayan en akıllı adam.

Dylan'ın olaya bu açıdan bakmadığından oldukça eminim, yazdım.

O zaman ona aslında ayıkken ve birisi salyalarını yemeğine akıtmadığında daha eğlenceli olduğunu söyle. Hem neden bana mesaj yazıyorsun? Yakışıklı Prens nerede?

Lavaboda. Kalkmak üzereyiz.

Tam bir dakika geçtikten sonra cevap verdi, Ah öyle mi?

Evet, bana gidiyoruz. Geri geliyor, nasıl geçtiğini sana anlatırım.

Daireme gidişimiz sıkıntılıydı. Aptal buluşma kuralları, beklentiler ve Google ve daha en baştan aklıma girdiği için aptal Will.

Neler olduğunu anlamamıştım. Will'i gerçekten *istemiyordum*. Will'in âşıklarıyla programı ve kötü bir geçmişi vardı. Will bağlanma ya da ilişki istemiyordu ve ben en azından buna açık olmak istiyordum. Will bir seçenek ya da planın bir parçası değildi. Seksten hoşlanmıştım; bir başka kişiyle yakında yine yapmak istiyordum. Bu iş böyle yürümüyor muydu? Oğlan kızla buluşur, kız oğlandan hoşlanır, kız oğlana külotunu indirmesi için izin verir. Birinin külotumu indirmesine kesinlikle hazırdım. O zaman heyecan neredeydi, bacaklarımdan yukarı tırmanan ve mideme yerleşen yanma hissi neredeydi, Will'i o yatak odasına çekmeyi düşündüğümde hissettiğim sancı neredeydi? Sabahın üçünde beni karların içine yollayan his ve elleri tenimle buluştuğunda patlayabileceğim düşüncesi neredeydi?

Bunları şu anda kesinlikle hissetmiyordum.

Apartmanıma vardığımızda dışarıda kar yağmaya yeni başlamıştı. Yukarıda, dairemde elektrik düğmesine bastım ve Dylan ben onu içeri davet edene kadar kapının önünde sıkıntılı bir şekilde dolandı. Sanki otomatik pilotta hareket ediyordum. Midem düğümlenmişti ve kafamın içindeki beyaz gürültü o kadar şiddetliydi ki onu bastırmak için bulabildiğim en çirkin müziği açmak istedim.

Yapmalı mıydım? Yapmamalı mıydım? Peki istiyor muydum?

Ona bir içki teklif ettim ve kabul etti. Mutfağa geçtim, iki bardak çıkardım ve kendime az, ona fazla olmak üzere iki içki doldurdum, belki bu onu uyutur diye düşündüm. Bardağı ona vermek için döndüğümde onu orada, tamamen benim alanımda görünce şaşırdım. Ters bir şeyler olduğuna dair garip his içimi kapladı.

Dylan hiçbir şey söylemeden bardağı elimden aldı ve sehpanın üzerine koydu. Yumuşak parmak uçları yanaklarımda ve burnumun üzerinde gezindi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. İlk öpücüğü çekingen, yavaş ve keşfediciydi. Dudağını dokundurup çekti ve sonra bir kez daha yaklaştı. Dilinin ilk temasında gözlerimi sıkıca kapattım, kalp atışımın hızlandığını hissettim ve bunun boğazımda oluşmaya başlayan panikleme hissinden değil de özlem ve arzudan kaynaklanmış olmasını diledim.

Dudakları oldukça yumuşak ve çekingendi. Yastık dudaklıydı. Nefesi patates gibi kokuyordu. Ocağın üzerindeki saatin tik tak seslerini, yandaki dairede birinin bağırışını duyabiliyordum. Will'i öptüğümde herhangi bir şey fark etmiş miydim? Nasıl koktuğunu, parmak uçlarımın altında teninin nasıl hissettirdiğini ve oraya daha derin dokunmazsam nasıl da patlayacakmışım gibi hissettiğimi fark etmiştim. Fakat dışarıda gürüldeyen çöp kamyonu gibi alelade bir şeyi asla fark etmemiştim.

"Sorun nedir?" dedi Dylan geri çekilerek. Dudaklarıma dokundum; iyiydiler, şişmemiş ya da hırpalanmamışlardı. Bozulmamışlardı.

"Bunun yürüyeceğini sanmıyorum," dedim.

Bir süre sessiz kaldı, gözleri gözlerimi arıyordu, belli ki şaşırmıştı. "Fakat ben sanmıştım ki..."

"Biliyorum," dedim. "Üzgünüm."

Başını salladı, biraz daha geri çekildikten sonra ellerini saçına götürdü. "Sanırım... Eğer bu Will'le alakalıysa onu tebrik ettiğimi söyle."

Dylan'ın ardından kapıyı kapadım ve dönüp sırtımı serin ahşaba yasladım. Cebimdeki telefon ağır ve kurşun gibiydi, telefonu çıkardım, "Beynimi Etkili Biçimde Ele Geçiren" adamın ismini buldum ve yazmaya başladım.

Bir düzine mesajı yazmaya başlayıp sildikten sonra nihayet bir tanesinde durdum. GÖNDER'e basmadan önce bir süre bekledim.

Neredesin?

ON

Açıkçası ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Yürüyordum, bir yerde olmam gerekiyormuş gibi yürüyordum. Fakat aslında hiçbir yerde olmak zorunda değildim, ayrıca dosdoğru Hanna'nın dairesine gitmeye de *gerçekten* ihtiyacım yoktu.

Evet, bana gidiyoruz. Geri geliyor, nasıl geçtiğini sana anlatırım.

Mesajı hatırladıkça ellerimi yumruk yapıyordum, kelimeler aklıma kazınmıştı, orada Dylan'la birlikte oluşlarının hayali de. Göğsüm resmen acıyordu. Gördüğüm her şeyi kırmak istiyor gibiydim.

Hava soğuktu; o kadar soğuktu ki kendi nefesimi görebiliyordum ve ellerim ceplerimin dibinde olmasına rağmen parmak uçlarım hissizleşmeye başlamıştı. Onun mesajını alır almaz koşarak evden çıkmıştım, eldivensiz, oldukça hafif bir ceketle ve çorapsız, koşu ayakkabılarımla.

Yedi sokak boyunca bana bunu yaptığı için ona öfkeliydim. Düşük çenesi ve muzır gözleriyle paldır küldür hayatıma girene kadar iyiydim. Basit rutinime burnunu sokmadan önce *iyiydim*. Dylan'ın onun dairesinden defolup gitmesini istiyordum, böylece yukarı çıkabilir ve nasıl bir baş ağrısı olduğunu, gayet istikrarlı ve öngörülebilir zeminimi altımdan çekip aldığı için ne kadar kızgın olduğumu ona söyleyebilirdim.

Fakat yaklaştıkça ve penceresindeki ışığı, etrafta dolanan gölgeleri görünce henüz yatağında ve onun altında yüzükoyun yatmadığı için yalnızca bir rahatlama hissettim.

Beremi kafamdan aşağı biraz daha çekerek, dişlerimin arasından homurdandım, cadde boyunca bakınarak bir kahve dükkânı ya da vakit geçirilecek başka bir yer aradım. Fakat sadece daha fazla apartman, çoktan kapanmış mağazalar ve uzakta küçük bir bar vardı. Şu anda en son ihtiyacım olan şey alkoldü. Ayrıca onun dairesinden iki sokak ötede olduğuma göre eve de gidebilirdim.

Burada ne kadar süre bekleyecektim? Bana bir mesaj daha yollayana kadar mı? Saç baş dağılmış ve paylaştıkları gecenin anılarıyla –Hanna'nın kusursuzluğu ve Dylan'ın ezikçe tecrübesizliği– birbirlerine gülümserken apartmandan çıktıkları sabaha kadar mı?

Tam zamanında kafamı kaldırıp apartmandan ayrılan rüzgâra doğru kafasını eğmiş ve yakasını kaldırmış bir adam görünce inledim. Kalbim hızlandı. Bu kesinlikle Dylan'dı ve her ne kadar damarlarım rahatlığın verdiği sıcaklıkla dolsa da bu kadar uzak mesafeden onu tanımış olmak kendimi tüm zamanların en ürkütücü pisliği gibi hissetmeme neden oldu. Geri dönecek mi diye bekledim fakat sokaktan aşağı adımlarını hiç yavaşlatmadan yürümeye devam etti.

İşte bu, dedim kendi kendime. *Çizgiyi aştın ve şimdi diğer tarafa giden yolu bulman gerekiyor.*

Fakat ya bana ihtiyacı varsa? Belki de eve dönmeden önce burada bekleyip iyi olduğundan emin olmalıydım. Kaşlarımı çatarak telefonuma baktım. Eğer buradan ayrılırsam koşmaya gidecektim. Saatin neredeyse gece on bir olması ve dondurucu soğuk umurumda değildi, kilometrelerce deli gibi koşacaktım. Rahatlığın verdiği sarhoşluk, hayal kırıklığı ve gergin enerji yüzünden simgeye tıklayıp mesaj geçmişimizi açmama yetecek kadar uzun süre başparmağımı sabit tutamıyordum.

Bana bir şeyler yazmakta olduğunu görünce nefesimi bıraktım.

Telefonumu kavramış, mesajının gözükmesini beklerken geçen süre *dakikalar* gibi gelmişti. Sonunda mesaj geldi ve beklediğim paragrafların yerine yalnızca neredesin yazıyordu.

Elimi saçıma götürüp derin bir nefes alarak güldüm. Pekâlâ, beni öldürme, yazdım. Apartmanın önündeyim.

Hanna, mavi ipek bir elbisenin üzerine giydiği uzun ve kalın ceketi, çıplak bacakları ve ayağında kurbağa terlikleriyle binadan dışarı çıktı. Ayaklarını sürüyerek bana doğru geldi ve ben kımıldayamadım, güçlükle nefes alabiliyordum.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu üzerine tünediğim yangın musluğunun önünde durup.

"Bilmiyorum," dedim. Ona doğru uzandım, kendime yaklaştırdım ve ellerimi kalçasının üzerine yaydım.

Sıktığımda biraz irkildi *–bana neler oluyordu böyle?–* fakat geri çekilmek yerine bana doğru eğildi. "Will."

"Evet?" diye sordum sonunda yüzüne bakarak. Son derece güzeldi. Çok az makyaj yapmış, saçlarına yumuşak ve dalgalı fön çektirmişti. Gözlerinde oturma odamın zemininde üzerine abandığımda ya da klitorisinin yumuşak kabarıklığına parmaklarımı sürttüğümde gördüğüm aynı ağır bakışlar vardı. Dikkatimi dudaklarına verdiğimde dilini dışarı çıkararak dudaklarını ıslattı.

"Neden burada olduğunu *gerçekten* bilmem gerekiyor."

Omuz silkerek öne doğru eğildim ve alnımı köprücük kemiğinin üzerine koydum. "Onu gerçekten istediğinden emin değildim ve seninle birlikte buraya geldiğini bilmek beni rahatsız etti."

Parmaklarını ceketimin yakasından içeri soktu ve boynumun arkasını okşadı. "Sanırım Dylan bu gece seks yapacağımızı düşündü."

Farkında olmadan parmaklarımı kalçasının hemen üzerindeki etine bastırdım. "Öyle düşündüğüne eminim," dedim mırıldanarak.

"Fakat... bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, kolay olması gerekiyor, öyle değil mi? Hoşlandığım kişilerle birlikte olmanın keyfini çıkarmak kolay olmalı. Yani, onu çekici buluyorum. Onunla iyi vakit geçiriyorum! Hoş ve düşünceli biri. Komik ve yakışıklı."

Feryat etmemeye çalışarak sessiz kaldım.

"Fakat beni öptüğünde... Sende olduğu gibi kendimden geçmedim."

Geri çekilerek yüzüne baktım. Omuz silkti, neredeyse özür diler gibiydi. "Bu gece bana karşı iyiydi," diye fısıldadı.

"İyi."

"Ayrıca, gitmesini istediğimde kızmış gibi gözükmüyordu bile."

"*İyi*, Hanna. Eğer seni üzdüyse, yemin ederim..."

"*Will.*"

Ağzımı kapadım, araya girmesiyle sakinleştim ve neye ihtiyacı olduğunu duymak için bekledim. İstediği her şeyi yapardım, sürünmemi istese bile. Gitmemi istese giderdim. Ceketini iliklememi istese onu da yapardım.

"Benimle yukarı gelir misin?"

Kalbim ağzımdan çıkacaktı. Onu birkaç saniye daha izledim fakat ne göz temasından kaçarak sözünü geri çekti ne de kendine güldü. Sadece beni inceleyerek cevabımı bekledi. Ayağa kalktım ve bana yer açmak için geri çekildi ama çok fazla değil çünkü ayağa kalktığımda neredeyse birbirimize değiyorduk. Ellerini yanlarımda gezdirdi ve kalçamda durdu.

"Eğer seninle yukarı çıkarsam..." diye söze girdim.

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Biliyorum."

"Ağırdan alabilir miyim bilmiyorum."

Gözleri kararırdı ve kendini bana doğru bastırdı. "*Biliyorum.*"

Asansörün bir tarafındaki ışık sönmüştü ve etrafta garip bir yarı gölge oluşturuyordu. Hanna karanlık köşeye yaslanmış, durduğu yerden beni izliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Her zaman beni incelemeye çalışan küçük bir bilim insanıydı.

Her şeyi düşünüyordum: her şeyi istiyor, panikliyor, duygularım üzerinde kontrol sağladığım son ipi de kesiyor muyum diye merak ediyordum. Yatağına geçtiğimizde bu kadına ne yapacağımı düşünüyordum. "Pek çok şey."

Gölgelerin arasında bile gülümsediğini görebiliyordum. "Daha açık olmak ister misin?"

"Bu gece o adamın evine gelmesi hoşuma gitmedi."

Kafasını oynatarak beni değerlendirdi. "Bunun buluşmanın bir parçası olduğunu sanıyordum. Bazen adamlar benim daireme gelecekler."

"Biliyorum," dedim söylenerek. "Fakat benim ne düşündüğümü sordun. Ben de söylüyorum."

"O iyi bir çocuk."

"Öyle olduğundan eminim. Seni öpmeden de iyi bir çocuk olabilir."

Durduğu yerde biraz doğruldu. "*Kıskandın* mı?"

Gözlerimi ona dikerek başımı salladım.

"*Dylan*'dan?"

"Başka birinin sana sahip olmasını düşünmek hoşuma gitmiyor."

"Fakat bunca zamandır hâlâ Kitty ve Kristy'yi görüyorsun."

Şimdilik onu düzeltme zahmetine girmemiştim. "Bu gece onunla birlikteyken aklından ne geçiyordu?"

Gülümsemesi hafiften kayboldu. "Çoğunlukla seni düşünüyordum. Biriyle birlikte olup olmadığını merak ediyordum."

"Bu gece kimseyle birlikte değildim."

Bu onu sarsmış görünüyordu ve uzunca bir süre sessiz kaldı. Dairesinin bulunduğu kata geldik, kapılar açıldı, bekledi ve küçük bir çınlama

sesiyle kapandı. Asansör sessizliğe büründü, birisi çağırana kadar hareket etmeyecekti.

"Neden?" diye sordu. "Bugün cumartesiydi. Kristy'yle olduğun gece."

"Bunu nasıl *biliyorsun*?" diye sordum, bu bilgiyi ona veren kişiye duyduğum öfkeyi bastırmaya çalışarak. "Ayrıca son *iki* cumartesi seninle birlikteydim."

Kafasını eğip ayaklarına baktı, kısa bir an düşündü ve tekrar bana döndü. "Bu gece bana yapmanı istediğim şeyleri düşündüm," dedi ve ekledi, "ve *sana* yapmak istediğim şeyleri. Ayrıca bunların hiçbirini Dylan'la yapmak istemediğimi."

Karanlığa doğru bir adım attım, yanlarında ve göğsünün kıvrımlarında elimi gezdirdim. "Bana şimdi ne istediğini söyle. Ne yapmama hazır olduğunu söyle."

Nefes alışı hızlandıkça göğsünün inip kalktığını hissedebiliyordum. Başparmağımı meme ucunun sıkı çıkıntısına sürttüm.

"Üzerimde olmanı istiyorum," dedi sesi biraz titreyerek. "Ben gelene kadar devam etmeni istiyorum."

"Orası kesin," diye fısıldadım biraz gülerek. "Ben yaptığım zaman birden fazla kez geleceksin."

Dudakları aralandı ve eliyle bileğimi tuttu, avucumu göğüslerine daha sert biçimde bastırdı. "Koltukta üzerime çık, kendini sıvazla ve göğsüme boşal."

Çoktan sertleşmiştim ve lanet olsun, görüntüsünü hayal etmek çok güzeldi. "Başka?"

Kafasını iki yana salladı ve sonunda omuz silkerek bakışlarını kaçırdı. "Başka *her şey*. Bedenimin her köşesinde seks. Seni ısırmamı nasıl sevdiğini ve bunu yapmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. Seks yapıyoruz ve istediğin her şeyi kabul ediyorum, bu yalnızca benim için değil, senin için de güzel."

Bir an için kelimelerimi unuttum, şaşırmıştım. "Bu seni endişelendiriyor mu? Seni bir şekilde eğlendiriyor olmam?"

Kafasını kaldırdı, gözlerime baktı. "*Tabii ki* Will."

Daha da yakınlaştım, artık üzerine abanıyordum ve göz teması kurabilmek için kafasını geriye attı. Kalçamın açısını ayarlayarak sertleşmiş erkekliğimi karnına bastırdım.

"Hanna. Daha önce başka hiçbir şeyi seni istediğim kadar istediğimi hatırlamıyorum. Gerçekten hatırlamıyorum," dedim. "Seni *saatlerce* öpmeyi düşünüyorum. Böyle bir öpüşmeden haberin var mı? O kadar uzun bir süre ki başka bir şey yapmayı düşünmüyorsun bile."

Kafasını iki yana salladı, boynuma gelen nefesi kısa ve keskindi.

"Öyle bir öpüşmeyi ben de bilmiyorum çünkü daha önce yalnızca bunu istediğim hiç olmadı."

Hanna ellerini ceketimin ve gömleğimin altına soktu. Elleri sıcaktı ve karın kaslarım onun parmaklarının ucunda sıçrayıp gerildi.

"Suratıma doğru bacaklarını araladığını düşünüyorum," dedim. "Dairenin girişinde, yerde sana sahip olmak istiyorum çünkü daha rahat bir yer bulacak kadar uzun süre bekleyemem. Son günlerde başka hiç kimseyle birlikte olmak istemiyorum, işte bu yüzden rastgele saatlerde koşuya giderek ya da kendi aletimle ve senin elin olmasını hayal ederek kendi elimle inanılmaz zaman harcıyorum."

"Hadi asansörden çıkalım," dedi beni açılan kapıdan koridora doğru nazikçe iterek.

Elinde anahtarla kapıyı açmak için hafifçe bocaladı. Onu yanlarından tutup avucumu belinden kalçasına doğru götürürken ellerim titredi. Anahtarı elinden alıp kilide kendim sokmamak için kalan son sabrımı da kullandım.

Sonunda kapıyı açtığında onu içeriye ittim, arkamızdan kapıyı çarparak kapattım ve yalnızca birkaç adım içeride onu duvara yasladım. Eğilerek boynunu, yanaklarını emdim; elbisesinin etiğinin altından ellerimi sokup bacaklarının yumuşak dokusunu hissettim.

"Eğer çok hızlı hareket edersem bana dur demek zorunda kalacaksın."

Saçımın arasına soktuğu elleri titredi, tırnaklarını kafa derime geçirdi. "Kalmayacağım."

Çenesinden dudaklarına doğru öptüm, yumuşak dudaklarını ve tatlı aç dilini emerek ve yalayarak her köşesinin tadına baktım. Beni yalamasını, emerek göğsümde iz bırakmasını ve kalçalarımda, bacaklarımda, parmaklarımda ısırığını hissetmek istiyordum. Kendimi biraz zincirlerinden kurtulmuş bir suçlu gibi hissettim, onu emerek ve ısırarak yalnızca ceketlerimizi çıkarabileceğimiz kadar bir süre geri çekildim. Üzerimdekileri başımdan çekip çıkardım, elbisesinin fermuarını açtım ve düşmesi için yere doğru ittim. Parmaklarımın bir hareketiyle sutyenini çözdüm ve Hanna silkinerek ondan kurtuldu. İçindekiler kollarımın üzerine yerleşti. Göğüsleri tenime bastırıyordu ve ben yalnızca ona sürtünmek istiyordum.

Beni geri itti, elimi tuttu ve arkasına dönüp bana hafifçe gülümseyerek beni koridorun sonundaki yatak odasına götürdü.

Odası düzenli ve az eşyalıydı. Duvarlardan birine en büyük boy bir yatak konmuştu. Hanna'dan başka gördüğüm tek şey o yataktı. Hanna'nın üzerinde yalnızca külotu vardı, göğsümden boynuma doğru kafasını kaldırıp yüzüme bakarken yumuşak ve çözülmüş saçları omuzlarının etrafındaydı.

Odaya sessizlik hâkimdi.

"Bunu öyle çok hayal ettim ki," dedi. Ellerini midemden yukarı götürdü ve göğsümdeki tüylerle hafifçe oynadı. Sol omzumdaki dövmenin üzerinden koluma doğru parmağını gezdirdi. "Tanrım, sanki bütün hayatım boyunca bunun hayalini kurmuşum gibi hissediyorum. Fakat burada gerçekten olman... Gerginim."

"Gergin olmak için hiçbir nedenin yok."

"Ne yapacağımı söylemen işimi kolaylaştırıyor," dedi kısık bir sesle itiraf ederek.

Göğsünü avuçlayarak havaya kaldırdım ve sıkılaşmış meme ucunu emmek için kafamı eğdim. Ellerini saçıma geçirdi ve nefesi kesildi. Meme

ucunun altındaki dolgun kıvrımı keskin bir şekilde ısırarak gülümsedim. "Pantolonumu çıkarmakla başlayabilirsin."

Kemerimi çözdü, kotumun düğmelerini açtı. Bu şekilde heyecanlandığında ve biraz da gerildiğinde ellerinin titreyişi bende bir saplantı haline gelmeye başlamıştı. Neredeyse çırılçıplak kalmış bedenini dışarıdan süzülen loş sokak ışının altında inceledim: boynunu ve göğüslerini, belinin altını, kıvrımlı kalçasını ve uzun, yumuşak bacaklarını. Öne doğru uzanarak iki parmağımı göbeğinden bacaklarının arasına doğru götürdüm ve külotunun kumaşının üzerinde gezdirdim.

Bir parmağımı kumaşın altına ve sarhoş edici ıslaklığına doğru götürüp, "Tenini seviyorum, ıslaklığını hissetmeyi seviyorum," diye fısıldadım.

"Pantolonunun içinden çık," dedi mahcup bir şekilde. "Bana bütün gece dokunabilirsin."

Pantolonumun ayak bileklerimin etrafında toplandığını ve baksırımın hâlâ üzerimde olduğunu fark edince şaşırdım. Onları çıkarmamıştı, ya hâlâ gergindi ya da üzerimde çıkarılacak son bir şey kalmasını istiyordu, benim için her türlü uygundu. Ayaklarımı çekip pantolonumun içinden çıktım ve onu geri geri götürerek yatağa uzanması için ittirdim. Yavaş yavaş geri gitti, ben onun üzerine çıkarken o da yatak başına doğru kendini kaydırdı. Hanna'nın gri gözleri büyümüş ve berraklaşmıştı – ürkek ve soluksuz avım benim.

Külotunun rengi açık maviydi, açık renkli tenini belirginleştiriyor, onu camdan yapılmış gibi gösteriyordu. Yalnızca göbeğindeki minik bir çil, onun az da olsa gerçek olduğuna işaret ediyordu.

"Bunları onun için mi giydin?" diye sordum etraflıca düşünecek vakit bulamadan.

Çamaşırına baktı ve gözlerimi onun dolgun göğüslerine kaydırırken, "Üzerimdekini çıkarmasına bile izin vermedim. Yani onun için giydiğimi sanmıyorum," dedi.

Göbeğinden, külotunun esnek kenarlarına kadar onu öptüm. Hanna hiçbir zaman çekingen ya da kararsız olmamıştı fakat bütün bunlar onun

için yeniydi. Dirseklerini yatağın üzerine koymuş, izliyordu. Üzerine yüklendiğim yerde titriyordu, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki boynunda nabzını görebiliyordum. Bu bizim standart, Nasıl Seks Bombası Olunur oyunumuza benzemiyordu, öyle sahte değildi. Bu çok gerçekti ve Hanna önümde neredeyse çırılçıplak yatarken fazla kusursuz görünüyordu. Bu işi batırırsam kendi kıçımı sonsuza kadar tekmelerdim. "Pekâlâ, o zaman onları benim için giymişsin gibi davranacağım."

"Belki senin için giymişimdir."

Külotunun esnek kenarlarını dişlerimle çekerek kalçasına doğru sert bir şekilde bıraktım. "Ayrıca çıplak da olsan, giyinik de olsan, hep beni düşünüyormuşsun gibi davranacağım."

Kocaman, gri gözleriyle bakıp beni süzdü. "Son zamanlarda sanırım hep seni düşünüyorum. Bu seni endişelendirir mi?"

Bedenini baştan ayağa süzüp sordum: "Beni neden endişelendirsin?"

"Bunun neyle alakalı olduğunu biliyorum Will. Olmadığın biriymiş gibi davranmanı beklemiyorum."

Ne demek istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu; aslında ne olabileceği ya da olmayabileceği konusunda bir fikrim yoktu ve bir kez olsun henüz başlamadan ilişkiyi tanımlamak istemiyordum. Yüzüne denk gelebilecek kadar yukarı çıktım, onu öpmek için eğildim ve "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım.

Kendimi vahşi ve biraz kaba hissediyordum, onu yemek ve becermek istiyor, o dudakların beni sarışını hissetmek istiyordum. Bunun kısa süreli, bir gecelik bir şey olacağına dair içimde korku vardı ve her şeyi birkaç saate sıkıştırmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. "Uyumana izin vermeyeceğim."

Gözleri büyüdü ve bana hafifçe gülümsedi. "Uyumak istemiyorum." Kafasını kaldırarak, "Ayrıca sana asansörde söylediğim ilk şeyle başla," dedi.

Boynundan göğsüne, kaburgalarından midesine kadar öptüm. Her santimi gergin ve pürüzsüzdü, dudaklarımın altında kıpırdanıyor, *istiyordu.*

Gözlerini hiç kapamadı, bir kez bile. İzlemeyi seven kadınlarla birlikte olmuştum fakat hiçbiri bunun gibi samimi ve uyumlu hissettirmemişti.

Bacaklarının arasına yaklaştıkça kaslarının gerginleştiğini görebiliyor, nefesinin teklediğini duyabiliyordum. Kafamı çevirdim, bacaklarının iç kısmını emdim. "Dudaklarım üzerindeyken lanet olası *aklımı* yitireceğim."

"Will, bana ne yapacağımı söyle," dedi, sesi gergindi. "Ben daha önce hiç..."

"Biliyorum. Sen kusursuzsun," dedim. "İzlemeyi seviyor musun?"

Başını evet anlamında salladı.

"Neden Eriğim? Neden yaptığım her şeyi izliyorsun?"

Duraksadı, ufak bir yutkunmayla bazı hakikatleri içinde tuttu. "Sen nasıl olacağını biliyorsun..." Kelimeleri sona doğru canlılığını yitirdi ve düşüncesini omuz silkerek tamamladı.

"Seni nasıl doruğa ulaştıracağımı bildiğim için mi beni izlemek istiyorsun?"

Yine başını salladı, ben külotunu çekip kalçasından aşağı indirirken gözleri büyüdü.

"Kendi elinle de boşalabilirsin. Kendine dokunduğunda elini izliyor musun?"

"Hayır."

Külotunu bacaklarından aşağı kadar çektim, arkama doğru yere fırlattıktan sonra bacaklarının arasına geri döndüm.

"Vibratörün var mı?"

Afallayarak başını iki yana salladı.

"O da senin boşalmana yardım edebilir. Vibratörüne bakmak bu kadar ıslanmana neden oluyor mu?" Bir parmağımı içine daldırdım, kendimi yeniden yukarı ve üzerine doğru çekerek aynı parmağımın ucunu onun ağzına götürdüm. Sertçe emerek inledi ve aynı anda onu öpmem için beni kendine doğru biraz daha çekti. Dudakları seks ve ateş gibiydi, *lanet olsun*, onun tadına doğrudan bakmak istiyordum. "Sana bunu yapmamı izlemeyi mi seviyorsun?"

"Will..."

"Şimdi bana utangaçlık yapma." Alt dudağını emerek onu öptüm. "Bir erkeğin vajinanı yalama tekniğini izleyerek mühendisçilik mi oynuyorsun? Yoksa bunu yapan ağzımın görüntüsü mü hoşuna gidiyor?"

Ellerini göğsümden aşağı götürdü ve baksırımın içinden penisimi kavrayarak yavaş ve sertçe sıktı. "*Seni* izlemeyi seviyorum."

"Beni izlemen hoşuma gidiyor," demeyi başardım inleyerek. "O deli gözlerin üzerimdeyken doğru düzgün düşünemiyorum."

"Lütfen..."

"Şimdi devam edelim ki ağzımı izleyebilesin."

"Will," dedi sesi titreyerek.

"Evet?"

"Bu bittikten sonra. Lütfen beni incitme."

Yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışarak durakladım. Sesi korkmuş gibiydi fakat yüzünde yalnızca açlık vardı.

"İncitmem," dedim boynundan aşağı, göğüslerinin üstünü öperek, emerek ve ısırarak. Bedeninin alt kısımlarına doğru ilerledim, açması için ittirdiğimde bacakları titredi ve sıcak teninden yumuşak bir hava dalgası yayıldı.

Yeniden dirseklerinin üzerine yüklendi ve bir kez daha ona gülümsedikten sonra kafamı daldırarak açtığım ağzımı teninin tatlı parçasının üzerine götürdüm. Yaydığı sıcaklıkla gözlerim devrilerek kapandı ve nazikçe emerek inledim.

Titreyen bir çığlıkla kafası geriye düştü, kalçası yatağın üzerinde yükseldi. "Aman *Tanrım*."

Gülümseyerek iki yanını da baştan sona yaladıktan sonra dilimi klitorisinin üzerine getirerek üst üste daireler çizmeye başladım.

"Durma," diye fısıldadı.

Durmayacaktım. Duramazdım. Parmaklarımı da ekledim, en ıslak ve en tatlı olduğu aşağı kısımlara götürdüm. İki parmağımı içine itmemle birlikte dokunuşumun yarattığı ağır hareket onun geriye düşmesine, tutunmak için el yordamıyla yatak başına uzanmasına neden oldu. Onu izlerken kafasını çevirdi, yastık çarşafını dişledi ve çekti. Dudaklarından minik ızdırap ve haz sesleri döküldü. Lanet olası tek bir saniye bile durumun şiddetine kendimi kaptırıp yavaşlamamak için elimden geleni yaptım.

Gelmek üzereydi, sınırda geziniyordu. İki parmağımı daha da derine ittirip onu becerirken bir yandan da o kadar sert bir biçimde onu emiyordum ki yanaklarım çökmüştü. Kafamı kaldırıp uzanmış bedenine, lanet olası kusursuz göğüslerine ve uzun boynuna baktım. Bileğimin bir hareketiyle yataktan kıvrılarak yükseldi ve kendini ağzıma doğru bastırdı. Hanna parmaklarımın ucunda kasılırken arka arkaya çığlıklar attı.

Bir.

O kadar sertleşmiştim ki neredeyse yatağı beceriyordum. Kasıklarındaki tendonların gerildiğini hissedebiliyordum. Çıkardığı seslerin uzaması ve yükselmesi hoşuma gidiyordu. Elleri aşağıya uzandı, saçlarımın arasına geçti ve *lanet olsun*, beni içine doğru ittirmeye başladı. Bacaklarını genişçe aralamış ve kalçasını hızla hareket ettiriyordu, birkaç uzun ve kusursuz dakikadır kendinden geçmiş halde yüzümü beceriyordu. Oral seks benim için hiçbir zaman bu kadınla olduğu gibi sekse benzememişti ve sert bir şekilde onu yiyerek çıldırmış ve genişçe aralanmış bacaklarının arasına teslim oldum.

Çığlık atarak bir kez daha geldi, tatlı ve sıcaktı, elleri kafa derimin üzerinde o kadar sertti ki onunla birlikte gelebileceğimi düşündüm. Gözlerimi kapatamıyordum, yatağın üzerinde tepemdeki görüntüden bir saniye bile gözümü alamıyordum. İpek tenini tamamen onda kaybolana kadar emdim ve emdim.

"Lütfen," dedi soluk soluğa, bacakları titriyordu ve gözleri hiç görmediği kadar kararmış ve ağırdı. Tek dirseğinin üzerinde doğruldu ve diğer eliyle de saçlarımdan çekmeye devam etti. "Yukarı gel."

Baksırımı çıkardım ve aletimin ağırlığını bacağına bırakarak vücudumu onun üzerine kaydırdım. Göbek deliğinin içini, göğüslerinin kıvrımlarını yalıyor, tadıyor, meme uçlarını sertçe çekiyordum.

Onun her tarafını becermek istiyordum: göğüslerinin arasındaki vadiyi ve dudaklarının tatlı dolgunluğunu, kıvrımlı arka tarafını ve yumuşak, becerikli ellerini. Fakat şu anda yalnızca kadınlığının sıcaklığına dalmak istiyordum. Bir kutu prezervatif için yatağın kenarındaki komodine uzanırken bacakları daha da aralandı. Göğsünden yayılan kızarıklığa baktım, dalgın bir şekilde aletimi çekiştirirken kutuyu bana uzattığını fark ettim.

"Yalnızca bir tanesiyle başlayalım." Kıkırdadım.

Kutuyu elime doğru iterek başını salladı, gözleri büyümüş ve yalvarıyordu.

"Öyleyse bir tanesini çıkar," dedim homurdanarak.

"Nasıl takılacağını bilmiyorum," diyerek tatlı tatlı mızmızlandı, parmaklarıyla beceriksizce paketi açmaya çalışıyordu. Berbat bir şekilde açabildi, kutu genişçe parçalandı ve prezervatifler karnının üzerine saçıldı.

İçlerinden bir tanesini alıp yırttım ve ona vererek diğerlerini yatağın yan tarafına doğru ittirdim. "Çok karışık değil. İçinden çıkar ve aletimin üzerine geçir."

Elleri titredi ve bunun gerginlik değil de meraktan olmasını diledim fakat bana doğru uzanıp aç bir ifadeyle aletimin başına lateksi geçirdiğinde çabucak rahatladım.

Fakat tersten geçirdiğini hemen anladım, aşağı doğru yayılmayacaktı.

O da birkaç acı dolu saniyeden sonra anlayarak ufak bir gürlemeyle "Kahretsin!" dedi ve elindekini fırlatıp atarak başka bir paket aldı.

Sertleşmiş ve büyümüştüm ve o kadar hazırdım ki ikinci prezervatifi paketten çıkarmış, yakından inceleyip bu sefer doğru bir şekilde yerleştirirken dişlerim birbirine sürtüyordu. Elleri sıcaktı ve yüzü aletime çok yakındı, heyecan dolu nefesini kasıklarımda hissedebiliyordum.

Onu becermem gerekiyordu.

Rahatsız bir şekilde prezervatifi yaydı, parmakları fazla çekingen ve hafifti, bütün bu süreç bana hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Sanki camdan yapılmışım ve birazdan yatağın alt kata düşmesine sebep olacak kadar sert bir biçimde onu becermeyecekmişim gibi minik hareketlerle prezervatifi yerleştiriyordu.

Aletimin dibine ulaştığında rahatlayarak iç çekti, yatağa uzandı ve kalçasını bana doğru ittirdi. Fakat şeytansı bir gülümsemeyle prezervatifi çıkardım ve kenara fırlattım.

Acı içerisinde dişlerimi sıkarak, "Bir daha. O kadar çekingen olma. Prezervatifi aletime geçir de seni *becerebileyim*," dedim.

Gümüş gözleri şaşkınlıkla bana baktı. Ve nihayet sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi berraklaştılar: *Bir saniye bile tereddüt etmeni istemiyorum. Hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştim, az önce vajinanı seni bağırtana kadar emdim ve ben lanet olası hassas bir adam değilim.*

Gözleri gözlerimdeyken paketi dişlerine götürdü, yırtarak açtı ve yuvarlanmış lateksi çıkardı. Şekline bakarak elinde çevirdi, yumuşakça aletimin üzerine geçirdi, hızlıca yayarak tabanında sertçe sıktı. Elini daha aşağıya götürdü, toplarımı nazikçe çekti ve sonra elini bacaklarımın yanlarına götürdü.

"İyi mi?" diye fısıldadı oradaki duyarlı bölgeyi ovuşturarak. Gülümsemiyor, somurtmuyordu, sadece öğrenmeye çalışıyordu.

Başımı sallayarak başparmağımı yanağına götürdüm. "Mükemmelsin."

Rahatlık belirten bir gülümsemeyle geriye yaslandı ve kadınlığından gelen sıcaklığa doğru yönelerek onu takip ettim. Onu da kendimi de baştan çıkarıyordum ve lanet olsun, ona olan arzumla kendimden geçmiştim. Kalçam gergindi, kıvrılıp içine dalmaya hazırdı, omurgam çoktan bu kadının içinde patlama ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Çıplak göğsümün tamamen onun üzerinde olmasının, bacaklarını kalçama dolamasının yarattığı hisse hazırlıklı değildim. Bu çok fazlaydı. *Hanna* çok fazlaydı.

"Beni içine götür."

Soluğu kesilerek elini aramıza soktu, ona fazla alan ayırmamıştım. Kendimi üzerine bırakmış yatıyordum, sıcak teni sıcak tenimdeydi fakat beni buldu, girişini hissedebildiğim yere kadar beni götürdü ve sonra beni yukarı iterek aletimi klitorisinin kaygan çıkıntının üzerine, kadınlığının yumuşak ve ılık kıvrımlarına sürttü.

"Kaba davranabilirim."

Nefesi kesilmiş vaziyette, "İyi. İyi," dedi.

Ellerimin üzerinde hafifçe doğrulup beni kendine sürtüşünü izledim. Gözleri kapanmak üzereyken dudaklarından ufak bir inleme süzüldü. "Şey... uzun zaman oldu," diye fısıldadı.

Gözlerimi yüzüne çevirdim, dudaklarını yalayışını izledim. Gözlerini kırpıştırarak açtı, böylece aramızdaki boşluğa bakıp benimle oynarken kendini izleyebilecekti.

"Ne kadar zaman?" diye sordum.

Yeniden bana baktı, eli aramızda çalışıyordu. "Üç seneye yakın." Alnı hafifçe kırıştı. "Beş erkekle seks yaptım fakat belki sekiz kez seks yapmışımdır. Ne yaptığımı *gerçekten* bilmiyorum Will."

Yutkundum ve yanağını öpmek için eğildim. "O zaman, belki o kadar da kaba olmam," diyerek fısıldadım fakat kafasını iki yana sallayarak güldü.

"Nazik olmanı da istemiyorum."

Göğüslerine, göbeğine, bacaklarının arasında beni tuttuğu yere baktım. Çıplak tenini aletimin üzerinde hissetmek istiyordum. Daha önce asla prezervatifsiz seks yapmamıştım ve onu bu kadar istiyor olmam beni daha da sertleştirmişti. "İyi olacak," dedim boynuna doğru. "Sadece seni hissetmeme izin ver."

Hanna altımda beni çekiştirerek girişine doğru götürdü, gözlerini kırpıştırarak kapattı ve ileri doğru yüklendim.

Boynundan yukarı bir sıcaklık yükseldi ve dudakları tatlı bir iç çekişle aralandı. Yapmak üzere olduğumuz şeyin ondaki etkilerini izlemek benim için çok zordu ve gerçekleştiği anı, seks yapmak üzere olduğumuzun kafasına

gerçekten dank ettiği anı görebiliyordum. Gözlerini yeniden açtı, bakışları dudaklarıma düştü ve yumuşadı, bir an için sakinleşti. Ellerini göğsümden yukarı götürerek beni boynumdan tuttu ve "Merhaba," diye fısıldadı.

O bakış, gözlerindeki o sevecenlik, bana neler olduğunu ilk kez anlamamı sağladı: Âşık oluyordum.

"Merhaba," dedim kulak tırmalayan bir sesle ve onu öpmek için eğildim.

Öyle büyük bir rahatlamaydı ki ciğerlerimdeki bütün hava sıkıştı ve onu daha da şehvetle öptüm, ona dokunuşumdan, yaptığımız şeye az önce isim koymuş olduğumu hissedebilir mi –sevişmek– yoksa yalnızca dudaklarımda kadınlığının tadını alıp az önce bütün dünyamın onun yörüngesine kapıldığını anlayacak mı diye merak ettim.

Yüzümü geri çektim fakat kalçamı öne doğru ittim, bedeninin yumuşaklığının üzerimdeki baskısını tamamen hissetmek için can atıyordum. Yalnızca içine girmek ve derinlerinde kalmak istiyordum.

Kahretsin.

İyi, ateşli, kutsal.

Daha derine kayarken bana baktı ama artık yüzümü göremiyor gibiydi. Gözleri sırlanmış, kendini bırakmıştı ve her nefes alışına içe dönük, kesik solumalar eşlik ediyordu. Yüzünde bir acı ifadesi belirdi. Yalnızca birkaç santim içeri girmiştim ve çok dardı fakat aynı zamanda son derece iyiydi.

Kendi sesimin çıktığını duydum fakat çok uzaktan geliyordu: "Aç kendini bana, Eriğim. Benimle hareket et."

Hanna sakinleşti, bacaklarını yanlara doğru biraz daha kaldırdı ve daha derine girdim, ikimizden de gergin bir inleme koptu. Bacaklarını kendine doğru toplayarak beni tamamen içine aldı ve sıcak bacaklarının kalçama bastırmasının yarattığı his bende gürültülü bir homurtuya dönüştü.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diyerek fısıldadı, altımda hareketsizdi.

"Biliyorum." Onu çenesinden, yanağından ve dudaklarının köşesinden öptüm.

Başını salladı, beni ittirdi, farkında olmaksızın bedeniyle bana hareket etmem gerektiğini belirtiyordu.

Geri çekildim, kolay bir ritimle başlayarak sıcaklığında kayboldum. Yavaş yavaş hızlanacak, boynunu vahşice emecek, çıldıracak ve sonra yavaşlayıp nihayet duracak, onu şehvetle öpecek, elinin sırtımda, kıçımda, kollarımda, yüzümde beni keşfetmesinin tadını çıkaracaktım.

"İyi misin?" diye sordum, yine –fakat yavaşça– hareket ediyordum. "Fazla acımıyor, değil mi?"

"İyiyim," diye fısıldadı, elime doğru döndü ve alnına yapışmış ıslak saçlarını geriye ittim.

"Altımda son derece mükemmel görünüyorsun."

İhtiyacını gidermek, sonunda bu şekilde benimle birlikte doyuma ulaştığında bomba gibi patlamasını sağlamak istiyordum. Ben hızlanınca titremeye başladı fakat yeniden yavaşladığımda memnuniyetsiz bir şekilde kesik kesik homurdandı. Bana güvendiğini biliyordum ve eğer acele etmezsek, saatlerce ve *saatlerce* bu yaptığımızın dışında bir şeye ihtiyaç duymadan devam edersek ne kadar güzel olabileceğini ona göstermek istiyordum.

Onu öptüm, dilini emdim, çıkardığı bütün sesleri ağzımın içine hapsettim, açgözlü bir piç gibi onları yuttum. Boğuk seslerini, sıklıkla *lütfen* deyişini, yaptığımız şeyin kontrolünü bana vermesini seviyordum. Altımda terli ve uysal gerçekliği sakinliğimi benden aldı ve tembel ittirişlerden daha hızlı ve daha aç darbelere geçtim. Kalçasının bana karşılık veren hareketleriyle kendini bedenime doğru ittirmesiyle bana cevap veriyordu ve bu kez yaklaştığını, duramayacağımı ya da yavaşlayamayacağımı biliyordum.

"İyi hissediyor musun?" dedim yüzümü boynuna bastırarak.

Başını salladı, cevap veremiyordu, elleriyle kıçımı kavramıştı ve tırnaklarını etime geçirmişti. Bacağını biraz daha yukarı çektim, dizini omzuna doğru ittirdim ve devam ettim, onu elimden geldiğince hızlı, sert ve bedenine yakın şekilde beceriyordum.

Orgazmının teninin altında oluşma şekli vahşi, gerçek dışı ve patlamaya hazır *bomba* gibiydi. Önce kızardı, sonra kasları gerildi ve en sonunda titreyerek, terleyerek ve anlamsız kelimelerle yalvararak altımda gelmeye hazırlandı.

"İşte bu," diyerek fısıldadım, kendi rahatlamamı her ne kadar kamımın aşağısında beni dürtüyor olsa da ertelemeye çalışıyordum. "Lanet olsun Eriğim, gelmek üzeresin..."

Gözlerini sıkarak kapayışını, ağzının açılışını, bedeninin yay çizerek yatakta yükselişini ve çığlıklarla doruğa ulaşmasını izledim. Bedeninden çıkarabileceğim ikincil her hazzı ona tattırmak için devam ettim.

Kolları yanlarına düştü, kurşun gibi ağırlaşmıştı ve ellerimin üzerinde yükseldim, içine girip çıktığım yere doğru baktım, bakışlarını yüzümde hissettim.

"Will," dedi soluk soluğa ve sesindeki cansız neşeyi duydum. "*Tanrım.*"

"Lanet olsun, bu çok iyi. İnanılmaz derecede ıslaksın."

Uzandı ve tatlılığını hissedebilmem için parmağını ağzıma soktu. Bir elimi aramıza götürdüm, klitorisini okşuyordum, yakında canının yanacağını biliyordum fakat ben içindeyken bir kez daha geldiğini hissetmeye ihtiyacım vardı.

Yalnızca birkaç dakika sonra kalçası benimle birlikte daha da hızlı gidip gelerek kıvranmaya başladı. "Will... Ben..."

"Hişş," dedim fısıldayarak, üzerinde hareket eden elimi, içine girip çıkan aletimi izliyordum. "Bir kez daha."

Gözlerimi kapadım, zihnim salt duyumsama içerisindeydi: titreyen bacakları beni sarmalamış, yeniden boğuk bir sesle geldiğinde vajinası düzenli bir şekilde kasılmaya başlamış, şaşkın bir çığlık atmıştı. Kendimi kontrol etmemi sağlayan son ipleri de kestim, daha derine ve daha sert giriyordum, klitorisine bastırdığım parmağımla boşalmasını geciktiriyordum. Hanna başını geriye, yastığına doğru atmıştı, elleri kıçımın üzerindeydi,

sanki o benim içime giriyormuş gibi beni kendine çekiyordu. Gözlerini sıkıca kapatmış, dudaklarını aralamıştı ve saçları başının etrafında, yastığın üzerinde darmadağınık bir hal almıştı. Hayatımda daha güzel başka bir şey görmemiştim.

Tırnaklarını yeniden sırtıma götürdü, büyülenmiş bir şekilde yüzümü izliyordu. Duyumsananlar çok fazlaydı: sert dokunuşu, altımdaki yumuşak bedeni ve kocaman açılmış gözleriyle büyülenmiş halde beni inceleyişi.

"Bana iyi hissettiğini söyle," diye fısıldadı, dudakları şişmiş ve ıslaktı, yanakları kızarmış, saçları terden dolaşmıştı.

"Çok iyi," diye aceleyle tısladım. "Yapamıyorum... Doğru düzgün düşünemiyorum."

Tırnaklarını bastırdı, sertçe sırtıma geçirdi ve bir anda, tırnaklarının verdiği acı ve beni sıkıştıran ıslak bedeninin tatlı hazzıyla daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Damarlarımda akan haz, ateşli ve çılgıncaydı.

"Daha sert," diye yalvardım.

Bana doğru kıvrıldı, omzundan göğsüme kadar beni ısırdı. "Gel hadi," dedi soluk soluğa, tırnaklarını sahiplenici bir biçimde sırtımdan aşağı sürtüyordu. "Geldiğini *hissetmek* istiyorum."

Sanki bir prize takılmışım gibi tenimin her yanı canlanmıştı ve bir sıcaklık yayıyordu. Ona baktım: darbelerimle birlikte göğüsleri hareket ediyordu, teni terli ve kusursuzdu, boynunun, omuzlarının ve çenesinin her tarafında kırmızı ısırık izleri vardı. Fakat kafamı kaldırıp onunla göz göze geldiğimde onu kaybettim. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve bu oydu – *Hanna*, her sabah gördüğüm ve ağzını her açtığında biraz daha âşık olduğum kızdı.

Bu son derece gerçekti. Gürültülü bir şekilde bağırarak onun üzerine yığıldım, deli gibi titriyordum ve o kadar yoğun bir hazzın içindeydim ki omuzlarımı saran kollarının sıcaklığını, üzerinde hareketsiz dururken boynumu öpüşünü ya da "Üzerimde sonsuza kadar bu şekilde kal," diye fısıldayışını güçlükle idrak edebildim.

"Bana karşı böyle açık olmaktan sakın vazgeçme," diye mırıldandım yüzüne bakarak. "Ne istediğini söylemekten vazgeçme."

"Vazgeçmeyeceğim," diye fısıldadı. "Bu gece seni hakladım, değil mi?"

Ve işte bu kadar basitti, bana sahip olmuştu.

On Bir

Will kalkarken yatağın hareket etmesiyle yayların çıkardığı sesten uyandım.

Loş, mavi bir ışık pencereden içeri süzülüyordu ve karanlığa doğru gözlerimi kırpıştırarak yakınımdaki nesnelerin şeklini seçmeye çalıştım – kapı, elbise dolabım, Will'in banyo kapısında kaybolan silueti.

Işıklar kapalıyken suyun açıldığını, duş kapısının açılıp yeniden kapandığını duydum. Ona katılmayı düşündüm fakat görünen o ki hareket edemiyordum; kaslarım lastik gibi olmuştu, bedenim ağırlaşmış ve yatağın içine batmıştı. Bacaklarımın arasında derin, aşina olmadığım bir sızı vardı ve bir kez daha hissetmek için bacaklarımı birbirine bastırarak gerindim. Hatırlamak için. Şimdi odam seks ve Will kokuyordu. Bu kokulardan, Will'in yakınımda oluşundan ve çıplak teninin daha fazlasının şu duvarın ardında olduğunu düşünmekten sersemlediğimi hissedebiliyordum. Kollar, bacaklar, granitten bir karın. Buradaki protokol tam olarak neydi? Geri gelecek ve her şeyi bir kez daha yapacak mıydık? Bunun için yeterince şanslı mıydım? Bu şey böyle mi işliyordu?

Düşüncelerim Kitty ve Kristy'ye kaydı, acaba dün gece sayısız kadınla geçirdiği diğer gecelerin aynısı mıydı? Onları da aynı şekilde tuttuysa, aynı sesleri çıkardıysa, onları iyi hissettireceğine dair aynı sözleri verdiyse ne olacaktı? Will her gecesini benimle birlikte geçirmemişti fakat pek çoğunu birlikte geçirmiştik. Onları ne zaman görmüştü? Bir yanım bunları sormak istiyordu, böylece bizi hayatına nasıl yerleştirdiğinin ayrıntılarını bilebilirdim. Fakat daha güçlü yanım pek sormak istemiyordu.

Elimi karışmış saçlarıma götürdüm ve dün geceyi düşündüm: Dylan'ı ve felaket buluşmamızı, Will'i ve hemen evimin önünde oluşunu öğrenmenin nasıl hissettirdiğini geçirdim aklımdan. Endişelenmemi. Beklememi. İstememi. Yaptığımız şeyleri ve beni nasıl hissettirdiğini. Seksin bu şekilde olabileceğini asla bilmiyordum: aynı anda hem sert hem yumuşak, *sonsuzluk* gibi gelen bir zamanda bu ikisi arasında gidip gelmek... Çılgıncaydı, elleri ve dişleri üzerimde tatlı izler bırakmıştı, daha da derinime inmezse parçalara ayrılacağımı düşündürten anlar olmuştu.

Duştan fışkıran suyla birlikte musluğun aşina olduğum cırlaması duyuldu ve kafamı kapıya doğru çevirdim. Su yavaşladı ve sonra sessizleşti, Will'in duştan çıkışını, duvardaki havluluktan havluyu alışını ve kendini kurulamasını dinledim.

Banyodan dışarı çıkıp da çıplak bedeni bir parça ay ışığının altında hareket ederken gözlerimi ondan alamadım. Doğrularak yatağın kenarına ilerledim. Tam önümde durdu, penisi bakışlarımın altında uzanıyordu.

Will uzandı, parmaklarını dolanmış saçlarımda dikkatlice gezdirdikten sonra yüzümün yan tarafına bir çizgi çekti ve son olarak parmağını dudaklarımda dolaştırdı. Gözlerime bakmak için eğilmedi. Sanki onu incelediğimi biliyor gibiydi. Sanki yalnızca bakmamı *istiyordu*.

Kalbimin atışını kulaklarımda hissettiğime yemin edebilirdim. Ona dokunmak istiyordum. Bundan daha fazlasını, onun *tadına bakmayı* istiyordum.

"Ağzına götürmek istiyormuş gibi görünüyorsun," dedi, sesi kalın ve boğuktu.

Güçlükle yutkunarak başımı salladım. "Tadına bakmak istiyorum."

Elini uzantısına götürdü ve bir adım daha yaklaştı, aletinin başını dudaklarıma sürttü, üzerindeki ıslaklığı yüzüme sürdü. Tadına bakmak için dilimi dışarı uzattığımda alçak sesli bir inleme çıkardı. Elini aşağı ve yukarı kaydırırken aletinin ucunu ağzıma götürdüm ve biraz yaladım.

"Evet," diye fısıldadı. "Bu çok... *çok* iyi."

Beklentimin ne olduğunu bilmiyordum fakat bu değildi, harekete geçince ya da bu muhteşem adamın bu şekilde meydana çıkmasını sağlayan kişi olunca son derece tahrik olmuştum. Ellerini saçlarıma götürdü ve gözlerimi kapadım. Ağzımm içinde onu daha fazla ilerlettikçe soluğu kesikleşti. Sonunda yutkunduğunu ve sonra titrek bir nefes alışla soluğunun kesildiğini duydum.

"Dur, dur," dedi ve bir adım geri gitti. Sesi sanki maraton koşuyormuş gibi geliyordu. "Benimle bu şekilde oynamana izin vermeyi ne kadar çok istediğimi tahmin edemezsin, dilin, lanet olsun Hanna, o dilin yok mu." Başparmağını çenemin üzerine sürttü. "Fakat beni ilk kez ağzına aldığın için dikkatli olmak istiyorum. Ve şu anda kendimi çok vahşi ve son derece açgözlü hissediyorum."

Nasıl hissettiğini tam anlamıyla biliyordum. Bedenim uğulduyor, nabzım boynumda çarpıyordu ve bacaklarımı yeniden sıkıca birbirine bastırarak her saniye büyüyen o tatlı, sabırsız sızıyı hissettim.

Bana doğru eğildi, beni öptü ve fısıldadı: "Uzan, Eriğim. Seni yüzüstü becermek istiyorum."

Yalnızca başımı sallayabildim, karnımın üzerine uzanmak için hareket ettim, aklım tepki veremeyecek kadar bulanıktı. Yatak aşağı doğru çöktü ve onun arkamda, aralanmış bacaklarımın arasına yerleştiğini hissettim. Elini bacaklarımın arkasında, popomun üzerinde gezdirdi. Kalçamı kavradı, beni dizlerimin üzerine kaldırıp yatakta daha ileriye, istediği yere yaklaştırırken parmaklarının uçları tenimi yaktı. Ne kadar ıslandığımı hissedebiliyordum, üzerimde hareket ettirdiği parmaklarından anlayabiliyordum. Kalbim göğsümün içinde deli gibi atıyordu ve onun teninin sıcaklığı, dudaklarının ve saçlarının sırtıma sürtünmesi dışında her şeye kendimi kapatmak istiyordum.

Kadınların Will'i neden istediklerini her zaman anlamıştım. Bennett gibi bir güzelliği yoktu ve Max gibi sevecen değildi. İlkel ve kusurluydu, karanlık ve *kurnazdı*. Sanki bir kadına baktığında anında o kadının bütün ihtiyaçlarını okuyormuş gibi bir his uyandırıyordu.

Ama şimdi, kadınların onun karşısında neden akıllarını kaybettiklerini biliyordum. Çünkü sonuçta bir kadının ihtiyaç duyduğu şeyleri *gerçekten biliyordu*, benimkini de. Beni bir başka erkek yüzünden ilk dokunuştan bile önce mahvedecekti. Ve arkamdan eğilerek dudaklarını kulağım boyunca gezdirip –bu tam olarak bir öpücük değildi– "Sence bu kez boşaldığında çığlık atacak mısın?" diye sorduğunda *kendimden geçtim*.

Üzerimden uzanarak yığının içinden bir prezervatif aldı. Folyonun yırtıldığını duyduğum anda aletinin üzerine geçirmişti bile. Neye benzediğini hâlâ hatırlayabiliyordum, o ince lastik imkânsız sıkılıkta erkekliğinin etrafına gerilmişti. Acele etmesini istiyordum. Acele etmesini ve beni becermesini, içimdeki sancının dinmesini istiyordum.

"Bu şekilde daha derine gidebilirim," dedi yeniden sırtımı öpmek için eğilerek. "Fakat canın yanarsa söyle, olur mu?"

Çıldırmış vaziyette başımı sallayarak kendimi ellerine doğru ittim. İçimdeki bu hummalı açlığı dindirmesini istiyordum.

Avcunun içi beklenmedik biçimde soğuktu ve sırtımın alt kısmına bastırıp beni sabitlediğinde nefesim hayretle kesildi. Titriyor muydum? Karanlıkta düz beyaz çarşafın üzerindeki elimi, sıkı sıkı tuttuğum ve kıvırdığım kumaşın, vücudumun diğer yerleri gibi gerildiğini görebiliyordum. "Sadece hisset," dedi sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. Sesi o kadar derinden geliyordu ki sesten çok titreşime benziyordu. "Sana hemen şimdi *sahip olmak* istiyorum, tamam mı?"

Bacaklarımın arasında hareket eden bacaklarının sert kaslarını, arkama yerleşmiş haldeki aletinin ucunu hissettim. Tenimiz birbirine her değdiğinde kalçamı dışarı doğru çıkararak açıyı değiştirdim ve bu kez, *bu kez* içime girmesini ümit ettim.

Omzumdan sırtıma ve kaburgalarımın etrafına uzanan dudaklarını hissettim. Vakit hâlâ erkendi, odam hâlâ soğuktu ve az önce öptüğü, tadına baktığı, dişlerini sürttüğü yerlere konan soğuk havayla titredim.

Kulağımın içine, oradan ne kadar inanılmaz gözüktüğümü, bana çok fena ihtiyacı olduğunu fısıldadığında kalbim kaburgalarımı parçalayıp fırlayacak gibi atıyordu. Bu şekilde arkamda ve onu göremezken durum oldukça farklıydı. Bitkin haldeki ifadesine ve bana güven veren sabit bakışlarına dayanamıyordum. Gözlerimi kapatmak ve dikkatimi ellerine, nasıl titrediklerine ve klitorisimin üzerinden içeri girdiğinde nasıl sertleştiğine vermek zorundaydım. Tutarsız nefes alışını ve ufak homurtularını dinledim. Kendimi ona doğru yeniden ittirdim ve kasıkları popoma değdiği sırada inlemesiyle birlikte göğsümün zevkten parçalandığını hissettim.

Çok kalındı, çok sertti ve hassas noktama göre yer değiştirdiğinde nefesim kesildi, *nihayet* birkaç santim içimdeydi.

"*Ah*," dedim, boğazımdan yırtılmış gibi çıkan bir sesti çünkü düşünebildiğim tek kelime buydu.

Ah, böyle hissedeceğimi bilmiyordum.

Ah, canım yanıyor fakat en tatlı şekilde.

Ah, lütfen sakın durma. Daha fazla, daha fazla.

Sanki bu sözleri yüksek sesle söylemişim gibi Will başını tenime yasladı, yavaşlayarak daha derine girdi. Daha henüz başlamıştık fakat şu anda bile çok iyi, çok kusursuzdu. Çok derinde ilerlediğini hissettim, beni minik bir patlamanın eşiğine getirecek yere çok yakındım.

"İyi misin?" diye sordu, başımı salladım, mahvolmuştum. Beni yatağın ucuna doğru iten küçük kalça darbeleriyle hareket etmeye başladı, içimdeki her şeyin parçalanma riski altında olduğu noktaya beni yaklaştırdı. "Lanet olsun, şu haline bak."

Elini omzumda ve sonra saçımda hissettim, parmaklarını beni zapt etmek için saçlarıma dolamıştı, beni tam istediği konumda tutuyordu. "Bacaklarını biraz daha arala," dedi. "Dirseklerinin üzerinde alçal."

Dediğini anında yaptım, pozisyonunun derinliğinden dolayı çığlık atıyordum. İstekli bedenimi kendi tatmini için kullandığını düşününce mideme ve bacaklarımın arasına bir sıcaklık yerleşti. Hayatım boyunca bundan daha seksi hissetmeyeceğimden emindim.

"Böyle olacağını biliyordum," dedi ve kelimelerini anlayamadım bile. Yığılacakmışım gibi hissettim ve o beni becermeye devam ederken kollarımı daha da ileriye taşıdım, yüzümü yastığa yapıştırdım ve o, kıçımı havaya daha fazla kaldırdı. Yanağımın altındaki kumaş serindi. Gözlerimi kapadım, dudaklarımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkardım ve bedenlerimizin birlikte hareket ederken çıkardığı sesleri, onun düzensiz nefesini dinledim. O çok iyiydi, kollarımı kafamın üzerinde birleştirdim, parmaklarımın

uçları yatak başına dokunuyordu ve bedenim onun altında o kadar gerilmişti ki kendimi çekiçle dövülerek inceltilmiş gibi hissettim. Sonunda boşalırken ikiye ayrılacakmışım gibiydi.

Nemli saçları sırtıma sürülüyordu ve nasıl görünüyor olduğumu gözümde canlandırdım: üzerimde durmuş, titreyen bedenime eğildikçe kollarıyla ağırlığını destekliyor, kendini içime defalarca itiyor, yatak altımızda sallanıyordu.

Yorganın altına saklandığım ve tam da bu şeyi hayal ettiğim, boşalana kadar çekingen ve tecrübesizce kendime dokunduğum zamanları hatırladım. Aynısını hissediyordum – her bir kısmı en az o kadar edepsiz ve yasaktı fakat şimdi daha iyiydi, bütün fantezilerin ve saklı rüyaların birleşiminden daha iyiydi.

"Bana ne istediğini söyle, Eriğim," diyebilmeyi başardı, sesi o kadar boğuktu ki neredeyse duyulmuyordu.

"Daha fazla," dediğimi duydum. "*Daha derine* git."

"Kendine dokun," dedi soluk soluğa. "Sensiz gitmeyeceğim."

Elimi yatakla terlemiş bedenim arasına soktum ve yumuşak, şişmiş haldeki klitorisimi buldum. Will bana çok fazla yakındı, her nefesinin sıcaklığını ve teninin kayganlığını hissedebileceğim kadar yakındı. Kaslarının titreşmesini hissedebiliyor, kalçasının açısını değiştirip içime derinlemesine girdiğinde bir anda istemsizce kıvrılan sırtımla beraber nefesinin değiştiğini ve çıkardığı seslerin arttığını fark edebiliyordum.

"Lanet olsun, benim için *boşal*, Hanna," dedi kalçasının hareketi hızlanarak.

Çok geçmeden, parmağımın birkaç dairesel hareketiyle daha boğazıma takılıp kalan seslerle boğularak ve kemiklerimi titreştirdiğine yemin edebileceğim sertlikte gelen bir dalgayla yutkunarak boşaldım.

Kulaklarım beyaz gürültüyle doldu fakat tenime çarpan tenini ve arkamda nasıl sertleştiğini hissettim. Kasları gerildikten sonra düşük ve uzun sesler çıkararak boynuma doğru inledi.

Tükenmiştim; kol ve bacaklarım boşalmıştı ve eklem yerlerim birleştikleri yerden ayrılacakmış gibi hissediyordum. Tenim sıcaklıktan yanmaya başlamıştı ve o kadar yorgundum ki gözlerimi açmaya kendimi zorlayamıyordum. Will'in prezervatifin ucuna uzandığını, dikkatlice kavrayarak onu çıkardığını hissettim. Biraz kıpırdandıktan sonra yataktan kalktı ve banyoya gitti, sonra yine suyun sesi duyuldu.

Yatak yeniden çöktüğünde ve Will'in sıcaklığı geri döndüğünde neredeyse kendimde değildim.

Kahve kokusu, bulaşık makinesinin açılma sesi ve tabak çanak tangırtılarıyla gözlerimi açtım. Gözlerimi kırpıştırarak tavana baktım, uykunun son kalıntıları beynimden uçup giderken dün gece olanlar aklıma geldi.

O hâlâ burada, diye düşündüm önce, ardından da *şimdi ne oluyor*, dedim.

Dün gece kolay geçmişti, beynimin çalışmasına engel olmuş ve bana iyi gelen neyse onu yapmıştım; istediğim şeyi. İstediğim şey *oydu* ve bir şekilde o da beni istemişti. Fakat şimdi, güneş pencerelerden içeri süzülürken ve dünya dışarıda uyanıp nefes alırken içime bir belirsizlik yerleşmişti, sınırlarımızın ne olduğundan ya da nerede durduğumuzdan emin değildim.

Bedenim gergindi, oramda buramda sızı vardı. Kendimi bin mekik çekmiş gibi hissediyordum. Bacaklarım ve omuzlarım ağrıyordu. Sırtım sertleşmişti. Ve bacaklarımın arası, sanki Will ge-

cenin karanlığında içime saatlerce girip çıkmış gibi hassaslaşmıştı ve sızlıyordu.

Bunu aklınızda canlandırın.

Yavaşça yataktan çıktım, parmak uçlarımda banyoya gittim ve kapıyı dikkatlice kapattım. Kapı fazla gürültülü kapanınca sızlandım.

Aramızdaki ilişkinin garipleşmesini ya da her zaman sahip olduğumuz rahatlığı mahvetmesini istemiyordum. Bunu kaybedersek ne yapacağımı bilmiyordum.

Böylece dişlerimi fırçalamış ve saçlarımı düzleştirmiş olarak bir erkek şortu ve atlet giyip mutfağa doğru yöneldim. Niyetim bunu becerebileceğimi ve hiçbir şeyin değişmek zorunda olmadığını bilmesini sağlamaktı.

Ocağın önünde duruyordu, üzerinde baksırdan başka bir şey yoktu, arkası bana dönüktü ve krepe benzeyen bir şeyleri çeviriyordu.

"Günaydın," dedim, içeri girip doğrudan kahve demliğine yürüdüm.

"Günaydın," dedi bana bakıp sırıtarak. Öne doğru yaklaştı ve eliyle üzerimdekinin kumaşından tuttu, beni kendine doğru çekerek dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Karnımdaki minik, kızlara has kıpırtıyı umursamadan aramıza bir tezgâh boyu mesafe koymaya dikkat ederek kahve kupasına uzandım.

Annem bize tatillerde birlikte geçirdiğimiz her pazar günü bu mutfakta kahvaltı hazırlamıştı ve alanın, sürekli büyüyen ailesini barındırabilecek genişlikte olması için ısrar etmişti. Kiraz ağacından parlak mutfak dolapları ve sıcak renkli fayanslarıyla binadaki diğer mutfakların iki katı büyüklüğündeydi. 101. Cadde'ye bakan geniş pencereler bir duvarı kaplıyordu. Bir diğer duvardaysa hepimizi taşıyacak kadar taburesi olan geniş bir tezgâh vardı. Tezgâhın geniş mermer uzantısı, bana bu daire için her zaman fazla büyük gelmişti ve bu evi artık yalnızca ben kullandığım için tamamen

yer israfıydı. Fakat dün gece olanların görüntüsü zihnimde tekrar tekrar dönerken ve Will'in kusursuz çıplak bedeni önümdeyken kendimi bir ayakkabı kutusundaymışım gibi hissettim. Sanki duvarlar bana doğru geliyor ve giderek beni bu seksi adama doğru iterek yaklaştırıyordu. Kesinlikle biraz hava almaya ihtiyacım vardı.

"Ne zamandır ayaktasın?" diye sordum.

Omuz silkti, omzundaki ve sırtındaki kaslar, hareketiyle birlikte kıvrıldı. Kaburgalarını kaplayan dövmenin köşesini görebiliyordum. "Bir süredir."

Saate baktım. Vakit erkendi, pazar günü hiçbir planı olmayan birinin uyanması için fazla erken bir saatti, özellikle de geçirdiğimiz geceden sonra. "Uyuyamadın mı?"

Bir başka krepi daha çevirdi, iki tanesini de bir tabağa koydu. "Öyle de denebilir."

Kahvemi koydum, gözlerim kupayı dolduran koyu renk sıvıyı, güneş ışınlarını yaran dumanını takip ediyordu. Sofra kurulmuştu, ikimiz için de birer servis altlığı ve tabak, yanlarda portakal suyu dolu bardaklar vardı. Gözümün önüne Will'in *kız arkadaşı olmayan kızlardan* biriyle görüntüsü geldi ve bunun da iyi planlanmış rutinin bir parçası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım: onları sızlayan bacaklarıyla ve sersem gülümsemeleriyle dairelerinde yalnız bırakmadan önce kahvaltısını hazırlamak...

Kafamı hafifçe sallayarak kendime geldim, su sürahisini tezgâha koydum ve omuzlarımı dikleştirdim. "Hâlâ burada olmana sevindim," dedim.

Gülümsedi ve kâsedeki son hamur kalıntısını kazıdı. "Güzel."

Kahveme şeker ve krema eklerken rahat bir sessizlik içerisinde durduk ve sonra kahvemle birlikte tezgâhın diğer tarafındaki tabureye geçtim. "Yani gitmiş olsaydın kendimi çok kötü hissederdim. Böylesi daha kolay."

Son krepi de çevirdi ve arkasını dönmeden konuştu. "Kolay mı?"

"Daha az rahatsız," dedim omuz silkerek. Bu durumu büyütmemem ve aramızdakinin bir *şeye* dönüşmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum. Bunun üstesinden gelemeyeceğimi düşünmesini istemiyordum.

"Seni anladığımı sanmıyorum, Hanna."

"Şu anda böyle olması daha kolay, şu garip *seni daha önce çıplak görmüştüm* diyaloğu. Sonrasında giysilerimiz üzerimizdeyken nasıl bir etkileşim halinde olduğumuzu hatırlamaya çalışmaktan daha kolay."

Duraksamasını, boş tavaya bakmasını, açık bir şekilde şaşırmasını izledim. Ne başını sallamış ne de gülmüştü, o daha yapmak zorunda kalmadan bunları konuştuğum için bana teşekkür etmemişti. Ve şimdi açık bir şekilde kafası karışan bendim.

"Bunları beni övmek için söylemiyorsun, değil mi?" dedi nihayet yüzünü bana dönerek.

"Lütfen. Senin resmen suyun üzerinde yürüdüğünü düşündüğümü biliyorsun. Korkmanı ya da değişmeni beklediğimi düşünmeni istemem."

"*Ben* korkmuyorum."

"Dün gecenin ikimiz için aynı şeyi ifade etmediğini söylüyorum yalnızca."

Kaşlarını çattı. "Peki senin için ne ifade ediyordu?"

"Olağanüstü. Dylan'la işleri fena halde batırmış olsam da hâlâ bir adamla eğlenebileceğimi hatırlatan bir gece. Kendimi bırakabilir ve keyfime bakabilirim, dün gece muhtemelen seni değiştirmedi fakat sanki beni biraz değiştirmiş gibi hissediyorum. Yani teşekkür ederim."

Will gözlerini kıstı. "Peki, benim tam olarak kim olduğumu sanıyorsun?"

Ona doğru ilerledim ve çenesinden öpmek için gerildim. Tezgâhın üzerindeki cep telefonu öttü, ekranda *Kitty* ismi yanıp sönüyordu. Böylece sorduğu soru cevabını bulmuş oldu. Derin nefes aldım, bütün parçaların kafamda sıraya girmesi için kendime zaman tanıdım.

Sonra tezgâhta çalmaya devam eden telefonu işaret ederek güldüm. "Bir nedenden dolayı yatakta iyi olan bir erkeksin."

Somurttu, uzandı ve telefonunu kapattı. "Hanna," dedi beni yeniden kendine doğru çekerek. Başımın üstüne belli belirsiz bir öpücük kondurdu. "Dün gece..."

Ne kadar kolay iç içe geçtiğimizi ve ismimin onun ağzında ne kadar kusursuz şekil aldığını düşünerek iç çektim. "Açıklamak zorunda değilsin Will. Şu anda durumu garipleştirdiğim için üzgünüm."

"Hayır, ben..."

İki parmağımla dudaklarına bastırarak göz kırptım. "Tanrım, seks sonrası süreçten nefret ediyor olmalısın ve benim buna ihtiyacım yok, yemin ederim. Bütün bunların üstesinden gelebilirim."

Gözlerini yüzümde dolaştırdı ve neye bakıyor olduğunu merak ettim. Bana inanmıyor muydu? Yanağına uzandım ve onu yumuşakça öperek gerginliğin bedeninden uçup gittiğini hissettim.

Ellerini kalçamın üzerine yerleştirdi. "Bu konuda rahat olmana sevindim," dedi sonunda.

"Öyleyim, yemin ederim. Gariplik yok."

"Gariplik yok," diye tekrarladı.

ON İKİ

Şimdiye kadar koşularımı yalnızca ölümüne hastalandıysam ya da uçakta bir yere gidiyorsam aksatmıştım. Bu yüzden pazartesi sabahı saatin alarmını kapattığım ve yastığıma yeniden sarıldığım için kendimden biraz nefret etmiştim. Hanna'yı görmek hiç ilgimi çekmiyordu.

Fakat bu düşünce aklıma düşer düşmez doğruluğunu yeniden düşünmek zorunda kaldım. Sanki iki gece önce bedeniyle, kelimeleriyle ve ihtiyaçlarıyla *Hanna* maskesi altında beni perişan etmemiş gibi hoplayıp zıplayan, konuşan Ziggy'yi görmek istemiyordum. Ve eğer Ziggy, cumartesi gecesi hiç yaşanmamış gibi karşıma çıkarsa bu beni biraz harap edecekti.

Yalnız bir anne ve bana kadınları anlamak, tanımak, *sevmek* dışında bir seçenek sunmayan iki abla tarafından büyütülmüştüm. Hayatımdaki en ciddi iki ilişkiden birinde kız arkadaşımla kadınlar karşısındaki rahatlığımın, ergenliğe girdiğimde tanıştığım her kızla seks yapmak istemiş olmamdan kaynaklanıyor olma ihtimali üzerine konuşmuştum. Sanırım o kız arkadaşım, pek kurnazca olmayan bir biçimde kadınları dinliyormuş gibi yaparak onları kullandığıma dair ipucu bulmaya çalışıyordu. Konuyu fazla irdelememiştim, kısa bir süre sonra da ayrılmıştık.

Fakat karşı cinsle olan rahatlığım her neyse, Hanna konusunda bana hiçbir yardımı olmuyordu. O sanki farklı bir yaratıktı. Farklı bir *türdü*. Bütün deneyimlerimi pencereden dışarı atıvermişti.

Bir şekilde yeniden uykuya daldığımda rüyamda onu dev bir spor malzemeleri yığınının üzerinde becerdiğimi görmeye başlamıştım. Sırtıma bir hokey sopası batmıştı fakat umursamamıştım. Yalnızca Hanna'nın üzerimde, gözleri tamamen açık ve gözlerime kitlenmiş biçimde hoplamasını, ellerini göğsümün üzerinde ve etrafında gezdirişini izlemiştim.

Telefonum sırtımın altında çaldı ve irkilerek uyandım. Saatime baktığımda uyuyakaldığımı fark ettim, saat neredeyse sekiz otuz olmuştu. Telefona bakmadan cevap verdim, pazartesi sabahı toplantısı için ne cehennemde olduğumu sormak üzere Max'in aradığını sanmıştım.

"Tamam dostum. Bir saat sonra orada olurum."

"Will?"

Lanet olsun. "Ah, merhaba." Kalbim kaburgalarımın altında öyle fena sıkıştı ki inledim ve sesi bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

"Hâlâ uyuyor musun?" diye sordu Hanna. Nefesi kalmamış gibi konuşuyordu.

"*Uyuyordum*, evet."

Duraksadı ve hattın diğer ucunda rüzgârın uğultusu duyuldu. Dışarıdaydı *ve* nefesi kesilmişti. Bensiz koşuya gitmişti. "Uyandırdığım için üzgünüm."

Gözlerimi kapadım, yumruğumu alnıma bastırdım. "Sorun değil."

Birkaç uzun, sancılı saniye sessiz kaldı ve o arada kafamın içinde birkaç farklı sohbet ettik. Bir tanesinde benim bir pislik olduğumu söylüyordu. Diğerindeyse yaşadığımız yoğun geceyle ilgili benim rahat bir adam olduğumu ima ettiği için özür diliyordu. Bir tanesindeyse öylesine, Ziggy tarzında gevezelik ediyordu. Diğerindeyse bana uğrayabilir mi diye soruyordu.

"Koşmaya gittim," dedi. "Senin koşmaya başlamış olduğunu ve belki yolda seni göreceğimi düşünmüştüm."

"Sensiz başladığımı mı düşündün?" diye sordum gülerek. "Bu çok kaba olurdu."

Cevap vermedi ve ne yapmış olduğumu geç de olsa fark ettim –oraya gitmemiştim ve arayıp haber verme zahmetine bile girmemiştim– ve bu da oldukça kötüydü.

"Kahretsin, Ziggs, üzgünüm."

Keskin bir nefes aldı. "Demek bugün Ziggy oldum. İlginç."

"Evet," diye geveledim ve anında kendimden nefret ettim. "Hayır. *Siktir*, bu sabah kim olduğunu bilmiyorum." Çarşafları üzerimden tekmeledim, uyku sersemi beynimin bir an önce ayılmasını diledim. "Sana Hanna demek kafamı darmadağın ediyor."

Bana, benim olduğunu düşündürtüyor, diye eklemedim.

Sert bir şekilde gülerek yeniden yürümeye başladı, rüzgârın sesi daha da gürültülü uğulduyordu. "Erkeksi endişelerini biraz aşmalısın Will. *Seks* yaptık. Böyle şeyleri diğer herkesten daha iyi karşılaman gerekirdi. Senden dairenin anahtarını istemedim." Duraksadı ve onunla arama koyduğum mesafenin ona nasıl geldiğini anlayınca kalbim mideme düştü. Onu başımdan savmaya çalıştığımı düşünmüştü. Geri vitese takmak için ağzımı açtım fakat onun kelimeleri daha hızlı geldi: "Bir daha tekrarlayalım mı diye bile sormuyorum, seni bencil pislik."

Ve bu sözlerinden sonra telefonu kapattı.

Grup halinde yediğimiz öğle yemeğini, cesaretimi ve aklımı kaybettiğim için salı gününden pazartesiye almayı teklif ettim ve kimse karşı çıkmadı. Görünen o ki arkadaşlarıma çok daha az eğlence sunacak bir aşk hastalığına yakalanmıştım.

Le Bernardin'de buluştuk, her zamanki siparişlerimizi verdik. Hayat son dokuz aydır olduğu gibi devam ediyormuş gözüküyordu. Sara kurtulmaya çalışana kadar Max onu öptü. Bennett ve Chloe, Chloe'nin paylaşmak için

ısrar ettiği salata yüzünden birbirlerine nefretle baktılar, şaşırtıcı bir ön sevişme haliyle. Farklı görünen tek şey, alkollü öğle içkisini beş dakikadan kısa sürede içmem ve bir diğeri için sipariş verdiğimde her zamanki garsonumuzun kaşını kaldırmasına maruz kalmamdı.

"Sanırım ben Kitty oldum," dedim garson gider gitmez. Konuşmam tiz bir sesle kesilince, beynim yanlarında resmen eriyorken arkadaşlarımın bir konu hakkında mutlu bir şekilde gevezelik ettiklerini anladım.

"Hanna'yla?" diye açılamada bulundum, her birinin yüzünden anlayıp anlamadıklarını okumaya çalışıyordum. "*Ben* Kitty oldum. Yalnızca seks yapmak benim için sorun değil, deyip yalan söyleyen benim. Sadece onunla beraber olabilmek için yalnızca tek sayılı ayların üçüncü salı gününde seks yapmaktan mutlu olurum, diyen benim. 'Ah, tekrar takılmaya ihtiyacım yok,' diyen ise o."

Chloe'nin yüzüme doğru kaldırdığı düz avucuyla karşılaştım. "Dur biraz, William. Onu *beceriyor* musun?"

Olduğum yerde doğruldum, gözlerim büyümüş ve savunmaya geçmiştim. "O yirmi dört yaşında, on üç değil Chloe. Ne var yani?"

"Onu beceriyor olman umurumda değil – umurumda olan, onu becerdin ve o hemen bizden birini aramadı. Bu ne zaman oldu?"

"Cumartesi. İki gün önce, sakin ol," diyerek geveledim.

Chloe arkasına yaslandı, her nedense yüzündeki ifade yumuşadı.

Rahatlayarak neredeyse garson önüme koyduğu anda yeni içkime uzandım. Fakat Max daha hızlı davrandı ve ben alamadan içkimi benden uzaklaştırdı. "Öğleden sonra Albert Samuelson'la toplantımız var ve ayık olmana ihtiyacım var."

Başımı salladım ve eğilerek gözlerimi ovuşturdum. "Hepinizden nefret ediyorum."

"Haklı olduğumuz için mi?" diye sordu Bennett doğru bir tahminle.

Onu duymazlıktan geldim.

"Kitty ve Kristy ile işini bitirdin mi ki?" diye sordu Sara nazikçe.

Siktir. Yine bu mesele.

Kafamı iki yana salladım. "Neden bitireyim? Hanna'yla aramda bir şey yok."

"Ona karşı *hislerinin* olması dışında," diye vurguladı Sara kaşlarını bir araya getirerek. Beni kınamasından nefret ediyordum. Bütün arkadaşlarım içerisinde yalnızca gerçekten hak ettiğimde benimle uğraşıyordu.

"Yalnızca şu anda olayı neden daha fazla büyüttüğümüzü merak ediyorum," dedim ezikçe bir bahaneyle.

"Hanna senden daha fazlasını beklemediğini gerçekten söyledi mi?" diye sordu Chloe.

"Pazar sabahı bana davranış biçiminden gayet net anlaşılıyordu."

Başını sallamakta olan Max ekledi: "Aşikâr olanı göstermekten nefret ediyorum dostum ama neden onunla Will Sumner konuşmasını yapmadın? Takıldığın kadınlara ilişkin bize hep söylediğin çileyi şu anda kendin yaşamıyor musun? Ortada soru işareti kalmasındansa her şeyi oturup konuşmak daha iyidir diyordun."

"Çünkü," diye başladım, "o konuşmayı yapmak, ne istediğini ve istemediğini bildiğin zaman kolay olur."

"Pekâlâ, senin *bildiğin* nedir?" diye sordu Max, garson yemeğini önüne koyabilsin diye yana doğru kayarak.

"Hanna'nın başkasıyla yatmasını istemediğimi biliyorum," diyerek gürledim.

"Öyleyse," diyerek söze girdi Bennett hafifçe geri çekilerek, "ya sana geçen gece Kitty'nin başka biriyle takıldığını açık bir şekilde gördüğümü söyleseydim?"

Rahatlar gibi olmuştum. "Gördün mü?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır. Fakat verdiğin tepki her şeyi açıklıyor. Hanna'yla aranı düzelt. Kitty'yle durumuna karar ver." Çatalını elini alarak, "Ve şimdi kapa çeneni de yemek yiyelim," dedi.

Sonraki sabah 5:15'te ayaktaydım, Hanna'nın apartmanının önünde bekliyordum. Artık koşmanın tadına vardığı için bir gün bile kaçırmayacağını biliyordum. Onunla aramı düzeltmem gerekiyordu... Yalnızca bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

Beni görünce önce gözleri büyüyerek durakladı ve sonra sakin, etkilenmemiş gibi bir maskeye büründü. "Ah, selam Will."

"Günaydın."

Dosdoğru önüne bakarak yürüyüp yanımdan geçti. Yanımdan geçerken omzuyla bana çarptı ve irkilmesinden anladığım kadarıyla bunu kasıtlı yapmamıştı.

"Bekle," dedim, durdu fakat arkasına dönmedi. "Hanna."

İç çekti. "Bugün de yine Hanna oluverdik."

Durduğu yere yürüdüm, ona doğru döndüm ve ellerimi omuzlarının üzerine koydum. Hafifçe titrediği gözümden kaçmadı. Kızgınlıktan mıydı yoksa benim de aynı şekilde hissettiğim gibi, dokunmaktan kaynaklanan bir heyecan mıydı? "*Her zaman* Hanna'ydı."

Gözleri karardı. "Dün değildi."

"Dün ben bok gibiydim, tamam mı? Koşuya gelemediğim için üzgünüm ve pislik gibi davrandığım için de üzgünüm."

Temkinli gözlerle beni seyretti. "*Destansı* bir pislik."

"Burada ne yaptığını bilen kişinin ben olmam gerektiğini biliyorum ama cumartesi gecesinin benim için farklı olduğunu itiraf etmeliyim." Gözleri yumuşadı, omuzları gevşedi. Sesimi alçaltarak devam ettim. "Duygusal olarak yoğundu, tamam mı? Ve bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum fakat bir sonraki gün seni yaşadığımız geceyle ilgili umursamaz görünce biraz korktum."

Ellerimi omuzlarından çektim, bir adım geri giderek onu rahat bıraktım.

Sanki alnımdan bir kertenkelenin kafası çıkmış gibi bana baktı. "Nasıl davranmam *gerekirdi*? Garip mi? Kızgın mı? *Âşık* mı?" Kafasını iki yana sallayarak, "Neyi yanlış yaptığımdan tam olarak emin değilim," dedi. "Gayet düzgün idare ettiğimi sanmıştım. Tam da eğer başkasıyla seks yapmış olsaydım bana tavsiye edeceğin gibi davrandığımı sanmıştım." Yüzü kızardı, çok seksiydi ve ellerimi kendime saklamak için kapüşonlu eşofmanımın cebine sokmak zorundaydım.

Derin bir nefes aldım. Şu an ona, *Sana karşı daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum. Haftalar önce, seni gördüğüm ilk saniyeden beri bu hislerle boğuşuyordum. Bu hislerin ne anlama geldiğini bilmiyorum fakat öğrenmek istiyorum*, diyebileceğim andı.

Fakat bunun için hazır değildim. Gökyüzüne baktım. Budala gibiydim ve ne yaptığıma dair en ufak fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, ailesini uzun zamandır tanıdığım herhangi biriyle de seks yapmış olsam bundan fazlasını hissetmezdim; korumacılık, ikimizin duygularına da tedbirli yaklaşma arzusu. İşin içinden çıkmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

"Aileni çok uzun zamandır tanıyorum," dedim yeniden ona dönerek. "Bu rastgele biriyle takılmakla aynı şey değil, ne kadar yüzeysel olmasını istediğimizin önemi yok. Sen benim için cinsel açıdan yaklaşmayı istediğim herhangi birinden daha fazlasısın ve..." Elimi yüzünde dolaştırdım. "Yalnızca dikkatli olmaya çalışıyorum, tamam mı?"

Kendimi yumruklamak istedim. Korkakça davranıyordum. Söylediğim her şey doğruydu fakat gerçeğin bir kısmıydı. Mesele yalnızca onu uzun zamandır tanıyor oluşum değildi. Onu, şimdiki gibi, daha da uzun zaman tanımak istiyor oluşumdu.

Bir süre gözlerini kapadı ve tekrar açtığında uzakta, belirsiz bir noktaya doğru bakıyordu. "Tamam," diye mırıldandı.

"İyi miyiz?"

Nihayet bana baktı ve gülümsedi. "Evet." Hareket etmemiz gerektiğini ima edercesine başını oynattı, döndü ve çok geçmeden ayaklarımız kolay,

sabit bir tempoyla kaldırıma vurmaya başladı fakat az önce ne sonuca vardığımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

Aylardır ilk kez hava harikaydı ve yine de muhtemelen hâlâ dört derecenin altında olsa da bahar ayı gibiydi. Hava açıktı, bulut ya da gri gölgeler yoktu, yalnızca ışık, güneş ve taze hava. Evinden yalnızca üç sokak uzaklaştığımızda fazla sıcak bastı ve biraz yavaşlayarak uzun kollu termal içliğimi kafamdan çekip çıkardım, eşofmanımın arkasına tıkıştırdım.

Kaldırımda bir tökezleme sesi duydum, ben henüz ne olduğunu anlayamadan Hanna boylu boyunca yere serilmişti. Düşerken estirdiği rüzgâr oldukça güçlüydü.

"Lanet olsun, iyi misin?" diye sordum yanına çömelip doğrulması için yardım ederek.

Nefes alabilmesi için birkaç uzun saniye geçti ve aldığında nefesi gürültülü ve çaresizdi. O histen nefret etiğim kadar neredeyse hiçbir şeyden nefret etmiyordum, bütün havanın ciğerlerinden dışarı çıkması. Kaldırımın üzerindeki büyük bir çatlağa takılmış ve sert biçimde yere düşmüş, kolları kaburgalarını zorlamıştı. Taytının bir dizi yırtılmıştı ve eliyle bileğini tutuyordu.

"Ooofff," dedi inleyerek, yerinde sallanıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Dizlerinin altından ve belinin etrafından tutarak onu kaldırdım. "Hadi eve gidelim ve biraz buz koyalım."

"Ben iyiyim," diyebildi, onun bırakmam için mücadele ediyordu.

"*Hanna*."

Elime vurarak yalvardı: "Beni taşıma Will, kolların kopacak."

Güldüm. "Zor biraz. Ağır değilsin ve yalnızca üç sokak taşıyacağım."

Kollarını boynuma sararak pes etti.

"Ne oldu?"

Hanna sessizdi ve gözlerine bakmak için kafamı uzattığımda güldü. "Üzerindekini çıkardın."

Şaşkınlıkla söylendim: "Altında başka giysim vardı, seni şapşal."

"Hayır, yani, dövmelerin." Omuz silkti. "Hava hep soğuktu. Onları başka zamanlarda yalnızca birkaç kez gördüm fakat cumartesi günü oldukça fazla gördüm ve bu beni düşünmeye sevk etti... Şimdi inceleyebildim..."

"Ve düştün mü?" diye sordum yanlış olduğunu bildiğim halde gülerek.

İnleyerek fısıldadı: "Evet. Kapa çeneni."

"O zaman ben seni taşırken, sen de dövmelerime bakabilirsin," dedim. "Ayrıca yürürken kulağımı dişleyebilirsin," diye fısıldadım gülümseyerek. "Dişlerini sevdiğimi biliyorsun."

Güldü ama pek uzun sürmedi ve onunla göz göze gelip de ne dediğimin farkına varınca aramızdaki gerginlik yerini ağır bir *şeye* bıraktı. Kaldırım boyunca devam edip apartmanına ulaştım ve sessizlikle geçen her adımda devasa gerginlik yalnızca arttı. Üstü kapalı bir *Oh, doğru* demiş olduk. Öylesine yüzeysel bir şekilde, yatakta neyi sevdiğimi bildiğine dair yaptığım gönderme, varmak üzere olduğumuz yerin gerçekliği – onun dairesi, uzun cumartesi günü bütün gece seks yaptığımız yer...

Söyleyecek bir şey bulmak için kafamın içini kazıdım fakat yüzeye yaklaşan kelimeler yalnızca bizimle ya da o geceyle ya da onun ya da benim bombok olmuş beyinlerimizle ilgiliydi. Asansöre ulaştığımızda onu kucağımdan indirdim, düğmeye basmam gerekiyordu. Asansör sessiz bir çınlama sesiyle geldi, Hanna'nın binmesine yardımcı oldum.

Kapılar kapandı, yirmi üçüncü katın düğmesine bastım ve asansör yükselmeye başlayarak hareket etti. Hanna, en son yine burada beraber olduğumuzda durduğu aynı köşeye yerleşti.

"İyi misin?" diye sordum sessizce.

Başını salladı. İki gece önce burada söylediğimiz her şey, yerden yükselen bir duman gibi asansörü kapladı. *Üzerime çık. Ben boşalana kadar devam et.*

"Ayak bileğini oynatabiliyor musun?" diye sordum aceleyle, ona yaklaşmak ve onu öpme isteğiyle göğsüm daralıyordu.

Gözleri gözlerime sabitlenmiş olarak bir kez daha başını salladı. "Sızlıyor fakat bence sorun yok."

"Yine de buz tutmalıyız."

"Tamam."

Asansörün dişlileri ciyakladı; tepemizde, asansör kabininin üzerinde bir şey gürültülü bir patırtıyla yerine oturdu.

Koltukta üzerime çık, kendini sıvazlayarak göğüslerime boşal.

Sonunda gözlerimin ağzına kaymasına izin vererek dudaklarımı yaladım, zihnimde onu öpmenin hissettirdikleri dolanıyordu. Kelimelerin yankısı kafamın içinde o kadar yüksekti ki sanki gerçekten o kelimeler ağzından çıkmış kadar iyiydi: *Bedenimin her köşesinde seks. Seni ısırmamı nasıl sevdiğini ve bunu yapmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum.*

Biraz daha yaklaştım, *Seks yapıyoruz ve istediğin her şeyi kabul ediyorum, bu yalnızca benim için değil, senin için de güzel*, dediğini hatırlıyor mu diye merak ediyordum. Ve eğer hatırlıyorsa gözlerimde benim için güzel olduğunu, çok güzel olduğunu, şu anda ayaklarına kapanmamı istetecek kadar güzel olduğunu görebiliyor mu diye merak ettim.

Onun katına vardık ve eve girene kadar tek ayağının üzerinde sekmek konusundaki ısrarına boyun eğdim, aramızdaki gerilimi bir şekilde kırmak istiyordum. Eve girdiğimizde buzluktan bir paket donmuş bezelye aldım ve onu banyoya yönlendirerek tuvaletin üzerine oturttum. O sırada ben de lavabonun altında Bactine ya da başka bir antiseptik aradım. Fakat su ve oksijenli suya razı oldum.

Taytının yalnızca bir dizi yırtılmıştı fakat diğer dizinin de içeride fena sıyrıldığını anlatacak kadar çizilmişti. Ortaya çıkan bacak tüylerini görmemem için elime vurmasına aldırmadan taytının iki bacağını da kıvırdım.

"Bugün bacaklarıma dokunacağını bilmiyordum," dedi biraz gülerek.

"Of, kes şunu."

Islak pamuk toplarını kesiklere sürdüm ve çok da kötü durumda olmadıklarını görünce rahatladım. Kanıyorlardı fakat dikiş gerektirmeden birkaç günde iyileşirdi.

Bir bacağını temizlemeyi bitirdiğimde diğerini uzatarak nihayet önüne baktı. "Sanki dizlerimin üzerinde yürümüşüm gibi gözüküyorum. *Berbat* durumdayım."

Birkaç parça pamuk topu aldım ve kesiklerine oksijenli su sürdüm, gülmemeye çalışıyor ama başarısız oluyordum.

Yüzümü daha iyi görmek için yaklaştı. "Sen tam bir sapıksın, yaralı dizlerime bakıp gülüyorsun."

"*Sen* de tam bir sapıksın çünkü neden güldüğümü biliyorsun."

"Dizlerimin yara bere içinde olması hoşuna mı gidiyor?" diye sordu artan bir gülümsemeyle.

"Üzgünüm," dedim, başımı tamamen samimiyetsiz bir şekilde iki yana sallayarak. "*Gerçekten* gidiyor."

Gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu ve çenemin üzerinde parmağını gezdirerek oradaki küçük yara izini inceledi. "Bu nasıl oldu?"

"Üniversitede oldu. Kadının biri bana oral seks yapıyordu, korktu ve aletimi ısırdı. Yüzümü yatak başına çarptım."

Gözleri dehşetle büyüdü, en kötü oral seks kâbusunu hatırladı. "*Gerçekten mi*?"

Kahkahayla güldüm, hikâyeyi daha fazla sürdüremiyordum. "Hayır, pek sayılmaz. Onuncu sınıftayken hokey sopasıyla yüzüme darbe almıştım."

Gözlerini kapadı, eğlenmemiş gibi gözükmeye çalışıyordu fakat gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Sonunda yeniden bana baktı. "Will?"

"Hı?" Son pamuk topunu da kullandıktan sonra oksijenli suyun kapağını kapattım ve nazikçe yaralara üfledim. Her yerini temizlediğim için yara bandına ihtiyacı olacağını düşünmemiştim bile.

"Geçmişimizden dolayı dikkatli olmak istediğini söylediğini biliyorum. Ve fazla umursamaz davrandığım için üzgünüm."

Gülümsedim, farkında olmaksızın elimi bacağının üst kısmında yavaşça dolaştırıyordum ki bunun ne kadar tanıdık geldiğini hatırladım.

Bir süre alt dudağını ısırdıktan sonra fısıldadı: "O günden beri sürekli cumartesi gecesini düşünüyorum."

Dışarıdan korna sesi geldi, 100. Cadde'de arabalar yavaşladı ve insanlar aceleyle işe gitmeye başladılar. Fakat Hanna'nın dairesine mutlak bir sessizlik çöktü. O ve ben yalnızca birbirimize baktık. Gözleri tedirginlikle büyüdü ve ben karşılık vermekte geciktikçe utanmaya başladığını fark ettim.

Boğazımdaki düğümden içeri hava girmiyordu. Nihayet, "Ben de," demeyi başardım.

"Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Duraksadım, "Ben de," dediğim zaman bana inanmayacak olmasından endişe duydum.

Elini havaya kaldırdı ve bana doğru uzatmadan önce bir süre bekledi. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi, bedeni de öne doğru yaklaştı, dudaklarını dudaklarıma götürürken gözleri kocaman açılmıştı.

İnledim. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu, tenimi sıcak basarken aletim büyüyordu, her yanım gerilmiş ve katılaşmıştı.

"İyi misin?" diye sordu geri çekilerek, gözleri endişeliydi.

Onu o kadar şiddetli bir şekilde istiyordum ki nazik olamayacağımdan korkuyordum. "Lanet olsun, evet, iyiyim. Sana bir daha sahip olamayacağımdan endişe duyuyordum."

Sendeleyen bacaklarıyla ayağa kalktı, giysisini başının üzerinden çekerek çıkardı. Teni ince bir ter tabakasıyla parlıyordu ve saçları berbat durumdaydı. Fakat kendimi onun içine gömmekten ve saatlerce bana teslim olmasını hissetmekten başka bir şey istemiyordum.

"İşe geç kalacaksın," diye fısıldadım sporcu sutyenini çıkarışını izlerken.

"Sen de öyle."

"Umurumda değil."

Yalpalayarak taytından kurtuldu. Kıçını hafifçe oynatarak döndü ve tek ayağının üzerinde zıplayarak yatak odasına gitti.

Onun peşinden giderken soyundum. Üzerimdekini çıkardım, eşofmanımdan kurtuldum, koridor boyunca yerde bir yığın oluşturmuştum. Odaya girdiğimde Hanna yatakta, örtünün üzerine uzanmıştı.

"Daha fazla ilk yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum üzerine çıkarken gülümseyerek. Göbeğinden göğüslerine kadar onu öptüm. "Acıyan başka yerin var mı?"

"Sanırım tek bir yer var," dedi nefes vererek.

Sormaya ihtiyaç duymadan gerildim ve prezervatifleri tuttuğu çekmeceye uzandım. Tek kelime etmeden pakettekilerden birini yırttım ve içindekini ona uzattım. Bunu bekliyormuşçasına çoktan elini uzatmıştı.

"Kahretsin. Önce biraz oyalanmamız lazım," dedim boynuna doğru, prezervatifi aletime geçirmeye başladığını hissettiğim halde.

"Pazar sabahından beri kafamın içinde zaten oyalanıyoruz," diye fısıldadı. "Daha fazla ısınmaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Haklıydı. Beni tek bir yavaş hareketle çekerek konumlandırdığında ve sonra kalçama uzandığında ıslanmış ve hazırdı. Hızlı ve sert bir biçimde hareket etmem için beni kalçamdan hızlıca çekti.

"Böyle aç olduğun zaman hoşuma gidiyor," diye mırıldandım dudaklarım teninin üzerindeyken. "Sana doyamadığımı hissediyorum. Tıpkı bu şekilde karşımda, altımda."

"Will..." Ellerini omuzlarımın üzerine götürerek kendini bana doğru çekti.

Biz hareket ettikçe çarşafların çıkardığı hışırtıyı, sevişmemizin ıslak seslerini işitebiliyor, başka hiçbir şey duymuyordum. Dünyanın geri kalanı çekilmiş ve sessizleştirilmiş gibiydi.

Hanna da sessizdi, içine girip çıktığım yere doğru büyülenmiş gözlerle bakıyordu.

Elimi aramıza götürdüm, vücuduyla oynadım; sırtının kıvrılarak yataktan yukarı havalanması, ellerini başının üzerine götürüp tutunmak için yatak başını araması hoşuma gidiyordu.

Siktir.

Boştaki elimle uzandım, bileklerini birleştirerek sabitledim, sersemlemiş ve ateşli bir biçimde kendimi içinde kaybetmiştim. Ter içinde hareket eden bedenlerimiz belli bir uyum içerisinde çalışıyordu. Göğsünü emdim ve ısırdım, bileklerine bastırdım ve aşina olduğum orgazmımın kalçamın arasında, belimde bir yerlerde oluşmaya başladığını hissettim. Üzerinde daha hızlı ve daha sert biçimde oyalanarak kalçamın kasıklarında çıkardığı sesin keyfine vardım.

"Ooh, lanet olsun, Eriğim."

Anlamanın ve hazzımın arttığını görmenin verdiği çılgınca heyecanla alev alev olan gözleri açıldı.

"Neredeyse," diye fısıldadı, "gelmek üzereyim."

Üç parmağımı düzleştirip klitorisinin üzerinde daha hızlı daireler çizdim, küçük ve boğuk çığlıkları artıyor ve sıkılaşıyor, belirgin kızarıklığı boynundan yukarı yayılıyordu. Bileklerini benden kurtarmak için boğuştu ve sonra kalçası çılgınca savrularak, bedeniyle beni sararak tiz bir çığlıkla patladı.

Gevşeyip yumuşayana kadar hızla ve sert hamlelerle hareket etmeye devam ettim ve sonunda, "Geliyorum..." dedim nefes nefese.

Hemen içinden çıkıp prezervatifi aletimin üzerinden sıyırdım ve kendimi sıvazlamaya devam ettim.

Hanna'nın gözleri meraktan tutuşmuştu, dirseklerini yatağın üzerine koyarak elimin aletimin üzerinde gidip geldiği noktaya doğru dikkatlice gözünü dikti. İlgisi ve beni izlemekten açıkça aldığı zevk... beni mahvediyordu.

Bacaklarım ve iliklerim yanmaya başladı ve sırtım keskin bir hareketle geriye doğru kıvrıldı. Yaşadığım orgazm inanılmaz bir güçle içimi titreterek boşalmamla birlikte gürültülü bir inlemenin boğazımdan kopmasına neden oldu. Hanna'ya dair görüntüler, altımda iki yana açılmış bacakları, terli teni,

açık gözlerinin tek kelime etmeden ne kadar iyi hissettiğini ve hissettirdiğimi söylemesi kafamın içinde kısılıp kalmıştı.

Nabzımla birlikte dışarı sıcaklık yayılıyordu... ve bedenim kendini tamamen bıraktı.

Elim yavaşladı, sersemlemiş ve nefessiz bir şekilde gözlerimi açtım.

Hanna'nın yanmış ve koyu renk gözleri, parmaklarını karnında gezdirip teninin üzerindeki orgazmıma baktığında büyülenmişti.

"Will." İsmim ağzından mırıltı şeklinde çıktı. Burada işimizin bitmiş olmasına imkân yoktu.

Bir elimi kafasının yanındaki yastığın üzerine koydum ve ona baktım. "Bunu sevdin mi?"

Alt dudağı acımasızca dişlerinin arasında hapsolmuş vaziyette başını salladı.

"*Göster* bana. Benim için kendine dokun."

Hanna önce pek emin olamadı fakat sonra belirsizlik kararlılığa dönüştü. Elini gövdesinden aşağıya götürüp kısa bir an için hâlâ ereksiyon halinde olan aletimi buldu, parmakları önce bana sonra kendine dokundu. İki parmağını klitorisinin üzerine getirdi ve kendine dokunmasıyla kıvranmaya başladı.

Elimi yukarıya, yanlarına ve göğüslerinin üzerine götürdüm, sıkılaşmış meme ucunu emmek için eğildim ve sonra, "Kendi kendine boşal," dedim.

"Yardım et," dedi, gözleri ağırlaşmıştı.

"Bunu yalnız başına yaptığında ben olmuyorum. Bana ne yaptığını göster. Belki seyretmek benim de hoşuma gider."

"*Yardım ederken* izlemeni istiyorum."

Seksin sürtünüşlerinden dolayı hâlâ sıcaktı, kadınlığı yumuşak ve fena halde ıslaktı. Parmaklarım içeride, onunkiler dışarıda bir ritim bulduk –ben içeri iterken o yukarıyı okşadı– ve kahretsin, zincirlerinden boşanmış ve istekli haliyle görülmesi gereken en inanılmaz şeydi. Bakışlarını boşaldığım yerle yeniden sertleştiğim yer arasında dolaştırıyordu.

Doruğa ulaşması pek uzun sürmedi ve çok geçmeden kendini elime doğru ittirmeye başladı, bacaklarını sıkıca kendine doğru toplamıştı ve gerildikçe dudakları aralanıyordu, sonra çığlık atarak şiddetli bir şekilde patladı.

Doyuma ulaştığında teni kızarıyor ve meme uçları sertleşiyor, güzel görünüyordu; teninin tadına bakmaktan, göğüslerinin alt kısımlarını hafifçe ısırmaktan kendimi alamadım ve o sakinleşirken ben de elimi yavaşlattım.

Hanna durumumuzu değerlendirdi; ter içindeydi ve karnının üzerinde orgazmımın eseri duruyordu.

"Sanırım bir duşa ihtiyacımız var."

Güldüm. "Sanırım haklı olabilirsin."

Fakat duş almadık. Kalkmaya başlamıştık ki ya ben onu omzundan öptüm ya da o benimkini ısırdı ve her seferinde sonunda saat neredeyse sabah on bir olana dek yeniden yatağa girdik. Bir süre önce ikimiz de işe gitme fikrinden vazgeçmiştik.

Öpüşmeler yeniden artmaya başladıktan ve yatağın kenarına doğru eğildiğinde ona arkasından sarılıp üzerine yığıldıktan sonra sırtüstü yuvarlandı ve terli saçlarımla oynayarak gözlerini bana dikti. "Aç mısın?"

"Biraz."

Yataktan çıkmak istedi ama onu bir kez daha devirerek karnından öptüm. "Henüz yataktan kalkacak kadar aç değilim." Komodinin üzerinde bir kalem gördüm ve hiç düşünmeden kaleme uzanarak mırıldandım. "Hareket etme." Dişlerimle kalemin kapağını çıkardım ve ucunu tenine bastırdım.

Yatağın yakınındaki pencereyi aralık bırakmıştı ve şehrin dışarıdan gelen seslerini dinlerken kalçasının hemen yanına, yumuşak teninin üzerine bir şeyler çizdim. Ne yaptığımı sormadı, umurunda bile değilmiş gibiydi. Ellerini saçıma, omuzlarıma ve çeneme götürdü. Parmağıyla özenle du-

dak çizgilerimin, kaşlarımın ve burun kemiğimin üzerinden geçti. Gözleri görmeseydi bana bu şekilde dokunacak, beni tanımaya çalışacaktı.

Bitirdiğimde geri çekildim ve el işime gururla baktım. Kalça kemiğinden, kasık kemiğinin hemen üzerine kadar minik yazıyla en sevdiğim alıntıdan bir parçayı yazmıştım.

Nadir olan ne varsa nadir olan içindir.

Üzerindeki koyu mürekkebe bayılmıştım. Kendi el yazımla görmeye daha da çok bayılmıştım. "Sana bunun dövmesini yapmak istiyorum."

"Nietzsche," diye fısıldadı. "Genel olarak iyi bir alıntı aslında."

"'Aslında?'" diye tekrarladım, altındaki boş alanı başparmağımla ovdum, oraya koyabileceğim başka şeyleri düşünüyordum.

"Biraz kadın düşmanıydı fakat birkaç düzgün aforizmayla işin içinden sıyrıldı."

Vay canına, kadındaki şu beyne bak.

"Ne gibi?" diye sordum kuruyan mürekkebe üfleyerek.

"'Şehvet, aşkın yeşermesini sıklıkla o kadar hızlandırır ki kökler zayıf kalır ve kolayca kırılır,'" dedi alıntı yaparak.

Güzel. Kafamı çevirdiğimde dudağını dişlerinin arasından serbest bırakmasını ve keyifle parlayan gözlerini yakaladım. Bu ilginçti. "Başka?"

Parmağının ucuyla çenemdeki yara izine dokundu ve yüzümü dikkatlice inceledi. "'Her parıldayan, altın değildir. En değerli metallerin özelliği hafif pırıltılardır.'"

Gülümsememin biraz kaybolduğunu hissettim.

"'Sonunda kişi bir diğerinin arzusunu sever, arzulananı değil.'" Elini saçımda gezdirerek kafasını oynattı. "Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?"

Güçlükle yutkundum, kapana kısılmış gibi hissettim. Kendi karmaşık düşüncelerimin içerisinde o kadar kaybolmuştum ki benim geçmişimle ilgili manidar alıntılar mı seçiyor yoksa yalnızca klasik felsefe alıntıları mı yapıyor, bilemiyordum. "Sanırım bazen doğru."

"Fakat nadir olan ne varsa nadir olan içindir..." dedi sessizce kafasını eğip kalçasına bakarak. "Sevdim."

"Güzel." Bir harfi düzeltmek ve bir diğerini koyultmak için şarkı mırıldanarak eğildim.

"Üzerime yazı yazdığın süre boyunca hep bu şarkıyı söyledin," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" Bir ses çıkardığımın bile farkında değildim. Söylediğim şarkının ne olduğunu hatırlamaya çalışarak birkaç mısra daha mırıldandım: *She Talks to Angels*[2].

"Hımm, eski fakat güzel," dedim, göbeğindeki mürekkebe üfleyerek.

"Sizin müzik grubunun bu şarkıyı çaldığını hatırlıyorum."

Kafamı kaldırıp ona baktım, ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Kayıt mı? Bunu kaydettiğimizi hiç sanmıyorum."

"Hayır," diye fısıldadı. "Canlı. Sizin grubun bu şarkıyı çaldığı hafta sonu Baltimore'da Jensen'ı ziyarete gelmiştim. Sizin her gösteride farklı bir şarkı çaldığınızı ve bu yüzden bu şarkıyı bir daha asla çalmayacağınızı söylemişti. Bu şarkıda oradaydım." Bunu söylediğinde gözlerinin ardında bir ihtiyatlılık vardı.

"Orada olduğunu bile bilmiyordum."

"Gösteriden önce merhaba demiştik. Sen sahnedeydin, amfini ayarlıyordun." Dudaklarını yalayarak gülümsedi. "On yedi yaşındaydım ve babam için çalışmaya gelmenden hemen sonraydı, güz tatili sırasında."

"Ah," dedim on yedi yaşındaki Hanna'nın o gösteri hakkında ne düşündüğünü merak ederek. Hâlâ aklıma gelen bir gösteriydi, yedi sene sonra bile. O gece sıkı çalmıştık ve kalabalık inanılmazdı. Muhtemelen gelmiş geçmiş en iyi konserimizdi.

"Sen basgitar çalıyordun," dedi parmaklarıyla omuzlarıma küçük daireler çizerek. "Fakat bu şarkıyı sen söyledin. Jensen senin pek sık solistlik yapmadığını söylemişti."

2 (İng.) *Meleklerle Konuşuyor*. (ç. n.)

"Yapmazdım," dedim onaylayarak. Şarkıcılıkta iyi değildim fakat o şarkıda bunu umursamamıştım. Daha çok duyguyla ilgili bir şeydi.

"Önlerde duran gotik bir kızla flört ettiğini gördüm. Komikti, ben hiç öyle bir şey yaşamadığım için seni kıskanmıştım. Sanırım bizim evde yaşadığın için biraz bize aitmişsin gibi hissediyordum." Gülümsedi. "Tanrım, o gece o kızın yerinde olmayı öyle çok istemiştim ki."

O, hatıralarında gezinirken ben de onun yüzünü seyrettim, gecenin onun için nasıl bittiğini duymayı bekliyordum. Ve benim için de. Baltimore'da yaşarken Hanna'yı gördüğümü hatırlayamıyordum fakat bunun gibi milyonlarca gece vardı; grupla bir barda, en önde gotik bir kız, ciks kız ya da hippi hatun, gecenin devamında altımda ya da üzerimde...

Dudaklarını yaladı. "Seninle daha sonra buluşacak mıyız diye sordum ve Jensen yalnızca güldü."

Kafamı iki yana sallayarak ve elimi bacaklarında gezdirerek şarkıyı mırıldandım. "O gösteriden sonra ne olduğunu hatırlamıyorum." Geç kalmıştım, kulağa ne kadar fena geldiğinin farkındaydım fakat gerçek şu ki Hanna'yla olmak isteseydim ne kadar çılgın olduğumu eninde sonunda öğrenirdi.

"Hoşlandığın kız tipi o muydu? 'Şimdi gözlerini gece kadar siyah boyuyor'[3]?"

Yüz yüze gelebilmek için üzerine çıkarak iç çektim. "Her tip kızı beğeniyordum. Sanırım bunu biliyorsun."

Geçmiş zaman kipini vurgulamaya çalıştım fakat "Ne kadar da çapkınsın," diye fısıldadığında başarısız olduğumu anladım.

Bunu gülümseyerek söylemişti ama benim hoşuma gitmemişti. Sesindeki imalı tondan ve beni tam olarak nasıl gördüğünü bilmekten nefret ediyordum: hareket eden her şeyi ve şimdi de *onu* beceren, uzuvlardan, dudaklardan ve hazdan ibaret biri.

Sonunda kişi bir diğerinin arzusunu sever, arzulananı değil.

3 Bahsi geçen şarkının sözlerinden bir cümle. (yay. n.)

Ve kendimi savunacak durumum yoktu; uzun zaman boyunca bu genellikle doğruydu.

Dönerek daha yakınıma geldi, yarı ereksiyon halindeki aletimi eliyle sardı, sıkarak sıvazlamaya başladı. "Şimdiki tipin nedir?"

Bana bir çıkış yolu sunuyordu. O da artık bunların doğru olmasını istemiyordu. Yaklaştım ve yanağından öptüm. "Benim tipim daha çok, Eriğim adındaki İskandinavyalı seks bombasına benziyor."

"Sana çapkın dememden neden rahatsız oldun?"

Ondan uzaklaşarak homurdandım.

"Ciddiyim."

Kolumla gözlerimi kapadım, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. Sonunda, "Ya artık o adam değilsem? Ya on iki senedir o adam değilsem? Ne istediğim konusunda sevgililerime karşı açık sözlüyüm. Kimseyle *oyun oynamıyorum*," dedim.

Biraz geri çekildi ve memnun bir gülümsemeyle bana baktı. "Bu seni anlayışlı ve derin biri yapmaz Will. Kimse bir çapkının pisliğin teki olması gerektiğini söylemiyor."

Yüzümü ovuşturdum. "Ben yalnızca 'çapkın' kelimesinin benimle örtüşmeyen anlamlar barındırdığını düşünüyorum. Birlikte olduğum kadınlara karşı, onlarla birlikte ne yaptığımızı konuşarak o bahsettiğinden çok daha iyi olmaya çalıştığımı hissediyorum."

"Evet ama *benimle* ne istediğini henüz konuşmadın."

Duraksadım, kalbim dörtnala koşar gibi çarpıyordu. Konuşmamıştım ve bunun sebebi, onun yanında diğer kadınlarla olduğundan çok farklı hissetmemdi. Hanna'yla birlikte olmak yoğun fiziksel hazdan ibaret değildi, aynı zamanda beni sakinleştiriyor, heyecanlandırıyor ve kendimi *tanımamı* sağlıyordu. Bunu tartışmak istememiştim çünkü ikimizin de bu ilişkiyi sınırlamasını istemiyordum.

Derin nefes alarak mırıldandım: "Çünkü seninle birlikteyken istediğim şeyin *seks* olduğundan emin değilim."

Geri çekildi, yavaşça doğruldu. Çarşaf vücudundan aşağı kaydı ve üzerine bir şey almak için yatağın ucuna uzandı.

"Pekâlâ. Bu... garipti."

Ha siktir. Bu kulağa pek hoş gelmemişti. "Hayır, hayır," dedim arkasına geçip onu omzundan öperek. Tişörtünü elinden çekip alarak yere bıraktım. Sırtını boylu boyunca yaladım, elimi beline götürdüm ve yukarı doğru kaydırarak avucumu kalbinin üzerine koydum.

"Bunun seksten *daha fazlası* olmasını istediğimi söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Sana karşı cinselliğin ötesinde hislerim var."

Hareketsizdi, giderek tamamen donmaya başlıyordu. "Hayır, yok."

"Yok mu?" Gözlerimi kaskatı kesilmiş sırtına diktim, endişeli olmaktan ziyade kızgındım. "*Yok* derken ne demek istiyorsun?"

Çarşafı vücuduna sararak ayağa kalktı. Damarlarım buz kesmiş, her yanımı donduruyordu. Doğruldum ve onu izledim. "Sen... ne yapıyorsun?"

"Üzgünüm. Benim... yapmam gereken şeyler var." Elbise dolabının önüne gitti, çekmeceden bir şeyler çıkarmaya başladı. "İşe gitmem lazım."

"Şimdi mi?"

"Evet," dedi.

"Yani sana karşı hislerim olduğunu söylüyorum ve sen beni kapı dışarı mı ediyorsun?"

Yüzüme bakmak için döndü. "Hemen çıkmam lazım, tamam mı?"

"Bunu görebiliyorum," dedim ve sekerek banyoya girdi.

Gururum incinmişti ve öfkeliydim. Ve sonuna geldiğimiz için dehşete kapılmıştım. Bir kıza âşık olup işleri berbat edeceğimi kim düşünebilirdi? Oradan defolup gitmek ve yataktan çıkıp onu geri getirmek istemiştim. Belki ikimizin de birkaç şeyi düşünmeye ihtiyacı vardı.

On Üç

Kapıyı arkamdan kapadım ve birkaç derin nefes aldım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Her ne oluyorsa kavrayabilmek için zamana ihtiyacım vardı. Bu sabah Will'in pek çok fethi gibi gözden çıkarıldığımı düşünmüştüm ve şimdi bana daha fazlasını istediğini mi söylüyordu?

Neler oluyordu böyle?

Neden bunu karmaşık hale getiriyordu? Will'e dair sevdiğim şeylerden biri de insanların onunlayken her zaman yerlerini bilmeleriydi. İyi ya da kötü, sonucu her zaman bilirdin. Onunla ilgili hiçbir şey asla karmaşık olmamıştı: seks, sıfır karmaşıklık. Hikâyenin sonu. Daha fazlasını isteme lüksüm olmadığı zaman her şey daha kolaydı.

O yaramaz çocuktu, ablamın arka bahçedeki kulübede oynaştığı seksi adamdı. En eski fantezilerimin nesnesiydi. Gençliğimi onun hasretiyle geçirdiğim için değil –tam tersi aslında– çünkü onu arzulayabileceğimi fakat asla gerçekten bir şansım olmayacağını bilmek, bir şekilde her şeyi kolaylaştırmıştı.

Ya şimdi? Ona dokunabiliyor olmak ve bana dokunması, gerçekten onu ima etmesine olanak yokken daha fazlasını istediğini söylüyor olduğunu duymak... karmaşık şeylerdi.

Will Sumner, *daha fazlası* kavramının ne anlama geldiğini bilmezdi. Bir tane bile tek eşli ve uzun ilişkisi olmadığını kendisi itiraf etmemiş miydi? Onu yeterince uzun süre ilgilendirecek birine hiç denk gelmediğini? Kız arkadaşı olmayan kızların birinden, *ilk defa seks yaptığımız günün sabahı* telefon mesajı gelmemiş miydi? Teşekkürler, ben almayayım.

Çünkü onunla vakit geçirmeyi sevdiğim kadar ondan bir şey öğrenebilirmişim gibi davranmak da eğlenceli olsa da asla bir çapkın olamayacağımı biliyordum. Eğer onu bacaklarımın arasından daha fazlasına dâhil edersem –gönlüme girmesine izin verir ve ona âşık olursam– *batardım.*

Gerçekten de işe gitmem gerektiğine karar verdikten sonra duşu açtım ve buharın banyoyu doldurmasını izledim. Suyun altına girdiğimde çenemin göğsüme kadar düşmesine ve suyun düşüncelerimdeki kargaşayı boğmasına izin vererek sızlandım. Gözlerimi açtım ve vücuduma, tenimde kaybolmakta olan siyah mürekkebe baktım.

Nadir olan ne varsa nadir olan içindir.

Kalçama özenle çizdiği kelimeler şimdi birbirinin içine geçiyorlardı. Mürekkebin, onun eline bulaştığını gösteren izler vardı. Göğüslerimin arasında, kaburgalarımın üzerinde, aşağı kısımlarda lekeli parmak izlerinden bir kolye oluşturan, can yakıcı ve tüy kadar hafif olan arasında gidip gelen dokunuşlar vardı.

Bir süre için iş üzerindeyken yüzünün aldığı kararlı ifadeyi hatırlayıp el yazısının kibar kıvrımlarına imrenerek baktım. Kaşlarını bir araya getirmiş, saçları önüne düşerek bir gözünü kapatmıştı. Saçını arkaya atmak için davranmamasına şaşırmıştım –bana oldukça

sevimli gelen bir alışkanlıktı bu- fakat fazlasıyla odaklanmıştı, yaptığı şeye kendini o kadar kaptırmıştı ki saçını umursamamış ve kelimeleri tenime titizlikle işlemeye devam etmişti. Ve sonra aklını kaybederek her şeyi mahvetmişti. Çok korkmuştum.

Life uzandım ve üzerine bol miktarda duş jeli sıktım. İzleri ovalamaya başladım, yarısı suyun sıcaklığı ve basıncıyla çoktan kaybolmuştu, geri kalanı da köpüklü bir pislik oluşturarak vücudumdan aşağı ve oradan da deliğin içine doğru süzülmüştü.

Will'den kalan son izler ve mürekkep, tenimden yıkanarak çıkarılmış ve su soğumaya başlamıştı. Duştan çıktım, çabucak giyindim ve soğuk havada titredim.

Kapıyı açtığımda onun, koşu kıyafetlerini yeniden giymiş ve kafasında beresiyle odanın içinde volta attığını gördüm. Gitmek konusunda kendisiyle tartışıyormuş gibi bir ifadesi vardı.

Kafasındaki bereyi hızla çıkardı ve bana doğru döndü. "Sonunda," dedi.

"Anlayamadım?" dedim öfkem yeniden alevlenerek.

"Burada kızgın olması gereken kişi sen değilsin," dedi.

Ağzım açık kaldı. "Ben... seni... *ne*?"

"Gittin," dedi.

"Yandaki odaya," dedim.

"Yine de berbat bir durum Hanna."

"Yalnız kalmam gerekiyordu *Will*," dedim ve sanki ne demek istediğimi tarif edercesine yatak odasından çıktım ve koridorda ilerledim. Peşimden geldi.

"Yine yapıyorsun," dedi. "Önemli kural: *kendi evinde* korkup bir başkasından kaçma. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Mutfakta durdum. "*Senin için mi*? Ne biçim bir bomba bıraktığın hakkında herhangi bir fikrin var mı? Düşünmem gerekiyordu!"

"İçeride düşünemedin mi?"

"Çıplaktın."

Kafasını iki yana salladı. "Ne?"

"Sen çıplak olduğunda düşünemiyorum!" diye bağırdım. "Çok fazla şey vardı." Vücudunu göstermek için hamle yapmıştım ki hızlıca düşünüp bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim. "Ben yalnızca... korktum, tamam mı?"

"Peki, benim nasıl hissettiğimi düşündün mü?" Kötü kötü bana bakıyordu, yanağındaki kaslar hareket ediyordu. Ben cevap vermeyince kafasını iki yana salladı ve ellerini ceplerine sokarak önüne baktı. Bu kötü bir fikirdi. Koşu pantolonunun beli aşağıya kaydı, tişörtü yukarı çıktı. Ve *ah*. O kaslı karnının bir parçası ve kalça kemiği kesinlikle hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu.

Kendimi yeniden konuşmaya zorladım. "Henüz kısa bir süre önce bana ne istediğini bilmediğini söyledin. Ve sonra bana karşı cinselliğin ötesinde hislerin olduğunu söyledin. Dürüst olmak zorundayım, burada olup biten hiçbir şeyi düzgün biçimde kavramış gibi değilsin. İlk defa seks yaptığımızda beni resmen başından savdın, şimdi kalkmış *daha fazlasını* istediğini mi söylüyorsun?"

"Yapma!" diye bağırdı. "Seni başımdan savmadım. Rahat tavırlarının rahatsız edici olduğunu sana söyledim..."

"Will," dedim sert bir sesle. "On iki sene boyunca sen ve ağabeyimin hikâyeleriyle yaşadım. Liv'le takılmanın sonuçlarını gördüm – seni aklından *aylarca* çıkaramadı ve bahse girerim senin bundan haberin yoktu. Senin gelinin nedimeleriyle sıvıştığını ya da aile toplantılarında ortadan kaybolduğunu gördüm ve *hiçbir şey* değişmedi. Yetişkin hayatının büyük kısmını on dokuz yaşında bir çocuk gibi geçirdin ve şimdi daha fazlasını istediğini mi düşünüyorsun? Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorsun!"

"Peki, sen biliyor musun? Bir anda her şeyi bilmeye mi başladın? Liv'le aramda geçenlerin önemsenecek bir şey olması gerektiğini bildiğimi nereden çıkarıyorsun? Herkes duygularını ve cinselliğini ve aklına gelenleri senin kadar açık bir şekilde konuşamaz. Daha önce senin gibi bir kadın tanımadım."

"Öyleyse istatistiksel açıdan konuşacak olursak bu bayağı bir şey ifade ediyor."

Bütün bunların nereden çıktığını bile bilmiyordum ve kelimeler ağzımdan çıktığı dakikada haddimi aştığımı anlamıştım.

Birdenbire kavgadan çekilmiş gibi göründü ve omuzlarının düşüşünü, havanın ciğerlerini terk etmesini seyrettim. Uzunca bir süre gözlerindeki ateş sönene kadar bana baktı ve sonunda gözleri yalnızca ifadesizleşti.

Ve sonra gitti.

Yemek odasındaki eski halının üzerinde o kadar çok dolandım ki halıyı aşındıracağımı düşündüm. Kafam karmakarışıktı ve kalbimin çarpıntısı durmuyordu. Az önce neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu fakat tenimin her yanı ve kaslarım, gerilmiş ve hassaslaşmıştı, en iyi arkadaşımı ve hayatımın en iyi seksini kapı dışarı etmiş olmaktan korkuyordum.

Yakınlık duyduğum bir şeye ihtiyacım vardı. Aileme ihtiyacım vardı.

Telefon dört kez çaldıktan sonra Liv cevap verdi.

"Ziggy!" dedi ablam. "Laboratuvar faresi nasılmış bakalım?"

Gözlerimi kapayarak yemek odasıyla mutfak arasındaki kapı aralığına yaslandım. "İyiyim, iyiyim. Bebek imalatçısı nasıl?" diye sordum ve çabucak ekledim, "Kesinlikle vajinandan bahsetmiyorum."

Hattın diğer ucundan kahkahası duyuldu. "Ağzının ayarı hâlâ gelişmemiş. Bu yüzden bir gün adamın birini fena şaşırtacaksın, biliyorsun değil mi?"

Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum sohbetin dümenini güvenli sulara kırarak. Liv artık evliydi ve uzun zamandır geleceğinden haberdar olduğumuz, ilk Bergstrom torununa hamileydi. Annemin onu on dakikadan fazla yalnız bırakmasına şaşırmıştım.

Liv iç çekti. Sarı mutfağındaki yemek masasına oturmuş olduğunu ve koca, siyah Labradorun ayağının dibine yatmak için dolandığını hayal edebiliyordum. "İyiyim," dedi. "Fena halde yorgunum ama iyiyim."

"Ufaklık sana sorun çıkarıyor mu?"

"Her zaman," diye cevap verdi ve sesinden gülümsediğini hissedebiliyordum. "Bu bebek mükemmel olacak. Bekle ve gör."

"Tabii ki öyle olacak," dedim. "Yani teyzesine bir baksana."

Güldü. "Ben de aynen öyle düşünüyordum."

"İsim seçtiniz mi?" Liv gelen paketin cinsiyetini doğuma kadar bilmemekten yanaydı. Bu da yeni yeğenim hakkında şımarıklık yapmamı daha da zorlaştırıyordu.

"İsim listesini daraltmış olabiliriz."

"Ve?" diye sordum meraklanarak. Ablamın ve kocasının iki cinse de uygun isimler listesi gülünç olma sınırındaydı.

"I ıh, sana söylemeyeceğim."

"Ne? Niye?" diye sızlandım.

"Çünkü sen her zaman yanlış bir şey buluyorsun."

"Bu çok saçma," dedim. Fakat aslında... haklıydı. Şu ana kadarki isim seçimleri felaketti. O ve kocası bir şekilde ağaç ve kuş türü isimlerinin iki cinsiyete de uyduğuna ve bunun makul olduğuna karar vermişlerdi.

"Sende yeni neler var?" diye sordu. "Geçen ay patronla efsanevi karşılaşmanızdan beri neler değişti?"

Güldüm, babam ve hatta Liemacki değil de Jensen'dan bahsettiğini tabii ki biliyordum.

"Koşmaya başladım, ayrıca daha sık dışarı çıkıyorum. Yani bir nevi... anlaşmaya vardık."

Liv bir an bile beklemedi. "Bir anlaşma. Jensen'la?"

Geçen haftalarda Liv'le birkaç kere konuşmuştum fakat Will'le gelişen arkadaşlığımdan, ilişkimden ya da *aramızdaki her neyse* ondan bahsetmemiştim. Sebebi açıktı. Fakat şimdi ablamın düşüncelerine ihtiyacım vardı ve midem dev bir korku topuna kenetlenmişti.

"İşte Jensen daha sık dışarı çıkmamı önerdi." Parmağımı yemek odasındaki antika dolabın üzerine kazınmış helezon desenin üstünde gezdirerek duraksadım. Gözlerimi kapadım ve ürkerek, "Will'i aramamı önerdi," dedim.

"Will mi?" diye sordu ve aramızda geçen sessizlik boyunca, acaba o da benim gibi uzun boylu, muhteşem, üniversiteli çocuğu mu hatırlıyor diye merak ettim. "Bir saniye... Will *Sumner* mı?"

"Evet, o," dedim. Onun hakkında konuşmak bile içimin burkulmasına neden olmuştu.

"Vay canına. Bunu beklemiyordum."

"Ben de beklemiyordum," diye geveledim.

"Peki siz?"

"Biz *ne*?" diye sordum, lafın ağzımdan çıkış biçiminden dolayı anında pişmanlık duyarak.

"*Konuştunuz* mu?" dedi gülerek.

"Evet. Biraz da bu yüzden aradım seni."

"Bunun ardında *hoş* bir uğursuzluk var gibi," dedi.

Bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum, o yüzden en basit, en tehlikesiz ayrıntıyla söze başladım. "O da burada, New York'ta yaşıyor."

"Sanırım bunu hatırlıyorum. Ve? Onu yıllardır görmüyorum, ne yaptığını bilmek için can atıyorum denebilir. Nasıl görünüyor?"

"Ah, o... iyi görünüyor," dedim olabildiğince rengimi belli etmemeye çalışarak. "Bir süredir birlikte takılıyoruz."

Hattın ucunda bir duraksama oldu, bir an için neredeyse Liv'in çatılmış kaşlarını, dediğimin altında yatan gizli anlamı bulmaya çalışan gözlerinin kısıldığını görür gibi oldum.

"Takılmak?" diye tekrarladı.

Yüzümü ovuşturarak ofladım.

"Aman Tanrım, Ziggy! *Will*'le mi yatıyorsun?"

Ofladım ve hattı bir kahkaha kapladı. Geri çekilerek elimdeki telefona baktım. "Hiç komik değil Liv."

Nefes verişini duydum. "Evet, kesinlikle komik."

"O senin... erkek arkadaşındı."

"Ah, hayır, değildi. Biraz bile değildi. Sanırım on dakika kadar oynaştık."

"Fakat... kızlar yasası!"

"Evet ama burada bir çeşit zaman aşımı var. Ya da önem sınırı. Yani sınır çizgisini geçtiğimiz söylenemez. Yine de o zaman hamur kutusuna girmesine izin vermeye tamamen hazırdım, anlarsın ya."

"O tatilden sonra perişan olduğunu sanıyordum."

Çözülmeye başladı. "Orada biraz dur. Öncelikle biz hiçbir zaman birlikte olmadık. Annemin bahçe aletlerinin arkasında azgın bir oynaşmaydı sadece. Tanrım, hatırlamıyorum bile."

"Fakat çok üzülmüştün. Babamla birlikte çalıştığı yaz boyunca eve bile gelmemiştin."

"Eve gelmemiştim çünkü bütün bir sene gezip tozmuştum ve yaz boyunca kredilerimi tamamlamam gerekiyordu," dedi. "Ve sana söylemedim çünkü annem ve babam öğrenselerdi beni öldürürlerdi."

Elimi yüzüme bastırdım. "Kafam çok karışık."

"Olmasın," dedi, sesinin tonu kaygıya dönüşüyordu. "Hadi anlat bana, aranızda gerçekten neler oluyor?"

"Çok sık görüşüyorduk. Ondan gerçekten hoşlanıyorum Liv. Yani sanırım buradaki en iyi arkadaşım o. Biraz takıldık ve ertesi gün garipleşti. Sonra hislerden bahsetmeye başladı. Beni bir çeşit duygu ifadesi deneyinde denek olarak kullamyormuş gibi hissediyorum. Bergstrom kızlarıyla pek de iyi bir geçmişi yok."

"On iki yaşındaki hatıralarında Will rüyalarımın erkeği olduğu ve beni kalbi kırık bir şekilde terk ettiği için sen de ondan bunun acısını çıkardın."

İç çektim. "Bir kısmı bu yüzden."

"Peki ya gerisi?"

"Bir piç olduğu için olabilir mi? Birlikte olduğu kadınların sayısını hatırlamadığı ve beni başından savalı yirmi dört saat bile geçmeden bana seksten daha fazlasını istediğini söylediği için olabilir mi?"

"Pekâlâ," dedi düşünerek. "İstiyor mu? *Sen* istiyor musun?"

İç çektim. "Bilmiyorum, Liv. Ama eğer o istiyorsa –*ben* de istesem bile– ona nasıl güvenebilirim?"

"Aptallık etmeni istemiyorum, o yüzden bazı özel ayrıntıların bir kısmını seninle paylaşacağım. Hazır mısın?"

"Biraz bile değilim," dedim.

Yine de anlatmaya başladı: "Ben Rob'la tanışmadan önce o, *koca* bir piç kurusuydu. Tanrı'ya yemin ederim ki penisi her yerdeydi. Ama şimdi? Başka bir adam. Ayaklarıma kapanıyor."

"Evet ama o seninle evlenmek istedi," dedim. "Onunla yalnızca sevişmiyordunuz."

"İlk kez birlikte olduğumuzda kesinlikle sadece sevişmek içindi. Dinle Ziggy, on dokuz ve otuz bir yaşları arasında bir insanın başına bir sürü şey gelir. Çok fazla değişim olur."

"*Buna* inanırım," diye ağzımda geveledim, gözümün önüne Will'in daha da derinleşmiş sesi, ustalaşmış yaramaz parmakları, geniş ve sert göğsü geldi.

"Yalnızca erkek bedeninin gelişmesinden bahsetmiyorum, biliyorsun." Duraksadı ve ekledi. "Ama o da gelişiyor. Aklıma gelmişken Will Sumner'ın otuz bir yaşındaki fotoğrafını kesinlikle bana göndermelisin."

"Liv!"

"Şaka yapıyorum!" Telefonun diğer ucunda gülmek ve bağırmak arası sesler çıkardıktan sonra duraksadı. "Hayır, ciddiyim aslında. Bana bir fotoğraf yolla. Fakat sırf onu, her zaman on dokuz yaşında bir erkek sürtükmüş gibi gördüğün için bu şansı kaçırırsan senden gerçekten nefret ederim. Hem sen de on dokuz yaşından beri kendini değişmiş hissetmiyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim, sadece dudağımı çiğnedim ve annemin antika dolabındaki oymaların üzerinde parmağımı gezdirmeye devam ettim.

"Ayrıca bu senin için yalnızca beş sene öncesi. Onun nasıl hissedeceğini düşün. Otuz bir yaşında. On iki senede kazanılacak çok fazla bilgelik var, Ziggs."

"Öf," dedim. "Haklı olmandan nefret ediyorum."

Güldü. "Sanırım beyninin mantıklı tarafı bütün gücünü Sumner karizmasına karşı güç kalkanı yaratmak için kullanıyor."

"Görünen o ki bunu pek iyi yapamıyor." Gözlerimi kapadım ve yeniden duvara yaslandım.

"Tanrım, bu inanılmaz. Bugün beni aradığın için çok mutlu oldum. Kocamanım ve hamileyim, şu anda bana dair hiçbir şey ilginç değil. Bu harika."

"Bu sana hiç garip gelmedi mi?"

Mırıldanarak düşündü. "Hımm, sanırım... ama yapma! Will ve ben... arzu duyduğum ilk çocuktu fakat hepsi bu. Brandon Henley dilini deldirdikten iki saniye sonra her şeyi unuttum."

Elimi gözlerimin üzerine bastırdım. "Of, *iğrenç*."

"Evet, onu sana anlatmadım çünkü bu seni mahvederdi ve pirsingin kaslar üzerindeki etkisini araştırıp *beni* de mahvetmeni istememiştim."

"Pekâlâ, bu konuşma kötü yerlere gitmeye başladı," dedim. "Artık gidebilir miyim?"

"Ah, yapma."

"İşleri gerçekten berbat ettim," dedim oflayarak ve yüzümü ovuşturdum. "Liv, ona karşı tam bir pislik gibi davrandım."

"Görünüşe göre öpeceğin bir kız var. Artık o tür şeylere ilgi duyuyor mu?"

"Aman Tanrım!" dedim. "Kapatıyorum!"

"Tamam, tamam. Dinle Zig. Dünyaya on iki yaşındaki birinin gözüyle bakma. Onu sonuna kadar dinle, Will'in bir penisi olduğunu ve bunun onu bir aptala dönüştürdüğünü hatırlamaya çalış. Fakat tatlı bir aptala. Bunu sen de reddedemezsin."

"Mantıklı olmayı keser misin?"

"Mümkün değil. Şimdi koca kız külotunu giy ve durumu düzelt."

Will'in dairesine giderken yolda bütün vaktimi o Noel'e dair hatırladıklarımı ayıklamak ve Liv'in anlattıklarıyla birleştirmekle geçirdim.

On iki yaşındaydım ve ondan, onun ve ablamın birlikte olması fikrinden büyülenmiştim. Ama şimdi o haftaya ve sonrasına dair Liv'in anlattıklarını dinlemiştim, ne kadarının gerçek olduğunu ve ne kadarını benim aşırı dramatik beynimin ürettiğini merak ediyordum. Liv bir noktada haklıydı. Hatırladıklarım, Will'i bir erkek sürtüğe dönüştürmemi kolaylaştırmıştı ve onu bunun dışında hayal edemiyordum. Daha fazlasını mı istemişti? Bunu becerebilir miydi? Ben becerebilir miydim?

Oflayıp pufladım. Dilenmesi gereken bir sürü özür vardı.

Kapıyı çaldığımda cevap vermedi, orada dururken gönderdiğim mesajların hiçbirine cevap vermedi.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım ve ona kötü, edepsiz mesajlar gönderme yoluna başvurdum.

Bir penis ve bir maaş çeki arasındaki fark nedir? Yazdım. Karşılık gelmeyince devam ettim. Bir kadın senin maaş çekini her zaman yalayıp yutar.

Tepki yok.

Bir meme diğerine ne demiş? Ve cevap gelmeyince: Sen benim mem iyi arkadaşımsın. Tanrım bunlar çok kötüydü.

Bir tane daha denemeye karar verdim. Altmış dokuzdan sonra ne gelir?

En sevdiği sayıyı kullanmıştım ve bunun onu yeterince cezbedeceğini ummuştum.

Telefonumu neredeyse elimden bırakıyordum ki ekranda, Ne kelimesi belirdi.

Gargara.

Of, lanet olsun Hanna. Bu çok fenaydı. İkimizi de sıkmadan buraya gel.

Asansöre kadar resmen depar attım.

Kapısı açıktı ve içeri girdiğimde onun akşam yemeğini pişirmekle uğraştığını, ocakta tencerelerin kaynadığını, tezgâhın malzemelerle kalabalık olduğunu gördüm. Eski bir Primus tişörtü ve solmuş, yıpranmış bir kot giymişti, yenilebilecek kadar iyi görünüyordu. İçeri girdiğimde bana bakmadı, kafası önünde, gözleri bıçakta ve önündeki kesme tahtasındaydı.

Emin olamayan adımlarla yürüdüm ve arkasında durup çenemi omzuna bastırdım. "Benim kahrımı neden çektiğini bilmiyorum," dedim.

Derin nefes alarak onun kokusunu aklıma kazımak istedim. Ya gerçekten berbat ettiysem – ya artık aptal Ziggy'yi ve onun aptal sorularını ve beceriksiz cinsel hareketliliğini ve acele sonuca varmalarını daha fazla çekemeyecekse, diye düşündüm. Kaldırıma takılıp düşeli uzun zaman olmuştu.

Fakat o, bıçağı bırakıp yüzünü bana dönerek beni şaşırttı. Perişan görünüyordu, içimi suçluluk duygusu kapladı.

"Liv'le ilgili ayrıntıları yanlış anlamış olabilirsin," dedi, "fakat bu, başkalarının olmadığı anlamına gelmiyor. Bazılarını hatırlamıyorum bile." Sesi içten, mahcup ve düzdü. "Gurur duymadığım şeyler yaptım. Hepsi de bir şekilde peşimden geliyor."

"İşte sanırım bu yüzden daha fazlasını istiyor olman beni korkuttu," dedim. "Geçmişinde pek çok kadın oldu ve kaç kalp kırdığına dair hiçbir fikrin *olmadığını* söyleyebilirim. Belki de nasıl

kırmayacağım bilmiyorsun. Onlardan biri olamayacak kadar zeki olduğumu düşünmek istiyorum."

"Biliyorum," dedi. "Ayrıca bunun, senin cazibenin bir parçası olduğundan eminim. Beni değiştirmek için burada değilsin. Yalnızca arkadaşım olmak için buradasın. Senin sayende, verdiğim kararlar hakkında önceden olmadığı kadar çok düşünmeye başladım ve bu iyi bir şey." Duraksadı. "Ayrıca birleşme sonrası anımızda biraz saçmaladığımı itiraf etmeliyim... Kendimi fazla kaptırdım."

"Sorun değil." Onu yanağından öpmek için gerildim.

"Sadece arkadaş olmak, benim için yeterli," dedi. "Seks yapan arkadaşlar olmak daha da iyi." Gözlerime bakmak için beni geriye doğru itti. "Fakat bence bu durmak için güzel bir yer, tamam mı?"

Yüzünün ifadesini okumaya, sarf ettiği her kelimeyi neden o kadar özenle seçtiğini anlamaya çalıştım.

"Dediklerim için özür dilerim," dedim. "Panikledim ve canını yakacak şeyler söyledim. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Uzandı, parmağını kemerime geçirdi ve beni kendine çekti. Razı gelerek kendimi bıraktım ve göğsünü göğsümde hissettim.

"İkimiz de aptalız," dedi ve gözlerini dudaklarıma kaydırdı. "Ayrıca bil diye söylüyorum, seni öpmek üzereyim."

Başımı sallayarak dudaklarına yetişmek için parmak uçlarımda yükseldim. Gerçek bir öpücük değildi fakat buna başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Her seferinde bir öncekinden biraz daha fazla baskı yaparak dudaklarını dudaklarıma sürttü. Diliyle yumuşak bir şekilde yalayıp belli belirsiz dokunduktan sonra beni kendine daha da yaklaştırıp daha ateşli öpmeye başladı. Parmaklarını bluzumun altına soktu ve belimin üzerinde kaldı.

Bir anda aklımda ona yapmak istediğim şeyler ve ne kadar daha yaklaşmam gerektiğine dair düşünceler dolanmaya başladı.

Onu, her yerini tatmak istiyordum. Her çizgisini ve her kasını ezberlemek istiyordum.

"Üzerine çıkmak istiyorum," dedim ve yüzümdeki ifadeye görebileceği kadar geri çekildi. "Bu kez gerçekten. Yani seni doruğa ulaştırmak ve diğer her şeyi yapmak istiyorum."

"Öyle mi?"

Parmağımın ucunu çene hatlarının üzerinde gezdirerek başımı salladım. "Bana bu konumda nasıl müthiş olunacağını göster."

Gülerek, "*Tanrım*, Hanna," dedi ve sessizce bir öpücük daha verdi.

Çoktan sertleştiğini göbeğimde hissedebiliyordum ve onu avuçlamak için elimi aşağıya indirdim. "Tamam mı?" diye sordum.

Gözleri büyümüştü ve güven dolu bir şekilde elimden tutarak beni koltuğa götürdü. Bir süre duraksadıktan sonra oturdu. "Bana öyle bakmaya devam edersen bayılabilirim."

"Amaç bu değil mi zaten?" Davet için beklemedim ve bacaklarının arasında yere çömeldim. "Bana nasıl yapmamı istediğini söyle."

Gözleri ağırlaşmış bana bakıyordu. Kemerini çıkarmamda yardımcı oldu, pantolonunu kalçasına kadar indirdi ve ben eğilip penisinin ucunu öperken beni izledi.

Ben doğrulunca bir süre bekledi ve yüz ifademi inceledi. Sonra aletini dibinden tuttu. "Dibinden ucuna doğru yala. Yavaş başla. Beni biraz kışkırt."

Eğildim, aletinin alt tarafından yukarıya doğru, kalın damarlar boyunca dilimi sürttüm ve yavaşça başının üzerinde dolandım. Ucundan hafif bir sızıntı geldi ve tatlığı beni şaşırttı. Başını öptüm ve daha fazlası için emdim.

İnledi. "Bir daha. Aşağıdan başla. Tepeye gelince yine biraz em."

Aletini öptüm ve gülümseyerek fısıldadım: "Çok ayrıntılı."

Fakat o, gülümsemekte zorlanıyordu; mavi gözleri hazzın şiddetiyle kararmıştı. "Sen sordun," diye gürledi. "Yüzlerce kez hayal ettiğim şeyi sana adım adım anlatıyorum."

Yeniden başladım, hoşuma gidiyordu, onu bu şekilde görmeyi seviyordum. Biraz tehlikeli gözüküyordu, yanında tuttuğu boştaki elini yumruk yapmıştı. Kendini serbest bırakmasını, ellerini saçıma sokmasını ve ağzıma doğru sertçe bastırmaya başlamasını istiyordum.

"Şimdi em."

O başını sallarken önce dudaklarımla aletini sardım, sonra ağzımla devam ettim ve dilimle hafif darbeler vurdum.

"Daha fazla *em*. Sert."

İstediğini yaptım. Bir an için gözlerimi kapadım, boğulacak olma ve kontrolü kaybetme düşüncesiyle birlikte paniklememeye çalıştım. Görünen o ki doğru yapmıştım.

"Ah lanet olsun evet, işte böyle," diye inledi dudaklarımla onu mühürlediğimde. "Islak olsun... aletimin gövdesinde dişlerini biraz kullan." Bu isteğini onaylaması için kafamı kaldırıp ona baktıktan sonra dişlerimle tenini sıyırmaya başladım. Homurdandı, kalçasını hareket ettirdiği için aleti boğazımın gerisine değdi. "İşte böyle. Tanrım. Yaptığın her şey, *o kadar* güzel hissettiriyor ki."

Kontrolü ele almam, daha sert emmem ve *kendimi* salıvermem için ihtiyacım olan yalnızca bu iltifattı.

"Evet, ah..." Kalçası daha hızlı, daha sert hareket ediyordu. Gözleri yüzüme sabitlenmiş, elleri tam istediğim gibi beni saçlarımdan itiyordu. "Bana bundan ne kadar hoşlandığını göster."

Gözlerimi kapadım, aletinin üzerinde mırıldandım, artık daha ağır emiyordum. Boğazımdan kaçan ufak sesleri hissedebiliyordum ve tek düşünebildiğim *evet, daha fazla* ve *dağılacağımdı*.

Derinden gelen homurtuları ve kesik nefes alışları bana uyuşturucu gibi geliyordu, onun aldığı haz artarak büyürken, ben de kendi içimde tatlı bir sızı oluştuğunu hissettim. Uyum içerisindeydik, kalçasının hareketiyle ağzım ve yumruğu birbiri ardına çalışıyordu ve kendini tuttuğunu, süreyi uzattığını görebiliyordum.

"*Dişler*," diye hatırlattı bana ağzından çıkan tıslamayla ve dediğini yaptığımda rahatlayarak inledi.

Bir eliyle parmak uçlarını kullanarak aletini saran dudaklarımın üzerinde gezindi ve diğer eli saçlarıma gömülü kalarak beni yönlendirdi, sonunda başımı sabit tutarak dikkatlice kendisi gidip gelmeye başladı. Dilimin altında şişti ve saçımdaki eli, sıkı bir yumruk oluşturdu.

"Geliyorum, Hanna. Geliyorum." Karnındaki kasların sıçradığını ve kasıldığını, bacaklarının gerildiğini görebiliyordum. Aletini son ve uzun bir kez daha emdikten sonra geri çekilerek ellerimin arasına aldım. Hızlı ve sert bir şekilde ellerimi kaydırarak sevdiği biçimde onu sıkarak kavradım.

"Ah, lanet olsun," diye uyardı, ılık bir biçimde ellerime gelirken nefesi tıslıyordu. Üzerinde çalışmaya devam ettim, artık çok fazla olana ve beni kendinden uzaklaştırana kadar yavaşça çekiştirdim. Beni yukarı doğru çekerken gülümsüyordu.

"Kahretsin, çok hızlı öğreniyorsun," dedi alnımı, yanaklarımı, dudaklarımın köşelerini öperken.

"Çünkü harika bir öğretmenim var."

Gülerek beni öptü. "Seni temin ederim, *bunları* tecrübe ederek öğrenmedim." Geri çekildi, gözleri yüzümün her köşesinde geziniyordu. "Kalıp benimle birlikte akşam yemeği yer misin?"

Yanma doğru sokuldum ve başımı evet anlamında salladım. Olmak istediğim başka bir yer yoktu.

ON DÖRT

Bir kadınla birlikte koltukta birbirimize sarılmayalı çok uzun zaman olmuş, ne kadar müthiş olduğunu unutmuştum. Fakat Hanna söz konusu olduğunda birlikte bir biranın, bir basketbol maçının, bilim hakkında inekçe bazı sohbetlerin ve her daim hazır, düzgün hatlı, hoş bir kadının keyfini çıkarmak, mutluluğun sınırlarını zorluyordu. Büyük bir yudumla içkimi bitirdim ve sonra göz ucuyla Hanna'ya baktım, neredeyse içi geçmiş gibiydi, gözlerine perde düşmek üzereydi.

Bu sabahki tepkisini gördükten sonra geri vites yaptığım için hayal kırıklığına uğramıştım. Fakat hızlı öğrenen biri olarak onun için her şeyi yapardım. Eğer bu ilişkiyi yüzeysel tutmak istiyorsa öyle yapardık. Eğer aralarında cinsellik de yaşayan iki arkadaş olarak kalmak istiyorsa öyleymiş gibi davranabilirdim. Sabırlı olabilir, ona zaman tanıyabilirdim. Benim istediğim yalnızca onunla olmaktı. Kulağa ne kadar acınası gelirse gelsin, ne koparabiliyorsam onu alacaktım.

Şimdilik Kitty olmamda bir sorun yoktu.

"İyi misin? diye mırıldandım başının üzerini öperek. "Hı hı," diyerek başını salladı ve kucağındaki bira şişesini tutan elini daha da sıkılaştırdı.

Şişesi neredeyse tamamen doluydu ve şu an için muhtemelen oldukça ısınmıştı. Fakat yine de elinde bir bira olması hoşuma gitmişti.

"Birayı sevmedin mi?" diye sordum.

"Bunun tadı çam kozalağı gibi."

Gülerek boynuna doladığım kolumu çektim ve boş şişemi bırakmak için eğildim. "O dediğin, şerbetçi otu."

"Kenevir kumaşları yaptıkları madde gibi değil mi?"

Biraz daha öteye doğru eğildim ve daha fazla güldüm. "O dediğin de haşhaş, Hanna. Lanet olsun, harikasın."

Göz ucuyla ona baktığımda gülümsüyordu ve benimle dalga geçtiğini tabii ki fark ettim.

Ukala bir şekilde kafamı sıvazlarken kendimi çektim. "Bir an için senin muhtemelen bütün bitkilerin isimlerini ezberlemiş olduğunu unutmak hoşuma gidiyor," dedim.

Hanna kollarını başının üzerinde hafifçe titreterek gerindi ve keyifle mırıldandı. Tabii ki bu durumda göğüslerine bakma fırsatını değerlendirdim. Üzerinde daha önce hiç fark etmediğim çılgın bir Doctor Who tişörtü olduğunu gördüm.

"Cicilerime mi bakıyorsun?" dedi tek gözünü açıp beni yakalayarak ve kollarını yavaşça indirdi.

Kafamı salladım. "Evet."

"Sen her zaman böyle meme adamı mıydın?" diye sordu.

Artık bir düzene oturmuş görünen ve başka kadınlarla ilgili bu imali soruyu duymazdan gelerek tabu halindeki bu konuşmalara bir daha atıfta bulunmamaya karar verdim... şimdilik. Yanımda sessizce duruyordu ve aramıza yerleşmiş olan, dile gelmemiş aynı soruyu hissettiğini biliyordum: *bu konuşma sona erdi mi*?

Sehpanın üzerinde öten cep telefonum, imdadımıza yetişti. Max'ten gelen bir mesaj ekranı aydınlattı.

Birkaç bira içmek için Maddie's'e gidiyorum. Gelir misin?

Telefonu Hanna'ya gösterdim, hem bunun salı gecesi bana mesaj gönderen bir kadın olmadığını görmesini istiyordum hem de benimle birlikte gelmek isteyip istemeyeceğini öğrenmek istiyordum. Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırdım.

"Maddie kim?"

"Maddie, Max'in bir arkadaşı, Harlem'de Maddie's adındaki barın sahibi ve işletmecisi. Genellikle oldukça sakindir ve birası harikadır. Max orayı iğrenç İngiliz bar yemekleri için seviyor."

"Kimler geliyor?"

Omuz silkerek, "Max. Belki Sara," dedim. Durdum ve yeniden düşündüm. Bugün salıydı, yani Sara ve Chloe, acaba Kitty'yle birlikte miyim diye beni sınıyor olabilirlerdi. Muhtemelen Max üzerinden beni kontrol ediyorlardı. "Bahse girerim Chloe ve Bennett de geliyorlardır."

Hanna başını oynatarak beni inceledi. "Hafta içi barlara sık gidiyor musunuz? Bütün bu ciddi kariyer dünyası insanları için garip görünüyor."

İç çekerek ayağa kalktım ve onu da kendimle birlikte kaldırdım. "Doğruyu söylemek gerekirse sanırım seks hayatımın izini sürmeye çalışıyorlar." Eğer cumartesilerimi Kristy ile geçirdiğimi bilseydi, o zaman salı günlerinin de Kitty'ye ayrılmış olduğunu da bilirdi. En azından arkadaşlarımın her şeye burunlarını soktukları konusunda ona karşı açık olabilirdim.

Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlayamıyordum. Rahatsız mı, kıskanmış mı yoksa gergin mi olduğunu ya da yalnızca beni mi dinliyor olduğunu bilemiyordum. Kafasının içinde neler döndüğünü bilmeyi çok istiyordum fakat konuşmayı yeniden başlatıp onu korkutma ihtimalini göze alamazdım. Ben bir erkektim; en kasvetli duygusal şartlarda bile bir kadından gelen seks teklifini kabul edecek yeterliliğe oldukça sahiptim. Özellikle bu kadın Hanna olduğu zaman.

Bira şişelerini almak için eğildim.

"Orada bulunmam garip olacak mı? Bizi biliyorlar mı?"

"Evet, biliyorlar. Hayır, garip olmayacak."

Şüpheci görünüyordu, ellerimi omzuna koydum. "Kural şu: işler ancak sen öyle olmasına izin verirsen garipleşir."

Bar, evimden kabaca on beş sokak uzaklıkta olduğu için yürümeye karar verdik. Mart ayının sonlarında New York ya gri ve soğuk ya da mavi ve soğuk oluyordu, şansımıza kar nihayet kalkmıştı ve oldukça iyi bir bahar geçiriyorduk.

Evimden yalnızca bir sokak ötede Hanna elimden tuttu.

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve avuçlarımızı birbirine bastırdık. Her nedense ben aşkın öncelikle ruhsal bir durum olduğunu düşünmüştüm, o yüzden hâlâ ona olan hislerimin fiziksel göstergelerine alışamamıştım: midemin kasılması, tenimin onun dokunuşlarına olan açlığı, göğsümün sıkışması, kalbimin damarlarıma kanı sert ve hızlı pompalaması.

Elimi sıkarak, "Altmış dokuz yapmayı seviyor musun? Yani gerçekten?" diye sordu.

Şaşırarak ona baktım, gülüyordu ve *lanet olsun*, ona daha çok âşık oluyordum. "Evet. Bayılıyorum."

"Fakat söyleyeceğim şeyin hoşuna gitmeyeceğini biliyorum..."

"Yine berbat edeceksin değil mi?"

Kafasını kaldırıp bana baktı, kaldırımdaki bir çatlağa hafifçe takıldı. "Bu mümkün olabilir mi?"

Düşündüm. "Muhtemelen olmaz."

Ağzını açtı, tam konuşmak üzereyken yeniden kapadı. Sonunda dayanamadı, "Yüzün resmen birinin *kıçında*."

"Hayır, değil. Yüzün birinin penisinde ya da vajinasında."

Kafasını çoktan iki yana sallamaya başlamıştı. "Hayır. Diyelim ki senin üzerindeyim ve..."

"Bu varsayım hoşuma gitti." İdareyi ele almasını ve beni becermesini bekledim. Aslında bunu o kadar çok istedim ki aklımda canlandırır canlandırmaz boştaki elimle gizli saklı bir şekilde kotumun önünü düzeltmek zorunda kaldım.

Attığım yeme aldırmadan devam etti. "Yani sen benim altımdasın. Bacaklarım yüzünün üzerinde aralanmış durumda, böylece kıçım... *göz* seviyesinde gibi."

"Benim için sorun yok."

"O benim kıçım. Gören ise senin *gözlerin*."

Elini bıraktım ve bir tutam saçını kulağının arkasına atmak için uzandım. "Bu seni şaşırtmayacak fakat kıçlardan hiç iğrenmem. Bence denemeliyiz."

"Garip değil mi?"

Onu birdenbire durdurarak yüzü yüze gelmek için döndürdüm. "Şimdiye kadar garip hissettirecek bir şey yaptık mı?"

Yanakları kızardı. Gözlerini kaçırarak sokağa baktı ve ağzında geveleyerek, "Hayır," dedi.

"Peki, senin için *her şeyi* güzel kılacağımı söylediğim zaman bana inanıyor musun?"

Yumuşak ve güven duyan gözleriyle kafasını kaldırıp yeniden bana baktı. "Evet."

Elini yeniden avucumun içine aldım ve yürümeye devam ettik. "O zaman anlaştık. Gelecekte senin için bir altmış dokuz görüyorum."

Birkaç sokak boyunca kuşları, rüzgârı ve trafik ışıklarıyla organize olmuş, akmakta olan trafik sesini dinleyerek sessizlik içerisinde yürüdük.

"Hiç benim de *sana* bir şey öğreteceğimi düşünüyor musun?" diye sordu bara varmadan hemen önce.

Gülümsedim ve gürleyerek, "Hiç şüphem yok," dedim. Sonra Hanna için Maddie's'in kapısını açarak içeri girmesi için ona yol verdim.

Küçük dans pistinin hemen yanındaki bir masada oturan arkadaşlarım, içeri girer girmez bizi gördüler. Kapıya dönük oturan Chloe bizi ilk fark eden

oldu, ağzında beliren küçük şaşkınlık ifadesi anında kayboldu. Bennett ve Sara oturdukları yerde döndüler, her biri tepkilerini ustaca saklıyorlardı. Fakat lanet olasıca Max'in yüzünde ağzından kulaklarına varan kocaman bir bok yiyen gülüşü vardı.

"Bakın hele," dedi, ayağa kalkarak masanın etrafından dolandı, Hanna'yı sarılarak karşıladı. "Kimler gelmiş."

Hanna gülümsedi, herkesi tek tek küçük sarılışlar ya da el hareketiyle selamladı ve sonra masanın ucunda bir sandalyeye oturdu. Hanna'nın yanına geçebilmek için Max'i ittirdim ve keyifli gülüşü gözümden kaçmadı. Sonra kahkaha attı ve alçak sesle, "Abayı yakmış," dedi.

Maddie'nin kendisi masaya yanaşarak önümüze birkaç bira altlığı daha koydu ve ne içmek istediğimizi sordu. Fıçı biraları saydı ve Hanna'nın hiçbirini sevmeyeceğini bildiğimden ona doğru yaklaşıp, "Diğer bar içkileri ve soda da var," dedim.

"Soda kesinlikle yasak," diyerek kızdı Max. "Bira sevmiyorsan viski var."

Hanna gülerek somurttu. "Votka 7-Up içer misin?" diye sordu, içkiyi söylediği ve aslında içen kişinin ben olduğum her zamanki rutinimizi düşünerek.

Kafamı iki yana salladım ve somurttum, ona doğru eğildiğimde alınlarımız neredeyse birbirine değdi. "Muhtemelen içmem."

"Hımm," deyip biraz daha düşündü. "Jack ve kola?"

"Onu içerim." Maddie'ye baktım ve "Hanımefendi için Jack ve kola, ben de bir Green Flash alayım," dedim.

"Oo, o nedir?" diye sordu Hanna.

"Gerçekten aromalı bir bira," dedim dudağının köşesinden öperek. "Sevmezsin."

Maddie masadan ayrılır ayrılmaz Hanna'dan uzaklaştım ve masaya göz attım, dört meraklı yüz bize bakıyordu.

"Siz ikiniz pek samimi görünüyorsunuz," dedi Max.

Hanna elini hafifçe sallayarak açıkladı. "Bu bizim sistemimiz: içkimden yalnızca birkaç yudum alacağım ve sonra gerisini o bitirecek. Hâlâ onun verdiği siparişleri öğreniyorum."

Sara küçük bir ciyaklamayla heyecanlı bir ses çıkardı ve Chloe, sanki birbirine sarılan iki minik tembel hayvanın fotoğrafına dönüşmüşüz gibi bize bakıp gülümsedi. Onları uyarıcı bir bakış attım. Hanna lavabonun ne tarafta olduğunu sorup o yöne doğru hareketlenince gruba yaklaşarak her birinin gözlerinin içine baktım.

"Bu gece Will ve Hanna gösterisi olmayacak. Garip bir yerdeyiz. Sadece normal davranın."

"İyi," dedi Sara ama sonra gözlerini kıstı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, siz ikiniz birlikte gerçekten sevimli görünüyorsunuz ve ikinizin takıldığını bildiğimiz halde bu gece bütün grupla dışarıda olması çok cesurca."

"Biliyorum," dedim, Maddie'nin getirdiği birayı kaldırdım ve bir yudum aldım. Şerbetçi otunun keskin tadı bir anda yumuşayarak ılıklaştı ve malta dönüştü. Gözlerimi kapadım, diğerleri sohbet etmeye başlayınca azıcık inledim.

"Will?" dedi Sara, şimdi daha sessizdi, böylece onu bir tek ben duyabiliyordum. Döndü, arkasına bakındı ve yine bana döndü. "Eğer istediğinin bu olduğunu biliyorsan lütfen bunu yalnızca Hanna'yla yap."

"Burnunu sokmanı gerçekten takdir ediyorum Sara fakat buna bir son ver."

Yüzü ifadesizleşti ve yaptığım hatanın farkına vardım. Hanna, Sara'nın Şikago'daki pislik kongre üyesiyle çıkmaya başladığı yaştan biraz daha yaşlıydı ama ben o herifle aynı yaştaydım: otuz bir. Sara muhtemelen, uzun süre boyunca içine düştüğü durumdan başka kadınları korumayı kendi göreviymiş gibi hissediyordu.

"Kahretsin, Sara," dedim. "Burnunu sokmanı anlıyorum. Sadece... bu sefer farklı. Bunu biliyorsun değil mi?"

"İlk başta her zaman *farklıdır*," dedi. "Buna sevdalanma denir ve sana her sözü verdirtir."

Daha önceleri bir kadına sevdalanmamış değildim; sevdalanmıştım. Fakat kafamı her zaman kendimle meşgul etmiştim. Fiziksel olarak alabileceğim kadarını alacağımı ve işin duygusal tarafı için acele etmeyeceğimi, hatta tamamen bir kenara atacağımı biliyordum. Hanna'da, işlerin en hassas ve en korkutucu olduğu noktada bu modeli parçalayıp doğrudan dibe dalmama neden olabilecek ne vardı?

Hanna geri geldi, bana gülümsedikten sonra oturdu ve içkisinden bir yudum aldı. Öksürdü ve bana baktı, sanki boğazı alev almış gibi gözleri büyümüş ve sulanmıştı.

"Haklısın," dedim gülerek. "Maddie'nin içkileri her zaman ağırdır. Seni uyarmalıydım."

"İçmeye devam et," diye tavsiyede bulundu Bennett. "Boğazın uyuştuktan sonrası daha kolay oluyor."

"Ona göre öyle," dedi Chloe iğnelemede bulunarak.

Max'in kahkahası masaya yayıldı ve Hanna'nın bu şakaları önemsemediğini umarak gözlerimi devirdim.

Her yudumunda daha normal bir tepki veriyormuş gibi görünüyordu. "Sorun yok. İyiyim. Lanet olsun, birinin ilk içkisini içmesini izliyor gibi hissediyor olmalısınız. Yemin ederim arada sırada içiyorum, sadece..."

"Sadece pek ustalıkla değil," diye tamamladım gülerek.

Masanın altından Hanna dizimi kavradı ve elini bacaklarımın arasına götürdü. Orada elimi buldu ve parmaklarıyla elimi sardı.

"İlk içtiğim içkimi hatırlıyorum," dedi Sara kafasını iki yana sallayarak. "On dört yaşındaydım ve kuzenimin düğününde bara gitmiştim. Bir kola istedim ve yanımdaki kadın içinde bir nevi içkiyle birlikte kola istedi. Ben yanlışlıkla onun içkisini aldım ve masama döndüm. İçkimin nesi olduğunu ve neden böyle komik bir tadı olduğunu anlamadım fakat size şöyle söyleyeyim, bu beyaz kız hayatında ilk defa break dans hareketleri yapmaya çalıştı."

Hepimiz güldük, özellikle de tatlı ve sessiz Sara'nın sarhoş biçimde robot dansı ya da bazı break dans dönüşlerini yaptığını gözümüzün önüne getirince. Esprilerimiz azalarak bittikten sonra düşüncelerimiz aynı konuya kaymış gibi görünüyordu çünkü hepimiz neredeyse aynı anda Chloe'ye döndük.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Biliyor musun Will," dedi yüzünde aptalca bir gülümsemeyle, "sanırım ilk defa düğün hakkında bir şey soruyorsun."

"Bu iflah olmaz adamlarla Vegas'ta dört gün geçirdim." Bennett ve Max'i gösterdim. "Olan bitenden haberim yok değil. Çiçek buketlerinin üzerindeki kurdeleleri bağlamamı ya da başka bir şey yapmamı ister misin?"

"Hayır," dedi gülerek. "Ve hazırlıklar... iyi gidiyor."

"Çoğunlukla," diye söylendi Bennett.

"Çoğunlukla," diye ona katıldı Chloe. Birbirlerine anlamlı bir şekilde baktılar ve Chloe, Bennett'in omzuna yaslanarak yine gülmeye başladı.

"Bu ne demek?" diye sordu Sara. "Yine yemek servisi meselesi mi?"

"Hayır," dedi Bennett ve birasından bir yudum aldı. "Yemek işi ayarlandı."

"Neyse ki," dedi Chloe araya girerek.

Bennett devam etti. "Düğün aşamasında ailelerin yaptıkları inanılmaz sadece. Ahşap işleriyle ilgili ne sorunlar çıktığını bilemezsiniz. Yemin ederim ki bu işten dörtlü cinayet olmadan kurtulursak ikimiz de lanet olası birer madalyayı hak edeceğiz."

Refleks olarak Hanna'nın elini daha da sıkı tuttum.

Ufak bir duraksamadan sonra o da elimi sıkarak karşılık verdi ve dönüp bana baktı. Gözleri gözlerimi inceliyordu ve sonra hafifçe gülümsedi.

Onu ve kendimi düşünüyordum. Ailesini ve son on iki senede nasıl da benim doğu yakasındaki ailem haline geldiklerini, kendim için nasıl da bu minik çaresiz nefesle geleceği –âşık olmak, evlenmek, aile kurmaya karar vermek– bile görebildiğimi düşünüyordum.

Bacağımın üzerinde elimi okşayan elini bıraktım ve nabzımın boynumda patlamak üzere olduğunu hissettim. *Lanet olsun, hayatıma ne oldu böyle?* Yalnızca birkaç ay içerisinde neredeyse her şey değişmişti.

Aslında her şey değil. Arkadaşlarım hâlâ aynıydı, işlerim iyiydi. Hâlâ (neredeyse) her gün koşuyor, hâlâ mümkün olduğunca televizyonda basketbol maçı izliyordum. Fakat...

Âşık olmuştum. Biri bunun yaklaşmakta olduğunu ne sıklıkla görürdü?

"İyi misin?" diye sordu Hanna.

"Evet, evet, iyiyim," diye fısıldadım. "Sadece..." Devamını getiremedim. Yalnızca arkadaş olacağımız konusunda anlaşmıştık. Benim de istediğimin bu olduğunu ona söylemiştim. "Sadece arkadaşlarımın bu sürece girdiklerini görmek biraz çılgınca," dedim Chloe ve Bennett'i işaret ederek. Kendimi bu kadar kurtarabilmiştim. "Kesinlikle kendimle ilişkilendiremiyorum."

Bu sözlerimle herkes dönüp bize bakmaya başladı, gözleri yumuşak ve Hanna'yla aramda geçen her bakış ya da dokunuşta lanet olası bir anlam arar gibiydi. Hepsine birden hızlıca kötü bakışlar fırlattım ve ayağa kalktım. Sandalyem yere sürterek ciyakladı, garipleştiğimi daha belirgin hale getirdi. Bu grubun ilgi odağı olmak konusunda, benimle dalga geçmeleri ya da benim onlarla dalga geçmemde sorun yoktu. Fakat bu kez farklıydı. Programlı takılmalarım ya da kadınlarla renkli geçmişim konusundaki şakalarına gülebilirdim fakat şu anda Hanna'yla bu yeni konumumda kendimi gerçekten *savunmasız* hissediyordum ve anlamlı bakışların bu tarafında olmaya alışık değildim.

Terli avuçlarımı kotuma sildim. "Haydi... bilmiyorum." Çaresizce bara bakındım. Koltuğumda kalmış olmalı, belki oturma odamda bir kez daha sevişmiş olmalıydık. Aramızdaki hava daha az belirgin olana kadar beklemiş olmalıydık.

Hanna kafasını kaldırıp bana baktı, yüzünde eğlenceli bir ifade vardı. "Haydi... ne?"

"Haydi dans edelim."

Onu sandalyesinden çekerek aldım ve boş dans pistine götürdüm. Oraya çıktığımızda kaçtığım şeyden daha kötüsünün beni beklediğinin farkına vardım. Bizi masanın perdeleyici grup halinden alıp gerçek bir *sahneye* çıkarmıştım. Bana doğru yaklaştı, kollarımı alıp beline koydu ve ellerini göğsümde ve saçımda gezdirdi.

"Nefes al, Will."

Gözlerimi kapayarak derin bir nefes aldım. Hayatımda hiç bu kadar rahatsız olmamıştım. Düşününce aslında hiç gerçekten rahatsız olmamıştım.

"Dağılmış durumdasın," dedi Hanna onu kendime yaklaştırdığımda kulağıma gülerek. "Seni hiç bu kadar rahatsız görmemiştim. İtiraf etmeliyim ki bu aslında sevimli gibi."

"Gerçekten de lanet olası garip bir gün oldu."

Maddie, keyifli indie şarkılar çalıyordu ve şu anda çalan şarkı yalnızca enstrümantaldi. Tatlı, neredeyse biraz melankolik bir şarkıydı fakat Hanna'yla yapmak istediğim dans için en doğru hızdaydı: yavaş, vurgulu. Dans ediyormuş gibi yaparak aslında birkaç dakikalığına masadan uzak olup ona sarılabileceğim bir dans.

Yavaşça döndüm ve arkadaşlarımın artık bize bakmıyor olduklarını gördüm; kendi sohbetlerine dalmışlardı. Chloe kollarını başının üzerine kaldırmış ve hareketli bir şekilde bir şeyler hakkında konuşuyordu. Düğünle ilgili bir fiyaskoyu yeniden canlandırdığından neredeyse emindim. Artık şu garip Will İnceleme anı geçmişti ve burada Hanna'yla birlikte iki arada kalmış gibiydim. Masaya geri dönmeli, Bennett ve Chloe'nin uğraşmak zorunda kaldıkları artan sayıda saçmalığı takip etmeliydim. Çok destansı olduklarını hayal edebiliyordum.

"Seninle birlikte olmayı seviyorum," dedi Hanna düşüncelerimi bölerek. Belki bardaki ışıklardan, belki de Hanna'nın ruh halindendi fakat bugün gözlerinde her zamankinden daha fazla mavilik vardı. New York'un bahara tamamen geçiş yaptığını düşünmeme neden oldu. Kışın bitmesini istiyor-

dum. Sanırım etrafımdaki her şeyin dönüşmesine ihtiyacım vardı, böylece bir geçiş yaşayan tek kişi benmişim gibi hissetmeyecektim.

Hanna duraksadı ve gözleri dudaklarıma odaklandı. "Öncesi için özür dilerim."

"Bunu zaten söyledin," diye fısıldadım gülerek. "Önce kelimelerle özür diledin. Sonra da aletim ağzındayken."

Kafasını boynuma sokuşturarak güldü. Yalnızmışız gibi, oturma odamda ya da yatak odasında dans ediyormuşuz gibi davranabilirdim. Tabii eğer orada olsaydık dans ediyor olmazdık. Dişlerimi sıktım; bedenimin, üzerime yaslanmış bu taze hatırlatmaya, erken saatlerde hayatımın en güzel oral seksini yaptığı ve belki de onu daha sonra tekrar benim eve gitmeye ikna edebileceğim düşüncesine tepki vermemesi için çabaladım. Yalnızca kıvrılıp uyumak bile istese benim için hiçbir sakıncası yoktu. Günün bütün sıkıntısından sonra onun eve dönmesini gerçekten istemiyordum.

"Sanırım ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum," diyerek itirafta bulundu. "Daha önce konuştuğumuzu biliyorum fakat her şey yine biraz garip geliyor."

İç çektim. "Neden hâlâ bu kadar karmaşık?" Dans pistinin ışıkları Hanna'nın yüzünde gölgeler oluşturdu. Çok güzel görünüyordu, sanki aklımı kaybediyormuşum gibi hissettim. Kendimi tamamen dolmuş hissedene kadar bu soru boğazımı bir duman gibi kapladı. "*Böyle* iyi değil mi?" Öyle olduğunu bildiğimi düşünsün diye gülümsedim, belki birkaç saniyeliğine de olsa rahatlamaya ihtiyacım olmadığına inanabilirdi.

"Bu kadar iyi olması aslında inanılmaz," diye fısıldadı. "Sanki seni önceden hiç tanımıyormuşum gibi hissediyorum, her ne kadar tanıdığımı *düşünmüş* olsam da. Sen şu harika, anlamlı dövmeleri olan parlak bir bilim adamısın. Triatlonlara katılıyorsun ve ablalarınla, annenle yakın ve sevimli bir ilişkin var." Tırnaklarını hafifçe boynumdan aşağıya sürttü. "Senin her zaman seksi, *gerçekten* seksi olduğunu biliyordum. Sen on dokuz yaşındayken ilk tanıştığımızdan on iki sene sonrasına, yani bu zamana kadar hep öyleydin. Seninle vakit geçirmeyi bu sebepten dolayı da seviyorum

çünkü sen bana bedenimle ilgili bilmediğim şeyleri öğretiyorsun ve bu hoşuma gidiyor. Sanırım şu anda aramızda olan şey gerçekten kusursuz."

Biraz daha devam ederse onu öpecek, kaburgalarının ve sırtının şeklini hissetmek için yanlarında elimi gezdirecektim. Onu yere çekmek ve altımda hissetmek istedim. Fakat bir bardaydık. *Lanet olası Aptal Will.* Yüzümü çevirdim ve istemeden de olsa onun arkasındaki arkadaş grubumu gördüm. Dördü birden yeniden bizi izlemeye başlamışlardı. Bennett ve Sara, boyunları kopmasın diye doğrudan sandalyelerini bize çevirmişlerdi fakat onları fark ettiğimi anlar anlamaz dikkatlerini başka tarafa verdiler: Max bara, Sara tavana baktı, Bennett de kendi bileğini izlemeye başladı. Yalnızca Chloe bakmaya devam etti, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Buraya gelmek kötü bir fikirdi," dedim.

Hanna omuz silkti. "Ben öyle düşünmüyorum. Bence evden dışarı çıkmak ve biraz konuşmak iyi geldi."

"Yaptığımız şey bu muydu?" diye sordum gülümseyerek. "Bunun hakkında konuşmaya ihtiyacımız olmadığı hakkında konuşmak mı?"

Dili, dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. "Tabii. Fakat sanırım senin evine geri dönmek ve konuşurken bir şeyler *yapmak* istiyorum."

Anahtarlarımı cebimden çıkardım, aralarından eleyerek doğru anahtarı buldum. "Buraya kadar bir fincan çay içip evine dönmek için gelmedin."

Başını salladı. "Biliyorum. Fakat yarın laboratuvara gitmem gerekiyor. Sanırım bugünkü gibi ortadan kaybolduğum hiç olmadı."

Dairemin kapısının kilidini açtım ve kapıyı iterek onu içeri aldım. Doğrudan mutfağa yöneldi.

"Yanlış yön."

"Çaydan sonra gitmeyeceğim," dedi arkasına bakmadan. "Ama biraz çay istiyorum. O içki uykumu getirdi."

"*İki yudum* almıştın." Bennett ve diğerleri orada kalmamız ve yalnızca bu içkiyi bitirmemizi değil, bir tane daha almaya bizi ikna etmek için ellerinden geleni yaparlarken çoğu dolu Jack ve kola bardağını masada bırakmıştık.

"Sanırım o iki yudumda yedi shot bardağına eşdeğer içki vardı."

Ocağın yanına giderek demliği aldım ve sonra içine su doldurmak için döndüm. "O zaman senin sarhoşluğun oldukça sıkıcı. Ben yedi shot atmış olsaydım masanın üzerine çıkıp soyunurdum."

Gülerek buzdolabını açtı, içini karıştırdıktan sonra nihayet bir havucu çekip çıkardı. Tezgâha yanaştı ve sıçrayarak üzerine oturdu, bacaklarını sallamaya başladı. Daha çok yeni olsa bile sanki yıllardır buraya geliyormuş gibi görünüyordu.

Saçları çözülmeye başlamıştı ve birkaç küçük tutam saç yüzünün yanına ve boynunun arkasına düşmüştü. Barın sıcaklığı ya da içkisinin iki yudumu yanaklarının kızarmasına neden olmuş, gözlerini parlatmıştı. Bana doğru bakıp yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve gülümsedi.

"Çok hoş görünüyorsun," dedim tezgâha doğru yaslanarak.

Havucundan ısırık aldı. "Teşekkürler."

"Sanırım seni birkaç dakika içinde kendimden geçmişçesine becerebilirim."

Omuz silkti ve ilgisiz görünmeye çalışarak mırıldandı. "Olur."

Fakat sonra bacaklarıyla bana uzandı ve beni kendine doğru yaklaştırıp bacaklarının arasına aldı. "İşle ilgili bahsettiklerime rağmen sanırım beni yine de bütün gece burada tutabilirsin, eğer gerçekten istiyorsan."

Tek elimle öne doğru uzandım ve gömleğinin üst düğmesini çözdüm. "Bu gece sana ne yapmamı istiyorsun?"

"Ne istersen."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne istersem mi?"

Yeniden düşünerek fısıldadı. "Her şeyi."

"Buna bayıldım," dedim, biraz daha yaklaştım ve burnumu boynu boyunca sürttüm. "Bu tarz bir seksle sevdiğin her şeyi öğreniyorum. Çıkarabildiğin bütün sesleri keşfediyorum."

"Bilmiyorum..." Sesi canlılığını yitirdi ve havucu kafamın yanında, havada belli belirsiz bir daire çizerek salladı. "Yine de uzun zamandır birlikte olduğun biriyle yaptığın seks daha iyi değil midir? Mesela kadın yataktadır, uyuyakalır, adam içeri girer ve kadın içgüdüsel olarak ona doğru döner, anladın mı? Kadının yüzü adamın sıcak boynundadır ve adamın elleri kadının sırtında dolaşır, sonra kadının külotunu çıkarır ve adam kadının içine girer, kadın bluzunu bile çıkarmamıştır. Adam onun altındakini bilir. Belki de içine girmek için sabırsızlanıyordur. Artık sırasıyla kadının her şeyini çıkarmak zorunda değildir."

Geri çekildim ve havucundan bir ısırık daha alırken ona baktım. Kafasında böyle bir anın oldukça canlı bir hayali vardı. Şahsen ben asla en iyi seksin tanıdık biriyle olacağını söylememiştim. İyi bir seks olabilirdi tabii ki. Fakat onun bunu söyleyiş biçimi –sesinin düşmesi ve gözlerinin kapanır gibi olması– lanet olsun, evet, kulağa *en iyi* seks gibi geliyordu. Hanna'yla aynı yatağı, aynı mutfağı, aynı parayı ve kavgaları paylaştığımız böyle bir hayatı görebiliyordum. Bana kızdığını ve benim de daha sonra gelip onu bulduğumu, zaman içerisinde öğrendiğim sinsi taarruz taktikleriyle ondan öcümü aldığımı çünkü onun benim olduğunu ve Hanna olmanın her düşüncesini ve arzusunu saklayamadan söyleyivermek olduğunu görebiliyordum.

Kahretsin. Seksiliği sıradan biçimde değildi. Seksiydi çünkü onun bir havucu yiyişini seyretmeme aldırış etmiyor ya da saçı, yarım kıçlı bir atkuyruğu halinde olmasına rağmen daha evvel koltukta oturduğumuzdan beri saçlarını düzeltmek için uğraşmıyordu. Teniyle oldukça barışıktı, *seyredilmekten* rahatsız olmuyordu – onun gibi bir kadın tanımamıştım. Gözlerimi ona dikip onu yargıladığımı asla düşünmezdi. Gözlerimi ona diktiğimi çünkü onu dinlediğimi düşünürdü. Ve dinliyordum da. Tanıdık biriyle seks ve anal seks ve porno filmler hakkında gevezeliklerini sonsuza kadar dinleyebilirim.

"Bana sanki bir yiyecekmişim gibi bakıyorsun." Havucunu kaldırdı ve şeytani bir şekilde sırıttı. "Biraz ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Ben seni istiyorum."

Ellerini yukarı götürdü ve gömleğinin düğmelerini çözerek omzuna kadar sıyırdı.

"Bana sevdiğin şeyi söyle," dedim daha da yaklaşarak ve boyun çukurundan onu öptüm.

"Üzerime boşalmanı seviyorum."

Sessizce güldüm. "*Onu* biliyorum. Başka?"

"İçime girdiğin yeri izlediğin zamanı seviyorum."

Kafamı iki yana sallayarak, "*Sana* ne yapmamı sevdiğini söyle," dedim.

Hanna hafifçe omuz silkti, parmak uçlarını göğsümden aşağı doğru gezdirdikten sonra kazağımın ucundan tuttu ve başımın üzerinden çekip çıkardı. "Beni ellerinle istediğin konuma getirdiğin zaman hoşuma gidiyor. Bedenim sanki seninmiş gibi davranmanı seviyorum."

Demlikten ıslık sesi geldi ve sessiz mutfağı çınlattı. Kupasını alıp içine poşet çay ve su koyacak kadar bir süre uzaklaştım. "Sana dokunduğum zaman," dedim demliği yerine koyarak, "bedenin benim *oluyor*. Öpmem için, becermem için ve tadına bakmam için."

Kaşını kaldırdı ve bana gülümsedi. "Pekâlâ, *ben sana* dokunduğumda senin bedenin de benim oluyor."

Tezgâhın üzerine doğru eğilip, balı alıp kupasının içine damlattığında aklım tamamen oluktan akıp gidiverdi.

Bal kaşığını elinden alıp bir kısmını kavanozun kapağına sürerek fazlalıkları giderdim ve sonra da kalanı göğsünün şişkin kısmında gezdirdim. Görünen o ki çayını unutmuştu ve beni izliyordu.

"O zaman kontrol sende," dedim yanağından öperek. "Şimdi ne yapacağımı söyle."

Yalnızca kısa bir süre bekledi. "Onu yalayıp temizle."

Bu sessiz emir karşısında homurdanarak balı yaladıktan sonra tenini o kadar güçlü bir biçimde emdim ki küçük, kırmızı bir iz kaldı. "Başka?"

Ellerini sırtına götürdü, ben dilimi onun teninde gezdirirken o da sutyenini çözdü. Meme ucuna kaydım, kabarıklığını hafifçe yaladıktan sonra ağzımın içine alarak emdim. Nefesi kesilerek fısıldadı. "Islak olsun."

Öne doğru eğildim, göğüslerini yalayarak, onları çokça emerek ve üzerindeki minik bal kalıntılarını bularak tam da istediği şeyi yaptım. Ellerimi aşağıya, kotuna doğru götürdüm. Pantolonunu ve külotunu kalçasına kadar indirdim, böylece hepsini üzerinden çıkarıp atıverdi.

Bacakları iki yana açılmış vaziyette ellerini omuzlarımda gezdirdi. "Will?"

"Hı?" İki göğsünü de ellerimle kaldırarak oynadım. Ses tonunun ne anlama geldiğini biliyordum, bana ne için yalvarmak üzere olduğunu biliyordum.

"Lütfen."

"Lütfen ne?" diye sordum dişlerimle meme ucuna dikkatlice bastırarak. "Lütfen çayını eline mi vereyim?"

"Dokun bana."

"Dokunuyorum."

Biraz kızarak gürledi. "Bacaklarımın arasına dokun."

Parmağımı küçük bal kâsesine daldırdım ve klitorisinin üzerine bastırdım, balı tenine yayarken dişlerimi göğüslerinin narin etine bastırdım. Kafası geriye düşerek inledi ve ayaklarını tezgâhın üzerine koyup bacaklarını iyice araladı.

Çömelerek dilimi üzerinde gezdirdim, oyun oynamıyordum, oynayamıyordum bile. Bal, teninin üzerinde ısınmıştı ve tadı inanılmazdı. "Lanet olsun," diye fısıldadım küçük sinir katlarını nazikçe emerek.

Elini saçıma geçirdi, çekiyordu fakat zevk için değil. Beni yüzünün seviyesine kaldırdı, öpmek için eğildi. Diline de bal sürmüştü ve kalbimin ateşli çırpınışıyla birlikte artık sonsuza kadar bu tadı Hanna'yla özdeşleştireceğimi biliyordum.

Ufak iniltileri dudaklarımız ve dillerimiz arasındaki boşluğu doldurmuş, sakince yankılanıyordu. Elimi aramıza ve teninin üzerine götürüp ıslak ve sıcak olduğu yerle oynadığımda sesi giderek sıkılaşıyordu. Tezgâh, kalçamdan biraz yukarıdaydı fakat mutfakta sevişmek isterse bunu becerebilirdim.

"Prezervatif alıp geleyim."

"Tamam," dedi parmaklarımı saçımdan geri çekerek.

Döndüm, çıplak ayaklarımla koridorda ilerlerken kotumun düğmelerini çözdüm. Çekmecemin içindeki kutudan bir paket çıkardım ve mutfağa gitmek için döndüğümde Hanna yatak odamın içerisinde duruyordu.

Tamamen çıplaktı ve hiçbir şey söylemeden yatağıma doğru yürüdü ve tam ortasına çıktı. Bacaklarını altına kıvırıp otururak bir elini dizinin üzerine koydu. Beni bekliyordu.

"Burada olmak istiyorum."

"Tamam," dedim kotumu kalçamdan aşağıya iterek.

"Senin yatağında."

Anladım, diye düşündüm. *Yatağımda seks yapmak istediğin oldukça belli, çıplağız ve elimde prezervatif var.* Fakat sonra benden başka bir şey istediğini fark ettim. Yatağımın sınırların dışında olup olmadığını, kızları asla evine getirmeyen ve yatak odasının kutsallığına onları sokmayan, o tarz bir *playboy* olup olmadığımı merak ediyordu.

Bu her zaman böyle mi olacaktı? Dile gelmemiş soruları, ona yeni ve özel olan ne verdiğime dair belirsizliği? Ona gizlice kalbimi kırma şansı vermiş olmam yeterli değil miydi?

Yatakta ona katıldım ve dişlerimle prezervatif paketini açmaya başladıktan sonra uzandı ve onu elimden aldı.

"Kahretsin," diyerek söylendim, çekingen dilini aletimin ucunda gezdirmek için öne doğru hızla eğilişini izledim. "Lanet olsun, kahrolası ağzına bayılıyorum."

Ucunu öptü, dilini üzerimde aşağı ve yukarı gezdirdi. Beni ağzının içine aldı.

"Seni izlemeyi seviyorum," dedim anlaşılmaz seslerle. Çok fazla gerilmiştim ve bunu yaparkenki görüntüsü... uzun süre dayanabileceğimi sanmıyordum. "Boşalmak üzereymişim gibi hissediyorum."

"Daha dokunmadım bile," dedi kendisiyle gurur duyduğu belliydi.

"Biliyorum. Ben sadece... bu çok fazla."

Prezervatifi aldı ve üzerime geçirdi, sırtüstü yatağa uzandı. "Hazır mısın?"

Üzerine çıktım, uzanan bedenlerimize baktıktan sonra içine girmek için kendimi düzelttim. Çok sıcak, çok ıslaktı ve uzun sürsün istiyordum. Bu anı biraz daha uzatmak istiyordum. Kalçamı hafifçe geri çektim, aletimi klitorisine doğru hafifçe vurdum.

"Will," dedi inleyerek kalçası yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Ne kadar ıslak olduğunun farkında mısın?"

Titreyen eliyle aramıza uzandı ve kendine dokundu. "Aman Tanrım."

"Benim yüzümden mi böyle oldu? Eriğim, daha önce hiç bu kadar sertleştim mi bilmiyorum." Nabzımın aletimin üzerinde attığını hissettim.

O sırada bana sıkıca tutundu ve kesik kesik nefes alarak, "Lütfen," diye fısıldadı.

"Lütfen ne?"

Gözleri açıldı ve "Lütfen... içime gir," diye fısıldadı bu kez.

Gülümsedim, tatlı ve sabırsız acısının keyfini çıkarıyordum. "Vajinan beni istiyor mu?"

"*Will.*" Altımda hareket ederek elleri ve kalçasıyla aranıyordu. Parmaklarını ağzıma götürdüm, tatlığının tadına bakmak için her birini emdim.

Sonra aramıza uzandım, ıslak açıklığının etrafında parmağımla daireler çizdim. "Sana burası beni istiyor mu diye sordum?"

"Evet..." Kendini bana doğru itmeye, en azından parmağımı içine almaya çalıştı fakat yukarı kaydım ve klitorisinin üzerine dokunarak yüksek sesle inlemesine neden oldum. Parmağımı yeniden aşağıya sürükledim ve

inanılmaz ıslaklığına batırdım. "Bacaklarının arası beni istiyor mu? Buradaki tatlı minik gül yaprakları..." Eğildim, meme ucunu emdim ve dilimle biraz oynadım. "Bunlar da sıkı ve istekli mi?" *Lanet olsun*, şu göğüsler. Son derece yumuşak ve sıcaktılar. "Tanrım, Eriğim," diye fısıldadım çaresiz hissederek. "Bu geceyi çok güzel kılacağım. *Harika* hissetmeni sağlayacağım."

Kıvrılarak yataktan yükseldi, elleri saçlarımda ve boynumdaydı, sırtımı çiziyorlardı.

Parmağımı vajinasından aşağı kaydırarak arka tarafına bastırdım. "Bahse girerim, şu anda sana her şeyi yaptırabilirim. Tam buradan seni becerebilirim."

"Ne istersen," dedi. "Sadece... lütfen."

"Bana... yalvarıyor musun?"

Aceleyle başını salladı ve büyümüş, delice bakan gözlerle yüzüme baktı. Nabzının atışı boynundan seçiliyordu. "Will. Evet."

"Hani şu porno filmlerde senin çok sevdiğin kızlar," diye fısıldadım kalçamı hareket ettirirken gülümseyerek. Aletimin ucu, gergin klitorisinin altından içeri kaydığında ikimiz de inledik. "Şu yalvaran kızlar. İhtiyaçları olduğunu söyleyenler..." Başımı kaldırdım, içine batmamak ve içinde gidip gelmemek için direndikçe çenem kasılıyordu. "Buna ihtiyacın olduğunu hemen şimdi söyleyebilir misin?"

Tırnaklarını köprücük kemiklerimin hemen altına, göğsüme geçirerek inledi ve aşağıya doğru sertçe sürterek göğüs kafesimden göbeğime kadar ateş kırmızısı izler bıraktı. "Bu gece ne istersen yapacağım, sadece önce benim boşalmama izin ver."

Artık daha fazla oynayamayacaktım. "Beni içine sok," dedim.

Ellerini hızla aletime götürdü, etrafından sararak ve kendine sürterek içine kaydırdı, kalçasını yatağın üzerinden havalandırıp bana doğru itti ve beni içine daha fazla aldı. Tenim sıcaktan kızarmıştı ve homurdanarak hareketlerine karşılık verdim. Daha derine batarak ve bacaklarını iki yanına

doğru iyice açarak sonuna kadar gittim. Artık tam da bana ihtiyaç duyduğu yere sürtünebilirdim.

Omuzlarının iki tarafındaki yatak çarşafını yumruklarımın içine aldım, kendimi kontrol altında tutmak için mücadele ediyordum. Çok ıslaktı. Çok sıcaktı. Gözlerimi sıkıca kapadım, geri çekilip yeniden ve daha sert, daha derine ittiğimde damarlarımdaki kan çağlıyordu.

Çıkardığı sesler –tatlı iniltiler ve gürlemeler öylesine güzeldi ki– daha derine dalmamı, daha sert bastırmamı, bir daha kimseyi içinde hayal edemeyeceği noktaya kadar, tekrar ve tekrar boşalmasını sağlamayı istetiyordu. Bütün gece devam edeceğimi ve bunun yalnızca birlikte geçirdiğimiz ilk geceye dair bir şey olmadığını artık biliyordu. *Her zaman* saatlerce böyle uyanık kalmasını sağlayacaktım. Hanna'yla birlikteyken nadiren acele edip bitmesini isteyecektim.

Kusursuzdu, muhteşemdi ve çılgındı – elleri yüzümde, başparmağı ağzımda, ufak seslerle ve büyük istekli gözlerle bana yalvarıyordu.

Fakat o gözler devrilip kapandığında durdum, sesli bir şekilde inliyor ve nefes alıyordum. "Beni izle. Bu gece nazik olmayacağım."

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı –aşağıdaki aletime değil– böylece ben de hissettiğim her şeyi görmesine izin verdim. Cezalandırıcı darbelerimin ve teninin her köşesinde gezinen vahşi ellerimin bile yeterli gelmeyişini, bana doğru gidip gelişinin keyfine varışımı ve nasıl da olması gerektiği gibi olduğunu, gürleyerek gülüşümü, göğsünün kızarışını ve ilk orgazmının bedenine yayılmaya başlamasını, çığlıklarla ve deliye dönmüş bir şekilde kopuşunu izleyişimi, yavaşlamak isteyişimi, aletimi içinde uzun uzun sürükleyişimi, kanımın sıcak uğultusunu, parmağımı göğüslerinin arasına sürüp terini hissedişimi, yeniden yalvarmasına yetecek kadar yavaşlayışımı...

Omuzlarıma asıldı, *daha hızlı* olmam için yalvarıyordu.

"Çok ısrarcısın," diye fısıldadım. İçinden çıktım ve onu ters çevirerek sırtını yaladım, kıçını ve bacaklarının arkasını ısırdım. Bütün teni boyunca üzerine kırmızı desenli izler bıraktım.

Onu yatağın ucuna kadar çektim, eğdim ve yeniden içine daldım, o kadar derine daldım ki ikimiz birden çığlık attık. Gözlerimi kapadım, uzaklık hissine ihtiyacım vardı. Daha önce her kadınla her şeyi izlemiştim. Boşalmaya hazır olduğumda beni harekete geçirecek o görsel uyarıcıya ihtiyacım olmuştu. Fakat Hanna'yla çok fazla geliyordu. *O* çok fazlaydı. Boşalmaya bu kadar yakınken sırtının kıvrılışını ya da soru ve umutla dolu gözlerini çevirip bana bakışını izleyemiyordum. O tatlı sevgi tam kaburgalarımın arasına saplanıyordu.

Penisimin kasılmaya başladığını hissettim. Saçlarına asıldığımda, aç ellerimle kabaca göğüslerini tuttuğumda ve kıçına attığım şaplaktan çıkan keskin sesle daha da ıslandığını görünce kendimi kaybettim. Ardından ateşli bir inleme geldi. Omzunu ısırmamla ve *Eriğim hadi gel* dememle birlikte çıkardığı sesler keskin çığlıklardan minik ve kesik nefes alışlara dönüştü. Ve o kendinden geçmeye başladığında ben dayanmaya, birlikte nasıl gözüktüğümüzü aklımdan çıkarmaya çalıştım. Bir elimle kalçasını daha sıkı kavradım ve diğer elimi omzuna koyarak onu kendime doğru büyük bir güçle çektim, ta ki çok yaklaşana ve içimden bir şeylerin kopmaya başladığını hissedene kadar.

İsmimi söyledi, kendini yeniden bana doğru itti ve birdenbire kendimi düşüyormuş, karanlığın içinde dönüyormuş gibi hissettim. Gözlerim hızla açıldı, boşalırken destek almak için iki elimle onu sıkıca tutuyordum ve inleyerek prezervatifi doldurdum. İçine girip çıkmaya devam ettim, orgazmının üzerinden onu başım dönerek ve bacaklarım yanarak becermeye devam ediyordum. Sanki kauçuktan yapılmışım gibi hissettim, ayakta zor duruyordum.

Geri çekildim ve prezervatifi çıkardım, Hanna'nın yatağın üzerine kıvrılışını izledim. Yatağımın üzerinde son derece kusursuz görünüyordu, saçları dağılmış, teni ısırık izleriyle dolmuş, kızarmış ve terlemişti, hâlâ üzerinde duran bal orasında burasında parıldıyordu. Yatağa çıktım, arkasına yığıldım ve kollarımı beline sardım. Buna dair çok tanıdık bir his vardı içimde. İlk defa benim yatağımda yatıyordu ve sanki hep buradaymış gibi hissediyordum.

On Beş

Ertesi sabah, aşina olmadığım çarşafların hissi ve Will'in tenime sinmiş kokusuyla uyandım. Yatak bir felaketti. Çarşaflar yataktan kaymış ve bedenime sarılmıştı, yastıklar ise yerlere atılmıştı. Tenimin her tarafı ısırık izleri ve parmak ucuyla yaratılmış berelerle kaplıydı, ayrıca kıyafetlerimin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Göz ucuyla baktığım saat bana saatin beşi biraz geçtiğini söyledi, yatağın içinde döndüm, karışmış saçlarımı yüzümden çektim ve loş ışığa doğru gözlerimi kırpıştırdım. Yatağın diğer tarafı boştu ve Will'in bedenine dair tek ipucu, yatağın üzerindeki çukurluktu. Ayak seslerine doğru kafamı kaldırdığımda üstü çıplak ve gülümseyerek bana doğru gelmekte olduğunu gördüm, her iki elinde de dumanı tüten birer kupa vardı.

"Günaydın, uykucu," dedi içecekleri komodinin üzerine bırakarak. Yanıma oturduğunda yatak çöktü. "İyi hissediyor musun? Fazla sızın var mı?" Yüzünde sevecen bir ifade vardı, gülümsemesi ağzının köşelerinde kıvrımlar oluşturmuştu ve acaba bu samimi bakışlarına alışabilecek miyim diye merak ettim. "Dün gece sana pek rahat vermedim."

Zihnimi kurcaladım: bütün bedenimde bıraktığı izlere ek olarak bacaklarım zayıftı, karnım yüz mekik çekmişim gibiydi ve bacaklarımın arasında hâlâ içime doğru gidip gelen kalçasının sesini hissedebiliyordum. "Bütün doğru yerlerim sızlıyor."

Çenesini kaşıyarak gözlerini yüzüme ve sonra göğüslerime kaydırdı. Tahmin edileceği gibi. "Söylediklerinin arasında bu artık benim en sevdiğim. Belki bunu gece bana mesaj olarak yollayabilirsin. Kendini cömert hissedersen memelerinin bir fotoğrafını da ekleyebilirsin."

Güldüm. Kupalardan birini alarak bana uzattı. "Dün gece biri çayını unutmuş."

"Hımm. Birinin dikkati dağılmış." Kafamı iki yana salladım, kupayı geri koyması için işaret ettim. İki elimin de boş olmasını istiyordum. Will günün her dakikası yırtıcı ve baştan çıkarıcıydı fakat sabahları, *yasaklanmalıydı.*

Anlayan gözlerle gülümsedi, ellerini yavaşça saçlarımın uçlarına sürterek onları sırtıma doğru düzleştirdi. Gözlerindeki duygu ve kasıklarımdaki sıcaklığı ve ağırlığı ateşleyen parmakları içimi titretti. O gözlerde tam olarak ne gördüğümü biliyor olmayı diledim: arkadaşlık, şefkat, daha başka bir şey var mıydı? Boğazımdan yukarı doğru yükselmeye devam eden soruyu geri yuttum, felaketle biten sonuncusundan hemen sonra böyle dürüst bir konuşmaya ikimizin de hazır olduğundan emin değildim.

Pencereden görünen gökyüzü hâlâ mor ve pusluydu, Will'in tenindeki her mürekkep çizgisini daha belirginleştiriyor, her dövmenin teninde daha çok parlamasına neden oluyordu. Mavi kuş neredeyse siyah görünüyordu; kaburgalarını saran yazılar sanki oraya incelikli bir yazıyla kazınmış gibi görünüyordu. Onlara dokunmak için başparmağımı kaslarının oluşturduğu oluklara, karnının ve daha aşağısının düzlüğüne bastırmak için uzandım. Baksırının bel kısmından içeri bir parmağımı soktuğumda nefesi kesildi.

"Üzerine bir şeyler çizmek istiyorum," dedim ve tepkisini görmek için hızlıca yüzüne baktım. Şaşırmış görünüyordu fakat dahası, gölgede gizlenmiş ve ağırlaşmış mavi gözleri *aç* görünüyorlardı.

Teklifimi kabul etmiş olmalıydı çünkü yatağın kenarındaki küçük masaya gitti ve siyah bir kalemle geri döndü. Üzerimden geçti ve yatağın ortasına gergin vaziyette bir heykel gibi sırtüstü uzandı.

Yatakta doğruldum ve çarşafın üstümden kaydığını hissettim, serin hava bana tamamen çıplak olduğumu hatırlattı. Ne yaptığımı ya da onun üzerine çıkıp bacaklarımla kalçasının iki yanını sıkıştırdığımda nasıl göründüğümü düşünmek için kendime zaman tanımadım.

Odadaki hava yoğunlaşmış görünüyordu ve Will yutkundu, kalemi elinden aldığımda ve kapağını açtığımda gözleri büyüdü. Aletinin arka tarafımda sertleşmeye başladığını hissedebiliyordum. Bacaklarını kasışıyla ve kalçasını bana sürtmek için havaya doğru en ufak kaldırma çabalarında inlememek için kendimi zor tuttum.

Önüme baktım, nereden başlayacağımdan bile emin değildim. "Köprücük kemiklerine bayılıyorum," dedim, parmaklarımı üzerlerinde ve boğazının altındaki minik çukurda gezdirerek.

"Köprücük kemikleri ha?" diye sordu, sesi sıcak ve hâlâ çatallıydı.

Parmaklarımı göğsünden aşağı gezdirdim, dokunuşlarım karşısında nefesinin kesilmesi, hırıltılı hale gelmesi ve heyecanlanması karşısındaki zafer gülümsemesini bastırdım.

"*Göğsüne* bayılıyorum."

"Ben de seninkine," diye mırıldandı gülerek.

Yine de kusursuzdu. Hatları belirgin fakat hantal değildi. Göğsü genişti ve kaslı omuzlarından göğsünün altına kadar yumuşak bir teni vardı. İşaret parmağımı hatlarının üzerinde gezdirdim. Dergilerdeki ya da nadiren de olsa bilinçsizce televizyon karşısında pineklemelerim sırasında gördüğüm adamlar gibi göğüslerini tıraş

etmiyor ya da ağda kullanmıyordu. Will, göğsündeki koyu renk tek tük tüyleriyle, pürüzsüz çıplak karnıyla ve karnından aşağı uzanan çizgi halindeki tüyleriyle bir *erkekti*.

Eğildim, dilimle o çizgi halindeki tüyleri takip ettim.

"Güzel," diye homurdandı altımda sabırsızca kıvranarak. "Ah, evet Tanrım."

"Ve tam buradaki noktaya bayılıyorum," dedim ağzımın yönünü olmamı istediği yerden kalçasına doğru değiştirerek. Baksırını yalnızca birkaç santim indirerek kalça kemiğinin hemen iç kısmına bir *H* harfi, altına da *B* harfi çizdim. Kocaman gülümseyerek incelemek üzere geri çekilip oturdum. "Bunu sevdim."

Kafasını kaldırıp teninin üzerine yazdığım ismimin baş harflerini gördü ve bana baktı. "Ben de."

Önceki gün bedenimden sildiğim leke halindeki kelimeleri ve çizimleri hatırladım, kalemi başparmağıma yaklaştırdım, mürekkeple ıslanıncaya kadar parmağımın ucunu boyadım. Parmağımı tenine, kalça kemiği çıkıntısının hemen altına bastırdım, o kadar sert bir biçimde ittirdim ki nefesi kesildi ve sonra parmak izimi orada bırakarak elimi geri çektim.

Oturdum ve hayranlıkla ize baktım.

"Kahretsin," dedi gözlerini o siyah ize dikmişti. "Bu muhtemelen birinin şimdiye kadar bana yaptığı en seksi şey, Hanna."

Sözleri, içimde hazmedilmemiş bir şeylere dokundu, hayatında başkalarının da olduğuna dair bilgi yeniden su yüzüne çıkmıştı: *seksi* şeyler yapan diğerleri, onu iyi hissettiren diğerleri gibi.

Baskıcı bakışlarından yüzümü kaçırdım, zihnimin gerisinde sürekli kaynamakta olan düşünceleri görmesini istemiyordum – kız arkadaş olmayan kız arkadaş düşüncelerini. Will bana iyi gelmişti. Kendimi seksi ve eğlenceli hissetmiştim; *istendiğimi* hissetmiştim. Benden önce ne olduğuna dair endişelerle bu durumu açmaza sü-

rüklemeyecektim. Kahretsin, o günlerde her ne olduysa o zamanlar biz birlikte değildik. Diğer kadınlarla ilişkisini bitirdiğine dair bir şey hiç söylememişti. Onu, haftanın çoğu gecesi görüyordum fakat *her* gecesi değil. Eğer Will'i biraz tanıyorsam çeşitliliğe değer verirdi ve her zaman ikinci bir planı olacak kadar faydacıydı.

Mesafe, diye hatırlattım kendime. *Gizli ajan. Zarar görmeden gir ve çık.*

Will yanımda doğruldu, boynumu emdikten sonra ağzını kulağımın kepçesine götürdü. "Seni becermem gerekiyor."

Kafamın geriye düşmesine izin verdim. "Bunu dün gece yapmadın mı?"

"*Saatler* önceydi."

Bedenimdeki bütün tüyler ürperdi ve çayım yine unutulmuştu.

Hava hâlâ soğuktu fakat bahar gibi hissettirmeye başlıyordu. Yapraklar ve açmış çiçekler, ağaçlarda ötüşen kuşlar vardı ve mavi gökyüzü, güzel havaların habercisiydi. Bahar zamanı Central Park beni her zaman kendime getirirdi; bu denli büyük bir şehrin ve iş yoğunluğunun, kalbinde değerli renkleri, suyu ve vahşi hayatı sakladığını görmek inanılmazdı.

O gün ya da yaklaşmakta olan Paskalya için hafta sonu ne yapmam gerektiğini düşünmek istedim fakat her yanım ağrıyordu ve yorgundum. Will'in yanımda koşuyor olması da yalnızca zaman konusunda dikkatimin daha fazla dağılmasına neden oluyordu.

Ayaklarının kaldırım üzerindeki ritmi, nefesinin uyumu... tek düşünebildiğim şey seksti. Ellerimin altındaki sert kas kütlelerini, oldukça kışkırtıcı biçimde sanki benim için yapıyormuş gibi onu ısırmamı isteyişini hatırlayabiliyordum. Sanki içindeki

bir şeylerden kurtulmam gerektiğini biliyordu ve onu da teninin altında gömülü bulacaktım. Gecenin ortasında, kulağımın dibinde nasıl düzenli bir şekilde nefes aldığını, bana saatler gibi gelen süre boyunca kendini tutarak tekrar ve tekrar boşlamamı sağladığını hatırlayabiliyordum.

Koşmaya devam ederken üzerindeki tişörtü kaldırdı ve alnını sildi. Aklım bir anda parti gecesi terini karnımda nasıl sıcak ve keskin hissettiğime, kalçamın üzerine nasıl boşaldığına gitti.

Tişörtünü geri bıraktı fakat gözlerimi az önce karnının ortaya çıktığı yerden alamıyordum. "Hanna."

"Hı?" Nihayet gözlerimi önümüzdeki patikaya çevirmeyi başardım.

"Neyin var? Yüzünde sanki önüne perde inmiş gibi bir ifade var."

Yutkunarak nefes aldım ve gözlerimi kısa bir süre sıkarak kapattım. "Yok bir şey."

Durdu; kafamdaki seksin ritmi ve kalçasının gidip gelen hareketi bir anda kesildi. Fakat gözlerimi görmek için eğildiğinde bacaklarımın arasındaki hassasiyet hiç kaybolmadı. "Bunu yapma."

Nefes verip kaçan kelimelerle ciğerlerimi doldurdum. "Peki, seni düşünüyordum."

Mavi gözleri yüzümü irdeledikten sonra geri kalanımı inceledi: giymiş olduğum, ona ait çok büyük tişörtün altında sertleşen meme uçlarımı, düğümlenmiş midemi, yığılmak üzere olan bacaklarımı ve aralarında birbirine sıkıca sarılmış, acıyı dindirmek için sertçe sıktığım kaslarımı.

Yüzünde minik bir gülümseme belirdi. "Beni ne şekilde düşünüyordun?"

Bu kez gözlerimi kapadığımda yeniden açmadım. Gücümün dürüstlüğümden geldiğini söylemişti fakat işin aslı, ona her şeyi söylediğimde bana hissettirdiğindeydi. "Daha önce kimse tarafından

kafam bu şekilde meşgul edilmemişti." Ben her zaman yalnızca bir *dürtüden* ibaret olmuştum. Şimdiyse ben *şehvet, istek, arzu* ve *doyumsuz bir öğrenciydim.*

Oldukça uzun bir süre sessiz kaldı ve tekrar kafamı kaldırdığımda beni izlediğini, düşündüğünü gördüm. Şaka yapmasına ya da benimle dalga geçmesine, edepsiz bir şey söylemesine ve bizi yeniden Hanna ve Will'in esas çizgisine geri götürmesine ihtiyacım vardı. "Biraz daha anlat," diye fısıldadı nihayet.

Gözlerimi açtım, ona baktım. "Daha önce odaklanmayla, kendimi işime vermekle ilgili zorluk çekmemiştim. Fakat... Seni düşünüyorum..." Aniden durdum. "Sürekli seninle *seks* yaptığımı düşünüyorum."

Kalbimin daha önce bu kadar kalın bir organ olduğunu, ağır ve ezici bir şekilde attığını hissetmemiştim. Kalbimin bir kas olduğunu ve bedenimin, bir bakıma, çiğ ve hayvani sevişmeden meydana geldiğini hatırlatması hoşuma gitmişti. Fakat duygu yoktu. Kesinlikle yoktu.

"Ve?" dedi ısrarcı bir şekilde.

Peki.

"Ve bu korkutucu."

Dudağı, bastırılmış bir sırıtışla seğirdi. "Neden?"

"Çünkü sen benim arkadaşımsın... benim *en iyi* arkadaşım oldun."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Bu kötü mü?"

"Benim çok fazla arkadaşım yok ve seninle aramın bozulmasını istemiyorum. Bu önemli."

Terli yanağıma yapışmış bir tutam saçı iterek gülümsedi. "Evet öyle."

"Bütün bu sevişen-arkadaşlar olayının, Max'in tabiriyle 'tepetaklak' olmasını istemiyorum."

Güldü fakat karşılık olarak bir şey söylemedi.

"Sen korkmuyor musun?" diye sordum gözlerim gözlerini arayarak.

"Seninle aynı sebeplerden dolayı değil, sanmıyorum."

Bu da ne demekti şimdi? Will'in sakin kalabilme yeteneğini seviyordum fakat şu anda onu boğazlamak istemiştim.

"Fakat yine de en iyi arkadaşım olduğun halde seni çıplak düşünmeden duramıyor olmam garip değil mi? Kendimin de çıplak olduğunu. *Birlikte* çıplak olduğumuzu ve çıplakken bana hissettirdiklerini? Çıplakken sana hissettirdiğimi umduğumu? Bunu çok fazla düşünüyorum."

Yaklaştı ve bir elini kalçama, diğerini yanağıma koydu. "Garip değil. Ayrıca Hanna?"

Başparmağını boynuma, nabzımın attığı yere götürdüğünde bunun beni ne kadar korkuttuğunu bildiğini söylemeye çalıştığını biliyordum. Yutkunarak fısıldadım. "Evet?"

"Benim için her şeyi açıkça konuşmanın önemli olduğunu biliyorsun."

Başımı salladım.

"Fakat... bunu şimdi konuşmak istiyor musun? İstersen konuşabiliriz ama," dedi güven verir şekilde kalçamı sıkarak, "zorunda da değiliz."

İçime bir panik hissi saplandı. Bu konuşmayı daha önce yapmıştık ve pek de iyi gitmemişti. Ben paniklemiştim ve o da sözünü geri almıştı. Bu kez farklı mı olacaktı? Ayrıca beni istediğini fakat *yalnızca* beni istemediğini söylerse nasıl tepki verecektim? Ne diyeceğimi biliyordum. Bunu daha fazla sürdüremeyeceğimi söyleyecektim. Sonunda da... bu işten sıyrılacaktım.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Şimdi değil."

Kafasını oynatarak dudaklarını kulağımın kepçesine götürdü. "Peki. Fakat bu durumda sana şunu söylemeliyim: *hiç kimse* bana senin hissettirdiklerini hissettirmiyor." Her kelimeyi dikkatlice söyledi, sanki her biri diline yerleşmiş ve gitmelerine izin vermeden önce onları incelemesi gerekiyormuş gibi. "Ve ben de seninle seks yaptığımı düşünüyorum. Çok *fazla*."

Asıl şaşırdığım tam olarak, benimle seks yaptığını düşünüyor olması değildi; süregelen yorumlarından bu açıkça anlaşılıyordu. Fakat onun benimle, diğer kadınlarıyla olduğu gibi, önceden belirlenmiş, neredeyse karşılıklı onay neticesinde anlaşmaya bağlanmış bir şekilde birlikte olmak istediğinden şüpheleniyordum. Will için bunun adanmış bir seks ilişkisi ya da... daha az adanmış bir seks ilişkisi mi olduğundan emin değildim. Neticede hiç kimse onu benim hissettirdiğim şekilde hissettiremiyorsa demek ki başka birisi de orada bir yerde bunu deniyordu, değil mi?

"Bu hafta sonu için... *plan* yapmış olabileceğinin farkındayım," diye söze başladım ve hayal kırıklığı ya da şaşkınlıkla kaşlarını çattı, emin olamıyordum fakat devam ettim. "Ancak eğer yaptıysan ve başka plan istemiyorsan ya da yapmadıysan fakat yapmayı istiyorsan Paskalya için benimle birlikte eve gelmelisin."

Yüzümü görebilecek kadar geri çekildi. "Ne?"

"Benimle birlikte eve gelmeni istiyorum. Annem her zaman harika Paskalya yemekleri yapar. Cumartesi günü gideriz ve pazar günü öğleden sonra geri döneriz. Bir planın var mıydı?"

"Ah, hayır," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Planım yok. Sen ciddi misin?"

"Bu senin için garip mi olurdu?" diye sordum.

"Garip değil. Jensen'ı ve diğerlerini görmek harika olurdu." Gözleri haylazlıkla aydınlandı. "Sanırım son zamanlardaki seks

kaçamaklarımızdan aileye bahsetmeyeceğiz fakat oradayken memelerini görme şansım olacak mı?"

"Özel olarak mı?" diye sordum. "Belki."

Çenesine dokundu, bunu değerlendiriyor gibiydi. "Hımm... Kulağa oldukça ürpertici geleceğini biliyorum ama... senin odanda mı?"

"*Çocukluk* odam mı? Sen bir sapıksın," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Ama evet, belki."

"O zaman, varım."

"Bu kadarı yetti mi? Memeler? *O* kadar kolay mısın?"

Bana doğru eğildi, dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve "Bunu sorabiliyorsan demek ki beni hâlâ çok iyi tanımıyorsun," dedi.

Cumartesi sabahı Will, eskimiş yeşil bir Subaru Outback'le bana geldi ve yangın musluğunun olduğu boşluğa park etti. Kaşlarımı kaldırarak arabaya ve ona, anahtarları parmaklarında gururla döndürüşüne baktım.

"Çok hoş," dedim çantamı alabilecek kadar geriye gidip kapıdan çıkarak.

Çantamı aldı ve beni öptü, hoşuma gittiği için kocaman gülümsüyordu. "Değil mi? Onu garajda tutuyorum. Bu arabayı özlemiştim."

"En son ne zaman kullanmıştın?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bir süre oldu."

Nereye gittiğimizi düşünmemeye çalışarak merdivenlerden aşağı onu takip ettim. Will'i davet ettiğim sırada bu harika bir fikir gibi gelmişti fakat şimdi, bir hafta geçmeden, herkesin vereceği tepkiyi, aptal gülümsememi kendime saklayabilecek miyim ya da ellerimi

Will'in pantolonunun içinden uzak tutabilecek miyim diye merak ediyordum. Gözlerimi kıçından ayırmak için çaba sarf ettiğimi görünce pek şansımın olmadığını anladım.

En sevdiği kotunun içinde, Star Wars tişörtü ve yeşil spor ayakkabılarıyla inanılmaz görünüyordu. Ben ne kadar gerginsem o da o kadar rahattı.

Oraya vardığımızda ne olacağını tam anlamıyla konuşmamıştık. Ailem, birlikte vakit geçirdiğimizi biliyordu –ne de olsa bu onların fikriydi– ancak bu, aramızda şu anda olan şeyler, kesinlikle planlarının bir parçası değildi. Liv'in sırrımızı saklayacağına güveniyordum çünkü Jensen, Will'in, küçük kız kardeşinin bedenine neler yaptığını öğrenecek olursa kavga çıkacak olması ya da en azından korkunç derecede garip konuşmalar döneceği kesindi. Gerçekliğin bu özel kısmını burada, şehirde kontrol altında tutmamız kolaydı. Fakat eve doğru gidiyor olmamız demek, Will ve Jensen'ın iyi arkadaş oldukları gerçeğiyle yüzleşmek demekti. Oradayken burada davrandığım gibi, sanki... o *bana* aitmiş gibi davranamazdım.

Will çantamı bagaja yerleştirdi ve kapıyı açmak için ilerledi, beni arabanın yan tarafına bastırdığından emin olduktan sonra eğilerek uzun ve yavaş bir öpücük verdi. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim kendimi toparlayarak. Will bana aitmiş gibi hissetmek hoşuma gidiyordu. Gözlerini dikip bana baktı ve gülümsedi, ta ki ikimiz de bu rahat yakınlığın tadını çıkarmak için yalnızca birkaç saatimiz olduğunun farkına varana kadar.

Dudaklarımın üzerinde mırıldanarak ve dilini nazikçe benimkinin üzerine getirerek beni bir kez daha öptükten sonra arabaya binebilmem için geri çekildi.

Diğer tarafa yürüyüp şoför koltuğuna atladı ve hiç vakit kaybetmeden, "Birkaç dakikalığına arabanın arkasında işi pişirebi-

leceğimizi biliyorsun değil mi? Senin için koltuğu yatırabilirim. Bacaklarını iki yana genişçe açmayı sevdiğini biliyorum," dedi.

Sırıtarak gözlerimi devirdim. Will hafifçe omuz silkerek kontak anahtarını çevirdi. Araba bağırarak çalıştı, Will arabayı vitese geçirdi ve bana göz kırptıktan sonra gaza bastı. İleri doğru fırladık ve kaldırımdan yalnızca birkaç metre sonra durduk.

Will kaşlarını çattı fakat motoru yeniden çalıştırdı ve ikinci denemesinde trafiğe çıkmayı başardı. Bardak tutacağının içinden telefonunu kaptım ve müziklere göz atmaya başladım. Yaptığımı onaylamayan bir bakış attı ama yorum yapmadı, onun yerine kafasını yola çevirdi.

"Britney Spears mı?" diye sordum gülerek, o ise el yordamıyla uzanıp telefonu elimden almaya çabaladı.

"Kız kardeşim," diye geveledi.

"*Tabii tabii.*"

Broadway'de trafik ışıklarına geldik ve araba yine durdu. Biraz tekledikten sonra Will arabayı çalıştırmayı başardı ancak birkaç dakika sonra bir kez daha durduğunda küfür etti.

"Bu şeyi nasıl idare edeceğini bildiğine emin misin?" diye sordum zorla da olsa gülümseyerek. "Uzun zamandır New Yorklu olduğun için araba sürmeyi mi unuttun?"

Bana ters ters baktı. "İlk önce arkada seks yapmış olsaydık, çok daha kolay olacaktı. Kafamı toplamama yardımcı oluyor."

Camdan dışarı baktıktan sonra yine ona döndüm, gülümseyerek kafamı uzattım ve fermuarına yöneldim. "Arka koltuğa ne gerek var?"

ON ALTI

Arabayı durdurdum ve sessizlikte motor tıkırdadı. Hanna, yanımda uykudaydı, kafası benden uzakta ve yolcu koltuğunun camına dayalıydı. Boston'ın banliyölerinde, temiz döşenmiş tuğlalarla çevrili, geniş ve beyaz bir verandası olan Bergstrom ailesinin evinin önünde bekliyorduk. Ön taraftaki pencereler, lacivert panjurlarla çerçevelenmişti ve içeride kaymak rengi perdelerin olduğu görülebiliyordu. Ev geniş ve güzeldi ve benim anılarımda bile o kadar çok yeri vardı ki buraya gelmenin Hanna için ne ifade ettiğini tahmin bile edemiyordum.

Jensen'la birlikte ailesiyle takılmak için bir yaz rastgele ziyaretimizden beri birkaç yıldır buraya uğramamıştım. Diğer çocukların hiçbiri orada değildi. Sessiz ve rahatlatıcıydı. O hafta sonunun çoğunu arkadaki verandada oturup cin tonik yudumlayarak ve okuyarak geçirmiştik. Ama şimdi, sonuncusu bir saatten kısa bir süre önce direksiyonu sıkmaktan beyaza kesmiş ellerimle ve arabada bana boğazının, boşaldığımda yutkunmasını hissedeceğim kadar derininde biten iki mükemmel oral seks yapmış kız kardeşiyle birlikte evin önünde park etmiş bekliyordum. Oral beceriler konusunda gerçekten doğuştan yetenekliydi. Daha çok eğitime ihtiyacı olduğunu düşünüyordu ve ben de üzerimde birkaç kere daha pratik yapmasına izin verecek kadar oyunu uzatmış olmaktan mutluydum.

Şehirde günlük hayatımızla kuşatılmışken, Jensen bağlantısını, *aile* bağlantısını unutmak kolaydı. *Eğer-ne-yaptığımızı-biliyor-olsalar-hepsi-beni-öldürürdü* bağlantısını. Hanna, Liv konusunu açtığında hazırlıksız yakalanmıştım çünkü çok eski bir hikâye gibi hissettiriyordu. Ancak bu hafta sonu hepsiyle yüzleşecektim: Liv'in eski sevgilisi, Jensen'ın en iyi arkadaşı, Johan'ın stajyeri olduğum kısa hikâyemle. Ve bunların hepsiyle Hanna'ya olan hayranlığımı saklamaya çalışırken yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Nazikçe onu omzundan sarstım. "Hanna."

Biraz ürktü ancak gözlerini açtığında ilk gördüğü şey bendim. Uyku mahmuruydu ve henüz bilinci tamamen açılmamıştı ama sanki dünyada en sevdiği şeye bakıyormuş gibi gülümsedi ve mırıldandı: "Hımm, merhaba, sen."

Ve bu tepkiyle kalbim patlayacak gibi oldu. "Selam, Eriğim."

Utanarak gülümsedi, esnerken pencereden dışarı bakmak için kafasını çevirdi. Nerede park etmiş olduğumuzu görünce biraz tedirgin oldu, etrafa bakarken daha dik oturdu. "Ah! Gelmişiz."

"Geldik."

Bana döndüğünde gözlerinden biraz paniklediğini anladım. "Garip olacak, öyle değil mi? Ben fermuarına doğru bakacağım ve oraya baktığımda Jensen görecek ve sen de benim göğüslerime bakacaksın ve başka biri de onu görecek. Ya sana dokunursam? Ve ya..." Gözleri uzaklara gitti. "Seni öpersem?"

Hafiften korkuyor olması beni sakinleştirdi. Aynı anda sadece birimizin garip hissetmesine izin vardı.

Kafamı iki yana salladım ve ona, "Her şey güzel olacak," dedim. "Biz arkadaş olarak buradayız. Aileni *arkadaşlar* olarak ziyaret ediyoruz. Halka açık bir penis takdiri olmayacak ya da göğüs hayranlığı. Yanıma başka bir pantolon almadım bile. Anlaştık mı?" dedim.

"Anlaştık." diye karşılık verdi donuk bir ifadeyle. "Sadece arkadaşız."

"Evet çünkü biz arkadaşız," diyerek hatırlattım ona bunu söylerken göğsümün içinde burkulan organı görmezden gelerek.

Doğrulurken kafasını salladı ve kapı koluna uzandı. "Arkadaşlar! Paskalya için evimi ziyaret eden arkadaşlar!" dedi cıvıldayarak. "Eski arkadaşını, benim ağabeyimi göreceğiz! Will, arkadaşım, beni New York'tan buraya getirdiğin için teşekkürler!"

Arabadan çıkarken güldü ve bagajdan çantasını almaya gitti.

"Hanna, sakin ol," diye fısıldadım onu sakinleştirmek için elimi beline yerleştirirken. Gözlerimin boynundan aşağıya indiğini ve göğüslerinde karar kıldığını fark ettim. "Çılgın olma."

"Gözler yukarı William. Şimdiden başlaman en iyisi."

"Deneyeceğim," diye fısıldadım gülerek.

"Ben de." Hafifçe göz kırpıp, "Ve bana Ziggy demeyi unutma," diye ekledi.

Helena Bergstrom öyle iyi sarılıyordu ki Pasifik'in kuzeybatısından geliyor olabilirdi. Ancak hafifçe hissedilen aksanı ve çarpıcı bir biçimde Avrupalı yüz hatları Norveç doğumlu olduğunu ele veriyordu. Beni kapıda karşıladı ve kapıdan içeri girer girmez o tanıdık kucaklamasıyla kollarının arasına çekiverdi. Hanna gibi o da uzun boyluydu ve geçen yıllar onu daha da güzelleştirmişti. Yanağını öptüm, benzin almak için durduğumuzda aldığımız çiçekleri ona uzattım.

"Her zaman çok düşüncelisin," dedi çiçekleri alıp elini sallayarak bizi içeri davet ederken. "Johan hâlâ işte. Eric yetişemeyecek. Liv ve Rob burada, Jensen ve Niels da yolda." Kaşlarını çattı. "Yağmur yağacak, umarım hepsi yemek için burada olur."

Çocuklarının isimlerini nefes almıyormuşçasına bir çırpıda söylemişti. Bu kadar çocukla ilgilenirken nasıl bir hayatı olduğunu merak ettim. Ve her biri evlenip kendi çocuklarını yaptığında ev daha da dolup taşacaktı.

Bir şekilde bunun bir parçası olmayı düşündüğümde alışılmadık bir sızı hissettim içimde, sonra uzaklara bakarak gözlerimi kırpıştırdım. Bu hafta sonunun, benim yeni duygularım işe karışmadan da yeterince garip olma potansiyeli vardı.

İçerisi yeniden düzenlenmiş olmasına rağmen yıllar önce nasıl hissettirdiyse öyle hissettirdi. Hâlâ rahattı ama önceden hatırladığım mavi ve gri tonlarından oluşan dekorun yerini lüks mobilyalar, koyu kahverengi ve kırmızı bir dekor ile parlak, krem rengi duvarlar almıştı. Yeniden düzenlenmiş olsa da Helena, girişte ve evin içine doğru devam eden holün duvarlarında sanat niyetiyle asılmış, yaşamı onaylayan sözlerle Amerikan yaşamına sarılıyordu.

Koridorda, *Yaşa, Gül, Sev!*

Mutfakta, *Dengeli beslenme her iki elde de kurabiye tutarak olur.*

Oturma odasında, *Çocuklarımız: Onlara kökler veriyoruz ki uçabilsinler!*

Beni kapıya en yakın olanı okurken yakaladığında –*Bütün yollar eve çıkar*– Hanna bilmiş gülümsemesiyle göz kırptı.

Girişin hemen yanındaki tahta merdivenlerden bir ayak sesi geldiğinde yukarı baktım ve Liv'in parlak yeşil gözleriyle karşılaştım. Midem hafifçe kasıldı.

Liv'le işlerin garipleşmesine izin vermemize gerek yoktu; birlikte takıldığımızdan beri onu pek çok kez görmüştüm, en sonuncusu da birkaç sene önce Jensen'ın düğünündeydi ve orada aramızda Hannover'da küçük bir şirketteki işi hakkında hoş bir konuşma geçmişti. Nişanlısı –şimdiki kocası—iyi birine benziyordu. Liv'le işlerin ne durumda olduğunu ikinci kez düşünmeden geceyi atlatmıştım.

Ama bunun sebebi küçük kaçamağımızın onun için hiçbir anlam ifade etmediğini düşünüyor olmamdı, yıllar önce Noel tatilinden Yale'e döndüğümde onun bu kadar kalbinin kırıldığını bilmiyordum. Sanki Bergstrom ailesiyle olan hikâyemin büyük bir kısmı, benim iflah olmaz çapkın olmam

eklenerek yeniden yazılmıştı, şimdi yine buradaydım ve buna kendimi ruhsal olarak hazırlamak için hiçbir şey yapmadığımı fark ettim.

Heykel gibi kaskatı kesilmişken Liv bana yaklaşıp sarıldı. "Merhaba, Will," Fazlasıyla hamile karnının bana yaslandığını hissettim. Güldü ve "Sarıl bana, sersem," diye fısıldadı.

Kollarımla onu sararken rahatladım. "Sana da merhaba. Sanırım seni tebrik etmem gerekiyor."

Geriye doğru bir adım attı, karnını ovuştururken gülümsedi. "Teşekkürler." Gözlerinde eğlenen bir ifade vardı. Hanna'nın onu kavgamızdan sonra aradığını hatırladım. Liv büyük ihtimalle küçük kardeşiyle aramda ne geçtiğini biliyordu.

Midemin düğümlendiğini hissettim ama hafta sonumuzun herhangi bir şekilde garipleşmesini engellemek için bu hissi hemen iteledim. "Kız mı, erkek mi?"

"Sürpriz olacak." dedi. "Rob bilmek istiyor ama ben istemiyorum. Ve bu benim kazandığım anlamına geliyor."

Kocası elimi sıkabilsin diye gülerek kenara çekildi.

Girişte biraz daha şakalaştık. Hanna annesini ve Liv'i okul hakkında bilgilendirdi. Rob ve ben de New York'un basketbol takımı Knicks hakkında boş boş konuştuk. Sonra Helena mutfağı işaret etti. "İçeri geçmem gerekiyor. Biraz yerleştikten sonra kokteyl için siz de gelin."

Çantalarımızı aldım ve merdivenlerden yukarı Hanna'yı takip ettim.

"Will'i sarı odaya yerleştirin," diye seslendi Helena.

"Orası daha önceki odam mı?" diye sordum Hanna'nın mükemmel poposunu dikizlerken. Her zaman güzel hatlara sahipti ama koşmak kıvrımlarına mükemmel şeyler yapıyordu.

"Hayır, daha önce diğerindeydin, beyaz odada," dedi ve omzunun üzerinden gülümsedi. "O yaz hakkında her şeyi hatırladığımdan değil ama."

Güldüm ve bu gece için bana ayrılan odaya adım attım. "Seninki nerede?" İyi bir şey olup olmadığını ya da herhangi birinin bizi takip edip etmediğini düşünmeden sormuştum.

Arkasına doğru baktı, sonra odaya girip kapıyı kapattı. "İki kapı yanda."

Oda gittikçe daralıyordu ve orada birbirimize bakarak dikildik.

"Selam," diye fısıldadı.

New York'tan ayrıldığımızdan beri ilk kez bunun belki de berbat bir fikir olduğunu düşündüm. Hanna'ya âşıktım. Ona her baktığımda bunu saklamayı nasıl başarabilirdim ki?

"Selam," demeyi başardım.

Başını yana yatırıp, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Boynumu kaşıdım. "Sadece... seni öpmek istiyorum."

Birkaç adım yaklaştı ve ellerini gömleğimin içinden göğsüme doğru kaydırdı. Eğildim ve dudaklarına tek bir öpücük kondurdum.

"Ama yapmamalıyım," dedim bir öpücük için daha dudaklarıma doğru uzanmışken.

"Galiba yapmamalısın." Ağzı, emerek ve dişleyerek çeneme doğru hareket etti. Gömleğimin altından tırnaklarını göğsüme sürterek hafifçe meme uçlarımın üzerinden geçti. Birkaç saniye içinde sertleştim, hazır bir şekilde tenimden kaslarıma kadar sıcaklığı hissettim.

"Sadece öpüşmekle yetinmek istemeyeceğim," dedim, bir yanım durması için uyarırken diğeri devam etmesi için yalvarıyordu.

"Herkes buraya gelmeden biraz vaktimiz var," dedi. Kot pantolonumun düğmesini açabilecek kadar geriledi. "Aslında biz..."

Ellerini durdurdum, temkinli tarafım kazanıyordu. "Hanna. Asla olmaz."

"Sessiz olurum."

"Seni ailenin evinde –gün ışığında– becermememin tek sebebi bu değil. Hem bunu daha demin dışarıda konuşmadık mı?"

"Biliyorum, biliyorum. Ama ya bu baş başa kalabileceğimiz tek an olursa?" diye sordu gülümseyerek. "Benimle biraz vakit geçirmek istemez misin?"

Aklını kaybetmişti. "Hanna." Kot pantolonumu ve iç çamaşırımı kalçamdan aşağı indirip sıcak elini sıkıca aletime sardığında gözlerimi kapatıp inlememi bastırırken tısladım. "Gerçekten yapmamalıyız."

Durdu ve nazikçe sarılırken, "Hızlı olabiliriz. Bu seferlik," dedi.

Gözlerimi açıp ona baktım. Hiçbir zaman hızlı olmayı sevmemiştim, özellikle de Hanna'yla. Acele etmemeyi severdim. Ama bana kendini sunuyorsa ve sadece beş dakikamız varsa o kadarı da uyabilirdi. Ailenin geri kalanı henüz gelmemişti, belki bir sorun olmazdı. Ama sonra hatırladım: "Kahretsin. Prezervatifim yok. Yanıma almadım, çok *belirli nedenlerden*."

Geri çekilirken lanet etti. "Ben de."

Bana açılmış gözlerle yalvararak bakarken kafalarımızdaki soru belliydi.

"Hayır," dedim başka bir şey söylemesine izin vermeden.

"Ama yıllardır hap kullanıyorum."

Çenemi sıkarak gözlerimi kapattım. Lanet olsun. Hamilelik gerçekten beni endişelendiren tek şeydi. En çılgın zamanlarımda bile prezervatif kullanmadan hiç seks yapmamıştım. Son yıllarda da her şey için birkaç ayda bir test yaptırıyordum. "Hanna."

"Hayır, haklısın," dedi parmağıyla aletimin ucunu okşayıp oradaki ıslaklığı yayarken. "Sadece hamile kalmakla alakası yok. Aynı zamanda güvenli olmak gerek..."

"Prezervatif kullanmadan hiç seks yapmadım," dedim tutamayarak. Ölmeyi bu kadar istediğimi kim bilebilirdi?

Sakince konuştu. "Hiç mi?"

"Dışından bile sürtünmedim. Fazla paranoyağım."

Gözleri açıldı. "Sadece ucundan da mı yapmadım? Her erkeğin bunu alışkanlık edindiğini düşünüyordum."

"Paranoyak ve dikkatliyim. Bunun tek seferde bile olabileceğini biliyorum." Gülümsedim, ne anlatmaya çalıştığımı biliyordu: Ben de "sürpriz" bir bebektim.

Gözleri gölgelendi ve ağzıma bakarken, "Will? Bu şekilde yaptığın ilk seferin mi olacak?" diye sordu.

Lanet olsun. Bana öyle bakıp sesi buğulandığında kayboluyordum. Bu sadece aramızdaki fiziksel çekimle ilgili değildi. Tabii ki daha önce de kadınlarla çekim yaşamıştım. Ama Hanna'yla daha fazlası vardı. Kanlarımızdaki kimyasal bir tepkime mi bilmiyorum, aramızdaki bir şey çatlıyor, patlıyor ve gerekenden hep daha fazlasını istememe neden oluyordu. Arkadaşlığını verdi, vücudunu istedim. Vücudunu verdi, düşüncelerine erişmek istedim. Düşüncelerini verdiğinde kalbini istedim.

Ve şimdi burada, beni içinde hissetmek istiyordu –sadece ben, sadece o– ve buna itiraz etmek neredeyse imkânsızdı. Ama denedim.

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Bu karar hakkında biraz daha düşünmemiz gerekiyor."

Özellikle bu "deneyimde" daha önce başka erkekler olduysa, demedim.

"Sadece hissetmek istiyorum. Ben de prezervatifsiz seks yapmadım." Beni öpmek için gerilirken gülümsedi. "İçeride. Sadece bir saniye için."

"Sadece ucu mu?" diye fısıldadım gülerek.

Geriledi ve yatağın ucuna yaslandı. Eteğini kalçalarından yukarı çekti ve külotunu bacaklarından aşağı indirdi. Yüzüme bakarak bacaklarını araladı, dirseklerine yaslanarak geriye uzandı, kalçaları yatağın kenarında duruyordu. Tek yapmam gereken yaklaşmaktı ve içine girebilirdim. Çırılçıplak.

"Delice ve aptalca olduğunu biliyorum. Ama Tanrım, işte beni böyle hissettiriyorsun." Dilini dışarı çıkarıp alt dudağına bastırdı. "Sessiz olacağıma söz veriyorum."

Bunları dediği anda kararımı verdiğimi bilerek gözlerimi kapattım. Önemli olan asıl benim sessiz olup olamayacağımdı. Pantolonumu daha

aşağı ittirip bacaklarının arasına girdim, erkekliğimi tutarak ona doğru eğildim. "Kahretsin. Ne halt ediyoruz biz?"

"Sadece hissediyoruz."

Kalbim ağzımda, göğsümde, tenimin her santimetresinde atıyordu. Bu sanki son seks sınırımdı; bunun dışında her şeyi yapmış olmam ne kadar garipti? Çok basit geliyordu, hatta masum. Ama teni tenime değerken onu hissetmek kadar hiçbir şeyi istememiştim. Bu sanki sadece bir an için ona girmenin –sadece bir an yeterdi– ne kadar iyi olduğunu söyleyen ve aklım ile mantığımı ele geçiren bir ateş gibiydi. Tekrar odasına gidebilir, eşyalarını yerleştirip hazırlanabilirdi ve sonra ben hayatımda hiç yapmadığım kadar hızlı ve sert bir şekilde mastürbasyon yapabilirdim.

Karar verilmişti.

"Gel buraya," diye fısıldadı yüzüme yaklaşarak. Göğsümü alçalttım, dudaklarını tatmak için ağzımı araladım. Dilini emiyor, seslerini yutuyordum. Vajinasının pürüzsüz tenini aletimin altında hissedebiliyordum ama bu onu hissetmek istediğim yer değildi. Onu tamamıyla penisimin etrafında hissetmek istiyordum.

"İyi misin?" diye sordum klitorisini okşamak için elimi aramıza sokarken. "İlk önce senin boşalmanı sağlayayım mı? Bu şekilde bitirmememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Geri çekilebilir misin?"

"Hanna," diye fısıldadım çenesini emerken. "Hani 'sadece ucundan' olacaktı?"

"Nasıl olduğunu hissetmek istemiyor musun?" diye çıkıştı ellerini kıçımda kaydırıp kalçalarını sallarken. "*Beni* hissetmek istemiyor musun?"

Boynunu ısırırken hırladım. "Sen lanet olası düzenbaz bir kızsın."

Ellerini aşağıya indirdi ve parmaklarımı klitorisinden çekti, benimkini kavradı ve tatlı, ıslak teninin etrafında dolaştırdı. Boynuna doğru inledim.

Ve beni oraya doğru yönlendirdi, kalçalarımın hareket etmesi için bekleyerek orada tuttu. İleriye doğru yüklendim, aletim içine girdiğinde

kurnazca kendini teslim edişini hissederek geri geldim. İçine doğru hafifçe daha derine ilerledim. Aletimin etrafında kasıldığını hissedene kadar inleyerek durdum.

"Hızlı," dedim. "Sessiz."

"Söz," diye fısıldadı.

Sıcak olmasını bekliyordum ancak ne kadar sıcak, yumuşak ve ıslak hissettirmesine hazır değildim. Kasları çırpınırken nabzının etrafımda atmasının verdiği hisle başımın dönmesine hazır değildim. Kulağımda açlıkla gerginleşen sesi bu deneyimin onun için de ne kadar farklı olduğunu anlatıyordu.

"Kahretsin," diye homurdandım içine tamamıyla girmeme engel olamayarak. "Yapamam... Henüz bu şekilde sevişemem. Bu çok iyi. Çok hızlı boşalacağım."

Nefesini tuttu, kollarımı o kadar sıkı tutuyordu ki canımı acıttı. "Önemli değil," diyebildi nefesini bir hamlede bırakırken. "Her zaman fazlasıyla dayandın. Dayanamayacağın kadar iyi hissettirmesini istiyorum."

"Çok fenasın," diye tısladım ve bir öpücükle ağzımı yakalamak için başını çevirirken güldü.

Yatağın kenarına dayanıyorduk, gömleklerimiz hâlâ üstümüzdeydi, benim kot pantolonum bileklerimde duruyordu ve onun eteği kalçalarında toplanmıştı. Eşyalarımızı koyup hazırlanmak için yukarı daha yeni çıkmıştık. Bunu burada yapıyor olmamız çok *kötüydü* ama nasılsa neredeyse hiç ses çıkarmıyorduk ve sakin kalabilirsem onu belki yatağı gıcırdatmayacak kadar yavaşça becerebileceğime kendimi ikna etmiştim. Fakat sonra ailesinin evinde, tamamen *çıplak* biçimde *içinde* olduğumu fark ettim. Onun içine gömülü olduğum tarafa, aşağılara bakarken neredeyse boşalıyordum.

Neredeyse tamamen dışarı çıktım ve aşırı ıslaklığından zevk alarak yavaşça tekrar hareket ettim ve sonra tekrar ve tekrar. Ve lanet olsun ki her şey mahvolmuştu. Başka birileriyle yaptığım seks de bu kızla şu ana kadar prezervatif kullanmam da aptallık gibi geliyordu.

"Kritik karar," diye fısıldadı boğuk sesiyle kesik kesik nefes alırken. "Koşma işini boş ver. Bunu günde beş kere yapmalıyız." Sesi o kadar güçsüzdü ki başka neler söyleyebileceğini duymak için kulaklarımı dudaklarına bastırdım. Ama heyecanımın bulanıklığının arasından tek duyabildiğim, daha *sert*, *tenin* ve *boşaldıktan sonra içimde kal* gibi fısıldanan yarım kalmış cümlelerdi.

Beni kandıran, içine boşalmak, tekrar ateşli ve istekli hale getirene kadar öpmek ve etrafımda gerilirken içinde tekrar sertleşmek hakkında düşündüren o son fikir olmuştu. İçindeyken uyuyakalmadan önce onu becerip, içeride kalıp tekrar becerebilirdim.

Kalçasına tutunup, yatağı hareket ettirip yatak başlığına çarpmayacak mükemmel ritimle daha sert hareket ettim. Onun sessiz kalabileceği, benimse onu da istediğim yere getirene kadar dayanabileceğim tempoyla... ama bu kaybettiğim bir savaştı ve daha sadece birkaç dakika geçmişti.

"Lanet olsun, Eriğim," diye inledim. "Özür dilerim, özür dilerim." Kafamı geri atarak bacaklarımdan omurgama ilerleyen ve çok erken gelen orgazmımı hissettim. Çekildim, bacaklarının arasında parmaklarını klitorisine götürürken aletimi yumruğumun içinde sertçe oynattım.

Ayak sesleri hemen dışarıdan, koridordan geliyordu ve onun da duyup duymadığını görmek için Hanna'ya baktım ve daha bir saniye geçmeden kapı çaldı.

Görüntüm bulanıklaştı ve boşalmaya başladığımı hissettim.

Kahretsin. *Kahretsiiiiiin.*

Jensen bağırdı: "Will! Hey, ben geldim! Banyoda mısın?"

Hanna birden doğruldu, gözleri büyümüştü ve özür diliyordu ama çok geçti. Gözlerimi kapattım, ellerimin içinden kasıklarının çıplak tenine boşaldım.

"Bir saniye," diye hırıldadım hâlâ nabzımı hissettiğim yere bakarak. Yatağa bir elime dayanarak yaslandım. Hanna'ya baktığımda gözlerini

boşaldığım noktadan ayıramadığını fark ettim ve –lanet olsun– eteğinin her tarafındaydı.

"Üstümü değiştiriyorum. Birazdan dışarıda olacağım," demeyi başardım kalbim kanımda pompalanan ani adrenalinle bedenimden çıkacak gibi çarparken.

"Tamam. Aşağıda buluşuruz," dedi ayak sesleri gerilerken.

"Lanet olsun, eteğin..." Geri adım attım giyinmeye çabalarken ama Hanna hareket etmedi.

"Will," diye fısıldadı ve tanıdık açlığın gözlerini kararttığını gördüm.

"Lanet olsun." Çok ucuz kurtarmıştık. Kapı bile kilitli değildi. "Hayır, ben..."

Ama eğildi ve beni kendine çekti. Abisinin içeri girip bizi görmesi konusunda fazlasıyla endişelenmiyordu. Ve o gitmişti, değil mi?

Bu kız beni çıldırtıyordu.

Kalbim hâlâ çarparken eğildim, gözlerinin kapanmasına izin vererek iki parmağımı içine soktum ve dilimi vajinasında kaydırdım. Elleri saçlarıma dolandı, kalçalarını ağzıma doğru salladı ve birkaç saniye içerisinde dudakları sessiz bir çığlıkla aralanmışken gelmeye başladı. Dokunuşumun altında kalçaları havaya kalkarken ve elleri saçlarımı çekiştirirken titredi.

Orgazmı dinerken parmaklarını içinde yavaşça hareket ettirmeye devam ettim. Ama bir yandan klitorisini, kasıklarının içini ve kalçalarını öpüyordum. Sonunda hâlâ soluk almaya zorlanırken alnımı göbek deliğine yasladım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı saçlarımdaki ellerini gevşetirken. Ve onları yukarı, göğüslerinin üstüne doğru kaydırdı. "Beni çıldırtıyorsun."

Parmaklarımı içinden çektim ve teninin kokusunu içime çekerken ellerini öpmek için uzandım. "Biliyorum."

Hanna yatağın içinde bir dakika boyunca sessizce durdu ve sonra gözlerini açtı ve bana daha sanki aklı başına yeni gelmiş gibi baktı. "Vay canına. Çok ucuz atlattık."

Gülerek onayladım. "Çok. Galiba üzerimizi değiştirip aşağı inmeliyiz." Başımı eteğine doğru eğdim. "Bunun için özür dilerim."

"Hemen siliveririm."

"Hanna," dedim gülmemeye çalışarak. "Aşağıya *eteğinde* kocaman bir sperm lekesiyle inemezsin."

Bunun üzerine düşündü ve bana şapşal şapşal gülümsedi. "Haklısın. Ben sadece... orada olmasından biraz hoşlandım."

"Ne kadar da sapkın bir kızsın."

Ben pantolonumu giyerken doğruldu ve gömleğimin üstünden karnımı öptü. Onu kendime bastırırken sadece varlığından duyduğum zevkle kollarımı omuzlarının etrafına sardım.

Bu kızın aşkında tam anlamıyla kaybolmuştum.

Birkaç saniye sonra güneş bir bulutun ardına geçti ve güzelce her yeri biraz loşlaştırdı ve sesi sessizliğin içinde yükseldi: "Hiç âşık oldun mu?"

Acaba az öncekileri sesli mi söyledim diye merak ederken kendimi sakinleştirdim. Ama aşağı ona doğru baktığımda apaçık bir merakla dolu sakin gözlerle kafasını kaldırdı. Şipşak seks yaptıktan sonra bunu bana başka bir kadın söyleseydi paniğin fışkıran sıcaklığını ve durumdan anında kaçma isteği hissederdim.

Ama Hanna'ylayken bu soru nedense ana uygun geldi, özellikle az önce ne kadar pervasız davrandığımızı göz önünde bulundurursak... Geçtiğimiz birkaç senede büyümüştüm, hiç olmazsa nerede ve ne zaman seks yaptığım konusunda fazlasıyla tedbirli olmuştum. Ve –Jensenların düğününü bir kenara koyarsak– kendimi nadiren hızlı bir kaçış veya açıklama gerektirecek durumlara sokmuştum. Ama son zamanlarda Hanna'yla olmak beni panikletiyordu, sanki onu bu şekilde hissedebilmemin sınırlı bir sayısı varmış gibi hissediyordum. Ondan vazgeçme düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Hayatımda daha önce yakınlıktan öte bir şey hissettiğim sadece iki sevgilim olmuştu ama bir kadına onu sevdiğimi daha önce hiç söyleme-

miştim. Bu garipti ve otuz bir yaşında bu eksikliğin *beni* garip yaptığını biliyordum fakat bu garipliğin ağırlığını şu ana kadar hiç hissetmemiştim.

Max ve Bennett'e, aşk ve bağlılık hakkında yaptığım her bıkkın yorumun fazlasıyla farkında olmaya başladım. Onlara inanmadığımdan değildi, sadece bu duygularla hiçbir zaman tam anlamıyla bağlantı kuramamıştım. Aşk her zaman, bir şekilde daha yerleşik ve daha az maceracı olduğum belirsiz bir gelecekte bulacağım bir şeydi. Benim çapkın halim, bardakta zamanla oluşan tortulara fazlasıyla benziyordu. Artık onu görmemek imkânsız olana kadar şekillendiğini umursamaya zahmet etmemiştim.

"Cevap hayır diye tahmin ediyorum," diye fısıldadı gülümserken.

Kafamı salladım. "Hiçbir zaman 'seni seviyorum' demedim, eğer bunu kastediyorsan."

Oysa Hanna'nın neredeyse ona her dokunduğumda sessizce söylediğimi bilmesine imkân yoktu.

"Ama hiç *hissettin* mi?

Gülümsedim. "Ya sen?"

Omuzlarını silkti ve sonra kafasıyla Eric'in odasına bağlı olduğundan emin olduğum Jack ve Jill'in banyosunu gösterdi. "Ben gidip temizleneyim."

Gözlerimi kapatarak onayladım ve gittiğinde olduğum yere çöktüm. Jensen'ın az önce içeri girmemesini sağlayan evrendeki her şanslı güce teşekkür ettim. Bu bir felaket olurdu. Ailesinin neler olduğunu anlamasını istemediğimiz sürece –ki ben Hanna'nın bunun çeşitli-faydalara-sahip-bir-arkadaşlık olarak kalmasını istediğinden emindim– *çok* daha dikkatli olmalıydık.

İş e-postalarımı kontrol ettim, birkaç mesaj yolladım. Banyoda biraz sabun, su ve kuvvetli ovalamayla kendime çekidüzen verdim. Hanna da yüzünde utangaç bir gülümse eşliğinde benimle oturma odasında buluştu.

"Çok özür dilerim," dedi yumuşakça. "İçime ne kaçtı bilmiyorum." Gözlerini kırptı, ben o tahmin edilir şakayı yapmadan hemen önce elini ağzıma koydu. "Sakın söyleme."

Gülerek kimsenin duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için arkasındaki mutfağa doğru baktım. "Mükemmeldi. Ama kahretsin ki çok kötü de sonlanabilirdi."

Utanmış gözüküyordu, şapşal bir ifadeyle gülümsedim. Gözümün ucuyla sehpada duran küçük seramik İsa heykelini gördüm. Gidip aldım, Hanna'nın göğüslerinin arasına tuttum. "Hey! Bak! Her şeye rağmen göğüslerinin arasında İsa'yı buldum!"

Kahkahalara boğularak aşağıya baktı ve sanki heykele yerlerin en mükemmelinden keyif almasına izin veriyormuşçasına yavaşça dans etmeye başladı. "Dekoltemde İsa heykeli! Dekoltemde İsa heykeli!"

"Merhaba çocuklar."

Bugün içerisinde Jensen'ın sesini ikinci kez duyduğumda elimi Hanna'nın memelerinin yakınlarından kaçırmaya çalışırken kolum çılgınca sallandı. Olanları sanki kendi vücudumda değilmişim gibi yavaş çekimde izlediğimi hissederken İsa heykelini olabildiğince çabuk fırlattım ve ne yaptığımı ancak heykel birkaç metre ötemde ahşap zemine çarpıp milyonlarca küçük seramik parçaya ayrıldığında fark ettim.

"Ah, kahretsin!" diye inledim katliama doğru koşarken. Dizlerimin üstüne çöktüm ve büyük parçaları toplamaya çalıştım. Ancak beyhude bir çabaydı. Bazı parçalar o kadar küçüktü ki toz denilebilirdi.

Hanna eğildi, kahkahayla hırıldadı. "Will! İsa'yı kırdın!"

"Siz ne *halt* ediyordunuz?" diye sordu Jensen yardım etmek için diz çökerken.

Hanna süpürge almak için odayı terk etti ve beni yirmili yaşlarımın başındaki bütün kötü davranışlarıma tanık olmuş insanla yalnız bıraktı. Az önce küçük kardeşinin göğüsleriyle oynuyormuş gibi gözükmemeye çalı-

şarak omuzlarımı silktim. "Sadece bakıyordum. Yani heykele, ne olduğuna bakıyordum. Ve formuna, yani İsa'nın formuna demek istedim."

Elimi yüzüme götürdüm ve birazcık terlediğimi fark ettim. "Bilmiyorum Jens. Beni korkuttun."

"Niye bu kadar gerginsin?" diye sordu gülerek.

"Belki de yolculuktandır. Uzun süredir ilk kez sürücü koltuğuna geçtim," diyerek omuzlarımı silktim.

Jensen, "Bence senin bir biraya ihtiyacın var," dedi sırtıma hafifçe vurarak.

Hanna geri döndü ve parçaları faraşa süpürebilsin diye bizi kovdu ama öncesinde bana komplocu *vay be* bakışını attı. "Anneme bunu kırdığını söyledim ve o daha bunu hangi teyzesinin ona verdiğini hatırlamıyor. Sanırım iyi durumdasın."

Onu mutfağa doğru takip ederken inledim ve Helena'nın yanağına özür dolu bir öpücük kondurdum. Bana bir bira verdi ve rahatlamamı söyledi.

Ben yukarıda Hanna'yı becerirken ya da delice kokusunu aletimden, parmaklarımdan ve suratımdan çıkarmaya çalışırken babası eve gelmişti. Aman Tanrım. Kapalı bir kapının ardında tüm çıplaklığımızla ne kadar çılgınca davrandığımızı fark ettim. Ne halt ettiğimizi *düşünüyorduk* ki?

Johan, bira için buzdolabını deşerken yukarı baktı ve tescilli sıcaklığı ve garipliğiyle beni karşılamaya geldi. Göz kontağı kurma konusunda iyiydi ancak kelimelerle arası kötüydü. Genellikle de bu, insanlar söylemek için bir şeyler bulmaya çabalarken onun onlara boş boş bakması anlamına geliyordu.

"Merhaba," dedim elini sıkıp beni kucaklamasına izin verirken. "İsa için özür dilerim."

Geri adım attı, gülümsedi. "Aman," dedi ve durdu, bir şeyi tekrar gözden geçiriyor gibiydi. "Eğer bir anda dindar olmadıysan tabii."

"Johan," diye seslendi Helena konuşmamızı keserek. Onu öpebilirdim. "Tatlım, rostoyu kontrol eder misin? Fasulyeler ve ekmek hazır."

Johan, çekmeceden et termometresini alarak fırına doğru ilerledi. Hanna'nın yanıma yaklaştığını hissettim ve su bardağını bira şişeme vurma sesini duydum.

"Şerefe," dedi basit bir gülümsemeyle. "Acıktın mı?"

"Fazlasıyla," diye itiraf ettim.

"Sırf ucunu içine sokma Johan," diye seslendi Helena. "Tamamını sok."

Öksürdüm ve biranın neredeyse burnumdan çıkacağını hissettim. Elimle ağzımı kapatırken yutkunmaya çalıştım. Jensen yanıma yanaştı, bilmiş bir sırıtmayla sırtıma vurdu. Liv ve Rob mutfak masasında oturuyorlardı ve sessiz bir kahkahayla kıvrılmışlardı.

"Kahretsin, bu baya uzun bir gece olacak," diye mırıldandı Hanna.

Yemekte muhabbet hiç bitmedi, daha küçük gruplara ayrılıp sonra tekrar herkesi içine aldı. Yemeğin ortasındayken Niels geldi. Jensen çok dışa-dönük ve en yakın arkadaşımken ve –Hanna'dan sadece iki yaş büyük olan– Eric ailenin çılgın çocuğuyken ortanca kardeş Niels, sessiz ve pek iyi tanımadığım biriydi. Yirmi sekiz yaşında, önde gelen bir enerji firmasında mühendisti ve kontak lensleri ile gülümsemesi dışında neredeyse babasının kopyasıydı.

Ama bu gece beni şaşırttı: oturmadan önce Hanna'yı öpmek için eğildi ve "Mükemmel görünüyorsun, Ziggs," diye fısıldadı.

"Gerçekten öyle," dedi Jensen çatalıyla işaret ederek. "Ne değişti?"

Ne gördüklerini anlamaya çalışarak masanın karşısından onu inceledim, imalarından esrarengiz bir şekilde rahatsız olmuştum. Benim için her zamanki gibi görünüyordu: kendi teninde rahat, basit. Kıyafetleri, saçı ya da makyajı çok süslü değildi. Ama ihtiyacı da yoktu. Sabah uyandığında bile çok güzeldi. Koşudan sonra ışık saçıyordu. Terli ve sevişme sonrası haliyle altımdayken kusursuzdu.

"Hımm," dedi omuzlarını silkip çatalını fasulyeye geçirirken. "Bilmem ki."

"Daha zayıf gözüküyorsun," diye ortaya attı Liv başını eğerek.

Helena ağzındaki lokmayı bitirip, "Hayır, saçıyla ilgili," dedi.

"Belki de Hanna sadece mutludur," dedim tabağıma bakıp rostomdan bir parça dilimlerken. Masa tamamıyla hareketsiz kaldı ve gergin bir şekilde kafamı kaldırdığımda bir grup fal taşı gibi açılmış gözü bana bakarken buldum. "Ne var?"

Ancak o zaman ona Ziggy yerine kendi ismiyle hitap ettiğimi fark ettim.

"Her gün koşuyorum, yani evet artık biraz daha inceyim. Saçlarımı kestirdim. Ama daha da fazlası, işimden keyif alıyorum. Arkadaşlarım var. Will haklı, mutluyum," diyerek akıllıca konuyu geçiştirdi Hanna. Jensen'a baktı ve küstahça sırıttı. "Sonuç olarak haklıymışsın. Artık beni incelemeyi bırakabilir miyiz?"

Jensen gülümsedi ve ailenin geri kalanı da "iyi" gibi bir şeyler mırıldandı ve yemeklerine döndü. Liv'in yüzümü hedef alan gülümsemesini hissedebiliyordum ve başımı tabağımdan kaldırdığımda bana göz kırptı.

Lanet olsun.

"Yemek çok lezzetliydi," dedim Helena'ya.

"Teşekkürler, Will."

Sessizlik büyüdü ve sessizce incelendiğimi hissettim. Yakalanmıştım. İsa'nın beni izleyen yargılayıcı kopmuş ufak kafası da yardımcı olmuyordu. O da biliyordu. Ziggy lakabı bu aileye, babanın çılgın çalışma saatleri ya da Jensen'ın fazla korumacı eğilimleri gibi yerleşmişti. İki ay önce onunla koşuya çıkmadan önce Hanna'nın ismini bilmiyordum bile. Ama boş ver. Yapabileceğim tek şey sözüme sahip çıkmaktı. Tekrar söylemem gerekiyordu.

"Hanna'nın bir yazısının Cell'de çıkacağını biliyor muydunuz?" Pek de yumuşak olmamıştı, ismi diğer kelimelerden daha yüksek çıkmıştı ama yine de gülümseyerek devam ettim.

Johan başını kaldırdı, gözleri açıldı. Hanna'ya dönüp, "Gerçekten mi, *sötnos*[4]?" diye sordu.

Hanna onayladı. "Size anlattığım epitop haritalama projesiyle alakalı. Rastgele yaptığımız bir şeydi ancak sonra harika olduğu ortaya çıktı."

Bu, muhabbeti daha az garip bir yöne doğru ilerletiyor gibiydi ve ben de tuttuğum ekstra nefesi bıraktım. *Ailesiyle tanışmaktan* daha stresli tek şey *ailesinden her şeyi saklamak* olmalıydı. Jensen'ı bana gülümseyerek bakarken yakaladım ama sadece gülümsedim ve başımı tekrar tabağıma çevirdim.

Burada görülecek bir şey yok. Devam et.

Ama çene çalmaya ara verdiklerinde Hanna'nın gözlerini üzerimde hissettim, şaşırmış ve düşünceli görünüyordu. "Sen," dedi.

"Ne?" diye cevap verdim.

Kafasını yavaşça salladı ve sonunda göz temasını bırakarak tabağına döndü. Masanın altından bacağımı uzatıp ayağımı onunkinin üstüne koyarak bana tekrar bakmasını sağlamak istedim ama bu sanki Hanna'nın olmayan bacaklardan oluşan bir mayın tarlasıydı ve sohbet nasılsa ilerlemişti.

Yemekten sonra diğerleri kokteylleriyle oturma odasına geçerken Hanna ve ben bulaşıkları yıkamaya gönüllü olduk. Havluyla bana vurdu ve ben de sabun köpüğünü üstüne savurdum. Niels bira almak için içeri girip sanki kıyafetlerimizi değiş tokuş etmişiz gibi bize bakmadan önce neredeyse eğilip Hanna'nın boynunu emmek üzereydim.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu sesinde derin bir şüpheyle.

"Hiçbir şey," diye bir ağızdan cevap verdik ve –durumu daha kötü yaparak– Hanna tekrarladı: "Hiçbir şey. Sadece bulaşıkları yıkıyorduk."

4 (İsveççe) Sevimli şey. Tatlım. (ç. n.)

Bira kapağını çöpe atıp içeri geçmeden önce bir saniye tereddüt etti.

"Bugün bu ikinci oluyor, neredeyse yakalanıyorduk," dedi fısıltıyla.

"Üçüncü," diye düzelttim.

"İnek." Zevkten gözleri parlayarak kafasını salladı. "Sanırım bu gece odana gizlice girmeyi göze almamalıyım."

İtiraz etmeye başladım ama dudaklarını çevreleyen şakacı sırıtışı görünce durdum.

"Sen şeytansın, bunu biliyor musun?" diye mırıldandım sessizce parmağımı meme ucuna doğru kaydırırken. "İsa'nın göğüs aranda olmak istememesine şaşmamalı."

Keskin bir nefesle elime vurdu ve omzundan arkasına baktı.

Mutfakta yalnızdık, diğerlerinin öbür odadan gelen sesini duyabiliyorduk ve tek yapmak istediğim onu kendime çekip öpmekti.

"Yapma." Gözleri ciddileşti ve zor nefes alıyormuş gibi diğer kelimeler ağzından titreyerek çıktı: "Kendimi durduramam."

Jensen'la arayı kapatmak için birkaç saat uyanık kaldıktan sonra yatağa gittim. Pes etmeden önce Hanna'nın ayaklarının ya da o odama gizlice girerken kapının açılma sesini duymayı beklerken yaklaşık bir saat boyunca duvarı izledim.

Uykuya daldım ve gerçekten içeri sessizce girip soyunarak çırılçıplak yorganın altına girdiğini kaçırdım. Benimkine kıvrılan pürüzsüz, çıplak vücudunun hissiyle uyandım.

Ağzıyla boynumu, çenemi ve dudaklarımı emerken, elleri göğsümde ilerledi. Sertleşmiştim ve daha aklım başıma tam gelmemişken bile hazırdım. İnlediğimde Hanna eliyle dudaklarımı kapatarak hatırlattı: "Hişş."

"Saat kaç?" diye mırıldandım saçının tatlı kokusunu içime çekerken.

"İkiyi biraz geçiyor."

"Kimsenin seni duymadığına emin misin?" diye sordum.

"Koridorun bu tarafında beni sadece Jensen ve Liv duyabilir. Jensen'ın vantilatörü açık, yani uyuyor. O alet çalışmaya başladığında en fazla 10 saniye uyanık kalabiliyor."

Güldüm çünkü haklıydı. Yıllarda oda arkadaşı olmuştum, o lanet olası vantilatörden nefret ediyordum.

"Ve Rob da horluyor," diye mırıldandı çenemi öperken. "Liv ondan önce uykuya dalmış olmalı ki uyuyabilsin."

Gizliliğin yeterli olduğuna ikna oldum ve kimsenin sevişirken kapıyı çalacak hali olmadığı fikri beni tatmin etmeye yetti. Dönüp onu kendime çektim.

Seks için gizlice odama girdiği açıktı ama tek istediğinin hızlı bir sevişme olduğundan şüpheliydim. Başka bir şey vardı, yüzeyin altında gelişen bir şey. Gözlerini karanlıkta açık tutuşundan, ısrarla beni öpüşünden, soru soruyormuş gibi her bir tereddütlü dokunuşundan anlıyordum bunu. İstediği yerlere elimi çekmesinden anlamıştım: boynunun arkasına, kalbinde dinlenmek üzere göğüslerine. Kalbi deli gibi *çarpıyordu*. Yatak odası koridorda birkaç kapı ötedeydi; oradan gelirken soluksuz kalamazdı. Bir şeye canı sıkılmıştı, ay ışığında ağzı birkaç kere açılıp kapandı, sanki bir şey söylemek istiyordu ama nefesi yetmiyordu.

"Sorun ne?" diye fısıldadım dudaklarımı kulağına bastırırken.

"Hâlâ başkaları var mı?" diye sordu.

Geri çekildim, şaşırmış halde ona baktım. *Başka kadınlar mı?* Bu konuşmayı tekrar defalarca yapmak istiyordum ama ustaca kaçışı benim açıklık ihtiyacımı eritmişti. O başkalarıyla görüşmek istiyordu, bana güvenmiyordu ve sadece birbirimizle görüşmememiz gerektiğini düşünüyordu. Ya da ben yanlış mı anlamıştım? *Benim* için, zaten başka biri yoktu.

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum?" diye cevap verdim.

Beni öpmek için gerindi. Yavaşça kızışan yumuşak öpüşleri ve basit ritmiyle benimkine yapışan ağzı şimdiden öylesine tanıdık geldi ki ateşli bir kalp atışının ortasında merak ettim; kendisini başka biriyle paylaşmayı nasıl düşünebilirdi?

Beni kendisine çekti, beni tekrar içine sokmak için elini aramıza koydu. "Bir günde iki kere korunmadan seks yapmak için bir kural var mı?"

Kulağının altındaki deriyi yaladım ve "Bence kural başka sevgililerin olmaması olmalı," diye fısıldadım.

"Yani o kuralı çiğniyor muyuz?" diye sordu kalçalarını kaldırarak.

Lanet olsun. Lanet olsun bu sese.

İtiraz etmek, ayaklarımı yere indirmek ve bu durumdan bıktığımı söylemek için ağzımı açtım ama o anda açlığını gösteren ufacık bir ses çıkardı ve içine tamamen girebilmem için bana doğru kıvrıldı. İnlememi tutmak için dudaklarımı ısırdım. Gerçekdışı bir şeydi; binlerce kez seks yapmıştım ama hiçbiri, *hiçbiri* böyle olmamıştı.

Dudaklarımdaki kanı ve bana dokunduğu yerlerdeki ateşi hissetim. Ama sonra altımda kendi zevkini bulabilmek için kalçalarını döndürmeye başladı ve ben kelimelerin aklımda çözüldüğünü hissettim.

Tanrı aşkına, ben sadece tek bir adamım. Tanrı değilim, şimdi Hanna'ya sahip olmayı, sonradan da diğer şeylerle baş etmeyi başaramam.

Aldatmak gibi hissettiriyordu bu; bana kalbini vermiyordu ama vücudunu vermişti ve belki zevklerinden yeterli miktarda depolarsam olduğundan fazlasıymış gibi davranabilirdim.

O anda sonradan ne kadar pişman olacağım çok da önemli gibi durmuyordu.

On Yedi

Hiçbir zaman böyle olmamıştı, hiç. Yavaş. Öyle yavaştı ki ikimizin de o noktaya gelebileceğinden şüpheliydim, gerçi umurumda da değildi. Dudaklarımızın arasında sadece birkaç milimetre vardı, nefeslerimizi, seslerimizi ve fısıldanan yalvarışlarımızı paylaşıyorduk. *Hissettin mi? Onu hissettin mi?*

Evet *hissettim*. Avucumun içinde her bir tutuk kalp atışını ve omuzlarının üstümde titremesini hissettim. Dudaklarında henüz oluşturulmamış kelimeleri, nasıl bir şeyler söylemeye çalıştığını hissettim... belki de karanlık odasına gizlice girdiğimden beri benim de kaçındığım şeyi. Hatta ondan bile önce.

Ne sorduğumu anlamamış gibi duruyordu.

Kendimi bu noktaya getirmenin böyle zor olmasını beklemiyordum. Sevişmiştik ve kelimenin gerçek anlamı bu gibi gelmişti; onun teni, benim tenim, aramızda hiçbir şey olmadan. Bana yemek masasında Hanna diye seslendi... Daha önce bu evde kimsenin o kelimeyi yüksek sesle söylediğini hatırlamıyorum. Ve Jensen – Will'in en yakın arkadaşı– diğer odada olmasına rağmen benimle bulaşıkları yıkamak için kaldı. Yatağa gitmeden önce bana anlamlı

bir bakış attı, bir iyi geceler mesajı gönderdi: Aklına bir soru gelirse yatak odamın kapısı açık kalacak.

İnsan dolu bir odadayken benimmiş gibi görünüyordu. Ama şimdi burada kapalı kapılar ardında yalnızken her şey bir anda belirsizleşmişti.

Başkaları var mı?..

İstediğinin bu olduğunu sanıyordum.

Kural başkalarının olmaması olmalı.

Yani o kuralı çiğniyor muyuz?

... Sessizlik.

Ama ne bekliyordum ki? Gözlerimi kapadım, tamamen dışarı çıkıp yavaşça her seferinde mükemmel santimde içime tekrar tekrar girerken ve sessizce kulağıma inlerken kollarımı ona sıkıca sardım.

"Çok iyi, Eriğim." Kalçalarını oynattı, bir eli kaburgalarımdan göğüslerime kaydı ve başparmağını gerginleşmiş göğüs ucuma sürterken elini sadece orada tuttu.

Zevkten derinleşmiş ve erimiş sesine bayılıyordum ve bu gece istediğim kelimeleri duymadığım gerçeğinden de beni uzak tutuyordu. Onun, *başka bir kadın yok*, demesini istiyordum. Onun, *şimdi bunu korunmasız yaptığımız için bir daha o kuralı çiğnemek yok, hiçbir zaman*, demesini istiyordum.

Ama daha önce bu konuşmayı açan o olmuştu ve ben konuyu çabucak kapatmıştım. Birbirini-beceren-arkadaşlardan fazlasını olmak istemediği doğru muydu? Ya da sadece konuşmayı tekrar başlatmak mı istemiyordu? Ve ben niye bu kadar *pasif* kalıyordum? Sanki onunla her şeyi mahvetme korkum kelimelerimi de benden almıştı.

Boynunu geriye attı, acıtacak yavaşlıkta içime girip çıkarken sessizce inledi. Gözlerimi kapattım, dişlerimi boynuna gömerek onu ısırırken ona düşünebildiğim her türlü zevki veriyordum. Bu

kadar tecrübesiz ve güvensiz olmamın bir anlam ifade etmeyeceği kadar beni istemesini istiyordum. Benden önceki her kadının anılarının silineceği bir yol bulmak istiyordum. Bana ait olduğunu hissetmeyi –bilmeyi– istiyordum.

Keskin, acı verici bir kalp atışında kaç farklı kadının aynı şeyi düşündüğünü merak ettim.

Benimmişsin gibi hissetmek istiyorum. Üstümden atabilmek için göğsünden ittirdim ve üstüne tırmandım. Will'leyken hiçbir zaman üstte olmamıştım, seks yaparken, güvensiz hissederken ona doğru baktım. Ellerini kalçalarıma götürürken, "Bunu daha önce hiç yapmadım," dedim.

Erkekliğini bir eliyle kavradı ve içime batarken hırıldayarak beni yönlendirdi. "Sadece neyin iyi hissettirdiğini bul," diye mırıldandı beni izlerken. "Burada kontrol sende."

Yeni şeyler deneyip tecrübesizliğimden aptalca görünmemek için çabalarken gözlerimi kapattım. Kaburgalarımdan kavrayan bu istekli hissin fazlasıyla farkındaydım, daha farklı, daha ağır, daha umarsız ya da seksi mi hareket ettiğimi merak ettim. O iyi hissediyor muydu hiçbir fikrim yoktu.

"Göster bana," diye fısıldadım. "Yanlış yapıyormuşum gibi geliyor."

"Mükemmelsin, şaka mı yapıyorsun?" diye geveledi boynuma doğru. "Bütün gece sürmesini istiyorum."

Gösterdiğim efordan değil ama sanki tenimden ayrılacakmışım gibi hissettiren heyecandan dolayı terlemeye başladım. Yatak eski ve gıcırtılıydı; eskiden olduğu gibi –neredeyse saatlerce bütün yatağı kullanarak– hareket edemiyorduk. Ne olduğunu anlayamadan Will beni üstünden kaldırdı, yere taşıyıp üstüne rahatça oturabilmem için altıma geçti. Bu şekilde çok daha derine girebildi; o kadar sertleşmişti ki bilinmeyen, hassas bir noktada onu hissedebilmeye

başlamıştım. Açık ağzı göğüslerimde hareket etti ve göğüs ucumu emebilmek için başını eğdi.

"Sadece *becer* beni," diye hırıldadı. "Sesten endişelenmeyelim diye burada yap."

Gıcırtılı yatak başı hakkında endişelendiğimi düşünmüştü. Utangaç bir şekilde sallanırken gözlerimi kapadım. Duracağımı düşünüp bu pozisyonun işe yaramadığını söyleyeceğim, kelimelerde ve cevaplanmamış sorularda boğulduğumu söyleyeceğim sırada çenemi, yanaklarımı ve dudaklarımı öperek, "Şu an nerelerdesin? Bana geri dön," diye fısıldadı.

Üstünde hareketsiz kaldım ve alnımı omuzlarına gömdüm. "Çok fazla düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Bir anda çok gerginleştim ve bir anda sadece bu kısa anlarda benim olduğunu düşünmeye başladım. Sanırım düşündüğüm kadar hoşlanmadım bu durumdan."

Parmağını çenemin altından kaydırdı ve ona bakabilmem için başımı yukarı kaldırdı. Ağzını benimkine bastırdı, "Eğer istediğin buysa her an senin olurum. Söylemen yeter, Eriğim," dedi.

"Beni sakın kırma, tamam mı?"

Karanlıkta bile kaşlarını çattığını görebiliyordum. "Bunu daha önce de söyledim. Neden seni kıracağımı düşünüyorsun? Sence bunu *yapabilir* miyim?" Sesi çok acılı çıkmıştı, hassas bir yer parçalanmış gibiydi ve bu beni de etkiledi.

"Bence yapabilirsin. İstemesen bile bunu yapabileceğini düşünüyorum."

Kafasını boynuma gömerken iç geçirdi. "Neden bana istediğim şeyi vermiyorsun?"

"Ne istiyorsun?" diye sordum dizlerimi rahatlatmak için hareket ederken ama bu esnada aletini alıp tekrar bırakmıştım. Kalçalarımdan tutarak zorla beni durdurdu.

"Bunu yaparken düşünemem." Birkaç derin nefes aldı ve "Ben sadece *seni* istiyorum," diye fısıldadı.

"Yani..." diye fısıldadım ensesindeki saçlarında elimi oynatırken. "Başkaları da olacak mı?"

"Bence *bana* bunu *senin* söylemen gerekiyor Hanna."

Bunun yeterli olup olmadığını düşünürken gözlerimi kapattım. Ona başkalarıyla çıkmayacağımı söyleyebilirdim ve o da aynı şeyi kabul ederdi. Ama ben bunun bana kalmasını *istemiyordum*. Will eğer bunu yapacaksa, tek bir kişiyle birlikte olacaksa müzakere edilmeyecek biri için olması gerekiyordu – onun *bana* olan hisleri yüzünden başkalarını istememesi gerekiyordu. Belki-belki-de-değil gibi, sen-ne-istersen gibi gevşek bir karar olmamalıydı.

O anda ağzı beni buldu ve onun şu ana kadar gördüğüm en tatlı, en nazik öpücüğünü verdi. "Denemek istediğimi söylemiştim," diye fısıldadı. "Bunun işe yaramayacağını düşündüğünü söyleyen sendin. Beni tanıyorsun, senin için farklı olmak istediğimi *biliyorsun*."

"Bunu ben de istiyorum."

"Tamam, o zaman." Beni öptü ve altımdaki küçük itişler ve benim küçük dönmelerimle tempo tekrar başladı. Onun verdiği nefesi ben alıyordum, lezzetli dişleri dudaklarımda kayıyordu.

Başka hiçbir insana bu kadar yakın hissetmemiştim. Elleri her yerdeydi: göğüslerim, yüzüm, kasıklarım, kalçalarım, bacaklarımın arası. Kulaklarımda güven veren kısık sesi gurulduyordu ve ne kadar iyi hissettirdiğimi, ne kadar yakın olduğunu, buna her gün buraya dönmek için çalıştığını hissettirecek kadar ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Benimle olmanın evde olmak gibi hissettirdiğini fısıldıyordu.

Ve durduğumda garip ya da sarhoş gibi olduğumu umursamadım, tecrübesiz ya da naif olduğumu da. Sadece dudaklarını boynuma ne kadar sıkıca bastırmış olduğunu ve kollarını ona daha yakın durmak dışında bana başka yol vermeyecek kadar sıkı sarmış olduğunu umursadım.

"Hazır mısın?" diye sordu Will pazar akşamüstü odama girip yanağıma çabucak bir öpücük kondururken. Sabahın büyük kısmı bu şekilde geçmişti: boş koridorda gizli bir öpücük, mutfakta hızlı bir grup seansı.

"Neredeyse. Annemin götürmemi istediği birkaç şeyi daha paketliyordum." Kollarının belimden sarıldığını gördüm ve geriye yaslanıp onun içinde eridim. Özgürce yapamayana kadar Will'in bana ne kadar sık dokunduğunu fark etmemiştim. Her zaman dokunmayı seven bir insan olmuştu -parmaklarının küçük dokunuşları, kalçalarımda oyalanan elleri, bana çarpan omuzları- ama buna o kadar alışmıştım ve o kadar rahat geliyordu ki artık fark etmiyordum bile. Bu hafta sonu, bütün o küçük anların yokluğunu hissettim ve şu an hiçbiri yeterli olmuyordu. Şimdiden, bana verdiği sözü tutup, arabayı kenara çekip beni arka koltuğa taşıması için buradan ne kadar uzaklaşmamız gerektiğiyle alakalı kafamda fikirler üretip duruyordum.

Dudakları boynumda hareket ederken ona engel olan atkuyruğumu kaldırdı ve tam kulaklarımın altında durdu. Ellerinde hareket eden anahtarların sesini duydum, gömleğimin kıvrıldığı noktada soğuk metalin karnıma yaslandığını hissettim.

"Bunu yapmamalıyım," dedi. "Sanırım Jensen beni kahvaltıdan beri sıkıştırmaya çalışıyor ve gerçekten ölmeye niyetim yok."

Sözleri beni sakinleştirdi ve yatağın öbür tarafındaki gömleğe uzanırken geri çekildim. "Klasik Jensen gibi duruyor," diye mırıldandım omuz silkerek. En büyük ağabeyim için bunun garip olacağını biliyordum –ki ailemin öğrenmesi Will ve benim için de yeterince garipti– ama bütün sabah misafir odasında yaşadığımız geceyi hayal ettim. Gün ışığında ona tekrar sormak istiyordum: *sadece beni istediğini söylerken ciddi miydin?* Çünkü sonunda şansımı denemeye hazırdım.

Çantamın fermuarını çektim ve yataktan sürüklemeye başladım.

Arkamdan uzanıp çantayı kavradı. "Bunu ben alabilir miyim?"

Sıcaklığını, şampuanının kokusunu hissettim. Doğrulduğunda benden uzaklaşmadı, aramıza mesafe koymak için hareket etmedi. Gözlerimi kapattım, yakınlığının odadaki bütün havayı emmesiyle nefessiz kaldığımı hissetim. Çenemden tuttu, dudaklarını yumuşak, nazik bir dokunuşla benimkilere bastırdı ve ben de ona yaklaştım.

Gülümsedi. "Şunları arabaya koyayım, sonra da çıkalım olur mu?"

"Tamam."

Başparmağıyla alt dudağıma dokundu. "Yakında evde olacağız. Ve ben kendi apartmanıma gitmiyorum."

"Tamam," dedim tekrar bacaklarım titreyerek.

Çantamı kaldırırken sırıttı ve odadan çıkarken güç bela ayakta kalarak onu izledim.

Aşağıya gittiğimde ablamı mutfakta buldum.

"Gidiyor musun?" diye sordu Liv sarılmak için tezgâhın etrafından dönerek.

Ona eğildim ve onayladım. "Will şimdiden çıktı mı?" Mutfak penceresinden dışarı baktım ama onu göremedim. Yola çıkmak, gün ışığında duymazdan gelmenin mümkün olmadığı yerde her şeyi söylemek konusunda endişeliydim.

"Sanırım Jens'e görüşürüz demek için arka tarafa geçti," dedi yıkadığı bir kâse kiraza dönerek. "İkiniz birlikte çok tatlı görünüyorsunuz."

"Ne? Hayır." Tezgâhta soğumuş olan kurabiyeleri kahverengi kese kâğıdına koydum. "Söylemiştim, bu öyle bir şey değil Liv."

"Ne istersen söyle Hanna. Bu çocuk sana âşık. Açıkçası bunu bir tek ben fark ettiysem şaşırırım."

Sıcaklamış hissederken kafamı salladım. Dolaptan iki tane plastik bardak çıkardım, paslanmaz çelik kutudan içlerine kahve döküp benimkine şeker ve krema, Will'inkine de sadece krema ekledim. "Hamilelik beynini yaktı sanırım. Bu öyle bir şey değil." Kardeşim aptal değildi, eminim ki sesimdeki açık yalanı duyabiliyordu.

"Belki senin için değil," dedi kafasını şüpheci bir şekilde sallayarak. "Gerçi buna da inanmıyorum ya, neyse."

Boş boş pencereden dışarı baktım. Will ile aramızda ne olduğunu biliyordum... en azından bildiğimi sanıyordum. Son birkaç günde işler değişmişti ve artık ilişkimizi tanımlamak istiyordum. Ona sınırlar çizmekten çok korkuyordum çünkü ben de nefes alacak daha fazla alan istediğimi düşünüyordum. Başka kadınlara yaptığı kadar kolay bir şekilde beni de çizelgesinde bir yerlere eklediğini duymanın üzücü olacağını düşünüyordum. Son zamanlarda konuşmaktan çekinmemin sebebinin onun özgür bir kalbi olmasından çok kendiminkini kafese koyma fikri olduğunu hissediyordum. Ama bu amaçsız bir çabaydı. Bütün konuşmayı yapmamız gerektiğini biliyordum artık – onun daha önce yapmaya çalıştığı konuşmayı. Dün ucundan dokunduğumuz konuşmayı.

Kendimi ortaya koymam, risk almam gerekiyordu. Zamanı gelmişti.

Bir yerde sertçe bir kapı kapandı ve sıçradım, kahveye geri dönerken içim hâlâ kıpır kıpırdı. Liv omzuma dokundu. "Bir sa-

niye için bile olsa abla olmalıyım. Dikkatli ol, tamam mı?" dedi. "Burada meşhur Will Sumner'dan bahsediyoruz."

İşte bu, yanlış yaptığım konusunda korkudan çıldırmamın birinci nedeniydi.

Yol için hazırladığım kahveler ve atıştırmalıklar bir elimde, herkese teker teker hoşça kal dedim. Ailem evin her tarafına dağılmıştı ama bulamadığım iki kişi vardı, ağabeyim ve şoförüm.

Ön tarafa arabayı kontrol etmeye gittim, çakıllarla döşeli patika ayaklarımın altında eziliyordu. Garaja yaklaştığımda, soğuk sabah havasının, kuş seslerinin ve ağaçların çıtırdamasının arasından duyduğum sesler üzerine durdum.

"Sadece aranızda neler geçtiğini merak ediyorum," dediğini duydum ağabeyimin.

"Hiçbir şey," dedi Will. "Yalnızca takılıyoruz. Bunu senin istediğini de eklemem gerekiyor."

Başkalarını gizlice dinlemenin sonunda seni üzeceği üzerine söylenenleri hatırlayarak kaşlarımı çattım.

"Peki, bu 'takılıyoruz' başka bir şeyin kodu falan mı?" diye sordu Jensen. "Fazlasıyla yakın görünüyorsunuz."

Will konuşmaya başladı ama sonra duraksadı, ben de garajdaki gölgemi kimsenin görmemesi için geriye kaydım.

"Birkaç insanla görüşüyorum," diye başladı Will, o anda çenesini kaşıdığını hayal edebiliyordum. "Ama hayır, Ziggy onlardan biri değil. O sadece iyi bir arkadaş."

Buzlu bir suya batırılmış gibi hissettim, tüylerim diken diken oldu ve her ne kadar birlikte kararlaştırdığımız kurallara göre hareket ettiğini bilsem de midem düğümlendi.

Will devam etti: "Aslında, ben... görüştüğüm kadınlardan biriyle biraz daha fazlasını deneyimlemeye hazırım." Kalbim hızla atmaya başladı. İçeri girip daha fazla konuşmasını engellemek için kendimi zor tutuyordum. Ama sonra ekledi: "Yani bu yüzden diğer kadınlarla işleri bitirmem gerektiğini düşünüyorum. Sanırım hayatımda ilk kez daha fazlasını istiyorum... Ama bu kız çok ihtiyatlı ve bu fazladan adımı atıp eski alışkanlıklarımı bitirmek zor geliyor, anlıyor musun?"

Kollarım pişmiş spagetti gibi olmuştu ve kapıya yaslanarak sağlam kalmaya çalıştım. Ağabeyim karşılık verdi ama artık pek dinlemiyordum.

Arabadaki havanın sadece gergin olduğunu söylemek gülünç olurdu. Yaklaşık bir saattir yoldaydık ve bir seferde ancak iki kelimeyi art arda söyleyebiliyordum.

Aç mısın?

Hayır.

Sıcaklık nasıl? Çok mu soğuk? Çok mu sıcak?

Sıcaklık iyi.

Şunu GPS'e girebilir misin?

Tabii ki.

Tuvalet molası versek sorun olur mu?

Tamam.

En kötü tarafı da yaramaz ve adil olmadığımın farkındaydım. Will, Jensen'a söyledikleriyle sadece benim koyduğum kuralları uyguluyordu. Dün geceye kadar sadece benimle görüşmesini hiç beklememiştim ondan.

Aç ağzını Hanna ve ona ne istediğini söyle.

"İyi misin sen?" diye sordu gözlerimi yakalamak için bir an başını eğerek. "Fazlasıyla tek heceli konuşuyorsun."

Başımı çevirdim ve arabayı kullanırken profilden onu izledim: kirli sakalların bulunduğu çenesini ve benim onu izlediğimi bildiği için gülerek kıvrılan dudaklarını. Gözlerini birkaç kere benim olduğum yere çevirdi, uzanıp elimi tuttu. Seksten çok daha fazlasıydı bu. Benim en yakın arkadaşımdı. O, *erkek arkadaş* demek istediğim insandı.

Bütün bu zaman başka bir kadınla olduğu fikri bayılacak kadar başımı döndürmüştü. Bu hafta sonundan sonra eminim ki diğerleriyle birlikte olmayacaktı çünkü -aman Tanrım- prezervatif kullanmadan sevişmiştik. Eğer bu ciddi bir konuşmayı garantilemiyorsa ne ediyordu merak ediyordum.

Ona çok yakın hissediyordum; gerçekten arkadaştan fazlası olduğumuzu hissediyordum.

Ellerimle gözlerime bastırdım, kıskanç ve gergin ve... *Tanrım*, ne olduğunu *hemen* anlamak için sabırsızlanıyordum. Will'le sahip olduğum her duygu hakkında konuşmak bu kadar kolayken asıl söylenmesi gerekenleri açıklamak niye bu kadar zordu?

Benzin almak için durduğumuzda bir yandan söylemek istediklerimi kafamda sıralarken telefonundaki müzikleri karıştırarak kendimi oyaladım. Nefret ettiğinden emin olduğum bir şarkıyı bulduğumda pompayı bırakıp arabaya girmesini izlerken gülümsedim.

İçeri girdi, eliyle kontak anahtarını çevirdi. "Garth *Brooks*?"

"Beğenmiyorsan neden telefonunda tutuyorsun?" diye sataştım. İyiydi, en azından bir başlangıçtı, diye düşündüm. Asıl söylemek istediklerime giden yoldaydım. Muhabbeti rahatlatarak sonradan atlamak üzere yumuşak bir zemin hazırlıyordum.

İğrenç bir şey tatmış gibi oyuncu bir şekilde yüzünü ekşitti ve motoru çalıştırdı. Kelimeler kafamda dönüyordu: *Senin olmak istiyorum. Senin benim olmam istiyorum. Lütfen geçtiğimiz birkaç hafta içinde aramızda her şey çok iyi giderken başkalarıyla birlikte olduğunu söyleme. Lütfen bunları sadece kafamda kurmadığımı söyle.*

Telefonundaki iTunes uygulamasını açıp tekrar müziklerini karıştırmaya başladım. Beni daha hafif moda sokacak, kendimden daha emin hissettirecek bir müzik bulmaya çalışıyordum ki ekranında bir mesaj çıktı.

Özür dilerim. Dün bu yolladığını görmedim. Evet! Salı günü müsaidim ve seni görmek için sabırsızlanıyorum. Benim evimde buluşalım mı? Öptüm.

Kitty.

Yaklaşık bir dakika boyunca nefes alamadım sanırım.

Ekranı kapatırken koltuğuma gömüldüm. Sanki biri boğazımdan içeri elini sokup karnımı sökmüştü. Damarlarımdaki adrenalin, utanma ve kızgınlıkla taşıyordu. Dün akşamüstü ailemin evinde prezervatifsiz olarak beni becermesiyle bu sabah boynumu öpmesi arasındaki bir zamanda Will, Kitty'ye salı günü buluşmak için mesaj atmıştı.

Benzin istasyonundan ayrılıp yola koyulurken pencereden dışarı baktım ve telefonu nazikçe kucağına bıraktım.

Birkaç dakika sonra telefonuna baktı ve sonra hiçbir şey söylemeden tekrar bıraktı.

Kitty'nin mesajını gördüğüne şüphe yoktu ve hiçbir şey söylememişti. Şaşırmış gibi bile görünmüyordu.

O anda kafamı kuma gömmek istiyordum.

Apartmanıma vardık ancak eve çıkmaya çalışmadı. Çantamı girişe taşıdım ve orada garip garip durduk.

Çenemde duran bir tutam saçı çekti ve ürktüğüm anda hızlıca bıraktı. "İyi olduğuna emin misin?"

Kafamı salladım. "Sadece yorgunum."

"Yarın görüşeceğiz değil mi?" diye sordu. "Yarış cumartesi günü ve haftanın başında birkaç tane daha uzun koşu yapıp sonra dinlenmeliyiz."

"İyi fikir."

"O zaman sabah görüşüyoruz değil mi?"

Birden çaresizce devam etme isteği duydum, açığa çıkmak ve belki de kocaman bir yanlış anlaşılmayı düzeltecek son bir şans vermek için.

"Evet ve... salı gecesi bana gelmek ister miydin?" diye sordum elimi koluna koyarak. "Konuşmamız lazım gibi hissediyorum, anlıyor musun? Bu hafta sonu olanlar hakkında."

Elime doğru baktı, parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Şimdi konuşamıyor musun?" diye sordu çatık kaşları ve apaçık kafa karışıklığıyla. Sonuçta saat pazar akşam yediydi. "Hanna, neler oluyor? Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Sadece çok uzun bir yolculuktu ve yoruldum. Yarın geç vakte kadar laboratuvarda olmam gerekiyor ama salı günü müsaitim. Gelebilir misin?" Gözlerimin de kafamın içindeki ses kadar yalvarıp yalvarmadığını merak ettim. *Lütfen evet de. Lütfen evet de.*

Dudaklarını yaladı, ayaklarına, ardından ellerimi tuttuğu noktaya baktı. Geçen saniyelerin tıklamasını ve havanın ağırlaşmasını görebiliyormuş gibi hissediyordum. Hava o kadar somut ve ağırdı ki güçlükle nefes alıyordum.

"Aslında," dedi, söyleyeceklerini tekrar gözden geçiriyormuş gibi durakladı, "benim geç bir... işim var. Geç bir toplantım var," diye geveledi. Yalan söyledi. "Ama gün içerisinde görüşebiliriz ya da..."

"Yok, önemli değil. Yarın gündüz görüşürüz o zaman."

"Emin misin?" diye sordu.

Kalbim donmuş gibi hissediyordum. "Evet."

"Tamam, o zaman ben gidiyorum şimdi," dedi omzunun üstünden kapıyı göstererek. "Her şeyin iyi olduğundan emin misin?"

Cevap vermeyip ayaklarına bakmayı sürdürünce gitmeden yanağıma bir öpücük kondurdu. Kapıyı kilitleyip doğrudan odama gittim. Sabaha kadar başka bir şey düşünecek durumda değildim.

Sabah beşi kırk beş geçe alarmım çalmaya başlamadan önce ölü gibi uyudum. Erteleme tuşuna basmak için uzandım ve aydınlatılmış mavi rakamlara bakarken yatmaya devam ettim. Will bana yalan söylemişti.

Mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştım, önemi yokmuş gibi davranmaya çalıştım, belki de o zaman daha resmî olarak konuşmamıştık, resmî olarak birlikte değildik henüz... ama bir şekilde bu da doğru gelmedi. Çünkü her ne kadar Will'in çapkın ve güvenilmez olduğuna kendimi inandırmaya çalışsam da içimde... o cumartesi gecesinin her şeyi değiştirdiğine inanmış olmalıydım. Yoksa böyle hissetmezdim. Görüldüğü üzere biz oturup tam olarak resmiyet kazandırmadan hâlâ başka kadınlarla görüşmek konusunda bir sıkıntısı yoktu. Seks ile duyguları birbirinden ayırmak konusunda hiçbir zaman bu kadar rahat olamazdım. Sadece Will ile birlikte olmak istediğimi anlamam, sadık olmam için yeterliydi.

Tamamıyla farklı yaratıklardık.

Önümdeki rakamlar bulanıklaştı, ertelediğim alarm çalmaya başlarken gözlerimi yakan gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Kalkıp koşuya gitme zamanı gelmişti. Will beni bekliyor olmalıydı.

Umurumda değildi.

Saati fişinden çıkaracak kadar ayakta kaldım, sonra yatakta yuvarlandım. Uyumaya devam edecektim.

Pazartesinin büyük kısmını telefonumu kapatıp işte geçirdim. Güneş gözden kaybolduktan uzun bir süre sonra da eve gittim.

Salı günü alarmımdan önce uyanmıştım ve spor salonuna gidip koşu bandında koştum. Will'le parkta yaptıklarımıza benzemiyordu ama şu an bu umurumda değildi. Egzersiz yapmak nefes almama yardımcı oldu. Düşünmeme, kafamı toplamama yardımcı oldu ve beni Will'in bu akşam ne *-kimi-* yaptığı düşüncesinden kısa bir süre kurtardı. Sanırım her zamankinden de hızlı koşuyordum. Ve sonra laboratuvardayken, bütün gün hava almak için bile dışarı çıkmamışken beş civarı erkenden çıkmak zorunda kaldım. Bütün gün yoğurt dışında hiçbir şey yememiştim ve yüzüstü yere kapaklanacak gibi hissediyordum.

Eve geldiğimde Will kapımda bekliyordu.

"Merhaba," dedim ona yaklaşırken yavaşlayarak. Arkasını döndü, ellerini cebine sokarak uzun uzun baktı.

"Telefonunda bir sorun mu var Hanna?" diye sordu sonunda.

Kısa bir an suçluluk hissettim ama sonra düzeldim ve gözlerine baktım. "Hayır."

Kapıyı açmak için ilerlerken aramızdaki mesafeyi korumaya dikkat ettim.

"Ne haltlar dönüyor?" diye sordu beni takip ederek.

Tamam, demek şimdi bunu yapıyoruz. Kıyafetlerine baktım. Belli ki işten çıkıp gelmişti ve kendime engel olamadan merak ettim, acaba buraya... *onunla* buluşmasına gitmeden önce mi gelmişti? Hani burada her şeyi yoluna koyduktan sonra başkasıyla eğlenmeye gitmek için... Benim için bu kadar delirirken nasıl başkalarıyla birlikte olduğunu hiç anlayamadım.

"Geç vakitte toplantın olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım anahtarları tezgâha atmak için dönerek.

Tereddüt etti, gözlerini birkaç kez kırpıştırıp, "Toplantım saat altıda," dedi.

"Doğru," diye mırıldandım gülerek.

"Hanna neler oluyor? Ne yaptım?"

Ona döndüm... cesaretimi yitirip gevşetilmiş kravatına ve çizgili gömleğine bakmaya başladım. "Hiçbir şey yapmadın," diye başladım kendi kalbimi kırarak. "Duygularım hakkında dürüst olmalıydım. Ya da... duygularımın olmaması konusunda."

Gözleri açıldı. "Pardon?"

"Ailemin evinde işler garipleşti. O kadar yakın olmak, neredeyse yakalanmak... Sanırım benim için gerçek heyecan bunlardı. Cumartesi gecesi söylediğim her şeyi biraz abartmış olabilirim." Yüzümü çevirdim, koltuktaki bir yığın postayla oynadım ve kalbimden sökülürken boş bir kovuk dışında hiçbir şey bırakmayan kuru katmanların çatırtılarını hissettim. Zorla gülümsedim ve ona her zamanki omuz silkmelerimden birini yaptım. "Ben yirmi dört yaşındayım Will. Sadece eğlenmek istiyorum."

Orada durup gözlerini yumdu, ona kelimelerden daha ağır şeyler vermişim gibi hafifçe eğildi. "Anlamıyorum."

"Özür dilerim. Aramalıydım ya da..." Kulaklarımdaki parazit sesi atmaya çalışarak kafamı salladım. Tenim yanıyordu, göğsüm kaburgalarım oyuluyormuşçasına acıyordu. "Bunu yapabileceğimi

sandım ama yapamıyorum. Bu hafta sonu bunu benim için kesinleştirdi. Özür dilerim."

Bir adım geriye gitti, yeni uyanmış da nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. "Anlıyorum." Yutkunmasını, saçlarından elini geçirmesini izledim. Bir şey hatırlamış gibi yukarı baktı. "Bu cumartesi koşmayacağın anlamına mı geliyor? Yani çok çalıştın ve..."

"Orada olacağım."

Kafasını salladı ve belki de sonsuza dek kaybolmadan önce dönüp kapıdan çıktı.

ON SEKİZ

Hemen yola çıkmadan önce annemin evinin yakınlarında bir tepe bulunuyordu. Tepede çıkışın ardından inişte kör bir dönüş vardı ve oradan ne zaman geçsek kornaya basmayı öğrenmiştik ama insanlar ilk kez oradan geçerlerken yolun ne kadar aldatıcı olduğunun farkına varamıyorlardı ve sonradan bize dönüşün ne kadar kötü olduğunu söylüyorlardı.

Aslında annem ya da ben oraya bombeli ayna takabilirdik ama hiçbir zaman yapmadık. Annem sadece korna kullanmayı sevdiğini söylerdi, o inanç anını seviyordu, benim programımı ve dönüşü o kadar iyi biliyordu ki kimsenin olmadığını bilmesi için önünü görmeye ihtiyaç duymuyordu. Olay şu ki ben bu duyguyu sevdiğimden ya da nefret ettiğimden hiçbir zaman emin olamadım. Alanın temiz olduğunu ummaktan, ne geleceğini bilememekten nefret ediyordum ama yokuş aşağı inişin temiz ve boş olmasıyla yaşadığım canlılığı da çok seviyordum.

Hanna da bana bu şekilde hissettiriyordu. O benim kör dönüşümdü, benim gizemli tepem ve hiçbir zaman, öteki taraftan bana körlemesine çarpan bir şey yollayıp yollamayacağına dair kalıcı şüphemden kurtulmanın yolunu bulamamıştım. Ama onunla birlikteyken, dokunup öpecek, bakirelik ve aşk hakkında bütün çılgınca fikirlerini duyacak kadar yakınındayken sahip olduğum sakinlik, haz ve açlıktan oluşan coşku dolu birleşimi hisset-

memiştim. O anlarda birbirimize çarpabileceğimiz hakkında endişelenmeyi bırakıyordum.

Bu gece beni başından savmasının bir hata olduğunu, biraz sonra düzleşecek olan korkutucu bir dönüş olduğunu düşünmek istedim. Belki gençliktendi; yirmi dört yaşındaki halimi hatırlamaya çalıştım ve tek görebildiğim laboratuvarda deli gibi çalışan, geceleri de farklı kadınlarda her türlü deliliği yapan genç bir aptaldı. Belirli açılardan Hanna benim o yaşta olduğumdan çok daha büyüktü, öyle ki aynı tür bile sayılmazdık. Uzun zaman önce yetişkin olmayı bildiğini ancak çocuk olmayı öğrenmesini gerektiğini söylerken ne kadar da haklıydı. İlk çocukça baştan savmasını tam bir iletişim eksikliğiyle gerçekleştirmişti.

Aferin, Eriğim.

Kitty'yi taksiye bıraktıktan sonra sekiz gibi okuma yapmak ve birkaç saat kendi kafamdan uzaklaşmak için işe döndüm. Ancak Max'in ofisinin önünden geçerken ışığının hâlâ açık olduğunu ve içeride oturduğunu fark ettim.

"Hâlâ burada ne arıyorsun?" diye sordum odaya bir adım atıp girişe yaslanarak.

Ofise girdiğimde Max ellerinin arasındaki kafasını yukarı kaldırdı. "Sara, Chloe'yle birlikte dışarıda. Ben de biraz daha geç vakte kadar çalışmaya karar verdim." Beni inceledi, dudaklarının kenarları büküldü. "Ben senin birkaç saat önce gittiğini sanıyordum. Neden geri döndün? Bugün salı..."

Bir an birbirimize baktık, ima edilen soru aramızda sallanıyordu. Kitty ile salı gecelerimi geçirmeyeli o kadar uzun süre olmuştu ki Max'in ne sorduğuna dair bir fikri olduğunu sanmıyordum.

"Bu gece Kitty'yi gördüm," diye kabullendim. "Erken saatte, sadece bir süre."

Kaşlarını çattı, rahatsız olmuştu. Ama elimi kaldırıp açıklamaya başladım: "Onu işten sonra bir içki içmeye davet ettim..."

"Ciddi olamazsın, Will, işini biliyor..."

"*Bitirmek* için seni aptal," diye hırladım sinirle. "Onunla işler her zaman çok gündelik olsa da her şeyin bittiğini bilmesini istedim. Uzun süredir görüşmüyorduk ama hâlâ her pazartesi soruyordu. Mümkün olduğunu düşünmesi bile Hanna'yı aldatmak gibi geliyordu."

İsmini yüksek sesle söylemek bile beni altüst etti. İşleri bugün karmakarışık bir yerde bırakmıştık. Onu hiç bu kadar mesafeli ve kendini kapatmış görmemiştim. Duvara bakarken çenemi sıktım.

Yalan söylediğini biliyordum, sadece bunu *neden* yaptığını bilmiyordum.

Arkasına yaslanınca Max'in sandalyesi gıcırdadı. "O zaman burada ne arıyorsun? Hanna'n nerede?"

Ona dönüp gözlerimi kırpıştırdım, sonunda nasıl göründüğünü fark etmiştim. Yorgun görünüyordu ve sarsılmış ve... kendi gibi değildi, uzun bir günün ardından bile olsa...

"Senin neyin var?" diye sordum cevap vermek yerine. "Allak bullak olmuşsun."

Sonunda kafasını sallayarak güldü. "Dostum, hiçbir fikrin yok. Ben'i de alıp bir şeyler içelim."

Bennett'ten önce bara vardık ama kısa süre sonra o da geldi. Arka tarafta dartların ve bozuk karaoke aletinin yakınında bir yere yeni oturmuştuk ki Bennett uzun adımlarla içeri girdi, üzerinde buruşuk takım elbisesi vardı ve o kadar yorgun görünüyordu ki bilincimizi kaybetmeden ne kadar kalabileceğimizi merak ettim.

"Bana son zamanlarda hafta içi çok içki içiriyorsun Will," diye mırıldandı Bennett koltuğuna otururken.

"O zaman bir gazoz söyle," dedim.

İkimiz de Max'e baktık, onun birahanede diyet kola söylemenin nasıl bir küfür olduğunu hakkındaki klasik yarı ciddi ve tam anlaşılmayan lafla-

rını bekliyorduk ama hiç ona yakışmayacak şekilde sessiz kaldı, menüye bakarak her zamanki siparişini tekrarladı: bir ellilik Guinness, çizburger ve patates kızartması.

Maddie siparişimizin devamını aldı ve kayboldu. Bir salı gecesi daha buradaydık ve her zamanki gibi bar neredeyse boştu. Garip bir sessizlik masamızı kaplıyordu. Sanki bu gece hiçbirimiz boş boş konuşmayı başaramıyorduk.

"Gerçekten senin neyin var?" diye sordum Max'e tekrardan.

Bana gülümsedi –gerçek bir Max gülümsemesiydi– ama sonra kafasını salladı. "İki ellilikten sonra tekrar sor." Maddie siparişlerimizi masaya koyarken Max ona sırıttı ve göz kırptı. "Teşekkürler, canım."

"Max'in yolladığı mesajda Maddie'nin yerinde bir kızlar gecesi için toplandığımızı söylüyordu," dedi Bennett ve birasından bir yudum aldı. "Will'in kız arkadaşlarından hangisi hakkında konuşuyoruz bu akşam?"

"Artık sadece tek bir kız var," diye mırıldandım. "Ve Hanna bugün aramızdakileri noktaladı, yani sanırım teknik olarak artık *hiç* kız yok." İkisi de dönüp bana endişeli gözlerle baktı. "Kısacası bana bunu istemediğini söyledi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Max yüzüne ellerine gömerek.

"Olay şu ki," dedim, "ben tamamen saçmaladığını *düşünüyorum*."

"Will..." diye uyardı Bennett.

"Hayır," dedim onu durdurarak, daha fazla düşündükçe anladıklarım sayesinde içimden taşan avuntuyu hissettim. Evet, bugün evinde bana çok kızmıştı ve hâlâ nedenine dair hiçbir fikrim yoktu ama hafta sonu, gecenin ortasında yerde sevişmemizin nasıl hissettirdiğini ve gözlerindeki açlığı hatırladım. Öyle bir açlıktı ki sanki beni artık sadece istemiyordu, aynı zamanda bana ihtiyaç duymaya başlamıştı.

"Onun da böyle hissettiğini biliyorum. Bu hafta sonu aramızda bir şeyler oldu," diye anlattım onlara. "Seks her zaman inanılmazdı ama ailesinin evinde o kadar yoğundu ki."

Bennett öksürdü. "Pardon. Ailesinin evinde seks mi yaptınız?"

Kuşkulu ses tonunun, etkilendiği anlamına geldiğine inanmayı seçerek devam ettim: "Sanki aramızda sadece arkadaşlık ve seksten daha fazlası olduğunu kabul edecek gibiydi." Su bardağımı dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. "Ama bir sonraki gün, tamamıyla içine kapandı. Kendini vazgeçirmeye çalışıyordu."

İkisi de bunu düşünerek mırıldandı. Sonunda Bennett, "İkiniz sadece birbirinizle görüşmeyi hiç düşündünüz mü? Bu ilişkinin gidişatını çok iyi takip edemediysem kusuruma bakma. Ardında çok fazla kadından oluşan korkunç bir yol bıraktın."

"O benim bunu istediğimi biliyordu ama açık ilişkiyi kabul ettim çünkü onun istediği buydu. Benim içinse o *tek* oldu," dedim bu kadar ezik davrandığım için benimle uğraşabileceklerini umursamadan. Bunu hak etmiştim ve en komik kısmı da sahiplenilmekten memnun oluyordum. "Siz bana söylemiştiniz ve benim haklı olduğunu kabul etmek konusunda hiçbir sıkıntım yok. O komik ve güzel. Seksi ve çok zeki. Yani benim için tam anlamıyla tekti. Bugünü yoldaki bir engel olarak düşünmeliyim yoksa muhtemelen elim kırılıncaya kadar duvarları yumruklarım."

Bennett güldü, bardağını kaldırıp benimkine vurdu. "O zaman geri gelmesine olan umudumuza içelim."

Max de bardağını kaldırdı, söyleyecek bir şeyi olmadığını biliyordu. Biraz ürkmüştü, özür diler gibiydi. Birkaç ay önce aşk acısı yaşamamı dilediği için bunun bir şekilde onun hatası olduğunu düşünüyordu.

Benim küçük konuşmamdan sonra sessizlik, garip havayı da beraberinde getirerek masaya döndü. Kendimi bırakmamaya çalıştım. Tabii ki Hanna'nın bana geri dönmeyeceğinden korkuyordum. O partide, yatak odasında parmaklarını gömleğimin altına kaydırdığı andan beri başka biri için işe yaramaz olmuştum.

Lanet olsun, hatta ondan öncesine bile dayanıyordu bu. Sanırım dağılmış, sevimli sabah saçlarından o şapkayı çektiğimden beri onda kaybolmuştum.

Ama hisleri hakkında yalan söylediğinden ve bana karşı bir şey hissettiğinden emin olmama rağmen şüphe geri gelmişti. *Neden* yalan söylemişti? *Sevişmemizden* arabaya kadar geçen sürede ne olmuştu?

Bennett benim sürekli düşüşümü kendi acısıyla yarıda kesti: "Şimdi, bütün duygularımızı açığa çıkardığımız için sanırım sıra bende. Düğün ikimizi de deli ediyor. Ailelerimizdeki herkes tören için San Diego'ya gidiyor –ve cidden *herkes*– üvey büyük teyzelerden tut ikinci göbek kuzenlerin ikinci göbek kuzenlerine kadar beş yaşından beri görmediğim herkes orada olacak. Chlo'nun tarafında da aynı şekilde."

"Bu harika," dedim ancak Bennett bana soğuk gözlerle bakınca tekrar düşündüm. 'İnsanların davetini kabul etmesi iyi bir şey değil mi?"

"Sanırım öyle ama bu insanların çoğu davetli bile değildi. Onun ailesinin büyük çoğunluğu Kuzey Dakota'da ve benimkilerin hepsi, Kanada, Michigan ya da Illinois'de. Hepsi deniz kenarında bir tatili kovalıyor." Kafasını sallayarak devam etti: "Dün gece Chloe'yle kaçıp gizlice evlenmeye karar verdik. Her şeyi iptal edecekti ve o kadar kararlıydı ki oteli arayıp iptal etmesinden ve işte o zaman tam anlamıyla mahvolmamızdan korktum."

"Yapmazdı dostum," diye mırıldandı Max sessiz halinden sıyrılıp. "Yapar mıydı?"

Bennett ellerini saçlarına götürüp yumruk yaptı ve dirseklerini masanın üstüne koydu. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bu olay o kadar *büyüdü* ki ben bile çığırından çıktığını düşünüyorum. Ailelerimiz kimi isterlerse davet ediyorlar, sanki bu kocaman, bedava bir partiymiş gibi ve neden olmasın ki? Artık bu, parayla alakalı da değil, yerle alakalı, bizim ne istediğimizle alakalı. Biz yüz, yüz elli kişilik bir düğün istiyorduk. Şimdi neredeyse üç yüz kişi oldu." İç çekti. "Sadece bir gün. Bir *gün*. Chloe aklını başında tutmaya çalışıyor ama onun için çok zor çünkü benim çok fazla..." Güldü, kafasını sallayarak oturduğu yerde doğruldu. "Benim önem verdiğim o kadar çok detay var ki. Hayatımda ilk kez her şeyi benim kontrol etmeme gerek yok. Renklerin ne olacağı, düğün hediyelerimiz ve çiçekler hakkında düşünmüyorum. Ondan sonra gelen her şey beni ilgilendiriyor.

Onu düğünden sonra Fiji'de bir hafta boyunca becerebilmekle ilgileniyorum ve sonrasında sonsuza kadar evli olacağız. Önemli olan bu. Belki de iptal etmesine izin vermeliyim. Böylece hafta sonu evlenip doğrudan becerme kısmına geçebiliriz."

Ağzımı açıp itiraz etmeye, Bennett'e her çiftin böyle zamanlar yaşadığını hatırlatmaya yeltendim ama gerçek şu ki bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Jensen'ın düğününde –sağdıç olduğumda– bile beni düğünden ayrılmaktan alıkoyan tek şey, iki nedimeyi vestiyerde götürmekti. Günün duygusallığına ilgi göstermemiştim.

O nedenle ağzımı avucumun içiyle kapadım ve kendimden nefret ettim. Kahretsin. Daha şimdiden Hanna'yı özlemiştim ve bu kadar... *yerleşik* hayatlara sahip iki arkadaşımla birlikte olmak durumu daha da zorlaştırıyordu. Onların geçtiği belli aşamalara yetişmek istediğim yoktu, sadece bir gece arkadaşlarımla dışarı rahatça çıkıp yine eve, ona dönmenin rahatlığını istiyordum. Onun varlığının rahatlığını, dikkatle beni dinlemesini ve sadece bana özel olduğunu fark ettiğim anları, yanımdayken aklına ne gelirse söylemesini özlemiştim. Delicesine kendi olmasını çok *seviyordum;* ateşli, kendinden emin, meraklı ve akıllı. Ve vücudunu hissetmeyi özlemiştim, ondan zevk almayı ve ona bitmek bilmeyen zevkler vermeyi.

Onunla gece birlikte yatıp düğün planlaması hakkında sızlanmak istiyordum. Hepsini, hepsini istiyordum.

"Sakın gizlice evlenmeyin," dedim sonunda. "Bütün bunlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim ve bu yüzden benim fikrimin anlam ifade etmediğinin farkındayım ama eminim ki her düğün bir noktada tam bir karmaşaya dönüşüyor gibi geliyordur herkese."

"Bir gün için çok fazla iş gibi geliyor," diye mırıldandı Bennett. "Hayat bu kayıp giden anın çok daha ötesinde devam ediyor."

Max pis pis güldü, bardağını kaldırdı ama sonra tekrar düşündü ve masaya geri koydu. Sonra tekrar gülmeye başladı, daha sesli. İkimiz de ona bakmak için döndük.

"Zombi gibi davranıyorsun Max," diye belirttim, "ama şimdi ürkütücü palyaço Max oldun. Burada hepimiz bir şeyler paylaşıyoruz, ben kalbimi Hanna'ya çiğnettim, Bennett klasik düğün planlama çılgınlığı derdiyle uğraşıyor. Senin sıran."

Kafasını salladı, boş bardağına doğru gülümsedi. "Tamam." Maddie'ye bir tane daha bira getirmesi için elini salladı. "Ama Ben, bu gece burada sadece benim arkadaşım olarak bulunuyorsun. Sara'nın patronu olarak değil. Anladın mı?"

Bennett kafasını salladı, kaşları çatılmıştı. "Tabii ki."

Max tek bir omzunu silkeleyip, "Peki arkadaşlar," diye mırıldandı. "Görünen o ki baba olacağım."

Şimdiki boşluğa kıyasla az önceki sessizlik, kocaman bir kargaşa gibi kalırdı. Bennett ve ben donup kaldık. Sonra birbirimize baktık.

"Max?" diye sordu Bennett ona yakışmayan nezaketle. "Sara hamile mi?"

"Evet, dostum." Max yukarı baktı, yanakları pembe ve gözleri parıl parıldı. "Benim bebeğimi taşıyor."

Bennett onu izlemeye devam etti, muhtemelen Max'in yüzündeki her tepkiyi inceliyordu.

"Bu iyi," dedim dikkatlice. "Değil mi? Bu iyi bir şey?"

Max onayladı, bana döndü. "Bu *muhteşem* bir şey. Ben sadece... Ben biraz korkuyorum dürüst olmak gerekirse."

"Kaç aylık hamile?" diye sordu Bennett.

"Üç ayı biraz geçti." İkimiz de şaşırmış bir şekilde tepki vermeye hazırlanıyorduk ki elini kaldırıp onayladı. "Çok stresliydi ve düşündü ki..." Kafasını sallayarak devam etti: "Bu hafta bir test yaptırdı ama bugüne kadar kaç aylık hamile olduğunu bilmiyordu. Ama bugün, ben dışarıda toplantıdayken... ultrasona girdi." Max parmaklarının ucunu gözlerine bastırdı. "İnanamıyorum, bir bebek. Sara'nın hamile olduğunu yeni öğrendim ve bugün orada bir *çocuk* olduğunu görebiliyorum. Doktor kız olduğunu tahmin etti ama birkaç aya kadar emin olamayacağız. Bu sadece... gerçek dışı."

"Max sen ne halt etmeye bizimle dışarı çıktın?" diye sordum gülerken. "Senin evde olup köpüren elma suyu eşliğinde isim seçmen gerekmiyor mu?"

Gülümsedi. "Benden ayrı zaman geçirmek istedi, sanırım. Son günlerde dayanılmazdım, evi tekrar yapılandırmak, ne zaman evleneceğimiz hakkında konuşmak falan istedim. Sanırım Chloe'ye de söylemek istedi. Hem yarın için buluşmayı kararlaştırdık bile." Duraksadı, bunu söylerken kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ama şimdi bugün bittiğine göre ben de dağıttım."

"Bunun hakkında endişelenmiyorsun, değil mi?" diye sordu Bennett, Max'i incelerken. "Yani bu inanılmaz bir şey. Sara ve senin bebeğiniz olacak."

"Hayır, sadece herkesin hissettiğini düşündüm endişeler var," dedi Max eliyle ağzını silerken. "İyi bir baba olacak mıyım? Sara çok içen biri değil ama geçtiğimiz üç ayda bebeğe zarar verdik mi? Ve benim yarattığım kocaman şey orada büyürken Sara iyi olacak mı?"

Kendimi zor tuttum. Ayağa kalkıp Max'i sandalyesinden çekerek sanldım.

Sara'ya o kadar âşıktı ki o etraftayken aklı başından gidiyordu. Ve çoğu zaman bu konuda onunla sürekli uğraşsam da izlemesi muhteşem bir şeydi. O buna hazır olduğunu söylemeden bile ben, durulmaya ve sadık bir koca ve baba olmaya kendini adadığını biliyordum. "Muhteşem olacaksın Max. Gerçekten, tebrikler."

Geri adım atarken Bennett'i izledim. Max'in elini sıkıp ona sarıldı.

Vay canına.

Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu anlamaya başlayıp sandalyeme gömüldüm. İşte bu, hayattı. Bu bizim için hayatın başlangıcıydı: düğünler ve aileler ve birinin erkeği olabilmek için kendini öne atmak. Sahip olduğumuz işler ya da aradığımız alelade heyecanlar önemli değildi. Hayat bu bağlantıların ve dönüm noktalarının ve en iyi iki arkadaşınıza çocuğunuzun olacağını söylediğinizdeki gibi anların tuğlalarından inşa ediliyordu.

Telefonumu çıkardım, Hanna'ya tek bir cümle yazdım.

Artık tek düşünebildiğim sensin.

On Dokuz

Ben küçükken tatillerden ya da büyük etkinliklerden önce günlerce uyumayarak bütün ailemi çileden çıkarırdım. Sebebini kimse anlayamazdı. Tükenmiş olan annem, birbirini takip eden geceler boyunca benimle birlikte oturur, yatağa gitmem için bana yalvarırdı.

"Ziggy," derdi. "Tatlım, eğer yatağa gidersen Noel buraya daha erken gelir. Uyuduğun vakit, zaman daha çabuk geçer."

Fakat benim için hiçbir zaman işe yaramış görünmüyordu. "Uyuyamıyorum," diye diretirdim. "Kafamda çok fazla şey var. Düşüncelerim yavaşlamıyor."

Doğum günlerine ve tatillere geri sayımı, tamamen uyanık ve gergin vaziyette, yukarıda uyuyor olmam gerekirken büyük evimizin koridorlarını arşınlayarak geçirirdim. Bu benim asla üzerimden atamadığım bir alışkanlığımdı.

Cumartesi günü Noel ya da yaz tatilinin ilk günü falan değildi fakat her günü, her dakikayı sanki öyleymiş gibi sayıyordum. Çünkü kulağa ne kadar zavallıca gelse ve bundan nefret ettiğim kadar o günü iple çekiyor olsam da Will'i göreceğimi biliyordum. Bu düşünce başlı başına, pencere kenarında tamamen uyanık, onun

binasına kadar olan trafik ışıklarını sayarak beni her gece ayakta tutmaya yetiyordu.

Ayrılıktan bir hafta sonrasının en zor kısım olduğunu her zaman duymuştum. Bunun doğru olmasını umdum. Çünkü salı gecesi Will'in mesajını almak *–Artık tek düşünebildiğim sensin–* bir işkenceydi.

Mesajı yanlış numaraya göndermiş olabilir miydi? Yoksa bunu, yalnız kaldığı için mi söylemişti ya da başka bir kadınla olduğu fakat beni düşündüğü için falan? Tam olarak kızamıyordum fakat onun Kitty'yle birlikteyken bana mesaj yazıyor olabileceğini düşününce ilk baştaki ben bilirimci halim çabucak kayboldu. Ben de Dylan'la birlikteyken ona mesaj göndermiştim.

İşin en kötü kısmı da bunun hakkında gerçekten konuşacak kimsemin olmamasıydı. Tamam, vardı fakat ben sadece Will'i istiyordum.

Cuma gecesi güneş gökyüzünün ucunda batmak üzereyken Chloe ve Sara'yla buluşup bir şeyler içmek üzere son birkaç sokağı geçtim.

Bütün hafta boyunca cesur gözükmeye çalışmıştım fakat sefil durumdaydım ve bu durum kendini göstermeye başlıyordu. Yorgun görünüyordum. Üzgün görünüyordum. Tam olarak hissettiğim gibi görünüyordum. Onu o kadar çok özlemiştim ki her nefesimde, onu son gördüğümden beri geçen her saniyede bunu hissediyordum.

Bethtub Gin, Chelsea'de gizlice içki satılan küçük bir dükkândı. Ziyaretçiler, tepesinde şablonla STONE STREET COFFEE yazan, sıradan bir mağaza vitriniyle karşılanırdı. Ne aradığınızı bilmiyorsanız ya da hafta içi önünde kalabalık ya da sıra yokken ora-

dan geçecek olursanız içeri girme şansını kaçırabilirdiniz. Fakat parlayan tek kırmızı ampulüyle orada olduğunu bilirseniz doğru kapıyı bulurdunuz. O kapı, tamamen loş ışıklarıyla, sürekli bir caz uğultusuyla ve hatta ortasında büyük kurşundan bir banyo teknesiyle Alkol Satışının Yasak Olduğu kulübe açılırdı.

Chloe ve Sara'yı barda otururlarken buldum, içkileri çoktan önlerindeydi ve siyah saçlı muhteşem bir adam da yanlarındaydı.

"Merhaba millet," dedim yanlarındaki iskemleye geçerek. "Geç kaldığım için üzgünüm."

Üçü birden dönüp beni baştan aşağı süzdükten sonra adam, "Ah tatlım, sana bunu yapan adamdan bahset bana," dedi.

Bakışlarımı üçü arasında dolaştırdım, şaşırmıştım. "Ben... merhaba, ben Hanna?"

"Onu boş ver," dedi Chloe barın üzerindeki menüyü bana uzatarak. "Hepimiz öyle yapıyoruz. Konuşmaya başlamadan önce de kendine bir içki söyle. İhtiyacın varmış gibi duruyorsun."

Gizemli adam oldukça alınmış görünüyordu ve ben bilumum kokteylleri ve şarapları incelerken üçü kendi arasında tartışmaya başladı. Ruh halime uygun görünen ilk içkiyi seçtim.

"Tomahawk istiyorum," dedim barmene, Sara ve Chloe'nin birbirlerine şaşkınlıkla baktıklarını fark ettim.

"Demek durum bu, anlıyorum." Chloe el hareketiyle bir içki daha istediğini belirtti ve sonra elimi tutup hepimizi bir masaya götürdü.

Neticede muhtemelen gecenin çoğu kısmında kokteylimi elimde tutmuş ve kör kütük sarhoş olma seçeneğiyle gelen rahatlığı özümsemiştim. Fakat ertesi gün yarışmak istediğimi biliyordum ve geceden kalmış vaziyette koşacak olmamın imkânı yoktu.

"Bu arada, Hanna," dedi Chloe, beni meraklı ve eğlenen bakışlarla izlemekte olan adamı işaret ederek. "Bu George Mercer,

Sara'nın asistanı. George, bu da sevimli ve sarhoş olması yakın ya da yüzü masaya düşmek üzere olan Hanna Bergstrom."

"Ah, bir hafif sıklet," dedi George ve kafasıyla Chloe'yi işaret etti. "Bu yaşlı süngerin yanında ne işin var? Senin gibi kızlar için önüne bir uyarı işareti asılması gerekir."

"George, topuklularımı kıçına sokmama ne dersin?" diye sordu Chloe.

George neredeyse hiç beklemeden cevap verdi. "Topuğun tamamını mı?"

"İğrenç," diye bağırdı Chloe.

George güldü ve kelimeyi uzatarak, "Yalancı," dedi.

Sara eğilerek dirseklerini masanın üzerine koydu. "Onlara aldırma. Sanki Bennett ve Chloe'yi izliyorum fakat ikisi de birbirlerinden çok Bennett'i becermeyi tercih ederler."

"Anlıyorum," diye mırıldandım. Bir garson içkilerimizi masaya bıraktı ve temkinli bir biçimde pipetten bir yudum çektim. "Lanet olsun!" Öksürdüm, boğazım alev almıştı.

Neredeyse bir bardak suyun tamamını kafama diktim ve Sara beni izleyerek bir tespitte bulundu. "Pekâlâ, neler oluyor?" diye sordu.

"Bu içki fazla *baharatlı*."

"Onu sormuyor," dedi Chloe açık açık.

Bardağıma bakarak içkimin üzerinde yüzen minik pul biber parçalarına odaklanmaya ve içimdeki boşluktan kurtulmaya çalıştım. "Son zamanlarda Will'le konuştunuz mu?"

Kızların ikisi de kafalarını iki yana salladılar fakat George bir anda neşelendi.

"Will Sumner mı?" dedi. "Sumner'la mı *yatıyorsun*? Tanrım." Garsona bir kez daha işaret etti. "Bir bardağa daha ihtiyacımız olacak tatlım. İyisi mi bütün şişeyi getir."

"Aslına bakarsan pazartesiden beri onunla konuşmadım," dedi Sara.

"Salı öğleden sonra," dedi Chloe kendisini işaret ederek. "Fakat çılgın bir hafta geçirmiş olduğunu biliyorum."

"Aa ha," dedi Sara. "Tatilde seninle birlikte sizin eve gelmedi mi?"

George yutkundu. "Amanın."

Bırakın içki muhabbetinde paylaşmayı, kafamın içinde bile olmasını istemediğim ayrılık hikâyesi olan *o* kız artık bendim. O hafta sonu her şeyin kusursuz olduğunu nasıl açıklayacaktım? Söylediği her şeye inanmış olduğumu? Ona âşık – durdum, kelimeler düşüncelerimde sanki beton gibi sertleşiyordu.

"Hanna, tatlım?" Sara yaklaştı ve elini alnıma yerleştirdi.

"Yalnızca kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Şekerim," dedi Chloe, gözlerinde endişeden başka bir şey yoktu. "İstemiyorsan konuşmak zorunda olmadığını biliyorsun."

"Bal gibi de istiyor," dedi George araya girerek. "Her alçakça ayrıntıyı bilmezsek o adamın hayatını uygun bir biçimde nasıl berbat etmemizi bekliyorsunuz? Muhtemelen baştan başlamalı ve yavaş yavaş korkunç kısmına doğru yol almalıyız. İlk soru: aleti duyduğum kadar destansı mı? Ve parmakları... gerçekten de 'tırnak içinde' sihirli mi?" Biraz daha yaklaşarak fısıldadı: "Rivayete göre bu adam karpuz yeme yarışmasını kazanabilirmiş, anlarsın ya."

"*George*!" diye bağırdı Sara. Chloe kötü kötü baktı fakat ben gülümsedim.

"Ne demek istediğini anlamadığımdan eminim," dedim fısıldayarak.

"YouTube'dan bak," dedi. "Görüntülerini bulabilirsin."

"Fakat Hanna'nın *üzgün* olduğu kısma dönecek olursak," dedi Sara, gözleri şakayla karışık sertti ve George'a kilitlenmişti.

"Ben sadece..." Derin bir nefes alarak doğru kelimeleri aradım. "Kitty'ye dair bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Oo," dedi Chloe sandalyesine yaslanarak. Sara'ya baktı. "*Oo.*"

Kaşlarımı çatarak öne doğru yaklaştım. "'Oo' da ne demek?"

"Yoksa bu... Yani, Kitty onun... onlardan *biri* mi?" dedi George sesi giderek zayıflayarak ve elini manidar bir şekilde salladı.

"Evet," dedi Sara. "Kitty, Will'in sevgililerinden biri."

Gözlerimi devirdim. "Hâlâ onunla görüşüp görüşmediğini biliyor musunuz?"

Chloe dikkatli bir şekilde vereceği cevabı düşünüyor gibiydi. "Aslında onun bir şeyleri bitirdiğini *resmen* bilmiyorum," dedi hafifçe irkilerek. "Fakat Hanna, o sana tapıyor. Hiç kimse..."

"Ama onunla hâlâ görüşüyor," diyerek araya girdim.

Tereddüt ederek iç çekti. "Gerçekten bilmiyorum. Bu işleri sonlandırmadığı için onunla çok uğraştığımızı biliyorum fakat... yani onunla görüşmeyi kestiğini söyleyemem."

"Sara?" diye sordum.

Sara, kafasını iki yana sallayarak mırıldandı: "Üzgünüm tatlım. Ben de gerçekten bilmiyorum."

Bir kalbin tuzla buz olmasının mümkün olup olmadığını merak ettim. Kitty'den gelen mesajı okuduğumda çatırdadığını duyduğumdan emindim. Salı gecesi yalanıyla birlikte bir parçanın daha kırıldığını hissetmiştim. Ve bütün hafta kendimi yaralı hissetmiş, her küçük parçanın düşüşünü duymuş ve göğsümde hâlâ çarpmakta olanın ne olabileceğini merak etmiştim.

"Abimle konuşurlarken onu birisiyle ciddi bir ilişki yaşamak istediğini fakat diğerleriyle arasındakileri bitirmekten korktuğunu söylerken duydum. Fakat sonra belki de yalnızca *resmen* bitirmekten bahsediyor olabileceğini düşündüm. İkimizin arasındaki her şey gerçekten iyi görünüyordu. Ancak sonra Kitty ona şu mesajı gön-

derdi," dedim. "Will'in telefonunu karıştırıyordum ve belli ki Kitty salı gecesi bir araya gelmek üzere atılan bir mesaja cevap vermişti."

"Neden bunu yüzüne vurmadın?" diye sordu Chloe.

"Bana kendisinin söylemesini istedim. Will her zaman dürüstlükten ve iletişimden yanaydı, o yüzden ben de salı günü yemeğe davet edersem o da bana Kitty'yle birlikte olacağını söyler diye düşündüm."

"Ve?" diye sordu Sara.

İç çektim. "Bir işi olduğunu söyledi. O gece bir toplantısı varmış."

"Of," dedi George.

"Evet," diye geveledim. "O yüzden ben de tam o anda ilişkiyi bitirdim. Fakat gerçekten kötü bir şekilde bitirdim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Artık bana çok ağır gelmeye başladığını, yalnızca yirmi dört yaşında olduğumu ve ciddi hiçbir şey istemediğimi, artık buna devam etmeyeceğimi söyledim."

"Lanet olsun, kızım," dedi George sessizce. "Bir şeyleri bitirmek istediğinde bir çukur kazar ve içine bir bomba bırakırsın."

Ellerimin tabanlarını gözlerime bastırarak inledim.

"Bir açıklaması olmalı," dedi Sara. "Will, bir kadınla birlikte olacağı zaman toplantısı olduğunu söylemez. Yalnızca bir kadınla birlikte olacağını söyler. Hanna, onu daha önce hiç böyle görmedim. *Max* de onu daha önce hiç böyle görmemiş. Sana taptığı gayet açık."

"Ama fark eder mi?" diye sordum, içkimi çoktan unutmuştum. "Toplantı konusunda yalan söyledi fakat rahat olalım diyen bendim. Benim için açık olmak demek, başka birinin daha olma *ihtimaliydi*. Onun içinse zaten içinde bulunduğu gerçeklikti. Başından beri daha fazlası için zorlayan da kendisiydi."

"Konuş onunla Hanna," dedi Chloe. "Bu konuda bana güven. Ona kendini açıklaması için bir şans vermelisin."

"Neyi açıklaması için?" diye sordum. "Onu hâlâ gördüğünü mü, en başından kendi koyduğum kurallara rağmen? Sonra ne olacak?"

Chloe elimi avucuna aldı ve sıktı. "O zaman başını dik tut ve yüzüne karşı defolmasını söyle."

Dışarıda ilk aydınlanma izleri belirir belirmez giyindim ve on sokak boyunca yürüyerek gergin bir şekilde yarışa gittim. Yarış Central Park'ta gerçekleşiyordu ve parktaki patikalar ile yollar arasında kıvrılan parkurun tamamı yirmi kilometreden biraz fazlaydı. Sponsor kamyonlarını, çadırları, yarışçı ve izleyicilerden oluşan sürü halindeki insanları desteklemek için birkaç sokak kordon altına alınmıştı.

Bu artık gerçekti. Will orada olacaktı ve ben onunla konuşmaya ya da her şeyi olduğu haliyle bırakmaya karar verecektim. Her iki seçenekle de başa çıkabilir miyim, bilmiyordum.

Gökyüzü daha yeni aydınlanmaya başlamıştı ve havada sabah serinliği vardı. Fakat yüzümü ılık hissediyordum ve damarlarımdan hızla çarpan kalbime doğru akan kanım da sıcaktı. Her nefesimi ciğerlerime çekmek ve tekrar geri çıkarmak için odaklanmam gerekiyordu.

Nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı bilmiyordum ama etkinlik iyi organize edilmiş görünüyordu ve yaklaşır yaklaşmaz işaretler beni kayıt yaptıracağım yere yönlendirdi.

"Hanna?"

Kafamı kaldırdığımda eski antrenman ortağımı, eski sevgilimi kayıt masasında otururken buldum, tam anlam veremediğim bir ifadeyle beni izliyordu. Hafızamın, onun ne kadar etkileyici olduğunu, yanında bulunmanın ne kadar yıkıcı olduğunu abartıyor

olmasını umdum. Abartmıyordu. Will'le göz göze geldik, biraz daha yaklaşırsa kontrolsüz bir şekilde gülmeye başlayacağımı, ağlayacağımı ya da belki yalnızca kaçıp gideceğimi düşündüm.

"Merhaba," dedi sonunda.

Hiç düşünmeden elimi uzattım... sanki ne yapacaktı? Beni elimi sıkarak mı selamlayacaktı? Yüce Tanrım, Hanna! Fakat artık harekete geçmiştim ve titreyen elim, onun bakışları altında aramızda asılı kaldı.

"Ah... biz... artık böyle mi olacağız?" diye geveledi elini pantolonuna sildikten sonra elimi tutarak. "Pekâlâ, merhaba. Nasılsın?"

Mümkün olduğu anda elimi geri çekerek yutkundum. "Merhaba. İyi. İyiyim."

Bu komik biçimde kötüydü ve yalnızca Will'le incelemek isteyeceğim türden kötüydü. Birdenbire bu garip ayrılık sonrası protokolüne, yani el sıkışmanın her zaman mı yoksa yalnızca şimdi mi kötü bir fikir olduğuna dair kafamda milyonlarca soru belirdi.

Mekanik hareketlerle eğilerek kâğıtta yazan ismimin yanına imzamı attım ve masanın ardında oturan bir kadından bilgi aldım. Güçlükle kavrayabildiğim talimatlar veriyordu, kendimi sanki suyun altında kısılıp kalmışım gibi hissettim.

Bitirdiğimizde Will hâlâ orada dikiliyordu ve yüzünde o aynı gergin umut dolu ifade vardı. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye fısıldadı.

Kafamı iki yana salladım. "Sanırım böyle iyiyim." Bu bir yalandı, ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Şuradaki çadıra gitmen gerekiyor," dedi nazikçe her zaman olduğu gibi beni kusursuz bir şekilde anlayıp elini kolumun üzerine koyarak.

Geri çekildim ve sert bir biçimde gülümsedim. "Anladım. Sağ ol, Will."

Aramızdaki sessizlik uzarken, yanında durduğunu bile fark etmediğim bir kadın konuştu. "Merhaba," dedi. Elini uzatmış, gülümsediğini görünce irkildim. "Daha önce tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Ben Kitty."

Parçaların bir araya gelmesi biraz zamanımı aldı ve birleştiklerinde içine girdiğim şoktan çıkamadım. Ağzımın açık kaldığını, gözlerimin kocaman olduğunu hissettim. Bunun azıcık bile uygun olduğunu nasıl düşünebilirdi? Kitty'ye ve Will'e baktım, Will'in de onun orada bulunmasına en az benim kadar şaşırdığını fark ettim. Will onun yaklaştığını görmemiş miydi?

Will'in suratının hali, sözlükte *rahatsız* kelimesinin karşılığı olarak kullanılabilirdi. "Aman Tanrım!" Bakışları ikimiz arasında gidip geldikten sonra, "Ha siktir, hımm..." diye mırıldandı. "Merhaba Kitty, bu..." Bana baktı, gözleri yumuşamıştı. "Bu benim Hanna'm."

Şaşkınlıkla Will'e baktım. *Ne demişti öyle?*

"Tanıştığımıza memnun oldum, Hanna. Will senden çok bahsetti."

Konuştuklarını biliyordum fakat kelimeler, o anda kafamın içinde sürekli tekrarlanan cümlenin sesini bastıramıyordu. *Bu benim Hanna'm. Bu benim Hanna'm.*

Bu bir hataydı. Will oldukça rahatsızdı. Omzumun üzerinden işaret ettim. "Gitmem gerekiyor." Döndüm, sendeleyerek masadan ayrıldım ve kadınlar çadırına yöneldim.

Will arkamdan, "Hanna!" diye seslendi fakat dönüp bakmadım.

Bilgilerimi teslim ederken kafam hâlâ bulutluydu, yarış numaramı aldım ve esnetme hareketleri yapmak ve ayakkabılarımı bağlamak üzere boş bir noktaya gittim. Ayak seslerini duyunca kafamı kaldırdım. Göreceğimi sandığım kişi için bile korkuyordum. Kitty olduğunu görünce düşündüğümden de kötü hissettim.

"Onda gerçekten bir şeyler var," dedi numarasını tişörtünün önüne iğnelerken.

İçimde oluşan yangını duymazdan gelerek aşağı baktım. "Tabii, öyledir."

Birkaç metre ötedeki bir banka oturdu ve bir su şişesinin etrafındaki etiketi soymaya başladı. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştim, biliyor musun?" Kafasını gülerek iki yana salladı. "Bunca zaman, o hep, *o kişi sen değilsin. Hiç kimseyle daha fazlasını istemiyorum*, bahanesini kullandı. Ya şimdi? Şimdi nihayet bir şeyleri sona erdiriyor çünkü daha fazlasını *istiyor.* Ama bir başkasıyla."

Doğruldum ve göz göze geldik. "Seninle ilişkisini mi bitirdi?"

"Evet. Aslında," dedi düşünerek. "Bu hafta *resmen* bitti fakat birbirimizi şeyden beri pek görmedik..." Çadırın tavanına bakarak düşündü. "Şubattan beri. O zamandan beri de benimle olan görüşmelerini iptal ediyordu."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"En azından artık sebebini biliyorum." Tamamen dili tutulmuş gibi gözüküyor olmalıydım çünkü gülümsedi, biraz yaklaştı. "Çünkü sana âşık olmuş. Ve olduğunu zannettiği kadar harika biriysen bunu berbat etmezsin."

Parkı geçip diğer koşucuların toplandığı yere gittiğimi hatırlamıyordum. Düşüncelerim puslu ve karmaşıktı.

Şubat mı?

O zamanlar yalnızca birlikte koşuyorduk...

...Mart – Will ve ben o zamanlar yatmaya başladık...

Salı gecesi... yüz yüze bitirebilmek içinmiş.

Düzgün bir insan gibi, iyi bir adam gibi. Yüzüme tüm gücüyle vuran farkındalıkla gözlerimi kapadım: hem de bütün bunları ona, ben ondan ayrıldıktan *sonra* söylemişti.

"Buna hazır mısın?"

Will'in yanımda durduğunu görünce şaşırarak sıçradım. Bir elini kolumun üzerine koydu, yüzünde şefkatli bir gülümseme vardı. "İyi misin?"

Sanki bir yere kaçabilirmişim gibi etrafıma bakındım ve sadece... *düşündüm*. Bana bu kadar yakın durmasına ya da yeniden arkadaşmışız gibi konuşmasına, *iyi* olmamıza hazır değildim. Çok büyük bir özür dilemem gerekiyordu ve bana yalan söylediği için hâlâ kızgındım... Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Göz göze geldik, orada bunu onarabileceğimizi anlatan bir işaret aradım. "Sanırım."

"Hey," dedi küçük bir adım daha yaklaşarak. "Hanna..."

"Evet?"

"Sen... sen harika bir iş çıkaracaksın." Kaygıyla ağırlaşmış bakışlarıyla gözlerimi inceledi ve midem suçluluk duygusuyla burkuldu. "Aramızda geçenlerin garipleştiğini biliyorum. Kafandaki diğer her şeyi bir kenara koy. Burada olmalısın, kafan yarışta olmalı. Bunun için şaşırtıcı derecede çok çalıştın ve başarabilirsin."

Yarış öncesi gerginliğin ilk belirtilerini hissederek nefes verdim, Will'e dair endişelerim kaybolmuştu.

Omuzlarıma masaj yaparak, "Gergin misin?" diye sordu.

"Biraz."

Birdenbire nasıl antrenör konumuna geçtiğini anlamamıştım. Kendimi bir derece rahatlamış hissettim ve bu platonik aşinalığın küçük parçasına tutundum.

"Adımlarını kontrol etmeyi unutma. Çok hızlı başlama. İkinci etap en kötüsü ve yarışı bitirmek için yeterince yakıtın olmasını isteyeceksin, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Unutma, bu senin ilk yarışın ve yapman gereken yalnızca bitiş çizgisini geçmek, sıralama önemli değil."

Dudaklarımı yalayıp, "Tamam," dedim.

"Daha önce on altı kilometre koştun, yirmiyi de başarabilirsin. Yanında olacağım... bunu birlikte başaracağız."

Şaşırarak ona baktım. "*Derece alabilirsin*, Will. Bu senin için hiçbir şey – önlerde olmalısın."

Kafasını iki yana salladı. "Bu yarış benim için değil. Benimki iki hafta sonra. Bu seninki. Sana söylemiştim."

Bir kez daha başımı salladım, aptallaşmıştım, bakışlarımı yüzünden alamıyordum: beni pek çok kez öptüğü ve *yalnızca* beni öpmek isteyen dudaklarından, her konuştuğumda ve ona her dokunduğumda dikkatlice beni izleyen gözlerinden ve şu anda omuzlarımı saran ve daha önce her yerime dokunmuş olan ellerinden... Kitty'ye benimle, yalnızca benimle olmak istediğini söylemişti. Gerçi bu kelimeleri daha önce bana da söylemişti. Fakat ben ona hiç inanmamıştım.

Belki de çapkın Will gerçekten gitmişti.

Anlam arayan son bakışlarından sonra Will ellerini omuzlarımdan çekti ve avucunu sırtıma bastırarak beni başlama çizgisine yönlendirdi.

Yarış, parkın Columbus Meydanı'na yakın güneybatı köşesinden başladı. Will, onu takip etmem için işaret etti ve rutinin içine girdim:

baldır esnetmesi, ön bacak esnetmesi, bel esnetmesi. Konuşmadan başını salladı, duruşumu izledi ve rahatlatıcı temasını hiç kesmedi.

"Biraz daha uzun tut," dedi üzerime doğru geçerek. "Nefes al."

Başlama vaktinin geldiğini bildirdiler ve yerimizi aldık. Yarış tabancasının çıkardığı ses havayı deldi ve ağaçların tepesindeki kuşlar etrafa uçuştu. Yüzlerce bedenin çizgiden ani çıkışı, kolektif bir patlama sesine dönüştü.

Meydanda başlayan maraton güzergâhı Central Park'ın dış çemberini izleyerek 72. Cadde'ye kıvrılacak ve başlama noktasına geri gelecekti.

İlk kilometre her zaman en zoruydu. İkinci kilometrede etraf bulanıklaştı ve yalnızca yola vuran ayak sesleri ve kulağımda pompalanan kan bu sisten içeri süzüldü. Neredeyse konuşmuyorduk fakat yanımda bulunan Will'in her ayak sesini duyabiliyor, arada sırada koluma sürtünen kolunu hissedebiliyordum.

"Harika gidiyorsun," dedi beş kilometre sonra.

Onuncu kilometrede bana hatırlatmada bulundu: "Yarısı bitti Hanna ve en yüksek hızına ulaştın."

Son kilometrenin her karışını hissettim. Bedenim ağrıyordu; kaslarım sertliğini kaybetmiş, yanmalar ve kramplar başlamıştı. Göğsümün içinde çarpan nabzımı hissedebiliyordum. Kalbimin sert atışı, bütün adımlarımı gölgede bırakıyor ve ciğerlerim durmam için bağırıyordu.

Fakat kafamın içinde sakindim. Sanki suyun altındaydım ve boğuk sesler bir araya gelerek tek ve sabit bir uğultu oluşturuyordu. Fakat tek bir ses belirgindi: "Son kilometre, işte bu kadar. *Başarıyorsun.* Harikasın Eriğim."

Bana bu şekilde hitap ettiği sırada neredeyse tökezliyordum. Sesi yumuşak ve muhtaçtı fakat kafamı çevirip ona baktığımda çenesinin gergin olduğunu, dosdoğru önüne baktığını gördüm.

"Üzgünüm," dedi çatallaşmış sesiyle anında pişmanlık duyarak. "Söylememeliydim, üzgünüm."

Kafamı iki yana salladım, dudaklarımı yaladım ve yeniden önüme baktım, uzanıp ona dokunamayacak kadar yorgundum. Bu anın muhtemelen okulda girdiğim bütün sınavlardan, laboratuvarda geçen uzun gecelerden daha zor olduğunu fark ettim bir anda. Bilim bana her zaman kolay gelmişti -tabii ki çok çalışmış ve işlerimi yapmıştım- fakat bütün istediğim kendimi çimlerin üzerine bırakmak olduğu halde kendimi bu kadar zorlamamıştım. O gün buzla kaplı patikada Will'le tanışan Hanna asla yirmi kilometre koşamazdı. Beceriksizce dener, yorulur ve sonunda bunun kendi gücünü aştığını düşünüp laboratuvara, kitaplarına, açılmamış paketleriyle boş dairesine ve tek kişilik öğünlerine geri dönerdi.

Fakat *bu* Hanna değil, artık değil. Ve bu noktaya gelmemde *o* bana yardım etmişti.

"Neredeyse bitti," dedi Will hâlâ cesaret vermeye devam ediyordu. "Canının yandığını biliyorum, zor olduğunu biliyorum fakat baksana," uzakta bir grup ağacın bulunduğu noktayı işaret etti, "neredeyse bitirdin."

Yüzüme düşen saçı savurdum ve devam ettim. Nefes alıp veriyordum, konuşmaya devam etmesini istiyordum fakat aynı zamanda çenesini kapamasını da istiyordum. Damarlarımda pompalanan kan, her parçam sanki elektrikli bir tele bağlanmışım gibi yavaşça bedenimden dışarı sızıp her adımımda kaldırıma geçen binlerce voltla çarpılmıştı.

Hayatımda hiç bu kadar yorulmamış, daha fazla acı duymamış ama aynı zamanda hiç bu kadar canlı da hissetmemiştim. Çılgıncaydı fakat yanıyormuş hissi veren uzuvlarım ve bir öncekinden daha zor aldığım nefesimle bunu bir kez daha yapmak için can atıyordum. Hissettiğim acı, başarısız olacağıma ya da sakatlanacağıma dair

korkularıma değmişti. Bir şey istemiş, fırsatı değerlendirmiş ve balıklama dalmıştım.

Ve zihnimdeki bu son düşünceyle birlikte bitiş çizgisini geçerken Will'in elini tuttum.

YİRMİ

Bitiş çizgisinin birkaç metre ötesinde Hanna ufak daireler çizerek yürüyordu, sonra eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu.

"Lanet olsun," dedi kesik nefesiyle yere bakarak. "Kendimi harika hissediyorum. Bu *harikaydı*."

Gönüllüler bize Luna çikolatalar ve Gatorade şişeleri getirdiler. Hepsini bitirdik. Onunla öyle büyük bir gurur duyuyordum ki onu terli ve nefessiz kucağıma çekip kafasının tepesine bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım.

"Harika olan *sensin*." Gözlerimi kapadım, yüzümü saçlarına bastırdım. "Hanna, seninle gurur duyuyorum."

Kollarımın arasında donup kaldı ve sonra ellerini yanlarıma koydu, basitçe sarıldı, yüzü boynumdaydı. Nefes alıp verişini, üzerimde titreyen ellerini hissedebiliyordum. Her nedense bunun yalnızca yarışın getirdiği adrenalinden kaynaklanmadığını düşündüm.

"Sanırım gidip eşyalarımızı almalıyız," dedi sonunda.

Bütün bir hafta kendime güvenim ve darmadağın olmuşluk arasında deli gibi bocalamıştım. Şimdi onunla birlikteydim ve yanımdan ayrılmasını istemiyordum. Çadırlara doğru yöneldik. Yarış Central Park'ın içinden geçtiği

için başlama çizgisi yalnızca birkaç sokak ötedeydi. Nefes alışını dinledim, yürürken ayaklarını izledim. Bitkin olduğunu görebiliyordum.

"Sara'yla ilgili haberleri aldığını tahmin ediyorum," dedi önüne bakarak ve yarış numarasını kurcalayarak. İğneleri çıkardı, etiketi söktü ve elindekine baktı.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Oldukça inanılmaz."

"Onu dün gece gördüm," dedim. "Çok heyecanlı."

"Salı günü Max'i gördüm." Yutkundum, kendimi bir anda son derece gergin hissettim. Hanna yanımda durakladı. "O gece çocuklarla dışarı çıktım. Yüzünde dehşet ve sevinç ifadesi vardı."

Hanna güldü. Samimi ve yumuşaktı *–lanet olsun–* bunu özlemiştim.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum yüzüme baksın diye kafamı ona doğru uzatarak.

Bana baktığında onu gördüm, hafta sonuna kadar aklıma hiç gelmediğini bildiğim *bir şeydi.* Hâlâ onun karanlık misafir odasında üzerime çıkışını hissedebiliyor, hâlâ sessizce fısıldayan yalvarışını duyabiliyordum, *beni incitme.*

Bunu ikinci kez söyleyişiydi ve terk edilip bırakılan ben olmuştum.

Omuz silkti ve bakışlarını kaçırdı, başlama çizgisinin yakınındaki çadırlara yaklaşırken yoğun kalabalığın içinden kendisine yol açıyordu. İçimde bir panik birikmeye başladı, henüz vedalaşmaya hazır değildim.

"Muhtemelen eve gidip duş alırım. Bir şeyler yerim." Kaşlarını çattı. "Ya da eve giderken yemek için bir yerlere uğrarım. Evde yenilecek bir şey olup olmadığından pek emin değilim."

"Eski alışveriş alışkanlıkları kolay kaybolmuyor," dedim düz bir sesle.

Suçluluk ifadesiyle irkildi. "Evet. Bütün gün kendimi neredeyse laboratuvara gömdüm. Yani... kafa dağıtmak için iyiydi."

Kelimeler aceleyle ağzımdan döküldü, nefessizliğimden sıkışıp bir araya geldiler: "Seninle takılmayı gerçekten çok isterim ve sandviç ya da salata yapmak için malzemem var. Bana uğrayabilirsin ya da..." Yürümeyi

bırakıp bana doğru dönünce sesim azalarak kayboldu, önce şaşırmıştı ve sonra... *sevgi doluydu.*

Göğsümün sıkıştığını hissederek gözlerimi kırpıştırdım. Boğazımdan yukarı doğru tırmanan imkânsız bir umudu bastırmaya çalıştım. "Ne var?" diye sordum niyet ettiğimden daha fazla rahatsız olmuş bir sesle. "Neden bana bu şekilde bakıyorsun?"

"Muhtemelen buzdolabını tıka basa dolu tutan tanıdığım tek adamsın," dedi gülümseyerek.

Kaşlarımın şaşkınlıkla çatıldığını hissettim. Bu yüzden mi yürümeyi kesmiş ve gözlerini bana dikmişti? "Evde sağlıklı şeyler bulundurmaya çalışıyorum ki dışarı çıkıp kötü şeyler yemeyeyim," dedim ensemi tutarak.

Bana doğru bir adım yaklaştı – rüzgâr bir tutam saçını uçurduğunda onu boynumda hissedebileceğim kadar yakındı. Terinin hafif kokusunu alabileceğim, onu *terletmenin* ne kadar harika olduğunu hatırlayabileceğim kadar yakındı. Dudaklarına baktım, onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki tenim onu arzuluyordu.

"Bence sen harikasın Will," dedi bakışlarımın baskısı altında dudaklarını yalayarak. "Ayrıca bana istekli istekli bakmayı kes. Bugün sana bir yere kadar katlanabilirim."

Ben bütün bunları henüz kavrayamadan, döndü ve eşyalarını almak için kadınlar çadırına girdi. Ben de sersem bir şekilde evimin anahtarlarını, fazladan çoraplarımı ve koşu ceketimin içine kıvırıp koyduğum evraklarımı almak için diğer tarafa gittim. Dışarı çıktığımda elinde küçük spor çantasıyla beni bekliyordu.

"Öyleyse," diye başladım mesafemi korumaya gayret ederek. "Bana geliyor musun?"

"Gerçekten duş almalıyım..." dedi üzerimden arkama doğru, kendi evine giden sokağa doğru bakarak.

"Bende duş alabilirsin..." Kulağa nasıl geldiği umurumda değildi. Gitmesine izin vermeyecektim. Onu özlemiştim. Geceler neredeyse çekilmez

olmuştu fakat daha da tuhafı gündüzler ondan da kötü geçmişti. Nefes almadan konuşmasını ve sonunda bir şekilde kaldırımda attığımız uyumlu adımların ritmine gerilediğini özlemiştim.

"Peki temiz giysiler de ödünç alabilir miyim?" diye sordu dalga geçer bir sırıtışla.

Hiç düşünmeden başımı salladım. "Evet."

Ciddi olduğumu görünce gülümsemesi kayboldu.

"Bana gel Hanna. Yalnızca yemek yeriz, söz veriyorum."

Güneşi kesmek için elini alnına doğru kaldırarak bir süre yüzümü inceledi. "Emin misin?"

Cevap vermek yerine başımı oynattım ve yürümek için döndüm. O da yanımda yürümeye başladı ve parmaklarımızı birbirine yanlışlıkla her sürttüğünde elini avucuma almak ve sonra onu kendime doğru çekmek, onu en yakın ağaca yaslamak istedim.

Kısa ve neşeli birkaç dakika boyunca o eski, hareketli haline dönmüştü fakat evime giden bir düzine ya da daha fazla sokağı geçtikçe suskun Hanna yeniden ortaya çıktı. İçeri girerken onun için kapıyı tuttum, yanından geçip asansörü çağırmak için düğmeye bastım ve sonra beklerken koluma bastıran kolunu hissedebilecek kadar yakınında durdum. En az üç kez yutkunduğunu, konuşmaya başlamak üzere olduğunu hissettim fakat sonra ayakkabılarına, tırnaklarına, asansörün kapılarına baktı. Yüzüm dışında her yere.

Yukarıda mutfağım, salı gecesi aramızda geçen feci konuşmanın kalıntısıyla bugün söylenmemiş yüzlerce şeyden dolayı oluşan ve orada sürekli kaynamakta olan gerginlikten ötürü küçülmüş gibi duruyordu. Ona mavi renkte bir Powerade uzattım çünkü bu onun en sevdiğiydi, kendime bir bardak su doldurdum ve dudaklarını, boğazını, büyükçe bir yudum alırken tuttuğu şişeyi saran ellerini izlemek için döndüm.

O kadar güzelsin ki, demedim.

Seni öyle çok seviyorum ki, demedim.

Şişeyi tezgâhın üzerine bıraktığında onun yüzündeki ifade de söylemediği her şeyle doluydu. Orada olduklarını görebiliyor fakat ne olabileceklerini bilemiyordum.

Sessizlik içinde su ihtiyacını giderdikten sonra gizlice onu süzmeye çalışmaktan kendimi alamadım. Fakat bu gizlilik başarısız olmuştu. Dikkatimi yüzüne, çenesine, göğsünün hâlâ parlamakta olan tenine ve kısacık spor sutyeninin altından görünen göğüslerine *–lanet olsun–* kaydırdığımda dudaklarının kıvrılarak her şeyin farkında bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. Şimdiye kadar doğrudan göğüslerine bakmaktan kaçınmayı başarmıştım ve şimdi içimde tanıdık bir istek baş göstermişti. Göğsü benim mutlu yuvamdı ve oturup yüzümü oraya bastırmak istiyordum.

Gözlerimi ovuşturarak inledim. Onu buraya davet etmek kötü bir fikirdi. Hâlâ terliyken onu soymak ve üzerimde kaydığını hissetmek istiyordum.

Omzumun üzerinden banyoyu gösterip, "Duşa ilk önce sen girmek ister misin?" diye sorduğum anda Hanna başını devirdi ve sırıtarak, "Az önce göğüslerime mi bakıyordun?" diye sordu.

Sorunun basitliği, rahatlığı ve lanet olası samimiyeti karşısında damarlarımdaki öfke alevlendi. "Hanna, *yapma*," dedim. "Akıl oyunları oynayan kızlardan olma. Yalnızca bir hafta önce benden kaybolmamı istedin." Sözlerin ağzımdan bu şekilde çıkmasını beklemiyordum, sessiz mutfağın içinde kızgın ses tonum etrafta gezinip çevremizi sardı.

Benzi attı, harap olmuş gibi görünüyordu. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Kahretsin," diye feryat ettim gözlerimi sıkıca kapayarak. "Üzgün olma, sadece..." Ona bakmak için gözlerimi açtım. "Benimle oyun oynama."

"Niyetim öyle değildi," dedi, sessiz aceleciliği sesinin ince ve boğuk çıkmasına neden olmuştu. "Geçen hafta ortadan kaybolduğum için özür dilerim. O kadar fena davrandığım için de özür dilerim. Ben düşünmüştüm ki..."

Bir mutfak taburesi çektim ve üzerine gömüldüm. Yarı maraton koşmuş olmak bile beni bütün bunlar kadar yormamıştı. Ona olan aşkım ağır,

nefes alan, canlı bir *şeydi* ve kendimi delirmiş, kaygılı ve aç hissetmeme neden oluyordu. Onu gergin ve korkmuş görmekten nefret ediyordum. Kızgınlığıma üzüldüğünü görmekten nefret ediyordum fakat daha da kötüsü, kalbimi kıracak gücünün olduğunu ve bu konuda hassas olmak adına çok az tecrübesi olduğunu bilmekti. Tamamen onun beceriksiz, tecrübesiz merhametine gebe kalmıştım.

"Seni özledim," dedi.

Göğsüm sıkıştı. "Ben seni çok fazla özledim Hanna. Ne kadar çok olduğunu bilemezsin. Fakat salı günü dediklerini duydum. Eğer bunu istemiyorsan yeniden arkadaş olmanın bir yolunu bulmak zorundayız. Bana göğüslerine bakıp bakmadığımı sorman, geçmişte olanları unutmamıza yardımcı olmuyor."

"Üzgünüm," dedi yine. "Will..." diye başladı ve sonra kelimeleri kayboldu. Gözlerini ayakkabılarına dikti.

Ne olduğunu, yalnızca bir hafta önce delicesine bir yakınlık yaşadıktan sonra her şeyin aniden un ufak olmasına neyin sebep olduğunu anlamam gerekiyordu.

"O gece," diye söze başladım ve sonra durup düşündüm. "Hayır Hanna, *her* gece –aramızda geçenler her zaman yoğun olmuştu– fakat geçen hafta o gece... Her şeyin değiştiğini düşündüm. *Değiştiğimizi.* Ve bir sonraki gün? Dönüş yolunda? Lanet olsun, ne olduğunu bile bilmiyorum."

Bana yaklaştı, onu kalçalarından çekip bacaklarımın arasına alabileceğim kadar yaklaştı fakat yapmadım ve elleri bir şeyleri arar gibi havada bekledikten sonra aşağı düştü ve hareketsizleşti.

"Jensen'a söylediklerini duydum, olan buydu," dedi. "Hayatında başka kadınların olduğunu biliyordum fakat bir şekilde onlarla ilişkilerini bitirdiğini düşünmüştüm. Bunu konuşmaktan kaçındığımı ve böyle bir şeyi senden beklememin adil olmadığını biliyorum ama bitirdiğini düşünmüştüm."

"'Resmen' hiçbir şeyi bitirmemiştim Hanna ancak beni o lanet olası koridorda sürükleyip benden sana dokunmamı istediğinden beri yatağıma kimse girmedi. Lanet olsun, ondan önce bile girmedi."

"Peki ben bunu nasıl bilebilirdim?" Başını öne eğdi, gözlerini yere dikti. "Ayrıca Jensen'a söylediklerini duymamda bir sorun yoktu, konuşmamız gerektiğini biliyordum fakat sonra arabada mesajı gördüm. Ben müzik seçerken belirmişti." Bana doğru biraz daha yaklaştı, bacaklarını dizlerime bastırdı. "Bir gece önce korunmadan seks yapmıştık ama sonra onun mesajını gördüm ve... benden sonra onunla takılmaya çalışıyormuşsun gibiydi. Kitty'nin hâlâ seninle birlikte olmayı beklediğini fark ettim ve ben de..."

"Onunla salı günü seks yapmadım, Hanna," diyerek araya girdim, panik halindeydim. "Evet, ona buluşmak istediğimi söyleyen bir mesaj gönderdim fakat bunun nedeni ona aramızdakilerin bittiğini söylemekti. Yani düşündüğün gibi..."

"Biliyorum," dedi beni sessizce bölerek. "Bugün bana uzun zamandır birlikte olmadığınızı söyledi."

Bir dakika boyunca anlamaya çalıştım ve sonra iç çektim. Kitty'nin Hanna'ya ne söylediğini bilmek istediğimden emin değildim fakat sonuç olarak önemli de değildi. Saklayacak bir şeyim yoktu. Evet, insanlara karşı açık olmaya değer veren biri olarak Hanna'ya daha fazlasını istediğimi söylediğim zaman Kitty'yle ilişkimi net bir biçimde bitirmeliydim fakat ikisine de asla yalan söylememiştim, bir kez bile. Aylar önce Kitty'ye daha derin bir şeyler yaşamak istemediğimi söylediğimde yalan söylememiştim. Yalnızca bir ay önce Hanna'ya daha fazlasını istediğimi ve yalnızca ondan istediğimi söylediğimde yalan söylememiştim.

"Ben yalnızca *senin* kurallarına bağlı kalmaya çalışıyordum. İlişki meselesini tekrar ortaya koymayacaktım çünkü benim bu konuda yetersiz olduğumu düşünmeye en baştan kararlıydın."

"Biliyorum," dedi hızlıca. "Biliyorum."

Fakat işte bu kadardı, gözleri gözlerimi arıyor, bir şey dememi bekliyordu... ama ne? Daha önce söylemediğim ne söyleyebilirdim? Her şeyi yeterince fazla kez ortaya sermemiş miydim?

Yorgun bir iç çekişle ayağa kalktım. "Duşa ilk sen girmek ister misin?" diye sordum. Aramızda olanlar fazla garipleşmişti ve birbirimize yabancı olduğumuz, birlikte ilk defa koştuğumuz o dondurucu sabah bile bu halde değildik.

Geçebilmem için geri çekilmesi gerekiyordu. "Hayır, sorun değil. Sen gir."

Suyu dayanabileceğim kadar sıcak hale getirdim. Koşmaktan dolayı henüz ağrıyan bir yerim yoktu –muhtemelen fazla da olmayacaktı– fakat Hanna'yla seks yapma ve aynı anda onu boğazlama isteğimin getirdiği gerginliğe sıcak su ve buhar iyi gelmişti.

İşlerin önceden olduğu hale dönmesini istiyor olması muhtemeldi: arkadaş olarak seks. Beklentilerin olmamasının rahatlığı. Ve ben onu öyle yoğun istiyordum ki yeniden o halimize dönmenin, eşit ölçülerde bedeninin ve arkadaşlığının keyfine varmanın, ilişkimizin daha derinleşmesine asla ihtiyaç duymamanın ya da bunu asla beklememenin ne kadar kolay olacağını biliyordum.

Fakat artık istediğim bu değildi. Hiç kimseden ve özellikle ondan istediğim bu değildi. Sabunlandım, gözlerimi kapatarak buharı içime çektim, yarışı ve terimi yıkadım. İçimdeki çarpık karışıklığı da yıkayabilmiş olmayı diledim.

Duş kapısının belli belirsiz klik sesini duyduktan yalnızca birkaç saniye sonra soğuk hava tenime değdi. Adrenalin kanıma hücum ederek kalbime pompalandı, kafamın içini azgınlıkla doldurarak sersem hissetmeme neden oldu. Elimi duvara yasladım, dönüp onunla yüzleşmekten ve kararlarımın eriyip gitmesinden korkuyordum. Saniyenin yalnızca çok ufak bir kısmında kendimi tutabileceğimi biliyordum. Sonrasında ise ne isterse onun olacaktı.

Adımı fısıldadı, kapıyı kapattı ve sırtımda çıplak göğüslerinin baskısını hissedebileceğim kadar yanıma yaklaştı. Teni soğuktu. Ellerini yanlarımda ve kaburgalarımın üzerinde gezdirdi.

"Will," dedi yine ellerini göğsüme ve oradan da mideme doğru kaydırarak. "Bana bak."

Uzandım, bileklerinden tutarak ellerini daha fazla aşağıya götürmesine engel oldum, yalnızca ufak bir temasla ne kadar sertleştiğimi hissedebileceği kadar aşağıya. Bir yarış atı gibiydim, beni tutan yalnızca tek bir gevşek kapıydı. Kollarımdaki kaslar gerildi ve onu bileklerinden tutarak ellerini tenimden uzakta tutmaya yetecek kadar kendimi dizginledim.

Alnımı duvara yasladım, onunla yüzleşebileceğimden ve onu anında kollarımın arasına almayacağımdan emin olana kadar hareketsiz kaldım. Sonunda döndüm, bileklerindeki tutuşumu ayarladım.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım yüzüne bakarak.

Saçları açıktı ve ıslak saç tutamları yanağına, boynuna, omuzlarına yapışmıştı. Kaşlarını şaşkınlıkla çatmıştı ve ne demek istediğimi anlamadığını biliyordum. Fakat sonra beni anlamış gibi göründü. Yanaklarında utanma izleri belirdi ve gözlerini sıkıca kapattı. "Üzg..."

"Hayır," dedim lafını bölerek. "Yani daha önceden yaptığımızı yapamam. Seni paylaşamam. Hâlâ başka adamlarla görüşmek istiyorsan ben bu işte yokum."

Hanna gözlerini açtı, yumuşamışlardı, nefes alıp verişi hızlandı.

"Birtakım şeyleri deneyimlemek istediğin için seni suçlayamam," dedim ona, bu düşünceyle bileklerinin etrafındaki yumruklarımı biraz daha sıktım. "Fakat sana karşı hislerimin derinleşmesine engel olamayacağım ve yalnızca arkadaşmışız gibi davranmak istemeyeceğim. Jensen'a karşı bile. Bana vereceğin ne varsa onu alacağımı biliyorum çünkü seni o denli istiyorum ancak sen bunu yalnızca seks olarak görürsen kendimi çok kötü hissederim."

"Benim için hiçbir zaman yalnızca seks olduğunu sanmıyorum," dedi.

Bileklerini serbest bıraktım, yüzünü inceliyor ve bana ne sunduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Daha evvel bana, *senin* Hanna'n olarak seslendiğinde," diye başladı ve sonra durdu, elini göğsüme bastırdı, "bunun gerçek olmasını istemiştim. Senin olmak istemiştim."

Nefesim boğazımda bir tuğlaya dönüştü. Boynunun etrafındaki hassas teninin altında atan nabzını görebiliyordum.

"Demek istediğim, ben *seninim*. Çoktan beri." Gerildi, gözlerini kocaman açarak alt dudağımı dikkatlice dudaklarının arasına aldı, nazikçe emdi. Elimi kaldırdı, göğsünün etrafına bastırdı ve avucuma doğru kıvrıldı.

Bütün bu zaman boyunca onu inciteceğimi düşünerek duyduğu korkunun birazını bile şu anda hissediyorsam uzun zamandır neden bu kadar ürkek davrandığını anlayabiliyordum. Bu şekilde âşık olmak dehşet vericiydi.

"Lütfen," diye yalvardı, beni bir kez daha öptü, diğer elime uzandı ve beline koydu. "Seninle birlikte olmayı o kadar çok istiyorum ki nefes almam zorlaşıyor."

"Hanna," Boğulmak üzereydim ve istemeden eğilerek dudaklarıma ve boynuma daha rahat erişmesini sağladım. Elimi vücudunda gezdirip başparmağımı meme ucuna sürttüm.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, çenemden boynuma kadar beni öptü ve gözlerimi sıkıca kapattım, kalbim küt küt atıyordu.

Bunu söylediği zaman aldığım kararlar paramparça oldu ve ağzımı açtım, dilini ağzımın içine kaydırmasıyla ve dilime dokunmasıyla inledim. O da tırnaklarını omuzlarıma, boynuma geçirerek ve midesini sert bir çizgi halindeki aletime bastırarak inledi.

Onu döndürüp duvara yasladığımda fayansın soğukluğunu sırtında hissedince nefesi kesildi ve başımı eğip göğsünü ağzıma götürmek için kaldırdığımda da aç bir şekilde göğüslerini emdiğimde de nefesi kesildi. Korkum kaybolmuş değildi, hatta bana âşık olduğunu duymak çok daha ürkütücüydü çünkü beraberinde umudu da getiriyordu. Bunu yapabilece-

ğime dair umut, onun bunu yapabileceğine dair umut, bir şekilde ikimizin de körlemesine, bu tarifi zor *ilki* yaşayabileceğine dair umut.

Tekrar dudaklarına döndüm, artık kendimi çıldırmış hissediyordum, öpüşlerinin harareti altında kaybolmuştum ve yanaklarından süzülen suyun bir kısmının duştan gelmediğini anlamak için uzman olmama gerek yoktu. Bunu ben de hissettim, eriyen bir rahatlama ve ardından gelen ateşli bir içinde olma, içine doğru hareket etme, onu hissetme ihtiyacı...

Aşağıya doğru uzanarak onu bacaklarının arkasından kavradım ve bacaklarını belime sarabilmesi için havaya kaldırdım. Kadınlığının ıslak sıcaklığını hissettim ve sürtünerek üzerinde gidip geldim. Çıkardığı çatallı ve sabırsız sesler karşısında ona bir kez daha âşık oldum.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye mırıldandım boynuna doğru. "Ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yok."

Boynumu ısırarak ve omuzlarımı sıkıca kavrayarak güldü. Yavaşça içine doğru bastırdım, kasıklarımız temas ettiğinde durdum ve bir anda bunun çok hızlı olacağını hissettim. Kafası geriye doğru düştü ve fayanslara çarpıp hafif bir patırtı çıkardı, keskin ve kesik nefes alışlarla göğsü inip kalkmaya başladı.

"Aman Tanrım Will."

Geri çekilip, "Sen de hissediyor musun?" diye sordum.

Hanna hıçkırdı, hareket etmem için yalvarıyor, kendini bana doğru bastırabildiği kadar bastırıyordu, duvar ve bedenim arasında sıkışıp kalmıştı.

"Bu yalnızca seks değil," dedim ona köprücük kemiklerini emerek. "Bu duygu o kadar iyi ki neredeyse acıtıyor, öyle değil mi? Her içinde olduğumda böyleydi Eriğim. Bunu gerçekten onun için *delirdiğin* birisiyle yaşarsan, işte böyle hissediyorsun."

"Âşık olduğun biriyle mi?" diye sordu, dudaklarını kulağıma bastırmıştı.

"Evet." İçeri doğru bastırdım ve yine hızlıca geri çıktım, patlamaya çok yakın olduğumu biliyordum. Onu yatağa götürmem, kadınlığını emmem ve sonra ikimiz de yığılana kadar onu yine becermem gerekecekti. Her

şey çok yoğundu ve hareket etmeye başladığım anda aramızda bir şey olmadan onun içinde olmaya hiçbir zaman alışamayacağımı biliyordum.

Üzerine doğru gidip geldim, çıkardığı seslerin keyfine varıyor ve boynuna doğru defalarca özürlerimi fısıldıyordum. "Bu çok yoğun..." Her şey çok kuvvetliydi: etrafımı kuşatan varlığı, kelimeleri ve artık gerçekten benim olduğunu anlamak. "Çok yaklaştım, Eriğim, dayanamıyorum..."

Kafasını iki yana salladı, tırnaklarını omuzlarımın derisine geçirmişti ve dudaklarını kulağıma bastırdı. "Kendini tutamadığın zaman hoşuma gidiyor. Seninleyken ben de kendimi öyle hissediyorum."

İnleyerek kendimi bıraktım, hızla aşağı düştüğümü hissediyordum

Aşağı.

Aşağı.

Kasıklarımız birbirine vurduğu ve sırtı duvara çarptığı zaman çıkan hafif şaklama seslerini duyana kadar daha derine ve daha sert bastırdım, bedenimin sıcaktan kızardığını ve ıslandığını hissettim, içine o kadar sert bir biçimde boşalıyordum ki çığlığım etrafımızı saran fayanslara çarpıp keskin bir şekilde yankılandı.

Hayatım boyunca bu kadar hızlı geldiğimi hatırlamıyordum ve kendimi hem zevkten kudurmuş hem de dehşete kapılmış hissettim.

Hanna saçımı çekti, sessizce yalvararak dudaklarımı dudaklarına götürmemi istedi fakat yalnızca ufak bir öpücükten sonra inleyerek aşağıya kaydım ve dizlerimin üzerine düştüm. Öne doğru eğilerek ellerimle bacaklarını iki yana ayırdım ve ağzımı klitorisinin üzerine mühürleyerek onu emdim. Gözlerimi kapadım, tatlı iniltileri ve dilimin ucundaki kadınlığının hissettirdikleriyle homurdandım. Koşmaktan ve muhtemelen aynı zamanda az önce duvara karşı ona yaptığım sert muameleden tükenmiş olarak bacakları titredi ve kollarımı bacaklarının arasına soktum, bacaklarını iki yana ayırarak onu omuzlarımın üzerine doğru kaldırdım ve avuçlarımla kıçını kavradım.

Üzerimde çığlık attı, kollarını tutunacak bir şeyler bulmak için deli gibi savuruyordu ve sonunda bacaklarıyla kafamı sıkıca sararak durulduu ve eğilerek ellerini başımın tepesine koyarak kocaman olmuş ve büyülenmiş gözlerle beni izledi.

"Çok yaklaştım." Sesi bocalıyor, saçlarımı tutan elleri titriyordu.

İçine doğru gülümserken homurdandım ve onu emerken başımı yavaşça iki yana hareket ettirdim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve kendimi birini gerçekten *seviyormuş*, mümkün olan her şekilde sevişiyormuş gibi hissettim. Bunun bir başlangıç olduğu fikri kafamda belirdiğinde göğsüm yoğun bir biçimde ısındı. Tam burada, kısmen duştan yayılan su baharına gizlenmiş olarak her şeyi açıklığa kavuşturuyorduk.

Gelmeye başladığı anı görebiliyordum, göğsünü bir kırmızılık kaplamış ve yukarı doğru yayılarak yüzüne ulaşmış ve dudakları nefes almak için aralanmıştı.

Bunu yapmaktan asla bıkmazdım. *Ondan* asla bıkmazdım. Şimdiye kadar hissettiğim en sahiplenici zevkle orgazmının içinde yayılışını, boğazından bir çığlık olarak çıkışını izledim.

Bacakları gevşeyince durdum, kollarımı dikkatlice geri çektim, onu titreyen bacaklarının üzerine bıraktım. Durdum, bir süre ona baktıktan sonra kollarını boynuma doladı ve bana sarılmak için gerildi.

Suyun ısısından dolayı yumuşamış ve sıcaklamıştı, kollarımın arasında eriyor gibiydi.

Ve bu son derece farklıydı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim –sanki ona tamamen bağlanmış gibiydim– "yalnızca arkadaş" olarak en samimi anlarımızda hissettiklerimi bile daha önce hissetmemiştim.

Burada, benimmiş gibi hissediyordum.

"Seni seviyorum," diye saçlarına fısıldadıktan sonra sabunumu almak için yana uzandım. Dikkatlice tenini, saçını ve bacaklarının arasındaki hassas noktasını, her köşesini yıkadım. Orgazmını onun bedeninden temizledim ve onu yanağından, göz kapaklarından, dudaklarından öptüm.

Dışarı çıktık ve onu bir havluya sardıktan sonra bir tane de kendi belime geçirdim. Onu yatak odasına götürdüm, yatağın ucuna oturttum ve kuruladım, sonra yatağın üzerine yatırdım.

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

"Seninle geleyim." Bastıran ellerimle mücadele etti, kalkmaya çalıştı fakat kafamı iki yana salladım, meme ucunu emmek için eğildim. "Burada kal ve rahatla," diye fısıldadım tenine. "Seni bütün gece burada, yatakta tutmak istiyorum, o yüzden ilk önce bir şeyler yemen gerekiyor."

Saçımdan süzülen bir damla su onun çıplak tenine damladı ve nefesini kesti, gözleri büyüdü, yumuşak, gri renkteki göz bebeklerinin içindeki mürekkep siyahı kenarlara doğru yayıldı. Ellerini omuzlarıma götürdü, beni aşağıya çekmeye çalıştı ve *lanet olsun*, bir sefere daha hazırdım... fakat yemeğe ihtiyacımız vardı. Kendimi çoktan sarhoş gibi hissetmeye başlamıştım.

"Bir şeyler hazırlamaya gidiyorum."

Yatak örtüsünün üzerinde çıplak oturarak sandviçleri yedik ve saatlerce yarış hakkında, ailesiyle birlikte geçirdiğimiz hafta sonu hakkında ve nihayet aramızdaki ilişkinin bittiğini düşündüğümüzde neler hissettiğimiz hakkında konuştuk.

Dışarıda gün batana kadar seviştik ve sonra uyuduk, gecenin yarısında daha fazlasına duyduğumuz açlıkla uyandık. Ve sonra çılgınca ve gürültülü ve aramız iyi olduğunda tam olarak nasıl oluyorsa öyle oldu: dürüstçe.

Şimdilik doymuştum ve komodine uzanıp bir kalem buldum. Üzerine doğru kıvrılarak dövmesini yeniden kalçasının üzerine koydum –*Nadir olan ne varsa nadir olan içindir*– ve Hanna'nın hak ettiği o nadir olan olmayı, haşarılığımın iyileşmiş olmasını, kendini yenilemiş bir çapkın olmayı umdum.

Sonsöz

Uçuş görevlisi yanımızdan geçip tepemizdeki bagaj kapaklarını kararlı bir klik sesiyle kapattıktan sonra eğildi ve "Portakal suyu ya da kahve?" diye sordu.

Will kahve istedi. Ben gülümseyerek kafamı iki yana salladım.

Will, avuç içi açık vaziyette dizime vurdu. "Bana telefonunu ver."

Telefonu verdim fakat yine de yakındım: "Neden kablosuz bağlantıya ihtiyacım olsun? Bütün uçuş boyunca uyuyor olacağım." Bir daha asla New York'tan Batı Yakası'na sabah altı uçağı için bilet almasına izin vermeyecektim.

Will beni umursamayarak telefonumun ağ tarayıcısındaki küçük kutucuğa bazı kodlar girdi.

"Fark etmediysen söyleyeyim, uykum var. Bütün gece ayakta kalmam, *birisinin* suçu," diye fısıldadım ona doğru eğilerek.

Yaptığı işi bıraktı, dönüp kızgın gözlerle bana baktı. "Öyle mi oldu?"

Göğsümden aşağı, karnıma ve bacaklarımın arasına bir heyecan dalgası yayıldı. "Evet."

"Laboratuvardan çıkıp biraz... telaşla bana gelmedin mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Kaşlarını kaldırdı, dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Ve senin için planladığım romantik akşam yemeği hazırlığını bölmedin öyle mi?"

"Ben mi? Hayır."

"Beni koltuğa çekip benden 'o şeyi ağzımla yapmamı' istemedin?"

Elimi göğsüme götürdüm. "*Asla* yapmam."

"Ocaktan gelen lezzetli kokuları umursamayıp beni yatak odasına çeken ve benden birtakım çok ama *çok* edepsiz şeyler isteyen de sen değildin?"

Bana doğru yaklaşıp dişlerini yanağıma sürttü. "Seni öyle çok seviyorum ki benim yaramaz, tatlı Eriğim," derken gözlerimi kapadım.

Önceki geceye dair aklımda kalan görüntüler beni Will'in yakınında bulunduğum herhangi bir zamanda resmen içinde yaşadığım aç ve arzu dolu yerin daha da derinlerine çekti. Kaba ellerini, tam olarak yapmamı istediği şeyi emir vererek söyleyen sesini hatırladım. O ellerin saçımı çekişini, bedeninin üzerimde saatlerce hareket edişini, sesinin nihayet alçalarak dişlerim ve tırnaklarım için yalvarışını hatırladım. Terlemiş ve tükenmiş, neredeyse rahatlar rahatlamaz uykuya dalan ağırlığının üzerime yığılışını hatırladım.

"Belki de o bendim," diye itiraf ettim. "Güvenlik elbisesi içinde çalıştığım uzun bir gündü, ne diyebilirim? Sihirli ağzını düşünmek için çok fazla zamanım oldu."

Beni öptü ve sonra yeniden telefonuma döndü. Yaptığı şeyi bitirince gülümsedi ve telefonumu bana geri verdi. "Her şeyin ayarlandı."

"Yine de uyuyacağım."

"Pekâlâ, Chloe'nin sana ihtiyacı olursa en azından telefonun çalışıyor."

Şaşkınlıkla gözlerimi ona çevirdim. "Bana neden ihtiyacı olsun? Düğüne gelmiyorum ki."

"Chloe'yle tanışmadın mı? Seni apar topar askere alabilecek, korku salan bir komutandır," dedi rahatsız olduğu zamanlarda yaptığı gibi ensesini tutarak. "Her neyse. O zaman uyuyalım."

"Bu seyahatle ilgili içimde bir his var," diye geveledim omzuna doğru yaslanırken. "Önsezi gibi."

"Bu kadar ruhani olmak hiç sana göre değil."

"Ciddiyim. Bence harika olacak fakat aynı zamanda çelikten dev bir tüpün içinde bir çılgınlık haftasına doğru yol alıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Teknik olarak uçaklar alüminyum alaşımından yapılmıştır." Will bana baktı, burnumu öpmek için eğildi ve "Ama sen bunu zaten biliyorsun," diye fısıldadı.

"*Senin* hiçbir şeyle ilgili hislerin olmadı mı?"

"Hımm," deyip beni bir kez daha öptü. "Birkaç kez olmuştur."

Gözlerimi ona diktim – aşina olduğum koyu renk kirpiklerine ve masmavi gözlerine, sabahın altısında bir günlük gibi gözüken sakalına ve onu bir kez daha dört saat önce aletini ağzıma alıp uyandırdığımdan beri suratında duran şapşal gülümsemesine baktım.

"Kendinizi duygusal mı hissediyorsunuz Doktor Sumner?"

Omuz silkti ve gözlerini kırpıştırarak gözlerindeki aşk parıltısının bir kısmını temizledi. "Sadece seninle tatile gittiğim için heyecanlıyım. Düğün için heyecanlıyım. Küçük çetemizin yakında bir bebeği olacağı için heyecanlıyım."

"Bir kural hakkında sorum var," diye fısıldadım.

Ciddi bir tavır takınarak bana doğru eğildi ve "Artık senin ilişki koçun değilim," dedi. "Başka bir adamın sana dokunmaması dışında hiçbir kural yok."

"Yine de. Bu tür şeyleri biliyorsun."

"Peki. Dene beni," dedi gülümseyerek.

"Yalnızca iki aydır birlikteyiz ve..."

"Dört," diye beni düzeltti, ilk koşumuzdan beri onun olduğum konusunda ısrarcıydı.

"Peki. Senin dediğin gibi olsun, dört. Yalnızca dört ay sonra, hayatımın aşkı olduğunu düşünmem uygunsuz bir davranış mı?"

Gülümsemesi bütün ağzına yayıldı, gözleri yüzümün üzerinde şefkate benzer bir ifadeyle hareket ediyordu. Beni bir kez öptü ve sonra bir kez daha öptü.

"Bence bu son derece *uygun* bir davranış." Uzunca bir süre bana bakmak için geri çekildi. "Uyu, Eriğim."

Kucağımdaki telefonum titreşerek beni uyandırdı. Will'in omzunda uyuduğum yerden doğruldum ve ondan gelen mesaja bakarak gözlerimi kırpıştırdım. Yanımda sırıttığını neredeyse hissedebiliyordum.

Mesajı okudum: Üzerinde ne var?

Uykulu gözlerimi kısarak telefonuma baktım ve yazdım: Bir etek var ve iç çamaşırı giymedim. Ama aklına kötü bir şey gelmesin, dün gece erkek arkadaşımın yaptıklarından dolayı biraz canım yanıyor da.

Yanımda sempatik bir gıdaklama sesi çıkardı. Ne vahşi adam.

Neden bana mesaj gönderiyorsun?

Yanımda başını iki yana salladı, abartılı bir bezginlikle iç çekti. Çünkü gönderebiliyorum. Çünkü modern teknoloji bir harika. Çünkü yerden 9000 metre yüksekteyiz ve uygarlık, uzaydaki bir uydudan uçan "çelik bir tüpte" bulunan sana, edepsiz teklifler yapabileceğim noktaya kadar gelişti.

Ona bakmak için döndüğümde kaşlarını kaldırmıştı. "Ne giydiğimi sormak için mi beni uyandırdın?"

Kafasını iki yana salladı ve yazmaya devam etti. Kucağımdaki telefonum titreşti.

Seni seviyorum.

"Ben de seni seviyorum," dedim. "Seni salak, ben yanındayım. Sana cevap yazmayacağım."

Gülümsedi fakat yazmaya devam etti. Sen de benim hayatımın aşkısın.

Gözlerimi telefonuma diktim, göğsüm bir anda o kadar sıkışmıştı ki nefes almakta zorlandım. Başımın üzerine uzandım, koltuğuma bakan havalandırma deliğinin açısını ayarladım.

Ve yakında sana evlenme teklif edebilirim.

Telefonuma baktım, bu satırı tekrar okudum ve tekrar okudum.

"Tamam," diye fısıldadım.

O yüzden bana evet demeyeceksen baştan söyle çünkü biraz korkuyorum.

Yeniden omzuna yaslandım ve telefonunu alıp kucağına bırakarak titreyen elini tuttum.

"Korkma," diye fısıldadım. "Her şey kesinlikle kontrolümüz altında."

Teşekkür

Bu kitap üzerinde çalışmaya başladığımız zaman editörümüz Adam Wilson'ı yalnızca sekiz aydır tanıyorduk. Fakat birlikte iki kitabı (*Harika Piç* ve *Harika Yabancı*) yayımlamış, aynı sene içerisinde dört tanesini de takvime eklemiştik bile. Bu tarz yayım takvimleri, yeni yazar-editör birliktelikleri için bir nevi yaz kampı gibidir: her şey çılgınca ve bir sis bulutu içerisinde ilerler ve ilişkiler o olağan yavaşlığın getirdiği rahatlıktan ve birbirini tanıma zamanı lüksünden yoksundur. Hayatta diğer her şey için olduğu gibi bu yoğun deneyimler bazen işe yarar, bazen de yaramaz. Fakat biz Adam'la birlikte son derece şanslıydık. Nihayet temmuz ayında tanıştığımızda bildiklerimiz yalnızca şunlardı: o *bizden* biriydi ve kesinlikle bizimki gibi bir çılgınlığa sahipti (ya da ona hem mecazi hem de gerçek top kekler gönderdiğimiz için oldukça ikna edici bir şekilde öyleymiş gibi yapıyordu). Onunla birlikte çalışmak, ikimiz için de hayatımızın en iyi tecrübelerinden biriydi ve ileride beraber neler yapacağımızı görmek için sabırsızlanıyoruz.

Sorgulama sürecinden ilk geçtiğimiz zamanlar, bize uyacak bir ajans bulma konusunun önemini vurgulayan muhtemelen yüz tane blog iletisi okuduk. Herkesin söylediği gibi, asıl mesele bir

ajans bulmak değildi, doğru olanı bulmaktı. Açıkçası Holly Root bizim için yalnızca doğru ajans değil, aynı zamanda şimdiye kadar tanıdığımız en iyi insanlardan biri. O olmadan bu kitaplar, Gallery'de ya da Adam'da mükemmel yuvayı bulamazlardı. Holly hâlâ, Adam'la proje hakkında ilk kez konuştuğu andan beri, onun bizim için kusursuz bir eşleşme olduğunu bildiğini söyler. Sonsuza kadar minnettar hissetmemizi sağlayan, işte bu tarz ilişkilerdir.

Fakat aynı zamanda, beta okuyucularımız –Erin, Martha, Tonya, Gretchen, Myra, Anne, Kellie, Katy ve Monica– sayesinde yazma sürecinin kelimeleri kâğıda dökmekten öte bir şey olduğunu, kötü zamanlardaki çılgınlıklarla boğuşmak ve iyi günlerde güzellikleri kutlamak için yardımcı olacak insan topluluğunu bulmak olduğunu fark ettik. Eğer daha önce işinizi, okuması için birine yolladıysanız bunun ne kadar kırılgan bir deneyim olabileceğini bilirsiniz. Ayrıca *Harika* kitaplarımız için bize yardımcı olan her bir okuyucumuza destek ve eleştirilerini kusursuzca dengeledikleri için teşekkür ediyoruz. Beyin hücrelerinizin bir kısmını öldürdüğümüz için üzgünüz. Anne, Nietzsche ve onunla ilgili olağanüstü satır için teşekkürler. Jen, tanıtım ve amigoluk için milyon kez teşekkürler. Lauren, *Harika* sosyal medyasını yürüttüğün ve her kapak, alıntı ve elektronik posta konusundaki heyecanın için sonsuza kadar teşekkürler. Hepinizi seviyoruz.

Efsanevi S&S/Gallery Books yuvası şerefine bir ilan tahtası dikiyoruz. TEŞEKKÜRLER, Carolyn Reidy, Louise Burke, Jen Bergstrom, Liz Psaltis, muhteşem sanat birimi, Kristin Dwyer (seni yakında kaçıracağız), Mary McCue (SDCC seneye, mecburen), Jean Anne Rose, Ellen Chan, Natalie Ebel, Lauren McKenna, Stephanie DeLuca ve tabii ki Hanna'nın şakalarına güldüğü için Ed Schlesinger. Hepiniz bir aile gibi hissettirdiniz. Ofislere çekyat alıyoruz, değil mi?

Yazmak, dokuz-beş ya da pazartesi-cuma işi değildir. En ufak bir vaktin olduğunda yaptığın bir iştir ve aynı zamanda ilhamın kölesi olmuş bir iştir, bu yüzden en ufak bir vaktin olmadığı halde (çoğu zaman olduğu gibi) aklında fikirler uçuşuyorsa kalleş piçler ortadan kaybolmadan elindeki işi bırakıp o düşünceleri yazarsın. Bu bazen ocakta yemek kaynarken bilgisayarın yanına kaçmak ve bazen de anne bir şeyler yapabilsin diye kocanın çocukları sinemaya ya da hayvanat bahçesine ya da yürüyüşe götürmesidir. Fakat ne olursa olsun, yazmak çok fazla sabır ve yazarın hayatındaki herkesin desteğini gerektiren bir iştir, işte bu yüzden hayatımızın aşklarına, Keith ve Ryan'a sevgiyle bakarız. Ve çocuklarımız: Ayıcık, Şepşeker ve Ninja, umarız bir gün ne kadar sabırlı olduğunuzu ve o sabrın şimdi sizinle çok daha fazla vakit geçirmemizi sağladığını bir gün anlarsınız. Ailemize ve arkadaşlarımıza, bizi çılgın Erin, Jenn, Tawna, Jess, Joie, Veena, Ian ve Jamie'yle paylaştıkları için teşekkür ederiz.

Ve elbette sizlere teşekkürler. Siz, bu kitapları okuyan harika insanlar olmasaydınız bu hikâyeleri yazmanın hiçbir anlamı olmayacaktı. Bütün gece uyumayıp kitaplarımızı okuduğunuzu, kitapları elinizden bırakamadığınız için mideniz rahatsızmış gibi yapıp banyoda fazladan birkaç saat geçirdiğinizi anlattığınız zaman hâlâ havalara uçuyoruz. Desteğiniz ve teşvikleriniz bizim için ifade edebileceğimizden çok daha önemli. Teşekkür ederiz. Kitaplarımızı almaya devam ettiğiniz, karakterlerimizi bizim sevdiğimiz kadar sevdiğiniz, espri anlayışımızı ve edepsiz zihinlerimizi paylaştığınız ve her bir tweet, posta, yorum, değerlendirme ve kucak için teşekkür ederiz.

Bennett hepinizi ofisinde görmek isterdi.

Lo, sen yazar ortağım olmaktan çok daha ötesin, benim en iyi arkadaşımsın, hayatımın ayısın, çikolatamsın... nereye varmaya

çalıştığımı anladın. Seni bütün genç pop grupları ve parıltılar ve dudak parlatıcılarının birlikteliğinden daha fazla seviyorum.

PQ, bugün çok güzel görünüyorsun! Gülmekten altıma işememe neden olsan da seni seviyorum. Aslında seni, Excel, GraphPad ve SPSS'in birleşiminden daha çok seviyorum. Yakan kaşındırıyor mu?

CHRISTINA LAUREN

Harika

YABANCI

Seri
Harika Sürtük
ile devam edecek!